

LÉLEKHORGONYOK

Savage Bonds

Vad kötelékek

J. BREE

J. BREE

**Savage
Bonds**

Vad kötelékek

Kossuth Kiadó

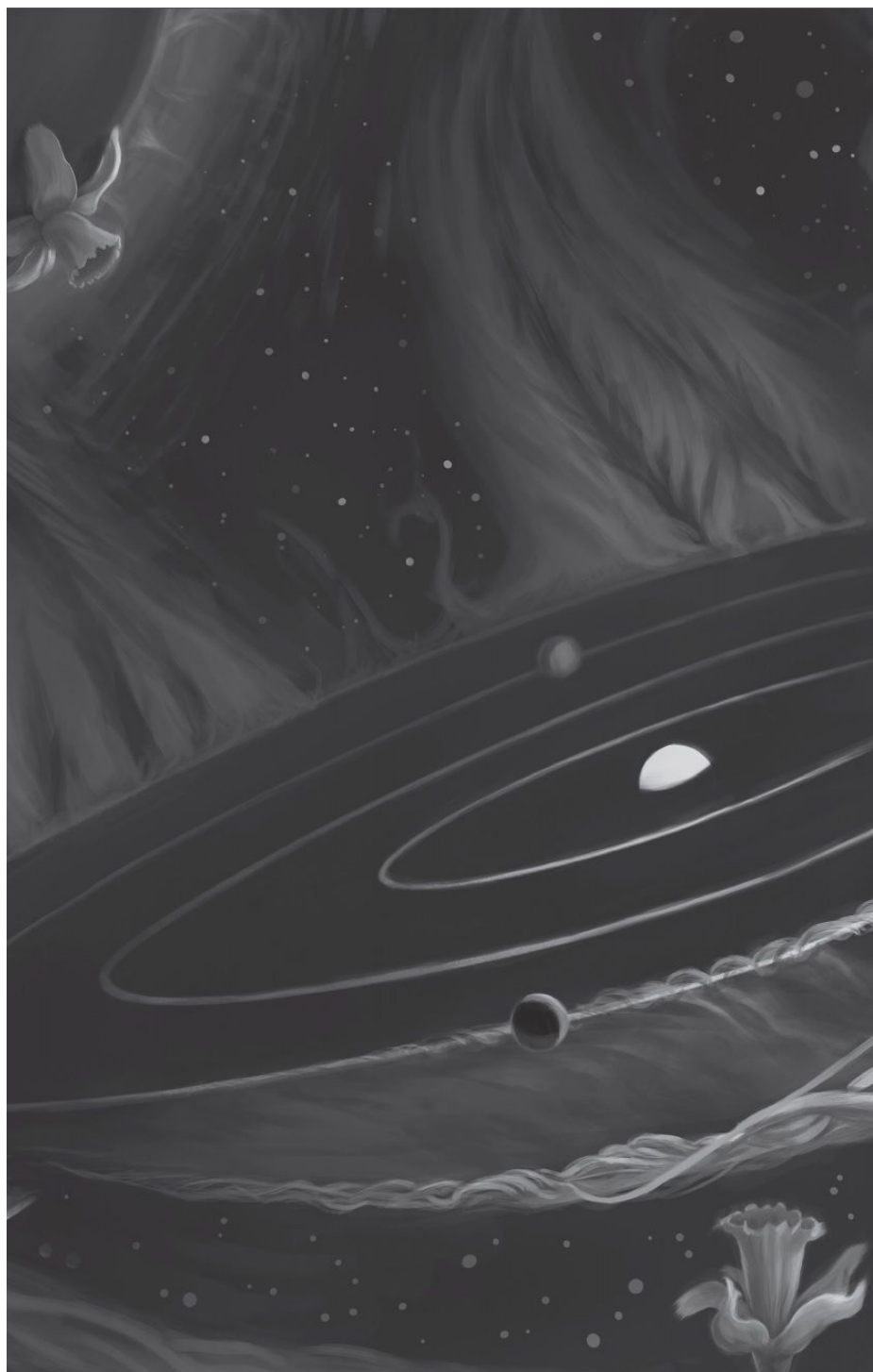
Tartalom

Előszó

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.

J. Bree

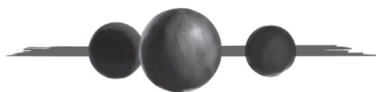
Impresszum

Előszó

North

Fekete füst gomolyog a rémálmaimmal küzdő Bassinger körül. Test nélküli karok kaparásszák a bőrét, de nem hagyom, hogy teljesen felemésszék.

Mindig csak a baj van velem, és most nincs időm kiengesztelni, mert még Athena Bassinger unokaöccse sem terelheti el a figyelmemet arról a szarcunamiról, amire ma délelőtt került sor a campuson a hozzáértés teljes hiánya és a helyzet félrekezelése miatt.

Az előző épületek visszafoglalása után az udvar felé vettük az irányt, azonban Black közben felhívta Gryphont, és közölte velem, hogy Oleandert elrabolták. Amint Gabe és Bassinger hátat fordított nekik, ő faképnél hagyta őket, noha ezt csak később mesélték el nekünk.

Természetesen Oleander nem tudta meghazudtolni magát.

– A horgonyomról van szó, kurvára nem akadályozhatod meg, hogy megkeressem! – förmed rám Bassinger.

Erőt kell vennem magamon, hogy ne forgassam a szemem. Ezt a faszágot hajtogatja, mióta a többiek távozása után ártalmatlanítanom kellett.

Már semmit sem tehettem azért, hogy megállítsam Gabe-et, és ha annak a kis szarcsimbóknak baja esik, gondoskodni fogok arról, hogy a természetes élete hátralevő részében esztétikussá tegyem a rettegéstől, amiért Oleander után rohant. Ha ez a lány rendes horgony lenne, és nem szarna le mindannyiunkat, akkor megbocsátóbb lennék, de már rég bebizonyította, hogy egyáltalán nem számítunk neki. Sok mindennek hívtak már az évek során, ostobának azonban egyszer sem.

Lerángatom magamról a nyakkendőt, és hagyom lassan lecsúszni a selymet.

– Soha nem tanítottak meg osztozkodni, ugye? Látszik rajtad, hogy egyke vagy. Ő a mi horgonyunk is, és amint kitört a balhé, rögtön kereket oldott. Pontosan úgy viselkedett, ahogy arra számítottunk. Még mindig nem látsz át a szálnalmas kis trükkjein? Vagy még mindig annyira elvakít a köteléke, hogy csak a farkaddal bírsz gondolkodni?

Miközben Atlas a füst ellen küzd, kidomborodnak a nyakát borító tetoválások, de hiába próbálja kiszabadítani magát és nagy falószínűséggel kivenni a fogam. Az irodámban vagyunk, arra várunk, hogy Gryphon és Nox szóljon, ha el kell hagynunk az épületet. Senki sem tanúja a beszélgetésünknek, ezért kellően magabiztosnak érzem magam ahhoz, hogy a fogamat kivillantva állatiasan rávigyorogjak. Ebben a pillanatban nagyon távol áll tőlem a kifinomult tanácsos énem. Most egy igazi *szörnyeteg* vagyok.

Csak a következő Draven az elátkozott férfiak hosszú sorában, akik soha nem fognak békére vagy nyugalomra lelni.

Bassinger félelmet nem ismerve rám vicsorog, ami azt jelenti, hogy vagy fogalma sincs, mire vagyok képes, vagy azt hiszi, el tud bánni velem. Akárhogy is legyen, ostoba és meggondolatlan, a kötelékünk egy újabb gyenge láncszeme.

Mintha nem lenne elég bajunk Oleanderrel.

Kopogás szakít félbe minket. A tétova hangból könnyen megállapítom, hogy a titkárnőm az, aki teljesen esztét veszítette az utóbbi négy óra történései miatt. Hagyom ismét kiülni az arcomra a nyugodt, magabiztos maszkot. Kénytelen vagyok folyton így tenni, hogy anélkül élhessek ebben a világban, hogy esténként vadásznának rám.

Az emberek még csak nem is sejtik, hogy a sötétben mozgok a legotthonosabban.

– Tessék!

Penelope halálra rémülve lép be az irodába, és nagy levegőt véve közelít felém. Minden ízében reszket, és kétszer is megköszörüli a torkát, mire képes megszólalni.

– A delta egység az összes diákot megvizsgálta, akik a campuson tartózkodtak a támadás alatt. Negyvenketten megsérültek, de szerencsére eddig nem érkezett hír halálesetről.

Szeme a megkötözött Atlasra villan, és az a kis szín is kifut az arcából, ami eddig kétségbeesetten tartotta magát. Immár falfehér. Bassinger elé állok, és megnyugtatóan Penelopéra mosolygok.

– Mr. Bassinger jelenleg nem tud észszerűen gondolkodni, ezért ilyen szélsőséges eszközökhöz kellett folyamodnom, hogy itt tartsam. Ugyanakkor aggodalomra semmi ok, nem esett bántódása, és itt biztonságban van.

Penelope megint nyel egyet, megremeg az álla, és rám néz. Nemrég került ide, az egyik tehetősebb család lánya, és úgy szagalszik körülöttem, mintha azt hinné, az a kényelmes élet és a gazdagság záloga, ha lefekszik a főnökével.

Számtalan hasonló gondolkodású titkárnővel dolgoztam már együtt, eddig azonban egyik sem teljesített jól a hasonló helyzetekben – amikor lehull rólam a lepel, és egyértelműen látszik, hogy ki vagyok.

Ismét megköszöri a torkát, és kissé reszkető kézzel felém nyújt egy papírt.

– Az egyik jelentés szerint miss Fallows a diáktársa, Sage Benson után ment. A korábbi feltételezésekkel szemben... nem próbált meg elmenekülni. Gracie Davenport váltig állítja, hogy miss Fallows a barátját akarta megmenteni. Úgy véltem, szeretné tudni ezt az információt.

Kötvé hiszem, hogy ez igaz lenne.

Még mindig össze van szorulva a mellkasom, és fáj az állkapcsom az erős fogcsikorgatástól. Penelope nyel egy nagyot, én viszont nem bírom eléggé összeszedni magam ahhoz, hogy megnyugtassam. Azt mondja, mennie kell, majd gyakorlatilag kirohan az irodából, és még meg is botlik a küszöb előtt.

Amint bezárul az ajtó, Bassinger rám förmed.

– Látod? Felőlem nyugodtan gyűlölheted Olit, de tévedsz. Nem menekülne el a horgonyai elől. Nem menekülne el *előlem*.

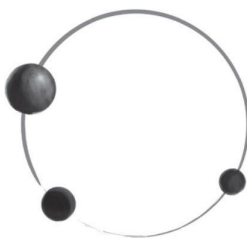
Rezegni kezd a telefon a zsebemben, és amikor előhalászom, Gryphon neve villog a kijelzőn. Elküldte a GPS-koordinátákat, és

szűkszavúan közölte velem, hogy Oleander és Gabe biztonságban van.

– Ha továbbra is ezt gondolod, Bassinger, végül a vesztedbe rohansz majd miatta.

1.

Oli

Az egyetlen jó ebben az egész helyzetben, amelyben magamat találtam, hogy nem egyedül kell szembenéznem North Draven haragjával.

Mindannyian végignézzük, ahogy a repülő leszáll a kavicsos kifutóra. Felbódul a motorja, amikor hátramenetbe kapcsolva lelassít, és végül nem sokkal előttünk áll meg. A képességem használata miatt egy ideig remegett a kezem, de amint ez elmúlt, Sage odajött hozzám, és ketten közrefogtuk Gabe-et. Sage eleinte tartózkodott a hirtelen mozdulatoktól, de nem azért, mert Gryphon bevetési egységéhez hasonlóan ő is tartott volna tőlem. Egyszerűen csak megértette, milyen kiszámíthatatlanul viselkedhetnek a kötelékek, ha egy horgonyuk veszélyben forog.

Tiszteletben tartotta az egész helyzet őrültségét, ugyanis rohadtul ő a legjobb barát, akiről csak álmodni lehet.

Gabe továbbra sem fest túl jól, a bőre szinte szürke, és kissé dülöngél is, ugyanolyan makacs arcot vág, mint mindig. A mellette álló Sage-re pillantok, aki úgy néz rám, mintha közben azért imádkozna, hogy túléljem azt a poklot, ami ezt a zűrzavart követően zúdul majd rám.

A képességem olyan intenzíven rezeg a mellkasomban, mintha arra várna, hogy hivatalosan is bemutatkozhasson a többi horgonyomnak. A lábam még mindig kissé gyenge, és lüktet a fejem. Le kell feküdnöm aludni, mert nagyon kimerített a

képességem használata, és bízom benne, hogy a repülő épp olyan fényűző lesz, mint North összes többi tulajdona.

Motyogást hallok a hátunk mögül. A bevetési egység tagjai egymással vitatkoznak, viszont túlságosan fáj a fejem ahhoz, hogy felfogjam a szavaik értelmét. Gabe erősebben megszorítja a vállam, és Gryphon is közelebb lép hozzám, amiből arra következtetek, hogy épp engem ócsárolnak.

Magasról leszarom.

– Rohadtul új embereket kell keresned magad mellé! – vicсорogja Gabe.

Gryphon megvonja a vállát, és a repülő hátuljából lenyíló rámpára szegezi metsző tekintetét.

– Ki fogom deríteni, ki nem hűségese közölük, aztán átszervezem a csapatot.

Jó ég, látszólag nem is dühíti a helyzet. Azon kezdek merengeni, mióta dolgozhat ezekkel az emberekkel. Kieran és Nox Gryphon közelében állnak, és amikor ismét beszivárog az agyamba a *szörnyeteg* szó, hallom, hogy Kieran ádázul elkáromkodja magát, majd sarkon fordul, hogy letorkolja a két zúgolódó férfit.

Gryphon úgy mustrál, mintha attól tartana, én is vissza fogok vágni nekik. De egyáltalán nem érdekel, hogy mit gondolnak rólam.

Az érdekel, hogy mi a fenét fog csinálni velem North e miatt a galiba miatt. Az érdekel, ahogy Nox képessége megérintette az enyémet, mintha így akarta volna kideríteni, pontosan mire is vagyok képes.

Az érdekel, hogy Gabe még mindig nem bír megállni a lábán, mert a táborban elkábították.

– Milyen magyarázatot tudsz adni nekünk, Fallows? Van bármi mondanivalód azzal kapcsolatban, hogy hónapokon át hazudtál nekünk a képességedről? – szegezi nekem Gryphon a kérdést.

Gabe a védelmemre kel, felé fordítja a fejét, és ellenségesen mered rá.

Ez a kockahasú szépfiú kezd az ujja köré csavarni, a fene egye meg!

Amikor kinyitja a száját, elhallgattatom, mert nincs az az isten, hogy rá hagyjam a saját csatáim megvívását. Az nem én lennék.

– Nincs semmi mondandóm. Lehet, hogy a horgonyaim vagytok, de kurvára nem tartozom nektek semmivel. *Nagyon* sajnálom, hogy így kellett kiderülnie, hogy egy szörnyeteghez vagytok láncolva.

A szavaimat mélyen átítatja a szarkazmus, és arra számítok, hogy erre valahogy reagálni fog. Azonban nem felel semmit, csak hűvösen méreget. A szemem sarkából észreveszem, hogy Nox viczorogva bámul rám, engem viszont kurvára nem érdekel sem ő, sem a szar kedve.

De a szavaimmal mindössze annyit értem el, hogy Gabe most már nem Gryphonra haragszik, hanem rám.

– Kurvára ne beszélj így! Épp most mentettél meg mindenkit. Egy szörnyeteg nem tenne ilyet, és mindenki, aki ilyen hülyeségeket mond rólad, egy hálátlan, gerinctelen seggfej, aki képes lenne máglyára vetni a megmentőjét, csak mert az erősebb nála. Képmutató, igrig rohadék az összes.

Hm...

Nem sejtettem, hogy ez ennyire szíven fogja ütni Gabe-et, viszont amikor alaposabban szemügyre veszem a többi horgonyomat, rajtuk is látszik, hogy érzékeny pontra tapintottam. Zavarja őket, hogy mások így beszélnek rólam, de tudom, ez nem azért van, mert gyengéd szálak fűzik őket hozzám. Nox kibaszottul utál, most mégis különösen vérszomjasnak tűnik.

Gryphon fagyos tekintettel néz végig a csapata tagjain, és próbálja felmérni, hogy pontosan mi történik körülöttünk. Kieran keményen leteremti a mögöttünk álló férfiakat, amit a többiek undorodva figyelnek, amikor azonban a rám bámuló rémült diákokra téved a tekintetem, kissé meghűl a vér az ereimben.

Aztán eszembe jut, hogy most mindannyian itt vannak, lélegeznek, és senki sem kínozza meg őket, ami csak nekem köszönhető. Ezért ahelyett, hogy szarul érezném magam a képességem és a valódi énem miatt, elvigyorodom, és a szemöldökömet vonogatva nézek rájuk, hogy kicsit gyötörjem őket.

Esküszöm, az egyik lány mindjárt elájul.

Biztosan nem élte volna túl az Ellenállást és a táborokat.

Végre teljesen kinyílik a repülő hátulja, és felbukkan egy másik bevetési egység. Tetőtől talpig feketébe öltözve masíroznak végig a rámpán. Odajönnek hozzánk, és kódolt parancsot adnak a többieknek, amiből én semmit sem értek. Gabe erősebben szorít, és megfeszül az állkapcsa. Úgy bámul az új jövevényekre, mintha arra számítana, hogy ránk fognak támadni. Félig-meddig abban reménykedem, hogy amennyire lehet, már magunk mögött hagytuk az ilyesmit. Ám ekkor észreveszem, hogy két másik alak is kilép a repülőből, ettől pedig kissé elakad a lélegzetem.

Nem sok erőm maradt küzdeni, kiváltképp North harcmodorában, ami akkor sem menne valami jól, ha minden erőmet bevethetném. Most viszont, mindazok után, amit meg kellett tennem... A fenébe is! Elég lenne egy csúnya pillantást vetnie rám, és a repülő oldaláról kellene levakarnunk a belső szerveit, mert a képességem többé nem fog szarakodni.

Visszakaptam, és alig várja, hogy megmutassa magát.

Egy másodpercre összeszorítom a szemem, nagy levegőt veszek, és próbálom rendezni a gondolataimat. Rá kell találnom valamiféle nyugalomra, békére vagy *akármilyen másra*, amivel anélkül vésselhetem át ezt a helyzetet, hogy elpusztítanék mindent magam körül.

– Elég mérgesnek tűnik, bassza meg. Nyakig benne vagyunk a szarban, horgony – motyogja nekem Gabe.

Sage-re pillantok, aki igyekszik meghúzni magát, és retteg a felénk tartó pokoltól.

North nagy léptekkel közelít, közben viszont lelassít, ahogy szemügyre veszi a rombolást a körülöttünk elterülő mezőn. Mind a kilencvenkét áldozatom rángatózva fekszik a földön, vér szivárog a szemükből és a fülükéből, az agyuk pedig elkezdett lebomlani a koponyájukban.

Atlást még ez sem zökkenti ki, egy pillantást sem vet oldalra, egyenesen felém száguld. Mintha azt is csak az utolsó pillanatban venné észre, hogy a mellettem álló Gabe belém karol. Semmilyen megjegyzést nem tesz erre, de olyan erővel ütközik nekem, hogy kipurcog belőlem a levegőt, és Gabe-től is elszakít. A karjába vesz, és a mellkasához szorít.

– Ez meg mi a fasz volt, Oli? Mi a francért léptél le nélkülem? Veled mentem volna, segítettem volna megkeresni Sage-et – dűnnyögi a hajamba.

Miközben felemelem a karom, hogy átkulcsoljam a nyakát, úgy érzem, mintha súlyok húznának lefelé. Rázkódó testtel felsóhajtok, és hagyom magam beleolvadni a karjaiba. Túlságosan kimerített a képességem használata, mert évekgi titkolnom kellett a létezését. Atlas nyakába fúrom az arcom.

– Sürgetett az idő – hebegem. – Már elfogták, és nem hagyhattam magára, nem vagyok az a típus.

Atlas még erősebben magához ölel, szinte már levegőt sem kapok, ugyanakkor van ebben valami átkozottul megnyugtató. Inkább meghalnék, mint hogy arra kérjem, lazítson a szorításán. Kezét a tarkómra teszi, és a fülembé suttog.

– Ebben soha nem kételkedtem, édes, mint ahogy benned sem. A többiek megbaszhatják, már mondtam neked, hogy ketten állunk szemben az egész világgal.

Beletörődöm, hogy itt fogok meghalni a karjai között, és nem is bánnam, még akkor sem, amikor már a föld alatt rohadok, vagy a pokol bugyraiban égek a bűneim miatt.

– Bassinger, szállj le róla! El kell vinnünk, mielőtt lázadás törne ki – teremti le North, de semmi értelme a szavainak.

Miféle lázadás?

Mi a francért törne ki lázadás, és pontosan kik lázadnának? Mindenesetre Atlas lassan elereszt, ami nem jó ötlet, mert kibicsaklik alólam a lábam.

Elkap, és megint a karjaiba zár.

– Gyógyítóra van szüksége! Eszedbe jutott egyáltalán, hogy hozz egyet magaddal? – vág vissza Northnak. – Ardernt leszárom, ő várhat. Csak a holttestemen keresztül kaphat más hamarabb ellátást, mint a horgonyom.

Ezután továbbra is a karjai között tartva arrébb lép, és megáll Sage előtt. Kinyújtja felé az egyik kezét, hátha segítségre lenne szüksége. Sage azonban megrázza a fejét, mire Atlas int neki, hogy kövessen minket a repülőre. Gondoskodik a barátom biztonságáról is, nekem pedig egy szót sem kell szólnom, mert

bár alig ismerjük egymást, Atlas már rájött, mivel olvaszthatja fel a jéghideg szívemet.

Hagyom lecsukódni a szemem, elmormolok egy halk köszönetet, és ezután minden elsötétül előttem.

Félig-meddig újra magamhoz térek, amikor Atlas leül mellém, és kicsit megigazgat, hogy belesimuljak a karjaiba.

Érzem, hogy Sage a homlokomra teszi a kezét. Arról pusmog a horgonyommal, hogy keresnek nekem egy gyógyítót.

– Minden oké – krákogom. – Amint hazaérünk, vigyetek el Felixhez! Nem szeretném, ha rajta kívül bárki más hozzám érne, amikor nem vagyok teljesen magamnál.

Atlas karja megmerevedik, és egy pillanatra azt hiszem, megharagudott rám, de a kötelékem érzi, hogy Gabe telepedett mellém. Kissé nekem ütközik, miközben lerogy az ülésre.

Atlas ellenségesen morog rá.

– Kurvára leszállhatnál már rólam! – förmed rá Gabe. – Elkábítottak, és a szart is kiverték belőlem.

A kötelékemnek egyáltalán nem tetszik, amit mond, és a képességem még azelőtt kiszabadul belőlem, hogy megakadályozhatnám.

Gabe felkiált, amikor eltalálja, és azonnal felpattan, mintha attól tartana, hogy darabokra szedem az agyát. Nincs elég erőm ahhoz, hogy rosszul érezzem magam emiatt. Mármint hogy a horgonyaim nem tudnak arról, mi mindenre vagyok még képes.

Igazából fogalmuk sincs az egészeiről.

Gabe jön rá elsőként, mi történt.

– Már nem fáj a fejem, és nem is szédülök – közli.

Lépteket hallok, és a kötelékem felismeri a közeledő Gryphont, aki mély, reszelős hangon szólal meg.

– Ez meg mi a fasz volt? Mi a fene történt az imént?

Érzem, hogy a Draven fivérek is egyre közelebb jönnek, ezért még ebben a kába állapotban is megfeszülök. Gabe szólal meg,

sokkal nyersebb, mint amilyennek valaha is hallottam.

– Ha még egy lépést teszel a horgonyom felé, kurvára a saját fogammal harapom át a torkodat.

Azon töröm a fejem, ki lehetett olyan hülye, hogy megpróbált a közelünkbe férkőzni, mert a Dravenekkel nem merne így beszélni, viszont Nox szarkazmustól csöpögő hangja megcáfol.

– Ő az én horgonyom is.

Atlas felhorkan.

– Nem. Ő a bokszsákod, a kedvenc áldozatot. Minden történetedben rá osztod a főgonosz szerepét. Ha egy lépéssel is közelebb jössz hozzá, a repülő összes utasával végezni fogok, amennyiben szükséges, hogy megállítsalak. Nem mondom még egyszer.

Minden erőmet összeszedve próbálom kinyitni a szemem, hogy felkészítsem magam a küszöbönálló háborúra, mert Nox Draven soha nem hátrál meg. De rohadtul fáradt vagyok.

Talán tényleg az lenne a legjobb, ha meghalnék a nemsokára kitörő zűrzavarban.

Megint léptek hangját hallom.

– Vigyétek a hálóba! – vakkantja Nox. – Beszélünk kell. Most azonnal.

Hálóba?

Hát persze hogy North repülőjén van egy kibaszott hálószooba is. Hát persze.

Atlas óvatosan a karjaiba zár, és könnyedén felemel, mintha súlytalan lennék. A mellkasához ölel, akár egy értékes tárgyat. A repülő emberek hangja tölti meg. Mindenfelé záporoznak a parancsok, miközben a felszálláshoz készülődünk.

Nem tudom, miért tart Atlas ilyen nagy becsben, hisz épp most nyomorítottam meg egy rakás embert, ő mégis úgy viselkedik, mintha csak még fontosabbá váltam volna, mint korábban.

Szilárdan áll a lábán, pedig nyüzsögnek körülöttünk az emberek. Átvisz egy másik szobába, óvatosan letesz az ágyra, gondosan betakar, és csókot lehel a homlokomra.

Szinte bosszant, hogy ezt sehogy sem nyugtázhatom, és nem is kérhetek belőle többet.

Még nagyobb sürgölődés támad a szobában, aztán bezárul az ajtó.

– Mozgás, Draven! Azt akarom, hogy mihamarabb eltűnj ebből a szobából, és olyan távol kerülj Olitól, amennyire ezen a kibaszott repülőn csak lehetséges – morog Atlas.

Próbálom kinyitni a szemem, de semmire sem megyek vele.

Nox halkan morog, és egyre közelebbről hallom a lépteit.

– Épp most gyógyított meg mindannyiunkat. Nem gondolod, hogy ezt meg kellene beszélnünk? Nem szeretnéd tudni, hogy pontosan mit tett a mi kis hazug horgonyunk?

Gabe felhorkan.

– Te is tudod, hogy vészhelyzet esetén a horgonyok képesek meggyógyítani egymást. Rohadtul túlléphetnél már ezen! De neked muszáj minden apróság miatt felkapni a vizet, mert nem akarsz beismerni, hogy tévedtél Olival kapcsolatban. Isten ments, hogy beismerd, hogy kurvára nem volt igazad. Láttam, hogy néztek rá az ellenállók, Nox. Ismerik őt. Egész idő alatt előlük *menekült*, és most már tudjuk, miért. Azért akarják megkaparintani, mert olyasmire képes, amire egyetlen másik fenomén sem...

Nox félbeszakítja.

– Ő nem egy egyszerű fenomén, kurvára én is ezt próbálom elmagyarázni. Nemcsak annyira állított rakott minket rendbe, hogy életben maradjunk, hanem *minden* bajunkat meggyógyította. Az összeset! Kiegyenesedett az ujjam, Gabe. Egy *húszéves* sérülést gyógyított meg, baszki!

Hoppá!

Úgy érzem, ezután még bonyolultabb lesz az életem, már ha ez egyáltalán lehetséges. Ugyanakkor bármit is felelnek a többiek erre a kijelentésre, azt én már nem hallom. Az agyam végre felzárkózik a testemhez, és elmerülök a semmiben.

2.

Ismeretlen ágyban ébredek egy szobában, ami határozottan nem a repülőn van. Egyszerre érzem azt, hogy alaposan kipihentem magam, és hogy mindjárt hányok.

A szoba túlságosan fényűző ahhoz, hogy a koliban legyen, mindenről, még a fejem alatti puha párnákról is ordít a pénz.

Azonnal pánikolni kezdek.

– Biztonságban vagy, Oleander. Atlas és Gabe elment zuhanyozni és enni. Mondtam nekik, hogy vigyázok rád.

A kurva életbe, most már pontosan tudom, kinek a házában vagyok.

A hang irányába fordulva Northt pillantom meg, aki az ágy túlsó végénél ül egy párnázott fotelben. Ezúttal nem zakót visel, a félig kigombolt inge alól kivillan a mellkasa, felgyűrt ingujja pedig látni engedi az alkarját. Azt hiszem, még soha nem láttam ilyen lazának, kivéve akkor, amikor félmeztelenül mutatkozott előttem, de arra nem tudok nyálcsorgatás nélkül visszagondolni.

Mint mindig, most is átható tekintettel néz rám.

Képtelen vagyok elhinni, hogy sikerült rávennie Atlast, hagyja el a szobámat. Egyébként is dühös vagyok amiatt, hogy egyáltalán idehoztak. Miért kaptam saját szobát ebben a házban, ha más ágyba fektetnek, amikor rosszra fordulnak a dolgok?

North továbbra is engem figyel, és minél tovább szótlan maradok, annál metszőbb a tekintete.

– Nincs szükséged valamire? Vízre vagy mosdóba menni? Negyvennyolc órája alszol. Már kezdtünk aggódni.

Mindkettőre szükségem van, viszont furcsa lenne pisilésről beszélni ezzel az emberrel. A fene egye meg! Megrázom a kezem, hogy abbahagyja a remegést, aztán lerántom magamról a takarót. North minden mozdulatomat árgus szemmel követi, és amikor egy pillanatra megállok, hogy összeszedjem magam, és megvárjam, míg abbamarad a szédülés, feláll, és odajön segíteni.

Máskor sem tudnám elviselni az érintését, pláne most, amikor ilyen rémesen érzem magam, szóval intek neki, hogy hagyjon békén.

– Csak mutasd meg, merre menjek! Egyedül is megoldom.

Szemöldökét összevonva, haragosan néz rám, majd a szoba túlsó végében lévő ajtóra mutat.

– Amint végeztél, beszélnünk kell. Addig hozok neked egy kis vizet.

Legszívesebben felnyögnék, de inkább továbbmegyek. A fürdőszoba elképesztően néz ki, csupa márvány és drágaság, ezért úgy érzem magam, mintha egy átkozott palotában lennék. Mosakodás után olyan sokáig pisilek, mint még életemben soha. A szappan visszafogott, kellemes illatot áraszt, lehunyom a szemem, és nagyot szippantok belőle. Ettől valami a helyére talál a mellkasomban, mintha a kötelékem örülne annak, hogy rám kerül ez az illat, aztán rájövök, hogy ez *North* szappanja és *North* illata.

Na bassza meg!

Természetesen kurvára a saját hálószobájába hozott, és természetesen ilyen nagy luxus közepette él. Itt rohadtul minden az övé, *természetesen*. Igyekszem nem összerendezni, amikor melegebbre állítom a csapot, és megpróbálom lemosni magamról az illatot. Nem számít, hogy a kötelékem sóvárog utána. Nem számít, hogy *helyesnek* tűnik, hogy olyan illatom legyen, mint neki.

North teljes szívéből gyűlöl engem, és én sem rajongok érte.

Távol kell tőle tartanom magam, hogy ne törjön még jobban össze a szívem.

Próbálom kicsit rendbe tenni a hajam, de nem sikerül. Végigsimítom a selyempizsamámat.

Hm...

Micsoda?

Selyempizsama, bassza meg!

Egy halszákamintás, fényűzőnek tűnő, hosszú ujjú, sötét matrózkék pizsama van rajtam, amiben csodásan mutat a bőröm. A fenébe is, még a hajam ezüstös árnyalatát is pompásan kiemeli, ugyanakkor ez mind nem számít. Ki a fene öltöztetett át? Gyorsan megnézem, és természetesen nincs rajtam alsónemű. Valaki *meztelenre* vetkőztetett, miközben aludtam. A perverz rohadék!

Kirohanok a fürdőszobából, és akármilyen félelmetes is hangzik, arra készülök, hogy leüvöltöm North fejét, azonban időközben az összes horgonyom a szobába sereglett.

Atlas és Gabe az ágyon ül, Gryphon elfoglalta North helyét a túloldalon, Nox pedig odahúzott mellé egy széket, hogy a legjobb barátja mellett legyen, és pontosan olyan rosszallóan néz rám, mint mindig. North az ajtó melletti kisasztalnál áll, épp kávét tölt egy csészébe, amitől ugrálni kezd a szívem a mellkasomban.

Kávé!

– Foglalj helyet, Oleander! Azt hiszem, mindketten egyetértünk abban, hogy sok megbeszélnivalónk van.

Ezzel nagyon mellényúlt, mert egyáltalán semmi mondandóm nincs neki. Sem most, sem a közeljövőben. Még ha meg is bíznék benne, semmit sem árulnék el neki magamról, de amennyit szarakodott velem, arra sincs esély, hogy bármi másról beszámoljak neki.

Bizsereg a bőröm a horgonyaim rám szegeződő tekintetétől. Eltérő mértékű érdeklődést és némi undort fedezek fel bennük, ugyanakkor nem lep meg, hogy Nox még most is ellenségesen méreget.

Morogva botorkálok vissza az ágyhoz, és közben keresztbe fonom a karom a mellkasom előtt, mert próbálok leplezni, hogy nincs rajtam melltartó.

Atlas rám vigyorog, teljesen semmibe véve a többieket, mint akik labdába sem rúghatnak mellette. Fellibbenti a takarót, és eligazgatja körülöttem, majd átkarol, mintha arra születtem volna, hogy az oldalán legyek. Megint körbenézek a szobában, és hirtelen örömmel tölt el, hogy Atlas teljesen rám tapadt.

Körülöttünk mindenkinek túl átható a tekintete. És mindenki szeme rám szegeződik.

Utálom ezt.

North egy pohár vizet nyújt felém.

– Egy kávé jobban esne – jegyzem meg a homlokomat ráncolva.

– Két napig eszméletlen voltál. Csak akkor ihatsz kávé, ha megittad a vizet.

Azt hiszem, ha itt helyben végeznék vele, a bíróságon is nekem adnának igazat. Erőt kell vennem magamon, hogy ki tudjam nyitni a szám, és beletöltssem a vizet, de az egészet egy szuszra megiszom. Amikor visszaadom Northnak a poharat, összeszűkített szemmel néz rám. Atlas erősen megszorítja a vállam, és még közelebb húz magához.

Végül North egy lépést hátrál, és kihoz egy széket a hatalmas gardróbjaából. Úgy helyezkedik, hogy lássa az arcomat. Folyton úgy bánik nekem, mintha fölöttem állna. Ha tudnám, hogy létezik kiút ebből a helyzetből, sikoltva rohannék ki a szobából. Egy percre sem gondolkoznék rajta, csak rohadtul elmenekülnék.

De azt is tudom, hogy hiába áll mellettem Gabe és Atlas, semmi esélyem sincs, mert bizonyára ők is választ szeretnének kapni egy-két dologra.

North Gryphonra pillant, és amikor ő bólint, a legidősebb Draven hozzálát a vallatáshoz.

– Szóval. Listát írtunk a kérdéseinkről, Oleander...

Félbeszakítom.

– Inkább hagyjuk ezt az egészet, és legyen minden úgy, mint mielőtt elraboltak! Ti rám sem hederítetek, én pedig továbbra is bejárok az órákra, mint egy engedelmes rabszolga. Bocsánatot kérek, amiért elraboltak, amikor Sage után mentem. Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni azért, hogy legközelebb ne forduljon elő ilyesmi. Így jó?

North rám villantja a szemét, és ez az első jele annak, hogy dühös. Remek, mert én is kurvára haragszom rá.

– Nem, nem jó. Hazudtál nekünk. Megint. Tudtad, hogy van képességed, de minden egyes horgonyodnak hazudtál róla. Ennek most vége. Mit titkolsz még előlünk?

Gabe kínosan feszeng mellettem, én pedig képtelen vagyok ránézni. Nem akarom látni, mennyire fáj neki, hogy nem árultam el magamról az igazat.

Ez viszont nem róla szól.

Elhúzódom Atlastól, óvatosan kimászom az ágyból, és a pizsamámra mutatok.

– Ezért ki a felelős? Melyikőtök vetköztetett meztelenre úgy, hogy közben öntudatlan voltam?

Atlas is lefordul az ágyról, és kivesz egy táskát a vége alól. Eddig észre sem vettem, hogy ott van. Megragadja a kezem.

– North volt az. Miután visszaértünk, nem volt hajlandó a saját ágyadba fektetni, hanem idehozott. Felixnek is itt kellett meggyógyítania. Amikor kérdőre vontam, amiért átöltöztetett, azt mondta, nem nagy ügy.

Northra semmilyen hatást nem gyakorol az a vad düh, amivel a szemébe nézek.

– Jó tudni, hogy a meztelen, beleegyezésre képtelen testem *nem nagy ügy!*

Az idősebb Draven állkapcsa megfeszül.

– Fallows.

Remek, újfent visszatértünk a Fallowshoz.

– Nem! – csattanok fel. – Nincs jogod ott ülni, és mindennek lehordani, amiért ezt titokban tartottam előttem, ugyanis minden, amit tettem, azt a célt szolgálta, hogy mindannyian biztonságban legyünk! Ennyi, mást nem tudok mondani erről. Ha ennél több információra van szükséged, akkor sajnálom, de csak ennyivel szolgálhatok.

Elindulok az ajtó felé, ugyanakkor megfeledkezem arról, hogy Atlas a kezemet fogja, ezért véletlenül magammal rántom. Ő nem habozik, felzárkózik hozzám, hogy magunk mögött hagyjuk ezt a nevetségesen tökéletes szobát.

– Fallows, nem mehetsz el csak úgy, hiszen még semmit sem árultál el nekünk! Pontosan mi a képességed, és mi mást tudsz még? Miért titkoltad előlünk? Hogyhogy tudott róla az Ellenállás?

– zúdítja rám North a kérdéseket.

Közben a hangja egyre mélyebb és ingerültebb lesz, és amikor megperdülök, majdnem beleütközöm abba a falba, amit Atlas

emelt közénk a testével.

Northra szegezem az ujjam, kész vagyok darabokra szedni, de Nox félbeszakít.

– Hagyd csak, tesó! Oleander még mindig csak egy szárnalmas gyerek, aki nehéz helyzetben kereket old.

Gyűlölöm őt.

Kibaszottul gyűlölöm, és ez az érzés tovább fokozódik, amikor rám pillant.

– Menj csak, keress magadnak egy sötét kis lyukat, ahová elbújhatsz! – gúnyolódik. – Ugyanaz az értéktelen horgony vagy, aki egy hete voltál, csak most már tudjuk, hogy lett volna lehetőséged másnak lenni. Lehetett volna belőled valaki, de te ehelyett azt választottad, hogy egy *senki* leszel.

Meg tudnám ölni.

A kötelékem azt fontolgatja, hogy eltörli Noxot a föld színéről, akármilyen is a kapcsolat közöttünk, ugyanakkor inkább sarkon fordulok, és elvonulok.

Azonnal megbánom, hogy kicsörtettem a szobából, mert egy olyan folyosón találok magam, ahol még sohasem jártam, és fogalmam sincs, merre találok az eredeti szobámat.

Elsápadok, mire Atlas horkant egyet, és azonnal átveszi az irányítást.

– Tényleg semmi irányérzéked nincs, ugye? – kérdezi vigyorogva, miközben ingatja a fejét.

Megvonom a vállam, és arra összpontosítok, hogy meg tudjak állni a lábamon. Még most is émelygek kissé, közben viszont úgy érzem, mindjárt kilyukad a gyomrom. Morcos is vagyok, és *bassza meg*, oké, egy rakás egymásnak ellentmondó érzés kavarg bennem egyszerre.

Amikor elfordulunk a folyosó végén, a saját ajtóm bámul vissza rám, mert természetesen az a hatalommániás North úgy

szállásolt el, hogy egy pillanat alatt ott tudjon teremni mellettem. Hallom, hogy kinyílik és becsapódik az ajtaja.

Akárki is jön utánunk, nem akarok most foglalkozni vele.

Nem hiányzik még egy fejmosás Northtól, és az sem, hogy az elbűvölő öccse tovább szidalmazzon. Viszont ha Gryphon bukkan fel, hogy addig bámuljon rám, amíg magamba nem zuhanok és el nem sírom magam, akkor jobb lenne már most kivetnem magam az ablakon, hogy megmeneküljek ettől.

Atlas egy kulcsot nyom a kezembe, majd a hátam mögé lép, és megfordul. A saját kulcsomat adta vissza, amivel ki is nyitom az ajtót.

– Nem hiányzol ide, Ardern – morogja. – Menj, keress egy kis macskamentát, addig sem vagy láb alatt.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, hogy Gabe az, nem pedig a többiek közül valaki. Belépek a szobába, amit nem érzem a sajátomnak, de szereltek rá zárat. Igaz, az egyik horgonyomnak is van hozzá kulcsa, hogy akármikor bejöhessen hozzám az engedélyem nélkül. Ugyanakkor, hacsak nem mind az öten egyszerre rontanak rám, bármikor elbánok velük, még akkor is, ha Northról van szó.

Atlas az egész ajtókeretet elfoglalja, nem látom tőle Gabe-et.

– A horgonyom szájából akarom hallani, hogy mit szeretne – erősködik Gabe. – Nem te döntesz helyette, és pláne nem mondhatod meg nekem, hogy mit csináljak.

Remek, még most sem kerültek közelebb egymáshoz, holott a repülön összefogtak értem, hogy megvédjenek a többiektől.

Nem akarom, hogy vitatkozzanak, és bár határozottan emlékszem arra, hogy repülés közben meggyógyítottam Gabe-et, szeretném alaposan szemügyre venni, hogy meggyőződjek az épségéről.

– Engedd be, Atlas! Amíg egyikőtök sem zargat a képességem miatt, felőlem mindketten itt maradhattok mellettem.

Atlas ellenkezés nélkül megfordul, és belép a szobába. Már járt itt, sőt akkor mellettem is aludt, ezért rögtön leteszi az ágyra a táskáját, és elkezd turkálni benne.

Gabe kulcsra zárja maga mögött az ajtót, és kicsit megrángatja a kilincset, hogy megbizonyosodjon arról, nem fog magától

kinyílni, utána pedig körbenéz a szobában. Még nem volt időm belakni, és a ruhákkal teli kis sporttáskámat is a gardróbba tettem, ezért úgy néz ki, mint egy szépen dekorált vendégszoba.

Amikor levegőt veszek, a mellkasomban zajló kalimpálás eszembe juttatja, hogy még mindig rohadtul pizsamában vagyok, melltartó nélkül, úgyhogy elindulok a fürdő felé.

– Le kell zuhanyoznom. Utána... lóghatunk, vagy ilyesmi. Próbáljátok meg nem összetörni egymást vagy a bútorokat a távollétemben.

Beleegyezés helyett mindketten dűnnyögnek, ahogy a pasik szoktak, amikor nem akarják szavakkal kifejezni az egyetértésüket, én pedig magukra hagyom őket, hogy lesikáljam magam.

Örömmel veszem észre, hogy North nem csinált mást velem, csak levette rólam a koszos edzőruhát. Sokkal nagyobb határsértés lett volna, ha álmomban a meztelen testemet is lemossa.

Egy kicsit mérges vagyok, amiért a kötelékem semmi kifogást nem talált a dologban, és nem is fáradt azzal, hogy felébresszen, és el tudjam tolni magamtól. Meggyőzőm magam, hogy ez a tisztességes viselkedésére utal, mert ha kiderül, hogy nem... végezni fogok vele. Szenvedni fog. Rászabadítom a poklot, és az elmeegógyintézetben fog kikötni, miközben felégetem körülöttünk a világot.

Szerencsére ebben a fürdőszobában másfajta szappan van, bár a kötelékem kicsit duzzog emiatt. Így meg tudok szabadulni North illatától. A hajamat is megmosom, mert továbbra is kissé füstösnek érzem, és mire elzárom a csapot, a testem rózsaszínen ragyog a tisztaságtól.

Rohadt jó érzés.

Kétszer is megmosom a fogam, és iszom egy hatalmas pohár vizet, ami szintén életmentőnek bizonyul. Még mindig nagyon éhes vagyok, de jelenleg irtózom a gondolattól, hogy elhagyjam a szobámat, szóval azt hiszem, holnapig éhezni fogok.

Amikor végül visszamegyek a srácokhoz, csak egy törölközőt tudok magam köré csavarni, mert amikor elmentem zuhanyozni,

elfelejtettem váltóruhát vinni. Amint kilépek a fürdőszobából, Atlas és Gabe rögtön felkapja a fejét.

Túl sok minden tükröződik a szemükben, azonnal a tekintetük foglya leszek, és földbe gyökerezik a lábam. Gabe nyel egy nagyot, ami megtöri a varázslatot.

– Bocs, elfelejtettem... kérek még egy percet! – dadogom.

A gardróbba rohanok, és elkezdek turkálni a táskámban, hogy fel tudjak venni valamit. A gardróbnak nincs ajtaja, ugyanakkor kellőképp elrejt ahhoz, hogy gyorsan magamra kapjam Gryphon egyik pulóverét és egy jóganadrágot, közben pedig ne mutassam meg a meztelen testem a szobámban ücsörgő nagyon forróvérű férfiaknak.

Akik úgy ki vannak rám éhezve, mintha valami jutalomfalat lennék.

Megértem a dolgot. Mármint én is úgy bámulom őket hónapok óta, mintha a halásoron várnám az utolsó vacsorámat, ellenben ezt könnyebben figyelmen kívül tudtam hagyni, amikor még mindannyiukat utáltam, ők pedig mind azt hitték, hogy egy haszontalan, képességek nélküli selejt vagyok.

De ez nincs többé így.

Ez a két srác határozottan nem utál engem, és nem vagyok hajlandó beismerni, hogy én is nagyon vágyom rájuk.

Gabe utánam jött, amikor elraboltak.

Atlas is megpróbálta.

Mindketten kiálltak mellettem a többiekkel szemben, Gabe szembeszállt az Ellenállással, hogy megtalálja és hazahozzon, és mindketten vigyáztak Sage-re, amikor elszabadult a pokol.

Ez nem jelenti azt, hogy megpecsételhetem velük a köteléket, vagy hogy bármilyen választ adhatok nekik, de akkor is jelent *valamit*.

Amikor kilépek a gardróbból, Gabe háttal áll nekem, és kifelé bámul az ablakon, Atlas pedig az ágyon ejtőzik a telefonjával a kezében. Rohadt kellemetlenül érzem magam, amikor elindulok az ágy felé. Próbálok nem nagyon feszélyezett lenni a bő pulcsiban és a csöpögő hajammal, miközben úgy néznek ki, mintha egy sportmodellekről szóló újságból léptek volna ki.

Tényleg rohadt dögösek mindketten, jó?

– Gyere, édes, feküdj le, olyan fehér vagy, mint a fal – duruzsolja Atlas, miközben arrébb húzódik, és megemeli a takarót.

Azt hiszem, két nap alvás után már rosszul kellene lennem a fekvéstől, ám egyszerűen túl csábító bemászni a takaró alá, és ott meghalni.

Gabe fortyogva és féltékenykedve figyel minket, azonban nem mond semmit, csak odahúz az ágy mellé egy hatalmas és díszes fotelt, majd leül mellém.

Ezután egyikük sem szól egy szót sem, és kezdem azt hinni, hogy ettől becsavarodom.

– Jól vagyok, srácok! Nem kell őrködnötök felettem. Nem fogok megszökni, esküszöm.

Gabe dohogni kezd, és arra számítok, hogy valami különösen durvát fog hozzám vágni.

– Egyikünk sem gondolja ezt rólad, Oli – jelenti ki. – Nox egy kibaszott seggfej. Kivetíti a saját félelmeit. Ha még egyszer így beszél veled, kurvára végezni fogok vele.

Atlas gúnyolódni kezd rajta.

– Ó, tényleg? És mégis hogy fogja egy váltó felvenni a versenyt egy Dravennel és a rémálmaival? Ha valamelyikünk végezni fog vele, az én leszek.

Igazán nem akarom, hogy megint elkezdjenek kakaskodni, de ha hagyom, hogy jártassák a szájukat, talán anélkül is kiderül, mi Atlas képessége, hogy meg kellene kérdeznem tőle.

Nem tudom, miért ágálok annyira az ellen, hogy a képességükről beszéljek velük. Talán azért, mert ha ők is faggatni kezdenének az enyémről, ordas ribancnak érezném magam amiatt, hogy semmit sem vagyok hajlandó elárulni nekik.

Mint kiderül, nem kell sokat várnom, hogy kicsit okosabb legyek.

– Lehet, hogy erős vagy, de az nem sokat ér a rémálmok ellen. Nem tudod erővel legyőzni őket, egyszerűen csak fel fognak emésztetni – vág vissza Gabe.

– Elpusztíthatatlan vagyok – feleli Atlas kuncogva. – A rémálmok nyugodtan felemészthetnek, az sem árt nekem,

kurvára semmilyen hatást nem gyakorol rám. Bombabiztos vagyok.

Hm...

Az hasznos.

Nyilvánvalóan teljesen agyament és rémes ember vagyok, mert a képességem azonnal próbára akarja tenni Atlas állítását – meg akar bizonyosodni róla, ki tudja-e ütni.

Vissza kell parancsolnom a helyére, és emlékeztetnem magam arra, hogy *nem* bántjuk a horgonyokat, *főként* nem azt a kettőt, aki itt ül mellettem, és épp próbálja eldönteni, melyikük is az alfa-hím.

Mielőtt Gabe visszavághatna Atlasnak, valaki bekopog az ajtón, ezért mindhárman arrafelé fordulunk.

Nem egy másik horgonyom az, egyáltalán nem érzem most a jelenlétüket, ugyanakkor a személyzetre sem vagyok kíváncsi. Mi van, ha North felküldött valakit, mert újabb vallatás vár rám?

Kösz, nem.

– Ne nyissátok ki! – motyogom.

Gabe máris feláll, és a fához támasztja a vállát, mintha a testével akarná a helyén tartani az ajtót.

Még egy pluszpont neki.

– Ki az? – kérdezi.

– A konyháról jöttünk – feleli egy cérnavékony hang. – Mr. Draven kérte, hogy hozzunk miss Fallowsnak valami ennivalót.

Hála istennek!

Nem akarok Northnak is pluszpontokat osztogatni, de már az étel említésétől is korogni kezd a gyomrom. Atlas int Gabe-nek, hogy nyissa ki az ajtót.

Egymás után hozzák be a szobába a tenger gyümölcseivel és hallal teli tálakat, és istenre esküszöm, már az illatoktól is majdnem elmegyek.

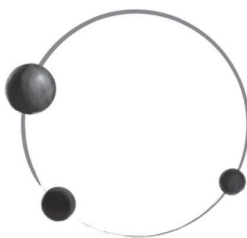
Annyit eszem, amennyi három embernek is elég lenne.

Atlas és Gabe csak akkor nyúl az ételhez, miután én végeztem.

3.

Az egész estét Atlas és Gabe társaságában töltöm, próbálom kibékíteni őket egymással, de csúfos kudarcot vallok. Egyre nyilvánvalóbbá válik számomra, hogy csak akkor fogják elásni a csatabárdot, ha veszélyben forog az életem, vagy ha a többi horgonyomról van szó.

Amikor hármásban vagyunk, mint most, addig civakodnak és piszkálják egymást, míg már legszívesebben mindkettejüket megölném.

Egy idő után megállapítom, hogy ideje lenne nyugovóra térni, viszont egyikük sem megy ki a szobából, és bármennyire is ódzkodom beismerni, igazából én sem szeretném, ha magamra hagynának. Atlas zuhanyzás után egy szál bokszerben mászik be az ágyamba.

Gabe leveszi a pólóját, majd párnákból és pokrócókából fekhelyet alakít ki magának a földön. Közben egy szót sem szól hozzám. Atlas számára nagyon sok mondandója akadt egész este, ellenben hozzám alig beszélt. Nem tudom, hogy büntudata van-e, vagy csak arra vár, hogy kettesben maradjunk, mindenesetre ettől nyugtalan és ideges leszek.

Atlas tisztelettudóan tartja tőlem a távolságot az ágyban, de mielőtt lekapcsolom a villanyt, a keze megtalálja az enyémet a takaró alatt.

Amikor másnap reggel felébredek, úgy érzem magam, mint akin átment egy úthenger, ám megtartom magamnak ezt a kis információmorzsát, mert nincs az az isten, hogy egész nap ebben az átkozott palotában maradjak. Be fogok menni az órákra, és

kihasználom azt a kis szabadságot, ami nekem jutott. Látnom kell Sage-et, és meg kell tudnom, hogy érzi magát a történetek után. Emellett Felixnek is meg kell köszönnöm, hogy meggyógyított, hiszen nem volt kötelessége megtenni ezt csak azért, mert őt választottam erre a feladatra. Gracie-nek is meg kell hálálnom, hogy Sage elrablásakor kiabálni kezdett, és ezzel járult hozzá, hogy megkereshessem a legjobb barátomat, akinek szüksége volt rám. És ha a fene fenét eszik is, a barátaimmal fogok ebédelni.

– Nem tetszik ez nekem – közli Atlas gardrób bejáratánál állva.

Miközben átöltözöm, hátat fordít nekem, de a közelemben marad. Azzal győzködöm magam, hogy ez csupán azért van így, mert egymás horgonyai vagyunk, és nem azért, mert pont olyan szarul nézek ki, mint ahogy érzem magam.

Gabe időközben elment a saját szobájába lezuhanyozni és átöltözni, és csak ekkor tudom meg, hogy neki is van itt egy szobája. Igazából nem lakik itt, viszont amikor North tudomás szerzett rólam és arról, kik tartoznak még a kötelékünkbe, minden horgonyomnak kijelölt egy-egy szobát.

Hatalommániás seggfej.

Atlas egyik pólóját veszem fel, arra pedig Gryphon egyik kapucnis pulóverét húzom, az utolsót, amin még mindig érzem az illatát. Ki kell találnom, hogyan szerezhetek tőle pluszpulcsikat... vagy akár vissza is adhatnám a többit, hogy újra felvegyék az illatát.

Nagyon szánalmas lenne, ha megkérném Gabe-et, hogy segítsen?

Vajon tőle is elorozhatok néhány pólót?

Te jó ég, térj észhez, Oli!

Megköszörülöm a torkom, és felveszek egy jobb napokat látott farmert, amibe továbbra is beleférek.

– Szükségem van rá, hogy minden visszatérjen a rendes kerékvágásba, és leülepedjenek a dolgok.

Miután felöltöztem, a tenyeremet Atlas hátához érintve jelzek neki. Vigyorogva fordul meg, és csillogó szemmel mér végig.

– Rohadt jól nézel ki a ruhámban, édes.

Elpirulok, ami hülyeség, és odaszúrok neki:

– Miről beszélsz, hiszen ki sem látszik a pólód! Mindig így fogsz viselkedni, ha lenyúlok tőled valamit? Mert a kötelékem rohadt furcsán viszonyul az illatokhoz, és... azt hiszem, ez rendszeresen elő fog fordulni.

Megvonja a vállát, és átkarolja az enyémet. Gabe épp ekkor engedi be magát a szobába a kulcsommal, amit magához vett.

– Azt nyúlsz le tőlem, amit csak szeretnél – feleli Atlas. – Mindenem a tied. Ha a kocsi is kell, az talán kicsit fájni fog, de csak akkor, ha szarul vezetsz.

Összehúszom magam, és amikor Gabe-re nézek, ő továbbra is úgy bámulja Atlast, mintha darabokra akarná szaggatni. Ettől még nehezebb megszólalnom, de végül erőt veszek magamon.

– Igazából nincs jogsim, szóval a kocsit megtarthatod. A bevetésiek elvették a hamis jogsimat, és Northnak köszönhetően a campuson mindenki ismer, szóval sehogy sem tudom kijátszani a szabályokat.

Atlas vigyora kissé elbizonytalanodik, aztán lehajol hozzám, és gyengéd csókot nyom az arcomra. Bőre épphogy súrolja az enyémet, azonban a kötelékem ettől is úgy ácsingózik utána, mint egy duzzogó ribanc.

– Ezt felírom az elintézendő dolgok listájára, a nyomkövetőtől való megszabadulás és az álláskeresés mellé, már ha még mindig dolgozni szeretnél valahol.

Kifújom a tüdőmből a levegőt, és nagy nehezen elmosolyodom.

– Szóval... ez csupa megvalósítható dolog, semmi olyasmi, ami annyira kiakasztaná Northt, hogy láncra verjen a kibaszott pincéjében.

Atlas szeme összeszűkül, ellenben most nem szeretném kiengedni a szellemet a palackból, ezért őt megkerülve az ágyhoz megyek, hogy betegyek pár jegyzetfüzetet a táskámba. Meg kell keresnem a cipőmet, mert csak két pár van, és ebből az egyiket a kiképzőközpont öltözőjében tárolom.

A másikat pedig North vette le rólam.

Bassza meg, nem akarok ma többet rá gondolni.

Gabe csendben, tétován odasomfordál hozzám, de csak akkor jövök rá, miért, amikor felém nyújt egy táskát.

– Gryphon adta ma reggel. Azt mondta... mindegy, mit mondott, a picsába is! A tied.

Értetlenül állok a feszengése előtt, amikor azonban elveszem a táskát, és belenézek, megtalálom benne a bőrcsizmámat. A kibaszott, tökéletes, turis, káprázatos bőrcsizmámat, amiről azt hittem, az utcán maradt, amikor a bevetésiek elfogtak. *Napokig* bőgtem miatta, és most itt van ebben a kis táskában.

Sírva fakadok.

Rohadt nevetséges a helyzet, Gabe elrettenve néz rám, és az arcára van írva, hogy legszívesebben elmenekülne innen, és örökké kitörölné ezt a pillanatot az emlékezetéből. Csakhogy ekkor megragadja a könykömet, a mellkasához húz, és átölel. Kicsit körülményesen, de biztos kézzel, ahogy a srácok szokták, amikor attól félnek, hogy összenyomják a másikat.

A tökéletes, kőkemény mellkasához préselem az arcom, és összesírom a felsőjét.

– Soha nem volt ennél jobb cipőm, és azt hittem, elvesztettem – motyogom. – Ez olyan kínos, bassza meg! Jobb, ha most mindketten elmentek, és fátylat borítunk az egészre. Ígérjétek meg, hogy soha többé nem fogunk beszélni erről!

Gabe hümmögve simogatja a hátam, mert még mindig attól tart, hogy összekuszálom az agyát, ha valami rosszat tesz.

– Megkérdezhetted volna Gryphont, mi történt vele. Tudod, ő nem olyan, mint Draven, vele szót lehet érteni.

Felhorkanok, ami valószínűleg nem jó ötlet, hiszen egy romhalmaz vagyok. Elhúzódok tőle, és felhúzom a lábamra a csizmát. Azonnal úgy érzem, hogy minden a helyére került, cukin nézek ki, és búcsút inthetek annak a slamos, hanyagul öltözködő embernek, akinek három perccel korábban tartottam magam.

Gryphon a kezembe adta a mennyország kulcsát, és még csak nem is sejtí.

– Oké, szóval a cipőkön keresztül vezet az út a szívedhez – állapítja meg Atlas.

Könnyes szemmel, de mosolyogva pillantok fel rá.

A táskánkkal együtt kilépünk a szobából, majd bezárjuk magunk mögött az ajtót.

– Le sem tagadhatjátok, milyen cuki vagyok – szólalok meg. – Ma bármire képes lennék. Ebben a cipőben nyugodtan be tudnék sétálni Nox órájára, és elevenen megnyúznám azt a seggfejet.

Gabe a fejét ingatja.

– Talán jobb lenne, ha mégsem hordanád ezt a csizmát, hiszen már tudjuk, hogy amit mondasz, az nem csak üres fenyegetés.

Ez az első alkalom, hogy bármelyikük is említést tesz a képességemről, Gabe azonban semmi többet nem mond róla, nem helyez nyomás alá, nem néz rám furcsán, ennek hála nem megyek rögtön világgá a szavaitól.

Követem őket a folyosón, majd beszálok utánuk a liftbe. Bízom abban, hogy tudják a kiutat ebből a nyúlüregből, mert újfent fogalmam sincs, hol a fenében vagyok. Komolyan mondom, kell egy térkép.

Amikor bezáródik a lift ajtaja, Gabe kis ideig habozik, melyik gombot nyomja meg, aztán rám pillant.

– A földszinten reggelizünk, vagy menjünk a garázsba, és együnk a menzán?

– Van harmadik lehetőség? – kérdezem fintorogva.

Atlas előre hajol, és megnyomja a legalsó gombot.

– Igen, van egy kávézó nem messze a campustól, ahol jó a kávé és a burrito.

Már nyitom a szám, de félbeszakít.

– Egy szót se a pénzről, Oleander, máskülönben be fogok húzni Northnak egyet, amiért szarul kell éreznem magad emiatt. Pontosan tudom, ki vagy, és honnan jössz. Szívesen megadok neked bármit, amire szükséged van, amíg nem rendeződik a helyzeted.

Még mindig nem szeretném, ha Atlas venne meg nekem dolgokat, ugyanakkor ma reggel tényleg semmi kedvem nincs Northhoz. Szóval behúdom a nyakam, bólintok, aztán a tökéletes bőrcsizmámra szegezem a tekintetem. Megdolgoztam azért a pénzért, amiből vettem. Sorra jártam a turikat egy maréknyi egydollárossal a zsebemben, amíg rá nem találtam a tökéletes cipőre.

Azzal nyugtatom magam, hogy számon fogom tartani, mire ad pénzt Atlas, és amint lehet, mindent visszafizetek neki. Ha ők

ketten beleegyezésüket adják abba, hogy dolgozzak, és Gryphon is mellém áll, ahogy ígérte, akkor Northnak engednie kell, nem igaz?

Végtére is nem ő mindannyiunk főnöke... Vagy mégis? Istenem, miért ilyen zavaros minden?

Amikor kinyílik a lift ajtaja a garázsban, Atlas Hellcatje felé vesszük az irányt. Gabe kinyitja nekem az anyósülés ajtaját, megvárja, hogy beüljek és becsatoljam magam, aztán bemászik mögém.

Atlas felvont szemöldökkel néz rá, de ő csak megvonja a vállát.

– Nem fogok elmozdulni Oli mellől. Gondolom, te is ugyanígy vagy ezzel, és mivel hárman nem férünk el a motoron, maradt a te kocsid.

A reggeli burrito a legjobb dolog, amit valaha a számba vettem, és amikor felnyögök az első harapásnál, Atlas nevetésben tör ki.

Gabe úgy összpontosít az ételre, mintha az elfogyasztása lenne az első számú küldetése. Két kortyra megissza a kávéját, és három harapásra megeszi a reggelit is. Tisztában vagyok azzal, hogy akkora, mint egy óriás, de ettől függetlenül nagyon lenyűgözőnek találom, mennyit eszik, még ha általában a nyúlka-ját részesíti is előnyben.

– Ha ez mindig így lesz, sosem fogunk beérni órára – nehezményezi Atlas, miközben a campus felé kanyarodik a csúcsforgalomban.

– Azért nem fogunk beérni, mert senki nem tud rendesen parkolni – vágok vissza.

Eddig fel sem tűnt, milyen nagy a forgalom, mert korábban Gabe-bel mindig sétáltunk, ráadásul közben végig az járt a fejemben, mennyire nem szeretek a közelében lenni. Több időt töltünk parkolóhely keresésével, mint amennyi ideig sorban állunk a kávézóban.

Nevetséges.

Írok Sage-nek, hogy megérkeztünk. Azonnal válaszol, hogy Sawyerrel és Felixszel elénk jön. Fel sem merült bennem, hogy Felix ne lenne mellette. Biztos vagyok abban, hogy a múltkori vészhelyzet után kiskutyaként követi mindenhová.

Még soha nem voltam ilyen rossz véleménnyel Riley-ről, mert ő egyáltalán nem érez így Sage iránt.

Rájövök, hogy ha most már Gabe tényleg a barátom, akkor lett egy újabb szövetségesem a Riley elleni harcban, ezért hátrafordulok, és mélyen a szemébe nézek.

– Mi a véleményed Riley-ről? Szeretném tudni, mit gondolsz arról a faszfetről, mielőtt összekuszálom az agyát, és végignézem, ahogy addig vonaglik, amíg meg nem hal.

Egy időre csend telepszik ránk, és biztos vagyok abban, hogy már mindketten bánják, hogy a horgonyaim, de ekkor Gabe megszólal.

– Egy kibaszott seggfej. Gyerekkorunkban fülig bele volt zúgva Sage-be, mindenki biztosra vette, hogy egymás horgonyai lesznek. Ezt néha egyszerűen tudja az ember. Folyton védelmezte őt... aztán felbukkant Giovanna, ő pedig teljesen magára hagyta Sage-et, mintha semmit sem jelentett volna neki. Csak utálni tudom.

Rohadtul szeretnék rámutatni, hogy eddig védelmezte előttem a srácot, azzal viszont épp ellenkező hatást érnék el. Mindenesetre ő is rájön, hogy eddig képmutatón viselkedett, és most meghunyászkodik előttem.

– Tudom! Tudom, mit mondtam. Kurvára haragudtam rád, amiért rögtön összebarátkoztál Sage-dzsel, amint idekerültél. Rám meg most is úgy nézel, mintha én lennék a legrosszabb dolog, ami valaha történt veled. Őt ellenben azonnal megkedvelted.

Ó, istenem!

Mardos a bűntudat, és minden erőmet latba kell vetnem ahhoz, hogy ne nézzek Atlasra, őt ugyanis biztos nagy örömmel tölti el, hogy olyan könnyen elfogadtam, amikor betoppant az életembe.

Tényleg akkora ribanc vagyok, amilyennek Gabe tart.

Miután Atlas végre leparkol, megkérem, hogy hagyjon kicsit magunkra Gabe-bel. Ő szó nélkül kiszáll a kocsiból, megszorítja a kezem, és odamegy Sage-hez, mert tényleg ennyire kibaszottul tökéletes.

Nagy levegő, Oli, most már nem futamodhatsz meg!

– Ne haragudj, Gabe! Távol kellett tartanom magam tőled, mert egyikőtökkel sem pecsételhetem meg a köteléket. Sem veled, sem Atlasszal, sem a többiekkel. Amire képes vagyok... nem engedhetem meg, hogy még erősebb legyen. Csak ennyit árulhatok el. Rettenetes lenne. Most hatványozottabban így érzem, és hiába vágyom mindannyiótokra, nem hagyhatom kiteljesedni, mert... nos, nem vagyok olyan önző. Nem helyezhetem magam mások elé.

Gabe rám bámul, majd a kezemre pillant. Most egyáltalán nem remegek, ártalmatlanul szunnyad bennem a képességem, és a kötelékemet elégedettséggel tölti el, hogy körbeleng a horgonyaim illata.

– Ez az egyetlen oka annak, hogy nem akarod megpecsételni a köteléket? – kérdezi mély, rezzenéstelen hangon. – Attól tartasz, mi történne, ha megtennéd?

Bólintok, és kinézek az ablakon. Látom, hogy Sage épp elmosolyodik valamin, amit Sawyer mondott. Mind a négyen úgy viselkednek, mintha ezer éve barátok lennének, és nem pár napja rabolt volna el minket egy fenoménéből álló, örült hadsereg.

– Nem fogom kikényszeríteni belőled a válaszokat – folytatja Gabe ugyanolyan mély hangon. – Rohadtul kíváncsi vagyok rájuk, de... De talán azért nem tudunk zöld ágra vergődni egymással, mert a fejembe vettem, hogyan kellene alakulniuk a dolgoknak, és nem hagytam, hogy együtt találjuk ki, mi legyen.

Ő is a többieket figyeli. Szemlátomást szenved, én pedig továbbra is rémesen érzem magam attól, hogy ennek én vagyok az oka.

Nem szabad megfeledkeznek arról, hogy ő is seggfejként viselkedett, és nem minden az én hibám. Gabe időközben változtatott a hozzáállásán, és tartja is magát ehhez, ugyanakkor ez nem teszi semmissé, mekkora faszfejként bánt velem korábban.

Megköszörülöm a torkom, és a kezembe veszem a táskámat.

– Ne beszéljünk többet a képességekről és a horgonyokról! Egyszerűen csak legyünk barátok, és... vizsgálazzunk le az összes tantárgyból anélkül, hogy mindenkit kinyírnánk. Meg tudjuk csinálni, nem igaz?

Erre ő gúnyosan felhorkan, és kiszáll a kocsiból. Olyan gyors, hogy még azelőtt kinyitja az ajtót nekem, hogy a kilincsért nyúlhatnék. Megfogom a kezét, hogy ki tudjak szállni, de azonnal el is engedem, amint stabilan állok a lábamon.

Semmi értelme kísérteni a sorsot.

Sage látja, hogy elindulok feléjük, és azonnal rám veti magát. Majdnem a földre esünk, mert nem bírom el a súlyát. De csak majdnem, mert Gabe elkap minket, és segít felegyenesedni.

A barátom olyan erősen magához szorít, hogy ropognak a bordáim.

– El sem tudom hinni, hogy két napot átaludtál, most pedig csak úgy bejössz órára! Hasonló helyzetben engem legalább egy hétig nem engednének sehova.

Nevetve húzódok el tőle, hogy alaposan megnézzem magamnak. Jól van, semmilyen sérülést nem látok rajta, és biztos vagyok abban, hogy ez Felixnek köszönhető.

– Nincs az az isten, hogy tovább kuksoljak a szobámban úgy, hogy Gabe és Atlas folyton ott liheg a nyakamba! El tudod képzelni, mi történne? A végén még kinyírnék valakit... vagy holtrészegre innám magam.

Sage felnevet, és kimért mosolyt villant Gabe-re.

– Még meg sem köszöntem neked, hogy felhívtad a szüleimet a repülőről – szólítja meg. – Életfogytig tartó szobafogságra ítélték, vagyis csak majdnem, mert szerencsére nagykorú vagyok, saját kocsival, munkával és pénzzel. Apám megpróbált ma velünk jönni az egyetemre. Azt tervezte, hogy leül hátra az előadásokon, és egész nap kíséretet minket, mint egy őrült. Sawyernek kellett róla lebeszélnie.

Sawyer ránk vigyorog, és finoman megveregeti a vállam.

– Megbeszéltük egymás között, hogy ki mikor vigyáz rátok – közli. – Jobb, ha hozzászoktok ezekhez az arcokhoz, lányok! Soha

többé nem fogunk egyedül hagyni benneteket. Még Gryphon is tudja, mikor ki a soros, néha ő fogja ellátni a felügyeleteteket.

Édes istenem...

Gabe-re pillantok, aki megvonja a vállát, aztán csak annyit mond:

– A lelkére kötöttem, hogy egy szót se szóljon róla a Draveneknek.

Cseppet sem vagyok elragadtatva ettől a hírtől, és próbálom figyelmen kívül hagyni a mellettünk elhaladó diákok pillantásait. Nagyon gáz, hogy mindannyian összesúgnak, és ujjal mutogatnak ránk, de biztosra veszem, hogy előbb-utóbb ezt is megúnják.

– És elhitted neki, hogy tartani fogja a száját? Ők hárman sülve-főve együtt vannak, kizártnak tartom, hogy ne avatná be a Draveneket a kis tervetekbe.

Gabe megint ránt egyet a vállán, és a homlokát ráncolva néz egy csapat lányra, akik a kelleténél hangosabban vitatják meg a rólam szóló legújabb pletykákat. Most az egyszer igazat mondanak, ezért semmi kifogásom nem lehet ellene.

Sage körbenéz a társaságon, majd belém karol, és magával húz.

– Be kell ugranom a tanulmányi osztályra. Alá kell írnom néhány papírt, mert most, hogy én is felvettem a BK-t, át kell variálni az órarendemet.

Két teljes lépést teszek, mire feldolgozom és megértem a szavait, ezután pedig felnyögök.

– Te is jární fogsz BK-ra?! Sage, nagyon szeretlek, de biztos vagy benne?

Ő csak kuncog, és elindulunk a campus felé. Mindketten úgy teszünk, mintha a srácok nem furcsa alakzatban közlekednének mellettünk.

– Már mondtam, hogy a szüleim egyébként is szerették volna, ha felveszem, de én túlságosan félttem tőle... Hát, most már túlságosan félek ahhoz, hogy ne vegyem fel.

A mellettem lépdelő Atlasra néz, ő viszont meg sem próbálja félbeszakítani, csak bólint, mintha egyetértene a döntésével.

Mindig is tudtam, hogy nem véletlenül ő az egyik kedvencem.

– Oli, ha te nem... ha nem jöttél volna utánam, biztos vagyok benne, hogy mostanra már halott lennék – folytatja Sage. – Megígértem, hogy nem foglak arról faggatni, honnan tudtad, mit kell tenned, vagy hogyan őrizted meg a hidegvéred, viszont ezt nekem is meg kell tanulnom. Ráadásul Felixszel semmi kétségünk nem fér ahhoz, hogy Vivian bír téged. Kijátszom a barátkártyát, és arra szeretnélek kérni, próbáld elérni, hogy minden szimulációban és forgatókönyvben egymás mellé osszon bennünket. Akkor senki sem állíthat meg minket, te összekuszáld az emberek agyát, én pedig lángra lobbantom őket.

Kissé túl hangosan nevetek fel, ugyanakkor teljesen igaza van.

Gyakorlatilag kibontakozóban lévő antihősök vagyunk, és szinte már bosszant, hogy Zoey-t kitiltották erről az óráról, mert így nem tudunk elbánni vele.

Sawyer beszámol Gabe-nek a focicsapat új tagjáról. Mögöttünk bandukolnak, és közben kényszeresen figyelik a környezetünket. Jobban érzem magam a jelenlétüktől, mert tudom, hogy így biztosan védve vagyunk.

Atlas elmosolyodik a vérszomjas arckifejezésem láttán, átkarolja a vállam, és a fülembé duruzsol.

– Ajánlom, hogy engem is vegyél be a csapatodba! Valakinek muszáj szemmel tartania, amikor ezek között az emberek között vagyok, máskülönben elszabadul a pokol.

Felhorkanok, de közben előnti a pír az arcomat, amiért mindenki szeme láttára ilyen közel hajol hozzám. Nagyon fesztelenül viselkedik a társaságomban, ugyanakkor egyáltalán nem törődik azzal, hogy szabad-e megérintenie, ami egyszerre üdítő és félelmetes.

A kötelékem imádja ezt.

Az agyam viszont megint veszélyt jelez, mert nem feledkezhetek meg arról, hogy továbbra sem pecsételhetem meg senkivel a kötelékeimet.

Akármennyire is vágyom rájuk.

4.

Szörnyeteg.

Ez a szó elkísér az összes órámra, és ebédidőben a menzára is. Atlas, Sage, Sawyer és Felix a példámat követve elengedik a fülük mellett. Egyáltalán nem érdekelnek ezek az emberek. Egyikük sem próbált még egy kicsit sem elnéző lenni velem, amikor azt hitték, képességek nélküli selejt vagyok, szóval most miért érdekelne, hogy mindannyian utálnak?

Kordában tartom az indulataimat, és végzem tovább a napi teendőimet.

Gabe máshogy viszonyul ehhez a kérdéshez.

Amint belépünk az épületbe, és kezdetét veszi a pusmogás, hozzám tapad, és óvatosan arrébb noszogatja Sage-et, mert mostanra már tudja, hogy nem érdemes magára haragítania Atlást. Nagyon feszült, és úgy vizslat mindenkit a folyosókon és az előadótermekben, mintha rajtaütésre számítana.

Szeretném azt hinni, hogy túlzásba esik, de olyan sok mindent átéltem már, hogy nem tudom kizárni ezt a lehetőséget. Így aztán vele együtt én is mindenkin rajta tartom a szemem. Feltűnik, hogy az összes barátja habozik, mielőtt odajönnének köszönni neki, és kellő távolságot tartanak tőlünk. Feltűnik, hogy a lányok, akik hónapokon át rajongva csorgatták rá a nyálukat, most kerülnek a tekintetét, miközben elmennek mellettünk, és faszágokat hordanak össze rólam. Feltűnik, hogy mindenki, aki eddigi ittlétem alatt a campus aranyifjaként tekintett rá, nekem köszönhetően most elfordul tőle.

Ettől *nagyon* izgága lesz a kötelékem és a képességem is, mert bár kurvára leszarom, mit gondolnak rólam ezek az idióták, azt már nem tűröm, hogy így bánjanak a horgonyommal csak azért, mert hozzám van láncolva. Ez egy cseppet sem tetszik.

Amikor történelemóra után elindulunk a menza felé ebédelni, Gabe mond valamit fojtott hangon Sawyernek, majd Atlas másik oldalára terelik Sage-et, hogy közte és a bátyja között legyen. Kérdőn ránézek, mire odahajol hozzám.

– Bassinger elpusztíthatatlan. Ki tudna jobban megvédeni benneteket egy olyan srácnál, akit emberi pajzsként használhattok, és nem halhat meg?

Oké, szóval ha sikerül az agyam szétloccsantása nélkül kibányászni a bőröm alól a nyomkövetőt, mindannyiukat magammal kell vinnem. Már nem is kérdés, hogy egy akkora buszt kell keresnem, amiben mind elférünk, mert lehet, hogy nem indult ideálisan a barátságunk, most viszont már érzem, hogy miután kiverekedtük magunkat ebből a szarból, sziklaszilárd lesz a kapcsolatunk.

Az ebédlő tele van, és menü egyetlen jó fogása nagyon népszerű, ezért a sorban ragadunk. Atlas és Sawyer sportról beszélget, ami engem cseppet sem érdekel, Sage pedig azon gondolkodik, miről írjuk meg a következő történelembeadandót. Sokkal okosabb nálam, és most minden segítséget el fogok tőle fogadni, mert egészen pontosan semmit sem tudok a hetvenes évek fenoménláadásairól. Olyan lassan halad a sor, hogy mire a pizzához érünk, már csak pár szelet maradt.

Atlas tányérokra pakolja az összeset, és megkérdezi a pult mögött álló nőt, mennyit kell várni a következő adagra. Amikor kiderül, hogy mindjárt elkészül, felém nyújt egy tányért, és megkér, hogy keressek egy ülőhelyet.

Ugy pislogok rá, mint egy hülye gyerek, ő viszont csak vigyorog.

– Természetesen nem eszem addig, amíg jól nem lakik a horgonyom. Menj nyugodtan Ardernnel, majd csatlakozom hozzátok.

Amikor hátrapillantok, észreveszem, hogy Gabe már leült, és ellenségesen méreget mindenkit, ahogy egész nap tette.

Felsőhajtok, és elindulok felé. Átverekszem magam a tömegen, ami viszonylag könnyen megy, mert sokan úgy húzódnak el tőlem, mintha félnének hozzám érni.

Ez tetszik.

Gabe tányérján szokás szerint egy kis saláta és fehérje szomorkodik, mintha a horgonyom még mindig növésben lévő kölyök lenne. Mivel egyelőre kettesben vagyunk, megragadom a lehetőséget arra, hogy kifaggassam.

– Miért zavar mindannyiótokat annyira, hogy mit mondanak rólam mások? Engem cseppet sem érdekel, ha szörnyetegnek tartanak.

Gabe elhúzza a száját, majd a válla fölött Atlasra és a többiekre pillant, akik boldogan cseverészve álldogálnak a pult előtt. Atlas a szemembe néz és rám mosolyog, meggyőződve arról, hogy minden rendben van, én pedig gondtalanul visszamosolygok rá, hogy ne rohanjon ide félbeszakítani ezt a beszélgetést.

Válaszokra van szükségem.

– Tudtad, hogy Northnak és Noxnak csak az apjuk közös, az anyjuk nem? – kérdezi Gabe. – Az apjuk volt a központi horgony, és ő is rémálmokba illő lényeket tudott megidézni. Az apjuk... nos, igazából egyikünk sem tudja, mi történt, de a képességét használva végzett North anyjával. Halálra is ítélték miatta. William Draven, a nagybátyjuk vette át a helyét a tanácsban, amíg North elég idős nem lett ahhoz, hogy betöltse ezt a tisztséget.

Jézusisten! Egyáltalán nem számítottam arra, hogy ezzel az egyszerű kérdéssel Pandóra szelencéjét nyitom ki. Bár a gyomrom az ennivaló gondolatától is háborog, begyűrok egy kis pizzát a számba, csak hogy lekössem valamivel a gondolataimat.

Gabe félve néz rám, aztán megköszörüli a torkát, és folytatja.

– Ez még nem minden, de én nem... ez nem... Bassza meg, nem nekem kellene elmondanom ezt neked, és valószínűleg egyébként is csak félinformációk jutottak el hozzám. A lényeg, hogy amikor teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy Northnak és Noxnak ugyanaz a képessége, mint az apjuknak, mindenki erről kezdett beszélni. Vagyis nem csak beszéltek róla, a tanácsnak még be is kellett avatkoznia. Azután... nos, Gryphon képességétől

tartanak az emberek. Az enyém is épp olyan félelmetes. Amikor kiderült, hogy mindannyian ugyanabba a kötelékbe tartozunk, sokan nyugtalankodni kezdtek.

Miért zaklatta fel őket egy gyógyító és egy váltó? Ezek hétköznapi képességek, ennek semmi értelme. Csakhogy ekkor eszembe jutnak Hanna hetekkel ezelőtti szavai, amiket azután mondott, hogy a képessége a falhoz vágott BK-n.

Gryphon Shore-ral nem érdemes ujjat húzni.

Ez csak azt jelentheti, hogy eddig rosszul ítéltem meg Gryphont.

Gabe hátrapillant. Végre a többiek is megkapták a kajájukat, már mi is érezzük a forró pizza friss illatát.

Visszafordul felém, és fojtott hangon folytatja, hogy senki más ne hallja.

– Nox még szinte gyerek volt, amikor az anyja halála után Northhoz vitték. Lázadás tört ki a közösségben, amiért megengedték neki, hogy erre az egyetemre járjon. Nem számít, hogy az egész intézmény a Draven nevet viseli, utálják őket a képességük miatt. Mindannyiunkat utálnak, Oli. Szerinted miért voltunk olyan biztosak abban, hogy elraboltak, amikor eltűntél? Szerinted miért követi North minden mozdulatodat? Nem csak azért, mert attól tart, hogy megszöksz.

Jézusom!

Tényleg ennyire félreismertem az egész közösséget?

Atlas helyet foglal mellettem. Még mindig Sawyerrel nevetgél, aki időközben a legjobb barátja lett. Halkan felelek Gabe-nek, hogy csak ő hallja.

– Azt hittem, téged mindenki kedvel. Még szarul is éreztem magam amiatt, hogy nekem köszönhetően az emberek ellened fordultak.

Sage az utolsó szavaimat elcsípve szomorú szemmel fordul felém, most viszont valahogy más a tekintete. Leginkább azért, mert tudom, hogy nemcsak nagyon együttérző és eszes, hanem rohadtul beleváló is.

Körbenéz, és halkan megszólít minket az asztal túloldaláról.

– Úgy érted, nem tudtad, hogy itt mindenki álságos, gerinctelen és törtető, és csak addig nyaliztak örömmel Gabe-

nek, amíg azt hitték, attól jobb jegyeket kapnak, vagy fényesebb jövő vár rájuk? Most, hogy eszükbe juttatták, hogy ti a legfelső szintet képviselő fenomének között is *a legerősebbek* vagytok, minden szart összehordanak rólatok, mert valójában mindannyian képmutató szarháziak.

Még Sawyer is elhallgat, és pislogva néz a hűgára, akiből árad a düh, mert nyilvánvalóan kurvára elege van ebből a helyből. Teljesen megértem, és eléggé felcseszem magam, ha arra gondolok, hogy ezek az emberek csak kihasználták Gabe-et.

Lehet, mégsem ezt a cipőt kellett volna felvennem.

A széken hátradőlve Sage-re vigyorgok.

– Mi legyen, gyűjtsuk fel őket, vagy robbantsuk rájuk az épületet, hogy mindenkit maguk alá temessenek a romok? Bocs, srácok, sajnos nem vagyok biztos abban, hogy kellően uralni tudom a képességemet ahhoz, hogy velük kibasszak, de nektek ne ártsak. Mondhatni, semmi hasznom nincs.

Kellően hangosan beszélek ahhoz, hogy a mögöttünk lévő asztaltársaság összepakoljon és sietve távozzon. Nem veszik félvállról a fenyegetéseimet, mert nyilvánvalóan agy is szorult a koponyájukba.

Gabe rám pillant.

– Nem fenyegethetsz meg másokat csak úgy. Most már nem, ugyanis mindenki tudja, mire vagy képes.

Zoey épp akkor sétál el mellettünk, ezért a szemébe nézek, és gondoskodom arról, hogy hallja a válaszom.

– A felét sem tudják annak, amire képes vagyok, horgony. Ha így lenne, nem mernének engem *vagy* az enyéimet szörnyetegnek nevezni.

Azonnal abbamarad a suttogás.

Kétszínű idióták.

Sage felajánlja, hogy az órák után ott marad velem a könyvtárban, és elkezdhetünk dolgozni a beadandón. Ideges

vagyok a feladat miatt, ez az első alkalom, hogy úgy érzem, valami tényleg meghaladja a képességeimet. Rá van írva a megkönnyebbülés az arcomra, amikor elfogadom az ajánlatát, mire ő máris elkezdi összeírni, miket kellene elolvasnom, ha visszamegyek North házába.

Gabe, Sawyer és Felix edzésre megy, de csak azután, hogy meggyőződtek arról, Atlas egyedül is vállalja a felügyeletünket. Felixnek különösen fontos, hogy tanulás után ne hagyjuk magára Sage-et, és Sawyernek kell emlékeztetnie arra, hogy amint értesültem az elrablásáról, egyenesen az Ellenállás karjaiba rohantam.

Felix szégyenlősen rám mosolyog, én viszont csak nevetve legyintek.

Amint vége az edzésnek, mindannyian elindulunk hazafelé. Gabe-bel nyugodt, fesztelen hangulatban ülünk be Atlas kocsijába. Ez ezerszer jobb annál, ahogy akár csak egy hónapja is zajlottak köztünk a dolgok. Boldog vagyok, holott az egész lényem sajog.

Érzem, hogy ma túlhajtottam magam.

A házhoz visszaérve legszívesebben rögtön megvacsoráznék, és lefeküdnék aludni. Abban reménykedem, hogy a három másik horgonyom közül eggyel sem fogok összefutni a labirintusszerű folyosókon. Kell lennie valami jónak is abban, hogy ilyen hatalmas ez a hely, a fene egye meg!

Amikor ezt Gabe-nek is elmondom, elhúzza a száját, és vakarni kezdi a tarkóját.

– Az a helyzet, hogy North küldött korábban egy üzenetet, és áttette hétfőre a horgonyvacsorát, mert mostantól valami tanácsi baromságra kell mennie péntekenként.

Egy ideig csak pislogok rá, mert nem találom a szavakat.

– Azt akarod mondani, hogy nem lapátolhatok be egy kis tésztát vagy kenyeret, és utána nem rohanhatok fel a szobámba, mert North úgy döntött, hogy ma mindenkit látnom kell? Ki nem állhatom ezt az embert.

Atlas átkarolja a vállam, és a lifthez vezet.

– Akkor hagyjuk ki a vacsorát. Rendelhetünk valamit, és foglalkozhatunk a saját dolgainkkal.

Kétségbeesetten vágyom erre.

Tudom viszont, hogy ez nem történhet meg, North ugyanis képes volt az éjszaka közepén kirángatni Atlas ágyából, és idehozni, amiért ellen mertem szegülni neki.

– Hagyjuk, jobb most túlesni rajta, és visszakapni a péntek estéket. Atlas, remélem, készen állsz életed legkellemetlenebb vacsorájára, mert ez durva lesz.

Ő felhorkan, majd közelebb húz magához, és a hajamba fúrja az orrát, mintha olyan erősen vágyna az illatomra, mint ahogy a kötelékem az övére. Azon tűnődöm, milyen erősen hathat mindannyiukra a köztünk lévő kapcsolat, és vajon ők is úgy sóvárognak-e utánam, mint én utánuk. Kétlem, mert mintha mind sokkal könnyebben viselnék a távolságtartást nálam.

A fenébe velük!

Üröm az örömben, hogy mi érünk elsőként az ebédlőbe. Gabe bel elfoglaljuk a szokásos helyünket, csak ezúttal Atlas ül a másik oldalra. Kettejük közé ékelődöm, hát nem rohadt jó?

– Olyan, mintha valakinek a virrasztásán lennénk, csak ezúttal a saját életkedvünket temetjük – motyogja Atlas, miközben kinyílik a konyha ajtaja, és a személyzet elkezd felszolgálni a vacsorát.

Általában meg szokták várni North érkezését, és ő hívja be őket. Nagyon kellemetlenül érzem magam amiatt, hogy körülöttünk sürgölődnek, és tucatszini étellel kínálnak minket, de a horgonyaim egyszerűen csak elkezdik telepakolni a tányérjukat.

Gabe egy pillanatig habozik, aztán a kezébe veszi és teleszedi a tányéromat olyasmivel, amiről tudja, hogy nagyon szeretem, ugyanakkor egy kis egészséges ennivalót is csempész mellé, amin ő él. A felszolgálók még véletlenül sem néznek ránk, ami kicsit túlságosan is emlékeztet arra, ahogy ma az egyetemen viselkedett velünk a többi diák.

Most, hogy az evés eltereli Gabe figyelmét, megragadom az alkalmat, hogy kiszedjek belőle némi információt. Közelebb hajolok hozzá, hogy a fülébe tudjak suttogni, és a személyzet ne hallja.

– Miért félnek annyira egy váltótól? Mit titkolsz előlem?

Erre megmerevedik, és a szája felé tartó villa megáll a levegőben. Megköszörüli a torkát, mielőtt válaszol.

– Miért árulnék el neked bármit is a képességemről, amikor a tied tabu? Nem akarok tolakodó lenni, de ennek fényében te elég sokat kérsz tőlem, horgony.

A fene egye meg!

Épp ezért nem próbáltam eddig erről faggatni, ugyanakkor mivel több megjegyzést is tett arra, milyen rémisztőek mindannyian, most eszeveszetten furdalja az oldalamat a kíváncsiság.

Elbiggyesztem a szám.

Hála annak, hogy valamiféle furcsa békére találtunk egymással, és barátok lettünk – bár ez sokkal több annál, mégsem minősül párkapcsolatnak –, kellően feloldódtam ahhoz, hogy ezt megtehessem annak tudatában, hogy nem fog elkényeztetett libának vagy morcos gyerekek tartani, szemben néhány másik horgonyommal.

Rám néz, és somolyogni kezd.

– Ha elmondasz nekem egy dolgot a képességedről, amit senki más nem tud, az összes kérdésemre felelek. Látod, én is tudok nagylelkű lenni – dörmögi.

Szóval bosszantja, hogy Atlas felajánlotta, néha fizet helyettem. Nem baj, hiszen egyébként sem akadályozhatom meg, hogy civakodjanak, és nem kényszeríthetem őket arra, hogy barátok legyenek. Ez viszont kicsit olyan, mintha a szemem előtt alakulnának ki azok a problémák, amikkel később szembesülni fogunk.

Lehet, hogy ettől én leszek a legnagyobb ribanc az egész világon, de ezt most akkor is a saját előnyömre fogom fordítani. Olyan kevés hatalmam van ebben a kötelékben, ezek között a férfiak között, ráadásul a képességem mindannyiunkkal végezhet, az Ellenállás pedig mindenütt engem keres. Szóval abból kell főznöm, ami jut, aztán hagyni, hogy a dolgok a maguk útján menjenek tovább.

– Áll az alku. Nem most azonnal, de... később igen, lehet róla szó.

Gabe rám vigyorog. Gryphon épp ekkor csatlakozik hozzánk, csupa sár, és egy zúzódás éktelenkedik az arcán. A kötelékem azonnal elszomorodik a látványától, a képességem pedig kitör belőlem, és olyan gyorsan meggyógyítja, hogy le sem tudom állítani. Gabe megriad, ugyanakkor nem kiált fel, és nem is húzódik el tőlem, amit már haladásnak veszek.

Atlas rajtam tartja a szemét, és óvatosan felém csúsztatja a kezét az asztalon. Nem ér hozzám, de jelzi, hogy itt van, ha szükségem lenne rá.

Egy szót sem szólok, és amint visszatelepszik belém a képességem, a remegő kezembe veszem a villát, nem törődve azzal, milyen nevetségesen nézhetek ki, hogy így próbálok enni.

– Igazán nem kellett volna – szólal meg Gryphon, majd elfoglalja a helyét az asztal végén.

Megvonom a vállam, és próbálok nem olyan megtörten festeni, mint ahogy érzem magam.

– Nincs ráhatásom. A kötelékem szorong, ha megsérültök, hiába csak egy zúzódásról van szó.

Érzem, hogy mindhármost szeme rám szegeződik, én viszont folytatom az evést, és amennyire tudom, figyelmen kívül hagyom őket.

Alig egy perccel később North is megérkezik, ádáz tekintettel végigmér minket, aztán megakad a szeme az előttem lévő tányéron. Lepillantok, de semmi rossz nincs rajta, semmilyen tiltott tárgy nem lapul a borsó és a kukorica között, ami miatt felbőszülhetne, ezért leszegett fejjel megeszem mindent.

– Mi történt? Miért használta Oleander a képességét? – kérdezi.

Kihúzza a székét, és leül. Olyan idegesnek látszik, hogy el nem bírom képzelni, hogy fog tudni enni ilyen állapotban.

Teszek a villával egy falatot a számba, hogy ne kelljen felelnem neki, ám Gryphon gyorsan megválaszolja a kérdést.

– Engem gyógyított meg, de nem szándékosan. Most, hogy a képessége visszatért hozzá, mindannyiunknak ügyelnie kellene arra, hogy ne lásson minket sérültnek vagy dühösnek, mert még nem tudja kordában tartani.

Ezt olyan ténszerűen közli, hogy North nem is vonja kétségbe a szavait. Ehelyett egyszerűen felém fordul, és úgy mered rám, mintha időközben még egy fejem nőtt volna, vagy váratlanul egy holt nyelven kezdtem volna beszélni.

– Értem. Később ezt is megbeszélem Noxszal, ő most... mással van elfoglalva.

Mással van elfoglalva. Ezek mögött a szavak mögött sok minden sűrűsödik össze, én viszont egyáltalán nem akarok tudni róluk. Folytatjuk a vacsorát. North és Gryphon kedélyesen beszélget a tanács ügyeiről, amikor ismét kinyílik az ajtó, mert természetesen nem úszhatom meg ezt a vacsorát anélkül, hogy ne kelljen az összes horgonyommal szembenéznem.

Nemi is lehetne másként.

Nox az egyik szokásos csajával vonul be a szobába, és a kötelékem ismét figyelmen kívül hagyja, hogy átkarolja Lanát. Korábban sikerült teljesen kiakasztania a kötelékemet, ami most jól jön, mert továbbra is faszként viselkedik.

Amikor Lana megpróbál leülni Gryphon mellé, a horgonyom megállítja, és ráförmed:

– Kifelé! Nem látunk itt szívesen.

A szoba elcsendesedik, és Nox hol Gryphonra néz, hol rám. Próbálok nem bűnös képet vágni, aminek nem kellene nehézséget okoznia, hiszen nem tettem semmi rosszat, viszont azt hiszem, csúfos kudarcot vallok.

Lana kuncogni kezd, ugyanakkor csak kínjában.

– De hát Nox hívott ide. Tényleg azt akarod, hogy elmenjek?

Gryphon felvont szemöldökkel néz rá, én pedig még soha életemben nem éreztem magam ilyen kellemetlenül.

– Ez nem kérdés – feleli. – Most azonnal tűnj el! Vagy magadtól teszed meg, vagy én foglak kényszeríteni rá.

A lány lassan hátrébb lép, mintha attól tartana, hogy Gryphon lesújt rá a... azzal az akármivel, amire képes.

Én vagyok az egyetlen, aki nem tudja, mire képesek a horgonyaim?

Senki sem szólal meg, senki sem avatkozik közbe. North a kezébe veszi a kést és a villát, hogy folytassa az evést, amivel napnál is világosabban jelzi, hogy egyáltalán nem érdekli ez a

helyzet. Nox végignézi, ahogy távozik a barátnője. Lana válla előregörnyed, aminek sajnálatot kellene kiváltania belőlem, de bassza meg magát, elvégre tudja, hogy Noxnak van horgonya. Tudja, mégis idejött a képembe dörgölni, hogy dugnak egymással.

A picsába az egészszel!

Oli, ne gondold arra, hogy nem vagy része a horgonyaid szexuális életének! Már így is túl ingatag és törékeny a köteléked.

Ennek megfelelően remegni kezdenek az ujjaim. Az ereimben áramló képesség kész bármelyikükre lecsapni, amiért rajtam kívül más nőre merészelnek nézni. Fészkelődni kezdek a széken, elhúzódom Atlástól és Gabe-től, hogy véletlenül se semmisítsen meg őket a féltékeny kötelékem miatt.

Összeszorítom a szemem, és nagy levegőt veszek. A fejemben rengeteg érzés kavarg, amit nem engedek magamnak átélni, a kötelékem ugyanakkor gyötrődik miattuk. Féltékenység, düh, harag, vér, fájdalom, *semmisítsd meg mindannyiukat!*

Bassza meg, most, hogy visszatért a képességem, már biztos, hogy bele fogok dögleni, amikor megjön.

– Amíg nem tudjuk, mire képes Oli, fel kell hagynod a bosszantásával. Elég a csajozásból, Nox. Hagyd abba!

Gryphon hangját hallva felpattan a szemem. Rám mutat, és közben ellenségesen mered Noxra. Csak rájuk tudok figyelni, ezért megijedek, amikor Atlas ujjai az enyéimhez érnek, és összekulcsolja a kezünket. Lenézek a kezünkre, majd Atlasra pillantok. Döbbenettel és félelemmel tölt el, hogy hajlandó hozzám érni.

Öntelten rám vigyorog, és a fülembé súgja:

– Bombabiztos vagyok, rémlik?

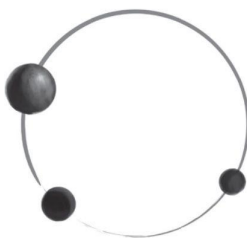
Istenem, remélem, tényleg az.

Remélem, túlél engem.

5.

A vacsora hátralévő része eseménytelenül, de rohadt kellemetlenül zajlik Nox ellenséges kisugárzásának hála. Korábban még egyszer sem láttam Northt vagy Gryphont szembeszállni vele, mint ahogy azt sem, hogy megpróbálták volna kissé féken tartani. Emiatt már-már örömmel nézem végig, hogy minden egyes alkalommal leállítják, amikor felém mer pillantani.

Ezt korábban is megtehették volna, viszont úgy döntöttek, hogy nem teszik. Ez a felismerés ott moccanog bennem, befúrja magát a bőröm alá, és nem bírom figyelmen kívül hagyni.

North ezután magunkra hagy minket egy megbeszélés miatt, előtte viszont egy szelet sajttortát tol elém. Nem akartam desszertet enni, de istenem, ez a séf nagyon jól süt, ezért füstbe száll az összes arra vonatkozó tervem, hogy visszamenekülök a szobámba.

Még Atlas is betol két szeletet.

Amint végzünk, Atlasszal és Gabe-bel együtt elindulok a szobám felé. A liftbe belépve megbotlom, mire mindketten azonnal a segítségemre sietnek. Mintha súlyok húznának lefelé, alig tudom rendesen mozgatni a lábam. Gabe tréfálkozva felajánlja, hogy ölbe vesz, ugyanakkor meglehetősen biztos vagyok abban, hogy örömmel felkapna, ha igent mondanék.

North pont akkor fordul be a sarkon, amikor a szobám elé érünk. Megint tudatosodik bennem, hogy nagyon közel van hozzám a szobája.

Jézus, ne is gondolj ilyesmire, Oli!

Készen állok arra, hogy besurranjak az ajtómon, és úgy tegyek, mintha nem kereszteltük volna egymás útját, de amint előveszem a kulcsot, megáll előttünk.

– Oleander, válthatnánk pár szót?

Semmi kérék, semmi magyarázat, semmi utalás arra, hogy mit akar, csak egy kérdésként megfogalmazott parancs. Kénytelen leszek végighallgatni.

Felé fordulok, ugyanakkor Atlas máris megszólal.

– Felejtsd el, Draven! Ezúttal nem fogom azzal tölteni az este hátralevő részét, hogy megnyugtassam a faszágaid miatt.

North rávillantja a tekintetét.

– Négyszemközt fogok beszélni a horgonyommal egy percre, utána veletek töltheti az estét. Nincs semmilyen hátsó szándékom.

Atlas közelebb húzódik hozzám, és úgy fordul, hogy kissé takarjon. Mindössze egy fél lépést kellene tennie ahhoz, hogy a teljes testével megóvjon. Olyan természetesen kel a védelmemre, hogy az már ösztönös számára, ettől pedig teljesen biztonságban és... szeretve érzem magam.

Nagyon régóta nem éreztem, hogy szeretnének.

– Pontosan tudom, mi történt, amikor legutóbb a gondjaidra bíztam. Szóval nem, nem hiszek neked, Draven.

Gabe rám pillant, de én azonnal lesütöm a szemem. Erre ma semmi szükségem, nem vagyok kíváncsi rá, mit gondolnak arról, ami történt, és hogyan ítélnék meg miatta. Tudom, hogy Atlasban meg sem kérdőjeleződik, hogy áldozat vagyok, ami nem igaz. Ellenben azt is tudom, hogy North feltehetően úgy véli, semmi rosszat nem tett az öccse, ami szintén nem igaz.

Mekkora káosz!

Ez az egész egy kurva nagy káosz.

North állkapcsa megfeszül, aztán rám néz. Látom rajta, mennyire dühös a nyugalom gondosan felépített álarca mögött. Szorosan kordában tartja az indulatait, pedig mérges, amiért Atlas nem hisz neki és kérdőre vonja.

Nem akarom, hogy még jobban elfajuljanak a dolgok. Megragadom és megszorítom Atlas kezét.

– Minden oké, egy perc az egész. Addig zuhanyozz le, utána tanulhatunk együtt.

Gabe kinyitja Atlas előtt az ajtót, ami egyértelműen azt jelenti, hogy ő elfogadja a döntésemet, viszont kell egy kis idő, mire Atlas is eláll az utamból. Minden porcikája remeg a dühtől és az ingerültségtől.

Lehajol, ajkával finoman súrolja az arcomat, és ezzel tudatja velem, hogy a reakcióinak semmi köze hozzám. Aztán becsörtet a szobámba, és határozottan becsukja maga mögött az ajtót.

Erőt veszek magamon, és kihúszom a kezem a zsebemből, hogy ne matassak vele. Ezzel azonban elárulom Northnak, mennyire ideges vagyok amiatt, hogy kettesben maradtunk. Nem félek, semmitől sem félek vele kapcsolatban, mégis biztos vagyok abban, hogy pár gondosan megválogatott szóval is tönkre tudna tenni, ráadásul nagyon fáradt vagyok. A hosszú egyetemi nap miatti kimerültség a csontomig hatol.

Kétségbeesetten vágyom arra, hogy bezuhanjak az ágyba.

– Nyúzottnak tűnsz.

Egyáltalán nem erre számítottam, ezért gondolkodás nélkül és a kelleténél nyersebben bukik ki belőlem a válasz.

– Az is vagyok, de nincs más választásom, hisz nem bukhatok meg, nem igaz? Így néz ki, ha követem a parancsaidat. Van valami oka annak, hogy beszélgetünk, vagy csupán abban reménykedsz, hogy ízekre szedhetsz? Ha nem tetszik a ruhám, Gryphonnal beszéld meg a dolgot. Ő az, aki nem hajlandó színeset hordani.

North a fekete kapucnis pulcsira pillant, ami több számmal nagyobb a méretelemnél, de nem kapja be a csaltit. Van valami a tekintetében, ami védekezésre kényszerít, ami azt üzeni, nem örül, amiért a horgonyom ruháját viselem. Emlékeztetnem kell magam arra, hogy Gryphon egyszer sem járt a szobámban anélkül, hogy ne hagyott volna ott valamit. Láttam, hogy hordom a ruháit, ám soha egy szót sem szólt miatta, nem loptam el tőle őket.

Jézusom...

North valószínűleg azt hiszi, *elloptam* őket, és most emiatt is le fog baszni. Miért nem mond már valamit? Miért hagyja, hogy

mindenféle gondolatok járjanak a fejemben arról, hogy mi ez az egész?

– Ha különtanárra vagy több segítségre van szükséged, elintézem a dolgot. Bármit megadok, ami ahhoz kell, hogy teljesíteni tudd a tantárgyaidat.

Próbálom nem ráncolni a homlokom.

– Elboldogulok. Meg tudom csinálni, nem vagyok hülye. Ennyi az egész? Csak tudni akartad, hogy állok a tanulással, vagy van valami más is?

Egy kis ideig haragosan mered rám, majd megrázza a fejét.

– Bassinger az agyamra megy, de miattad csinálja. Szeretné, ha lehetőséget kapnál arra, hogy dolgozz és pénzt keress. Én ezt továbbra sem tartom jó ötletnek, ugyanakkor elegendő számban sikerült meggyőznöd a horgonyaidat arról, hogy jó szándék vezérel, úgyhogy ezentúl nem fogok az utadba állni. Ha minden hétfőn megjelensz a vacsorán, nem romlanak a jegyeid, visszaérsz ide a megfelelő időben, és nem mész messzebb a kelleténél, akkor úgy töltheted a délutánokat és a hétvégéket, ahogy csak szeretnéd.

Ettől szó szerint leesik az állam, és biztosra veszem, hogy idiótának tűnök, ő viszont csak sarkon fordul, és minden további nélkül visszamegy oda, ahonnan jött.

Munka.

Pénz.

Szabadság, új ruhák, saját pénzből vett reggeli, amikor nem akarok a többi horgonyommal enni. Ez a legnagyobb ajándék, amit valaha is kaptam.

Visszafordulok a szobám felé. Gabe előrelátásának köszönhetően még mindig ott a kulcs a zárban, és amikor benyitok, Atlas nyugtalan arckifejezéssel várakozik rám.

A karjaiba ugrom.

Kiválóak a reflexei, ezért könnyedén elkap, és a mellkasához húz. Egymáshoz tapadunk, ami a kelleténél jobban tetszik a kötelékemnek.

– Mi történt? Mit csinált? Megölöm – dörmögi.

Nagyon tiszteletteljesen, de kétségbeesetten szorongat és fogdos, ugyanakkor nem olyan helyeken, hogy annak szexuális

töltete lenne, ez pedig egyszerre rémes és remek.

– Semmi sem történt, Atlas. Csak megengedte, hogy munkát vállaljak. Dolgozhatok, kereshetek magamnak pénzt, vehetek egy olyan farmert, amiben végre jól néz ki a seggem – hablatyolok neki a könnyeimmel küszködve, ugyanakkor nem hagyom szétesni magam.

Ő felnevet, lejjebb csúsztatja a kezét, és gyorsan belemarkol a fenekembe. Ezzel nagyon kicsit kitolja azokat a határokat, amiket eddig teljes mértékben tiszteletben tartott.

– Nem is tudom, szerintem így is kurva jó. Ha még egy kicsit jobb lesz, akkor folyton hideg zuhanyt kell majd vennem.

Felmordulok, de még erősebben magamhoz szorítom, mert ezt neki köszönhetem. Elmenekültem előle, ő viszont ennek ellenére képes volt idejönni, és bár semmit sem tudok adni neki, elfogadja ezt, és még hajlandó is küzdeni értem.

Ha ezzel nem tennék mindent kockára, rohadtul most azonnal megpecsételném vele a köteléket. Kérdés nélkül megtenném, kész lennék elköteleződni mellette az életünk hátralevő részére, mert ő jó ember, és bassza meg, nekem pont ilyen támaszra van szükségem.

– Magatokra hagyjalak? – kérdezi Gabe gúnyolódva, de kicsit tétován, amiből egyértelmű, hogy azt hiszi, ki fogjuk küldeni a szobából.

Teljesen elpirulok, ahogy elhúzódom Atlástól.

– Le kell zuhanyoznom. Alig várom, hogy véget érjen ez a nap – motyogom.

Megüti a fülem egy puffanás, aztán Gabe nyöszörgése, viszont nem nézek hátra, mert nem vagyok kíváncsi a civakodásukra.

Az első kopogásra felébredek, és azonnal tudom, hogy az egyik horgonyom áll a hálósobám előtt, türelmetlenül várva, hogy bejöhessen. Megint kopog, mire Gabe motyogni és fészkelődni kezd álmában, ám tovább alszik mellettem a padlón kialakított

fészkében, miközben Atlas felém fordul, és kész arra, hogy óvjon a testével.

Akármennyire is szeretnék, nem menekülhetek örökké a többiek elől.

– Maradj itt! Megnézem, ki az, és mi a fenét akar tőlem kora reggel – mondom neki.

Atlas bizonyára fáradt, mert helyeslően dűnnyögve visszasüpped a párnák közé.

Tegnap este zuhanyzás után egyenesen ágyba bújtam, mivel azonban még nagyon korán volt, Gabe elindított egy filmet, és bemászott az ágyba a másik oldalamra. Én hol elszundítottam, hol felébredtem, ugyanakkor kellemesen éreztem magam, és egyáltalán nem zavart, hogy kettejükkel fekszem egy ágyban.

Nem emlékszem arra, amikor lefekvéshez készülődtek, és arra sem, amikor Gabe visszament a padlóra. Miközben elindulok az ajtó felé, óvatosan átlépek rajta, és megállapítom, hogy kezdenünk kell valamit ezzel a helyzettel, mert nem alhat huzamosabb ideig a földön.

Résnyire kinyitom az ajtót, ugyanakkor így is majdnem elvakít a folyosói lámpák fénye. Biztos vagyok abban, hogy rémesen nézek ki, miközben hunyorogva nézek Gryphonra. Ő teljesen ébernek és összeszedettnek látszik, csak hogy most az egyszer nem a szokásos farmer-motoroscsizma-dzseki kombinációt viseli. Ezúttal rövidnadrág, tornacipő és kapucnis pulóver van rajta.

Igazán ínycsiklandó.

– H...hány óra van? Itt a világvége? Mi a fenének jöttél ide hajnalok hajnalán *ebben* a ruhában? – krákokom.

Lenéz magára, de nem kommentálja az öltözkét.

– Mostantól én leszek az edződ – közli helyette. – Menj, öltözz át! Megyünk futni.

Felnyögök. Miért... Miért?! Viszont teszem, amit mond, közben próbálok halkán közlekedni a szobában. Gryphon nyitva tartja az ajtót, és végignézi, ahogy eltűnök a gardróbban. Miután átöltöztem, odasúgom Atlasnak, hova megyek.

Nem akarom, hogy találgatni kezdjen, vagy azzal húzza Gabe-et, hogy a padlón alszik. Szóval leguggolok Gabe mellé, és

megpróbálom felkelteni, ő viszont tovább horkol, ezért adok neki egy puszit, és visszamegyek Gryphonhoz.

A kora reggelhez képest kicsit túl áthatónak találok a tekintetét, de mint mindig, most sem mond semmit, csak a lifthez vezet, aztán kikísér a házból.

Odakint sötét van, és kicsit aggódom, hogy hasra fogok esni az aszfalton, Gryphon ellenben nem zavartatja magát.

– Tartsd tempót! Nem szeretném, ha eltévednél.

Pufogva forgatom a szemem.

– Nos, ha nem feledkezel meg arról, hogy neked kétszer olyan hosszú a lábad, akkor rendben leszünk – közlöm.

Brutális tempót diktálva nekiiramodik, ami bizonyára a beszélásomnak köszönhető, ugyanakkor engem azzal lehet leginkább rávenni a parancsok követésére, ha arra utalnak, hogy nem vagyok képes teljesíteni őket.

Kurvára tartani fogom a lépést, ha beledöglök is.

Lehet, bele is fogok. Gryphon szinte ugyanúgy veszi a levegőt, mintha sétálna, de amikor végre a konditeremhez érünk és lelassítunk, nekem már sípol a tüdőm, és úgy tátogok, akár egy partra vetett hal. Mintha vér ízét érezném a számban. Az nem jó jel, ugye? Bassza meg, valószínűleg felrobbant a tüdőm a mellkasomban, és mindjárt meghalok.

Gryphon egy ideig csak nézi, ahogy kapkodom a levegőt.

– Itt fogunk edzeni. Mostantól minden reggel ötkor itt találkozunk.

Reggel ötkor.

Azért keltett fel, és azért hajtott meg ennyire, hogy hajnali ötkor elkezdjünk edzeni? Meg fogom ölni. Kurvára nem érdekelnek a következmények, kisütöm az agyát. Csakhogy a képességem teljesen kimerült a futástól, vagy kicsit szerelembe esett Gryphon rövidnadrágos seggének látványától, mert hiába forog vérben a szemem, furcsamód nem ad életjelet magáról.

Talán azon tanakodik, melyik horgony a kedvence.

Gryphon végigvezet a konditerem felé vezető ösvényen, majd a kártyájával kinyitja a bejárati ajtót. Felkapcsolja a villanyt, és elindítja a légkondit, én pedig körülnézek. Inkább kicsinek mondanám, ugyanakkor minden berendezés vadonatúj,

csúcskategóriás, gondosan el van rendezve és remek állapotnak örvend. Ez pontosan olyan hely, amelyről el tudom képzelni, hogy Gryphon edzéshez használ.

– Irány a szőnyeg, nyújts egy kicsit! Ma átvesszük az alapállásokat, és megpróbállak önuralomra tanítani. Amint meggyőződtem arról, hogy nem fogod elveszteni a fejed, és nem sütöd ki az agyam, áttérünk a komolyabb részre.

A nyújtás csodásan hangzik, mert egy hajszál választ el attól, hogy összeroskadjak. Ennek ellenére nem lazállok, az első BK után megtanultam, hogy a nyújtást nem érdemes félvállról venni. Akkor rögtön visszamentem a koliszobámba, és utána három napig csak jajgatva tudtam menni.

Gryphon fapofával nézi, mit csinálok, kritizál és kiigazít. Nehéz, sőt igazából lehetetlen megmondani, mi jár a fejében, olyan átkozottul nyugodt és megfontolt. Minden mozdulatomat alaposan megfigyeli, és levonja a következtetéseket.

– Oké, ennyi elég lesz. Kelj fel, és mutasd meg, mire emlékszel az alapállásokból! A lábaddal még sok dolgunk lesz.

Befogom a szám, és inkább nem mondok neki semmit. Mi értelme vitába szállni valakivel, aki tényleg tudja, miről beszél? Ráadásul nem szándékosan goromba. Egyszerűen csak fogalma sincs arról, hogy ha egy horgonyom szerint nem vagyok elég jó, az valódi kínzással ér fel a számomra, én pedig inkább meghalnék, semmint hogy ez folytatódjon.

Elkezdem felvenni a Gabe-től tanult alapállásokat, közben Gryphon leveszi magáról a felsőjét. A futás miatt még mindig csillog a mellkasán az izzadság, és a kötelékem azonnal benépesíti az agyam mindenféle tiltott gondolattal. Tiltott, mert semmi esetre sem dönthetem a szőnyegre, és nem húzhatom végig a nyelvem a mellizmain, nem markolhatok a hajába, nem tolhatom a fejét a lábam közé, és...

– Mi a fene jár a fejedben? Zsong a köteléked.

Elsápadok és megfordulok, közben nyöszörögve csapkodom a fejem.

– A te hibád! A kötelékem egy nyafogós, szexéhes kis ribanc, és te piros zászlót lobogtatsz felé. Vegyél fel egy pólót!

Megdöbbenek, és átkozom a nagy számát, amiért csak úgy kimondtam a gondolataimat. Gryphon felnevet, én pedig legszívesebben elsüllyednék a föld alá. Semmihez sem fogható érzés, amikor valaki közli a horgonyával, hogy dugni szeretne vele, és válaszul *az arcába nevetnek*.

Picsába az egészszel!

Egyedül is hazatalálok.

Egyetlen lépést tudok megtenni, mert Gryphon belém karol és visszarángat.

– Nem fogod megúszni az edzést csak azért, mert a köteléked nem bír magával. Mutasd a következő alapállást!

Legszívesebben tökön rúgnám és kereket oldanék, de összeszorítom a fogam, és azt teszem, amit mond.

– Persze, minden oké. Imádom, ha kinevetnek. Minden oké – motyogom magamban.

Gryphon komoran néz rám, és arra kér, igazítsak a testtartásomon. Körbejár a szőnyegen, és további parancsokat vakkant, aztán a súlyemelő gépek melletti sporttáskához megy, és felvesz egy pólót.

Nem tudom, hogy megkönnyebbüljek vagy dühöngjek, amiért eltakarja magát, ugyanakkor ezután kétségtelenül jobban tudok összpontosítani.

Egy teljes órán át gyakoroljuk azokat a hülye alapállásokat, és amikor végzünk, nincs más választásom, mint vele együtt visszafutni a házhoz.

Már felkelt a nap, én pedig nagyon igyekszem megjegyezni, merre járunk, hogy holnap legyen esélyem visszatalálni. Gryphon ezalatt nem szól hozzám, és amikor visszaérünk a házhoz, én a szobám felé indulok, ő meg az ellenkező irányba megy.

Harmadjára sikerül megtalálnom a szobámat, és már kezdem azt hinni, hogy mozognak a falak, mert mégis hogy a fenébe lehet ez *ilyen* nehéz?!

Kopognom kell a saját ajtómon, ugyanis elfelejtettem magammal kulcsot vinni. Gabe mosolyogva enged be, de amint meglát, elszontyolodik.

– Mi a franc történt veled? A fenébe, csak nem futottál bele Noxba?

Méltatlankodva megkerülöm, és bevágatok a zuhanyzóba. Kerülöm Atlas tekintetét, aki épp felveszi a kabátját.

– Nem, hála istennek – felelem. – Csak megalázott valaki, aki kurvára leszarja az érzéseimet. Én rendesen viselkedtem, nem érdemeltem meg, hogy baszakodjon velem. Ne haragudjatok, de most vízbe kell fojtanom magam a zuhanyzóban.

A forró víz a legtöbb dolgot helyrehozza, és amikor a tükör elé állok fogat mosni, alaposan szemügyre vegyem a külsőm. A hajam ezüstös tincsei nedves kötegekben hullnak a vállamra, már kikopott belőlük a levendulalék festék. A szemem táskás, mert mostanában túlhajtottam a testem. Meg kell próbálnom többet aludni. A bőröm sápadtabb az egészségesnél.

Nem csoda, hogy mindannyian olyan átkozottul könnyen távol tudják tartani magukat tőlem.

Egy romhalmaz vagyok.

Hajszárítás közben hagyom, hogy belesüppedjek az önsajnálatba, aztán próbálok erősnek látszani, amikor kimegyek felöltözni. Más sem hiányzik, mint hogy Atlas lerohanjon a lépcsőn, és agyba-főbe verje Gryphont a becsületem védelmében. Attól lenne csak igazán remek ez a nap.

Kösz, nem.

Törölközőbe csavarva lépek ki a fürdőszobából, de ezúttal egyikük sem reagál semmit, miközben a gardróbba osonok átöltözni. Felveszek egy bugyit, egy farmert és egy melltartót, viszont amikor keresni kezdem a pulóvereket, egyet sem találok.

Egyet sem.

Kicsit bepánikolok, a kötelékem zűrzavart kelt a mellkasomban, de amikor kihúzom a fiókokat, rátalálok az elveszett ruhadarabokra. Gryphon mind a négy pulóvere szépen összehajtogatva sorakozik egymás alatt, mert a szobalány kimosta őket.

Megint sírva fakadok.

Kurvára nevetséges ez az egész! Mégis miért változtat böggőmasinává a kötelékem?

– Édes, remélem, már felöltöztél! Ha nem, gyorsan kapj magadra valamit, mert bemegyek – szólal meg Atlas. Alig van időm arra, hogy a mellkasom elé emeljem a törölközőt, mert

máris odasiet hozzám, és összevont szemöldökkel mered rám. – Mi történt? Mi a baj?

Kinyújtom felé a pulóvert, viszont semmit sem tudok mondani neki. Semmit.

Gabe is odasomfordál, ő tétovább, mint Atlas, ugyanakkor épp úgy aggódik a lelkiállapotom miatt. Istenem, egy siránkozó, vérszomjas horgonnyal vannak megáldva!

– Add oda neki a pólódat! – szól hátra Atlas Gabe-nek.

Gabe rosszallóan néz rá, aztán felém pillant. Továbbra is nyomorúságosan érzem magam Gryphon frissen mosott és szépen összehajtogatott pulóverei láttán. Meglep, hogy Atlas ilyen gyorsan rájött, mi a baj, de ő a kezdetektől nagyon figyelmesen viselkedett velem.

Gabe nyel egyet, majd engedelmesen leveszi a pólóját, és átnyújtja nekem. Csodálkozva nézi végig, ahogy magamra rángatom a törölköző fölé. Végül hagyom leesni a törölközőt, és nagy levegőt veszek, hogy a kötelékem megnyugodjon.

– Sajnálom... – kezdem, Atlas viszont félbeszakít.

– A köteléked tehet róla, Oli, nem te. Azt akarja, hogy mindannyian közel legyünk hozzád, mivel még egyikünkkel sem pecsételted meg a kapcsolatodat. Ne sírj, megoldjuk.

Gabe szeme felvillan, és fújtat egyet, majd beletúr a hajába, és kicsit meghúzza a tincsei végét. Épp olyan zavarodottnak tűnik, mint ahogy én viszonyulok ehhez az egészhez, ugyanakkor legalább Atlas tiszta fejjel tud gondolkodni.

– Oké. Ardern, te tudod, merre van a többiek szobája, igaz? Mindenkitől kell valami, amit már hordtak. Gryphont meg is kérheted, hogy adjon valamit, de a másik kettőtől is szerezz egy-egy pólót, valamit, amit Oli könnyen a tőlünk kapott pulóverek alá tud rejteni – vázolja fel Atlas.

Azonnal átvált alfa-hímbe, Gabe pedig most az egyszer szó nélkül engedelmeskedik neki. Bólint, beletúr a táskájába, és felveszi a dzsekijét.

Vágyakozva nézem azt a dzsekit, mert kényelmesnek tűnik, ugyanakkor a térdemig érne, szóval nem lenne praktikus.

Gabe biccent Atlasnak, majd felém fordul.

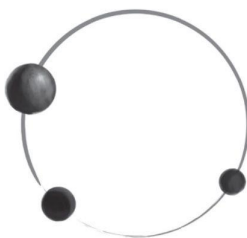
– Máris hozom a cuccokat. Van egy másik ötletem is, minden el lesz intézve.

Bassza meg, remélem, hogy megoldja, mert elviselhetetlen ez az érzés a mellkasomban.

Most azonnal ki kell jutnom ebből a kibaszott házból.

6.

Van két kávézó a campus közelében, amiket *nem* Gryphon nővére üzemeltet. Megkérem Atlást, hogy ugorjunk be mindkettőbe, Gabe azonban ragaszkodik ahhoz, hogy ő is ott legyen mellettem, amikor beadom az önéletrajzomat. A parkolás nagyon körülményes, ezért bár tudom, hogy Atlas is velem akar jönni, hogy minden mozdulatomat szemmel tartsa, és az életem minden apró mozzanatában támogasson, ki kell tennie minket az út szélén, hogy megkerülje a háztömböt.

Próbálom lebeszélni Gabe-et arról, hogy velem tartson, mert egyébként is csak pár percet töltenék odabent, ebben viszont mindketten hajthatatlanok.

– Tényleg emlékeztetnem kell benneteket arra, hogy mire vagyok képes? Az emberek agyának kisütése csak a jéghegy csúcsa, szóval azt hiszem, egyedül is be tudok sétálni egy kávézóba – vágok vissza nekik.

Teljesen hiábavalóan, mert csak akkor hagynak fel az egymás közti civódással, ha a biztonságomról és az általános közérzetemről van szó.

Gabe elengedi a füle mellett a szavaimat, és kinyitja nekem az ajtót. A mögöttünk lévő autó dudálni kezd, amiért megálltunk, ő viszont egyszerűen csak bemutat neki. Az egész campus meghülyült, és ahogy telnek a napok, egyre jobban utálok az egészet.

Együtt vágunk át az autók és az emberek között. A reggeli órákban zsúfoltak a járdák, és próbálom figyelmen kívül hagyni,

hogy az emberek félrehúzódnak előlem, mintha azért lennék itt, hogy mindannyiukkal végezzek, és reggelire megigyam a vérüket.

– Ez a hely a Gloriáé, de ha gondolod, beszélek vele – ajánlja fel Gabe, miközben kinyitja előttem az ajtót, és maga elé enged.

Próbálok nem zavarba jönni és elpirulni amiatt, hogy megint lovagiasan viselkedik.

– Nem, ezt egyedül szeretném elintézni. Muszáj.

Bólint, és kissé lemarad tőlem. Úgy nézegeti a muffinválasztékot, mintha tényleg venni akarna egyet. Olyan kiszámíthatatlan, ha kajáról van szó, hogy talán így is fog tenni, ám akkor sem lepődnek meg, ha csak egy salátát kérne elvitelre.

Már nagyon izgatott vagyok, mire végre sorra kerülök.

Megkérem a pultost, hogy szóljon a főnökének, mert munkára szeretnék jelentkezni. A lány tetőtől talpig végigmér, aztán dohogva odahívja Gloriát. Oldalra lépek, hogy ki tudja szolgálni Gabe-et. Érdektelennek tettetem magam, miközben a kockás hasú fiúmmal flörtöl.

Igen, kimondtam. Gabe az enyém, teljesen hozzánőtt a kötelékem, és bár semmit sem kezdek vele, nem akarom, hogy egy dögös kávéházi felszolgáló vihogva meressze rá a szemét.

Gabe udvariasan, de határozottan visszautasítja a közeledését, és mindhármunknak vesz kávé és pár muffint. Amikor egy tripla csokisat kér, elkezdem azon törni a fejem, hogyan vegyem rá a képességem használata nélkül, hogy adjon belőle egy harapást, mert nem akarom emiatt kisütni az agyát. A cukor segít felpörögni, és most épp erre van szükségem.

A kötelékem teljesen összekuszálja a gondolataimat, és úgy érzem, mintha egyfolytában PMS-em lenne.

Még akkor is a muffinról álmodozom, amikor kivágódik a konyha ajtaja, és kísétál rajta egy idősebb, telt nő. A köténye csupa liszt és porcukor. A lehető legkellemesebb süteményillatot árasztja.

– Munkát keresel? Itt az önéletrajzod?

Rögtön rátér a lényegre. Egyik szemöldökét felvonva nyújtja felém a kezét, hogy adjam oda a nemrég frissített önéletrajzomat, amit Atlas aznap reggel nyomtatott ki. Ő is

beköltözött a Draven-rezidenciára, felmondta az albérletét, és a Gabe melletti szobát választotta magának. Próbálta kiharcolni Northnál, hogy közelebb lehessen hozzám, viszont csak három hálósoba van a harmadik emeleten, North pedig nem tágított.

Atlas örömmel mutatott rá arra, hogy egyébként sem számít, melyik szobát kapja, mert minden este az én ágyamban alszik.

– Oleander Fallows sok helyen laktál már. Huzamosabb ideig tervezel itt maradni, vagy el foglak veszteni pár hónapon belül?

Ó, istenem!

– Nem, ide járok a Dravenre. Nem megyek egyhamar sehová.

Bólint, de továbbra is meglehetősen komoran néz rám, mintha egyáltalán nem lenne tőlem elragadtatva. Próbálok ezt nem magamra venni vagy elkedvetlenedni emiatt. Vannak más lehetőségeim is.

– Itt kemény munka folyik, nagy a forgalom. Ha abban reménykedsz, hogy lazálhatsz, menj inkább Fleur kávézójába, az utca végén.

Megköszörülöm a torkom, és gondosan megválogatom a szavaimat.

– Keményen dolgozom, nem alamizsnát kérek. Ha felveszel, gondoskodni fogok arról, hogy ne bánd meg.

Felvont szemöldökkel bámul rám, én pedig kezdek kicsit megizzadni. Mindenáron szeretnék bizonyítani előtte, szeretném megmutatni, hogy számíthat rám, és nem egy lusta diáklány vagyok, aki ki akarja használni.

– Ma délután van egy kis időm, be tudlak tanítani. Legyél itt kettőre, és nyűgözz le valamivel! – szólal meg végül.

Ezután sarkon fordul, és szó nélkül visszasiet a konyhába.

Felsőhajtok, és odamegyek Gabe-hez, aki a kávéjába kortyolva összerезzen, amikor megégeti a nyelvét. A pult mögött álló lány elköszön tőle, ő viszont csak kimért mosolyt villant rá, aztán gyorsan kitessekel az ajtón.

– Kiráz a hideg ettől a nőtől – motyogom.

– Kiddytól? Valóságos rémálom, folyton meg akar érinteni, mintha nem tudnám, mi a képessége. Egy nap le fogják csukni zaklatásért.

A buszmegállóban várjuk meg, hogy Atlas visszakanyarodjon hozzánk.

– Gloriára gondoltam. Nem repesett az örömtől, hogy felvegyen. De várjunk csak, mit tud Kitty? Ő a pultos?

Gabe elhúzza a száját, és a kezembe nyomja a kávémat.

– Igen. Kitty neuro, de nem valami erős, hozzá kell érnie azokhoz, akiket befolyásolni akar, viszont bulikon láttam olyan srácokkal smárolni, akik eredetileg a barátnőjükkel mentek oda. Csak azért csinálta, hogy bosszút álljon rajtuk valami faszág miatt. A srácok nem is sejtették, mit művel, vagy hogy mi történt, amíg a barátnőjük el nem árulta nekik.

Úgy nézek hátra a kávézóra, mintha a buszmegállóból is képes lennék kiiktatni Kittyt, amiért megpróbálta megérinteni a horgonyomat. Mármint... képes lennék rá. Lehet, hogy ezt fogom elárulni Gabe-nek cserébe azért, ha mindent elmond a képességéről.

– Folyton próbálta megérinteni a kezem – folytatja –, és egy ideje igyekszik megszerezni a számomat is. Nyilván nem adtam meg sem neki, sem a barátainak.

Megköszörülöm a torkom, és a földre szegezem a tekintetem.

– Most mondani fogok valamit, de egyáltalán nem a kötelékem miatt, Gabe. Ha Kitty megérint téged, vagy manipulálni próbál, végzek vele. Természetesen a képességem ezt az akaratomon kívül is meg tudná tenni, de amint visszanyerem fölötte az uralmam, egy szempillantás alatt gondoskodni fogok arról, hogy még a fülén is vér folyjon ki.

A horgonyom erre felém fordul, és rám bámul. Szemlátomást még mindig bizonytalan velem kapcsolatban.

– Korábban hencegtem neked más lányokról, és Nox nőit is számtalanszor láttad már a vacsorákon. Nem gondoltam volna, hogy féltékeny típus vagy – jegyzi meg.

Megrántom a vállam, és intek a felénk közeledő Atlasnak, hogy észrevegyen minket a tömegben.

– Az vagyok. Csak legtöbbször nem tudok vele mit kezdeni. Van egyáltalán jogom közölni veletek, hogy legszívesebben kikaparnám azoknak a lányoknak a szemét, akik rátok mosolyognak? Hogy amikor North elvitt arra a hülye vacsorára a

tanácsstagokkal, akkor egész jól éreztem magam, amíg a mellettem ülő nő el nem baszta az egészét? Kétszínű vagyok. Nem pecsételhetem meg...

Ekkor megáll mellettünk a kocsi, Gabe viszont a karomat megragadva nem enged beszállni.

– Oli, a kötelékünk megpecsételése érdekel most a legkevésbé. Azt hittem, nem akarsz minket... Azt hittem, nem akarsz *engem*.

Kinyitom a szám, de amikor az Atlas mögötti autó dudálni kezd, már nem ácsoroghatunk itt tovább. Ezen a rohad egyetemen mindenki olyan türelmetlen! Gabe kinyitja nekem az ajtót, holott ezzel is csak húzza az időt, mert nagy ívben leszarja, hogy másoknak várakozniuk kell miattunk. Amikor Atlas elindul, szándékosan nagyon lassan halad, hogy még jobban bosszantsa a többi sofőrt. A szememet forgatva kortyolom a kávéét. Gabe Atlasnak is ad egy poharat, aztán a kezembe nyomja a muffinokkal teli zacskót.

Szótlanul bámulok rá.

– Sejtettem, hogy az azonnali szívrohamot okozó csokis muffin a kedvenced – közli. – Biztos vagyok benne, hogy a cukor segít anélkül átvészelni az órákat, hogy bárki szemét ki kellene kaparnod.

Talán így is lesz.

Miközben felveszem a kötenyt, Gloria türelmetlenül dobol a lábával, holott gyorsan és határozottan kötöm fel. Az utóbbi öt évben tucatnyi kávézóban dolgoztam, minden menni fog, mint a karikacsapás. Remélem, tényleg olyan nagy lesz a forgalom, mint mondta, mert semmit sem szeretek jobban a kihívásoknál, és arra vágyom, hogy úgy teljen el ez az öt óra, hogy szinte észre sem vegyem.

Amikor elmondtam Atlasnak és Gabe-nek, hogy próbanapra megyek, megtiltottam nekik, hogy betegyék a lábukat a kávézóba, és folyamatosan győzködnöm kellett őket, hogy ne

ellenkezzenek. Meglepő módon Atlas adta be elsőként a derekát, leginkább azért, mert ismét rámutattam, hogy bárkivel végezni tudok, aki ferde szemmel néz rám. Gabe tanúja volt annak, amikor a száz ellenállót nyomorítottam meg, hogy mentsem a bőrünket. Képes lennék ugyanezt tenni bármelyik rám támadó barommal a kávézóban.

Így a kettejük által jelentett védőpajzs nélkül láthatok munkához, és nincs rajtam nyomás amiatt, hogy minden mozdulatomat figyelnek. Könnyen visszatalálok a felszolgáló szerepéhez, visszaváltozom azzá a lánnyá, aki félretette a pénzét, fukarkodott vele, és még akkor is utat tört magának a világban, amikor olyan kurva nehéz élete volt, hogy néha a kocsiában aludt az utcán, mert még szobát sem tudott bérelni magának.

Egy óra elteltével kezdem átlátni, hogyan működik ez a kávézó. Magabiztosan szolgálom ki a vendégeket, kezelem a kasszát, és gond nélkül viszem ki az ételeket meg italokat az asztalokhoz. Nem sokkal négy után a Draven tanáraiból álló csoport sétál be a kávézóba. Megkönnyebbülten felsóhajtok, mert Nox nincs velünk, de elhamarkodott az örömöm.

Egy perccel később ő is megérkezik, és már a látványomtól vicsorra húzódik a szája.

Kitty veszi fel a rendelésüket, közben végig vigyorog rájuk és flörtöl velük, viszont mintha a tanárok már sejtenék, mire megy ki a játék, ezért kerülik az érintését. Gusztustalannak tartom, hogy tudják, mire képes, mégis hagyják szabadon garázdálkodni a közösségben, miközben mindenkire veszélyt jelent.

Ezt kétség nélkül North és a haszontalan tanács sara.

Semmi kedvem kivinni nekik az elkészült rendelést, ugyanakkor tényleg nagyon kell a munka, ezért mosolyt erőltetek az arcomra, és felszolgálom nekik a kávé. Még akkor is a profizmus mintaképe vagyok, amikor Nox ellenségesen végigmér.

Utálom őt.

A munkatársai semmilyen megjegyzést nem tesznek, és nem bánnak velem lekezelően. Egyikük sem tanít engem, de már sokszor láttam őket errefelé, így biztosan tudom, hogy az egyetemen oktatnak.

Visszarázódom a délutáni csúcsidőbe, és majdnem sikerül megfeledekezniem róluk. Viszont amikor véletlenül feléjük pillantok, és feltűnik, hogy Nox még mindig utálkozva bámul, óhatatlanul eszembe jut, hogy ő is itt van, és gyűlöli, hogy egy levegőt kell szívnia velem.

Majdnem sikerül gond nélkül átvészelnem az egész műszakot. Fél órával zárás előtt azonban focisták és beképzelt egyetemista srácok térnek be a kávézóba. Olyan sok tripla eszpresszót rendelnek, ami már halálos adagnak számít. Kitty a mennyországban érzi magát a helyiségben felgyülemlett tesztoszteron miatt, de én minden erőmmel igyekszem távol tartani magam ettől a csoporttól. Mindannyiuknak szemet szúr, hogy én is ott dolgozom. Elcsípem pár megjegyzésüket, ugyanakkor profi módjára elengedem őket a fülem mellett.

Amikor elindulok feléjük, hogy áttörölgessem a mellettük újonnan megüresedett asztalt, az egyik srác gyorsan felpattan, és az utamat állja. Majdnem nekiütközöm, viszont tényleg nem ma kezdtem, úgyhogy gond nélkül kikerülöm.

– Hová mész? – szólít le. – Épp próbállak randira hívni. Még egyik egyetemi buliban sem láttunk, vagy a szörnykötelék miatt túl jónak tartod magad hozzánk, „alacsonyabb szintűekhez”?

Leteszem a tálcát a pultra, és az ablakon keresztül találkozok a tekintetem Gloriáéval. Még mindig mosolygok. Már van tapasztalatom az ilyesmiben, mert Nox és North folyton ízekre szed a horgonyvacsorákon. Tényleg azt hiszi ez a srác, hogy megijedek, amiért használta a *szörny* szót?

Pontosan tudom, mi vagyok.

– Nem nagyon szoktam bulizni, de kösz a kérdést. Biztos vagyok benne, hogy Kitty nagyon szívesen venné a meghívást, kérdezd meg őt! – felelem vidáman.

Megint megkerülöm, hogy leszedjek egy másik asztalt, ám kinyújtja a kezét, és megragadja a karom.

Ó, tehát meg akar halni? Tökéletes, egyébként is éhezik a képességem.

Nem, ennek véget kell vetnem. Most még csak nem is tréfálkozhatok ilyesmivel, mert nem vagyok teljesen ura

önmagamnak, és a képességem csak a megfelelő okot keresi, hogy lesújtson valakire.

Próbálom elrántani a kezem, a srác viszont nem ereszt.

– Jobb, ha elengedsz... – figyelmeztetem.

Közelebb hajol hozzám, a köteléke az enyém felé nyújtózkodik, mintha próbára akarna tenni. Az isten verje meg, a kötelékem gyűlöli ezt.

– Miért, mégis mit akarsz tenni velem, te szörnyeteg? – kérdezi.

Valaki felnyög mögöttünk, ugyanakkor nem vehetem le a szemem a srácról, mert gőzöm sincs, milyen képességgel bír, és lehet, hogy távolról is tudna ártani nekem.

Köszönöm, de nem vágyom arra, hogy most behúzzanak nekem egyet, vagy megharapjanak.

Aztán észreveszem a karjára csavarodó fekete füstöt, ami elindul a nyaka felé, és addig szorongatja, amíg el nem enged. A srác úgy szaggatja a ködöt, mintha képes lenne megakadályozni, hogy Nox képessége elzárja a légutait.

Térdre zuhan. Hátrálok egy lépést, ekkor viszont a horgonyomnak ütközöm.

Nagy a baj.

Az egész kávázó elcsendesedik, csak a hangszóróból szóló halk zenét lehet hallani. Nox oldalra lép, és leguggol a srác mellé. Szeme fekete úr, mint amilyen az enyém is volt nemrég.

Ugyanolyan nyugodt és kimért hangon beszél, mint amikor órát tart. Ordít róla, hogy fegyelmezni akar.

– Branson, remélem, ez jó lecke arra, hogy megtanuld, nem érdemes provokálni a szörnyetegeket. Miss Fallows épp dolgozni próbál. Semmi okod nincs zaklatni őt, és ha tudomásomra jut, hogy még egyszer beteszed ide a lábad, nem fogok leállni a fojtogatásnál.

Branson feje egyre jobban ellilul, de alig észrevehetően bólint. Ezután szertefoszlik a füst, és Nox szeme visszavált a szokásos sötétkék árnyalatára.

Arrébb húzódok tőlük, leteszem a tálcám az asztalra, és elkezdek felpakolni rá. Addig mímelem a munkát, amíg tényleg haladni nem kezdek vele. Erőt veszek magamon, és úgy

viselkedem, mintha semmi sem történt volna. Reménykedem, hogy a kávézó vendégei is így fognak tenni.

Amikor nekilátok letörölni az asztalt, megszólal az ajtó feletti csengő. Branson kisomfordál, majd a többi vendég lassanként visszatér a kávézáshoz, és egymás között pusmognak Nox Dravenről meg a horgonyáról.

Nagy levegőt veszek, mielőtt visszamegyek a konyhába. Felkészítem magam arra, hogy Gloria ott helyben ki fog rúgni, amiért ekkora felfordulást okoztam a kávézójában.

Nox már ott van, és biztos vagyok abban, hogy épp élete fejmosásában részesül.

– ...annyiféleképpen megoldhattad volna ezt a helyzetet, de te mégis a képességed használatát választottad – közli vele épp Gloria. – Tényleg nem volt más lehetőség? Láttalak már verekedni, elég lett volna behúznod egyet annak a kis seggfejnek.

Oké, Gloria átlátja a helyzetet. Most kicsit jobban megkedveltem.

Leteszem a tálcát a mosogató mellé, előblítem a tányérokat, és bepakolok az óriási mosogatógépbe.

– Te jól kezelted a helyzetet – fordul felém Gloria. – Remek munkát végzel, csak húzd meg magad, és hamarosan senkit sem fog érdekelni, ki vagy.

Nyelek egyet, bólintok, behúzom a nyakam, és folytatom az előttem álló feladatot.

– Köszönöm, pontosan így fogok tenni.

A nap végére érve minden felületet tisztára súrolok, és a padlót is felmosom. Jó érzéssel távozom, kezemben a köténnyel és a munkavállalói papírokkal, mert enyém lett az állás.

Későre jár, már lefelé megy a nap. Olyannyira lenyűgöznek a naplemente csodás színei, hogy előveszem a telefonomat, és le akarom fényképezni. Ekkor egy pillanatra nem figyelek oda, így túl későn veszem észre, hogy Nox kilép elélem. Egymásba ütközünk.

– Ó, Jézusom, bocs... Ó! Te meg mit keresel itt? – hebegem, miközben lehajolok, hogy felvegyem a telefonomat a földről.

Ő lesajnálóan néz rám, és a majdnem teljesen kiürült utcára mutat.

– Gondoskodom arról, hogy ne ijeszthessenek rád, és ne veszítsd el megint az önuralmad. Nyilván.

Az utcán végignézve semmi nyomát nem látom a Hellcatnek vagy Gabe motorjának, ezért levonom a következtetést, hogy senki sem fog a segítségemre sietni. Most lehetőségem van helyesen cselekedni, hogy később semmit ne vághassanak a fejemhez, bár nagy szívás a nehezebb utat választani.

– Köszönöm, hogy segítettél. Igazán nem kellett volna, de nagyra értékelem.

Nox kegyetlen nevetést kaffog ki magából.

– Nem segítettem, csak megakadályoztam, hogy North az egész campust lezárja a lázadás miatt, amit te okoztál volna, ha elveszted az önuralmad, méreg.

Méreg, szörnyeteg. Mióta a Dravenen tanulok, egy rakás új nevet aggattak rám.

– Mintha a te rémálmokba illő teremtnyeid miatt nem törhetne ki lázadás. Ezt most nem kenheted rám – figyelmeztetem a szememet forgatva.

– Itt mindenki pontosan tudja, mire vagyok képes – dörmögi közelebb hajolva hozzám. – Egyetlen férfi, nő vagy gyerek sem tartózkodott abban a kávézóban, aki ne lett volna tisztában velem, ki vagyok. Te vagy a rejtély, az anomália, a megtestesült téboly. Ha az összes félelmüket igazoltad volna, egy bevetési egység is kevés lett volna a romok eltakarításához.

Semmi kedvem mellette ácsorogni és a faszágait hallgatni. A köteléke az enyém felé ácsingózik, és úgy érzem, mintha információkat próbálna kiszedni belőlem. Mintha arra várna, hogy hibázzak, és megosszak vele valami kulcsfontosságút.

A legrosszabb az, hogy... én is ezt akarom. Be akarok számolni neki minden emberről, aki ellen eddig be kellett vetnem a hatalmam, csak hogy bizonyítsak neki, és belássa, helyesen cselekedtem, amikor elszöktem és távol tartottam magam ettől a helytől.

– A saját családomon kívül senki mással nem találkoztam, akinek elfeketedik a szeme – jegyzi meg. – Ez volt a közös

átkunk. Te kinek az átkát dédelgeted magadban, méreg?

Átkot? Ez már túl rejtélyesen hangzik, hiszen nem egy varázslatról van szó. Nem hiszek az átkokban, még úgy sem, hogy tényleg képes vagyok megbolygatni az élőlények lelkét.

Átkokban hinni gyerekes faszság. Csak arra jó, hogy ki lehessen vele közösíteni másokat, és gonosztevőnek állíthassák be őket.

– Nos... köszönöm, hogy beavatkoztál és megmentettél, még ha csak North miatt tetted is. Kell a munka, és szívás lett volna még azelőtt elveszteni, hogy esélyt kaptam volna a bizonyításra.

Szinte meg sem hallja amit mondok. Az út szélén álló Bentley-hez megy, és kinyitja az ajtaját.

– Szállj be! Már szoltam Ardernnek, hogy indulunk haza.

Jézus, hát ez aztán nagyszerű! Ha Atlas ezt megneszeli, lehet, North háza már nem is fog állni, mire odaérünk. Ennek ellenére beülök Nox mellé a kocsiba, és összeszorítom a szám.

A köteléke szándékos simogatásként siklik végig a bőrömön. Semmit nem adok neki cserébe.

Pittyeg egyet a telefonom, és amikor ránézek, Atlas üzenete fogad.

Megölöm, ha egy ujjal is hozzád ér.

Kifújom a levegőt a tüdőmből, és hagyom hangosan hátrapuffanni a fejem a támlának. Érzem, hogy megmozdul a levegő a kezem körül. Odapillantok, és észreveszem, hogy egy kis füstlány ül az ölemben. Nem kellene olyan cukinak kinéznie, ahogy kinéz, de mindig is szerettem a dobermannokat, és a rajtam kucorgó kiskutya rohadtul imádni való.

Nem helyes, hogy annak találom.

– Mire számítsak, megharap, felemészt, vagy ilyesmi? – kérdezem Noxtól.

Először nem felel.

– Mondd meg Bassingernek, hogy feleslegesen játssza a megmentőt – szólal meg vontatottan. – Nem mondtál nemet, és nem fordítottad ellenem a képességedet. Egy kurva szót nem szólhat, hiszen nem egy képességek nélküli horgony vagy, nem igaz, méreg?

Ó, istenem, legszívesebben kinyitnám a kocsi ajtaját, és a forgalom elé vetném magam, semmint hogy itt üljek, és erről beszélgessek vele.

Várjunk csak!

– Ezek a kis lények a kémeid? Nahát! Azonnal szállj le rólam, te kis kretén!

Megpróbálom leseperni az ölemben ülő füstlényt, de áthatolnak rajta az ujjaim, a füst kettéválik, aztán visszaáramlik a helyére, mintha mi sem történt volna.

Nox rám sem hederítve sebességet vált. A lény odasuhan hozzám, befészkei magát a füle mögé, és már nem is látom a hajától. Továbbra is olyan rohadt cukinak tartom, hogy el sem tudom hinni a létezését. Itt van ez a férfi, aki gyűlöl engem, és minden lehetőséget megragad arra, hogy gyötörjön, erre egy kis füst barátot rejteget a hajában.

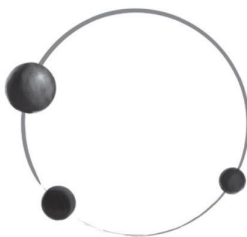
Nevethetnékem támad.

Mégsem nevezhetek, mert akkor Nox csak jobban rám szállna, és tönkretenné az egész átkozott napomat.

North házához érve kinyílik a garázs ajtaja. A többi horgonyom odabent áll, és élénk vitát folytatnak valamiről. Csak akkor hagyják abba, amikor mindannyian a kocsi felé fordulnak.

7.

Amint leáll a motor, Atlas elindul a kocsi felé. Csak akkor torpan meg, amikor Gryphon elállja az útját. Látom, hogy mozog a szája, ugyanakkor az autóból nem hallom, mit mond.

– Nem érsz annyit, amennyi baj van veled, méreg – motyogja mellettem Nox.

Nem is próbálok felelni neki. Semmi értelme nem lenne, mert köztudott, hogy nem lehet érvelni vele. Viszont amikor a sötétített üvegen keresztül észreveszem, hogy North engem bámul, nyelnem kell egyet. Gyilkos hangulatban van, de fogalmam sincs, mit tettem, amiért így mered rám.

Gabe kinyitja nekem az ajtót, és miután kicsatolom a biztonsági övet, rögtön ki is húz az autóból. Nox arca eddig némán fortogó elégedetlenséget tükrözött, most viszont átvált arra a kendőzetlenül gonosz vicsorgásra, amit a közös vacsorákon már megszoktam tőle.

– Maradj mögöttem, és ne vesítsd el a fejed! – dünnyögi Gabe.

Egy pillanatra sértve érzem magam. Aztán eszembe jut, hogy az elmúlt héten kétszer is sírva fakadtam előtte *semmiségek* miatt, és valószínűleg csak így akar tapintatosan emlékeztetni arra, hogy szedjem össze magam.

Hát jó.

Ne hagyd, hogy felülkerekedjenek rajtad az érzelmek, Oli! Ne nézz a horgonyaidra, akik miattad veszekednek, mert kettő közülük gyűlöl, kettő kedvel, az ötödik pedig folyton húzza az agyad azzal, hogy hol így gondolja, hol úgy.

Ne is gondoldj erre!

Gabe a sarkán állva előre-hátra himbálózik, mintha átváltozás küszöbén állna, és kész lenne belevetni magát a küzdelembe.

Atlas és Nox szúrós megjegyzésekkel bombázzák egymást.

– Bassinger, tanulj meg osztozkodni, vagy...

– Kurvára ne szólj hozzám, máskülönben...

– Megölsz? Máris reszketek, mert halálra rémülök téled – vág vissza neki Nox.

Ja, lehet, hogy ezt nem kellene végignéznem.

Kissé eltávolodom Gabe-től, és megköszörülöm a torkom.

– El kell tűnnöm innen. Nem lehetek a tanúja ennek. Ha tényleg egymásnak esnek, el fogom veszteni az önuralmammat.

Ezzel senkit sem szólítok meg, ellenben North tisztán hallja, mit mondok. Odajön hozzám, majd határozottan, de gyengéden megfogja a könyököm, és maga mellé húz.

– Csukd be a szemed!

Sem arra nem hagy időt, hogy ellenkezzek vele, sem arra, hogy kövessem a parancsát, mert már is leveszi a kezét a karomról. Füst képződik körülöttünk, ami mindent elnyel, és semmit sem látok, hiába van nyitva a szemem. Fel sem tűnik, hogy próbálok megkapaszkodni valamiben, egy kéz viszont a semmiből megragadja a kezemet, és az ujjaink egymásba fonódnak. Erősen szorítjuk egymást.

Még csak azt sem tudom, kinek a keze az.

– Ezek az istenverte Dravenek! Nem használhatod figyelmeztetés nélkül a képességed minden alkalommal, amikor az öcséd elkúr valamit, máskülönben én is használni kezdem az enyémet – mordul fel Atlas.

Nem tudom megállapítani, melyik irányból jön a hangja, mert a füst mindent eltorzít.

Picsába az egésszel!

A képességemre hagyatkozom, de csak annyira, hogy felragyogjon a szemem, és elűzze a tintakék sötétséget a látóteremből.

North hosszú, fekete ostorokat tekert az összes horgonyom köré. Ezek sötétebbek és tömörebbek annál a gomolygásnál, ami körbevesz minket, és erősen szorítják őket. Gryphon nem küzd

ellene, nem is aggódik miatta, ugyanakkor Atlas ádázul vergődve próbál kiszabadulni.

Nox szeme fekete, és épp olyan mérgesnek tűnik, mint Atlas, viszont nem szegül ellen a béklyónak. Nem, ő inkább rám szegezi a tekintetét, és megint engem átkoz.

Már kezdem unni.

– Megmondtam, hogy szedjétek össze magatokat, ha Oleander közelében vagytok, mert még nem tudja az uralma alá nem vonni a képességét. Ha ez nem tetszik, akkor most tanulhattok egy kis önfegyelmet.

A kezemet fogó horgonyom megrántja a karom, és amikor lenézek, rájövök, hogy North az. Maga után húz, hogy átvezessen a füstön, mert még mindig azt hiszi, semmit sem látok. Gabe is fogságba esett, és bár ez zavarja, nem ellenkezik, ugyanakkor jól láthatóan nem örül, hogy korlátozzák a szabadságát.

Hagyom, hogy North végigvezessen a garázson. Mindegyik horgonyom mellett elhaladunk, de egyikükhöz sem szól semmit. Nox áll legközelebb az ajtóhoz, és amikor mellé érünk, észreveszem, hogy a kiskutyára hasonlító lény kidugja a fejét a füle mögül. Beleszagol a levegőbe, és bár a mozgásából ítélve ő sem szereti North teremtményeit, lemászik a gazdája karján, és elindul utánunk. Duplájára nő, majd végül életnagyságú kiskutya lesz belőle, nem az az apróság, akit Nox eddig a hajában rejtegetett.

North akkor sem engedi el a kezem, amikor a küszöböt átlépve a folyosóra érünk, és elindulunk a lift felé. Próbálok nem felvihogni, mert nagyon viccesnek találom, hogy a kiskutya minden lépésnél North lába körül tekereg. Ugyanolyan játékos és pimasz, mint egy valódi, és a járás közben fellibbenő cipőfűző felé kap.

North csak ekkor veszi észre a kiskutyát, amikor már a liftre várunk. A homlokát ráncolva néz le rá.

Elengedem a kezét. Fogalmam sincs, mit kellene tennem. Szorongok, ahogy itt állok mellette, miközben a kötelékem teljesen ingatag. North félreértelmezi a viselkedésemet.

– Nem az enyém. Általában el sem mozdul Nox mellől.

Megvonom a vállam, lehajolok, és hagyom, hogy a kiskutya megszagolja a kezem.

– Nem aggódom miatta – felelem. – Csak egy kém, de semmi olyasmit nem deríthet ki rólam, ami miatt Noxnak oka lenne megölni engem, szóval felőlem nyugodtan a nyomomban liheghet.

North fintorogva néz rám, mintha épp beismertem volna neki, hogy hétvégente bohócként keresem a kenyerem, én viszont csak megsimogatom a kiskutya hátát. Furcsa, mert amikor szeretetteljesen közeledem felé, úgy érzem, mintha igazi teste lenne, ellenben amikor a kocsiban megpróbáltam arrébb hessegetni, füstként gomolygott.

Érdekes.

– Mi a neved? Szörnyen cuki vagy. Nagyon ki fogok akadni, ha Nox valami hülye nevet adott neked. Ó, istenem, Brutusnak vagy Octaviusnak hívnak, ugye? Biztos vagyok benne, hogy valami baromságot választott.

Kinyílik a lift ajtaja, és amikor felállok, hogy belépjek rajta, a kiskutya felugrik, felmászik a karomon, és befészkezi magát a hajamba, ahogy Noxnál láttam. Semmi súlya nincs, de attól még érzem, ahogy izeg-mozog.

North megnyomja a harmadik emelet gombját, aztán ismét zsebre dugja a kezét, és mérgesen a földre szegezi a tekintetét. Ettől összezavarodom, és olyan benyomásom támad, mintha valami rosszat tettem volna, holott tudom, hogy nincs így. Kényszerítem a számát, hogy csukva maradjon.

Az ideges hablatyolásom csak rontana a helyzeten, arra pedig most semmi szükség.

– Nincs neve... legalábbis Nox még soha nem beszélt róla. Általában nem hagyja el az öcsémet.

Folyton ezt hajtogatja, ugyanakkor gőzöm sincs, melyikünket próbálja meggyőzni.

– Tudod, mit? Igazából a Brutus illene hozzá. Fog még nőni? Belőle is teljesen kifejlett rémálom lesz?

North úgy ingatja a fejét, mintha épp a gondolatait próbálná rendezni.

– Ezek a lények kortalanok. Egyszerűen csak... vannak. Hogyhogy nem félsz tőle? Gryphon mondta, hogy láttad, mit műveltek az ellenállókkal, szóval tudod, hogy ez valójában nem egy kiskutya.

Nos, ennek nyilvánvalónak kellene lennie. Nem számít, mire képes, csak egy kis figyelemre és simogatásra van szüksége. Mégis mi a fenéért félnék tőle? Kijelenthetem, hogy ő Nox egyetlen elviselhető része.

A liftből kilépve elindulok a folyosón, mert nagy büszkeségemre szolgál bejelenteni, hogy rájöttem, hogyan találhatom meg a saját hálósobámat... de kizárólag akkor, ha ezt a liftet használom. Ha a másikkal jövök fel az emeletre, akkor rábasztam.

– Amint a szobádba értél, kiszabadítom őket. Nem kell beengedned Bassingert, ha még mindig hülyén viselkedik – közli a mellettem lépkedő North.

Felsőhajtok, és bólintok, mert az könnyebb, mint elmagyarázni, hogy Atlas soha nem viselkedik hülyén, és nagyon is tiszteletben tartja a határait. Sőt, még jobban is, mint a többiek együttvéve.

Amikor becsúsztatom a kulcsot a zárba, hátranézek Northra, hogy elköszönjek és lezárjam a beszélgetést, ő viszont tétován ácsorog, amitől teljesen frászt kapok.

– Minden oké? – kérdezem.

Megint haragosan néz rám.

– Ha Nox csinált valamit – szólal meg lassan –, szeretném, ha tudnád, hogy elintézem. Ha... ha bántott...

Jézusom, miért jön ma mindenki ezzel?

– Nem bántott. Minden oké, és le tudtam volna állítani, ha bepróbálkozik.

Mármint mind a kétszer, ugyanakkor North továbbra is úgy néz rám, mintha arra számítana, hogy el fogom sírni magam. Sejtelve sincs arról, hogy újabban tényleg egy idegromcs vagyok, és minden apróságon sírva fakadok, szóval nem áll messze az igazságtól.

Besurranok a szobámba, mielőtt tovább faggathatna erről. Lehet, hogy egy nap tényleg el fogok majd beszélgetni Noxszal a

történetekről, hogy melyik részét tartom helytelennek, és melyik részére volt egy kis ráhatásom, de megőrülök attól, hogy mindannyian erről kérdezgetnek, és ezt boncolgatják, miközben fingjuk sincs arról, miről beszélnek.

Miért félttem annyira az igazságot, mint a hajamban megbújó kiskutyát?

A horgonyok kibaszott hülyén tudnak viselkedni.

Mire Gabe és Atlas feljön a szobámba, már lezuhanyoztam és pizsamába öltöztem, és épp azt ecsetelem Sage-nek, mi történt a kávézóban. Már hallott róla, ugyanis híre ment a dolognak. North tábora nagyon ért a ferdítéshez, mert mindenki arról beszél, hogy Nox milyen hősiesen viselkedett, amikor az imádott horgonya védelmére kelt.

Majdnem kipukkanok a nevetéstől, és Sage is értetlenül áll a dolog előtt.

Tanulás közben, a földön elterülve esszük meg a kínait, amit Atlas rendelt. Vagyis csak én tanulok. Atlas csendben fortyog, Gabe pedig videókat néz a telefonján a fülhallgatójával, hogy ne zavarjon. Próbálok apránként annyi dátumot és történelmi eseményt zsúfolni az agyamba, amennyit csak lehetséges.

Nem sokkal éjfél előtt abbahagyom a tanulást, és elindulok fogat mosni. Gabe rám vigyorog, mire kérdően nézek rá. Atlas utánam jön a fürdőszobába. Még mindig mérges, de csak akkor jövök rá, mi baja, amikor észreveszem, hogy Brutus a vállamon szundikál, bár a testét majdnem teljesen eltakarja a hajam.

– Nem bánt, és nem is zavar. Egyszerűen csak... cuki – magyarázom öblögetés közben.

Atlas nem mond semmit, csak kurtán bólint, ezért elengedem a dolgot, hisz nem az én tehetek róla, és nincs is vele bajom. A horgonyaimnak maguk között kell lerendezniük ezt a faszágot.

Amikor ágyba bújok, azonnal rájövök, miért vigyorgott rám Gabe korábban.

Kicserélte a párnáimat, és az újaknak olyan illatuk van, mint a horgonyaimnak.

Mindegyiküktől hozott egy-egy párnát, ezért az ágyam most mindannyiuk fenséges olvasztótégelye. A kötelékem mámorosan ficáncol a mellkasomban, bizsereg a bőröm, és a tökéletesség

orgiájaként élem meg, hogy keveredik egymással az illatuk. Ez szó szerint olyan, mintha mindannyian meztelenül feküdnének az ágyamban, és most, hogy épp készülök bevetni magam a párnák közé, a kötélékemnek gyakorlatilag orgazmusa van az örömtől.

Atlas végre visszamosolyog rám, majd az ágy másik oldalán felemeli a takarót, hogy befeküdjön mellém.

– Azt a mindenit, Ardern tényleg megcsinálta. Valósággal ragyogsz.

Kissé bepánikolok, és kinyújtom a kezem, hogy ne tudjon bemászni az ágyba.

– Most nem jöhetsz ide. Mi van, ha tönkreteszed az illatokat?

Gabe kacagni kezd, mire Atlas rosszalló pillantást vet rá, majd felém fordul.

– Melléd feküdhettek, ha csak a saját párnámhoz érek hozzá?

Az lenne logikus, hogy igent mondjak, mert szeretem, ha a közelemben van. Viszont a kötélékem most egy kész rémálom, mindent magának akar, és borzasztóan rá van pörögve a dologra.

– Nem tehetek róla – szabadkozom behúzott nyakkal.

Megkerüli az ágyat, odajön hozzám, és kinyújtja a kezét, de nem ér hozzám.

– Nem haragszom, édes. Ne hagyd, hogy a kötéléked ezt sulykolja beléd! Csak tudnom kell, mire van szükséged.

Jézus, *megint* sírni fogok?

– Arra van szükségem, hogy a dolgok a helyükre kerüljenek, mert általában nem vagyok ilyen érzelgős, ez pedig kurva nagy hülyeség. Miért vannak ilyen érzéseim? Kezdek megbolondulni? Ki kell jutnom ebből a kibaszott házból, mielőtt teljesen tönkremegyek.

Átkarolom magam, és bár Atlas mellettem marad, nem húz magához, ami jó, mert azt hiszem, pánikrohamom lesz, és akkor nem fogom tudni uralni a képességemet. Gabe mosakodás után kijön a fürdőszobából, ugyanakkor nem mond semmit. A kelleténél éberebb a tekintete, amiből egyértelmű, hogy nem olyan nyugodt, amilyennek tettei magát.

Atlas megint kinyújtja felém a kezét.

– A földön alszom – jelenti be.

Gabe hol egyikünkre, hol másikunkra néz, majd megdörzsöli az arcát.

– A többiekkel is beszélünk kell – szólal meg végül. – Egyre rosszabb a helyzet, és hiába nem szeretném tovább borzolni a kedélyeket, nem hagyhatjuk, hogy még jobban elszabaduljon a pokol. Mi van, ha Oli elveszti az önuralmát, és árt valamelyikünknek?

A hideg futkos a hátamon, Gabe ugyanis nagyon is jól látja a dolgot, Atlas azonban nem rajong az ötletért.

– Azt akarod, hogy az a fasz Nox Oli közelében legyen? Mert én egyáltalán nem. Minden rendbe fog jönni. Ennek is elégnek kell lennie.

A párnák csakugyan beválnak. Végre kipihenten ébredek, és könnyen átvészelem a hetet annak köszönhetően, hogy North pólóit hordom Gryphon pulcsija alatt, és a kiskutya továbbra is a hajamban bujkál.

Egyre kevésbé viselnek meg Gryphon hajnali edzései, különösen miután megtanulok csendben maradni és a feladatra összpontosítani. Hamar áttérünk a közelharcra, ami szintén könnyen megy, mert ezt is azzal kezdjük, hogy Gryphon megtanítja, milyen állásokat vegyek fel, és hogyan essek el úgy, hogy ne legyen bajom. Biztos nehezebben fog menni, ha Gryphonnal szemben kell alkalmaznom a tanultakat, de egyelőre jól teljesítek.

Ruganyos léptekkel és hatalmas vigyorral érkezem az első olyan BK-ra, amin Sage és Atlas is részt vesz. Sage visszamosolyog rám, ugyanakkor látom rajta, hogy kissé sápadt. Fakóbarna haja általában tökéletes keretbe foglalja az arcát, most viszont szorosan összefogta, és egyébként is elkínzottnak tűnik.

Öltözködés közben óvatosan tréfálok vele, és most az egyszer kurvára nem érdekel, hogy nem passzol egymáshoz a

rövidnadrágom és a felsőm, vagy hogy milyen pillantásokat vet rám a többi lány.

– A ma esti műszak után megkapom a pénzem. Mi lenne, ha elmennék hétvégén vásárolni?

Sage rám vigyorog, és magára rángat egy ujjatlan felsőt, amiben úgy néz ki, mint egy igazi sportoló. Valószínű alpból sportos testalkatú, és gyerekjáték lesz számára ez az óra. Ez egyszerre tölt el irigységgel és megkönnyebbüléssel.

Remélem, mindenki megkapja tőle a magáét.

– A legjobb pláza a North által kijelölt határon kívül esik – magyarázza –, de talán megenyhül, ha Atlas és Gabe is veled tart. Akár moziba is elmehetnénk, és akkor egész napra meglenne a program.

Fintorogva vonogatom a vállam.

– Ki tudja? Mostanában kevésbé szokta felhúzni magát, azt hiszem. Gondolom, még mindig utál, és biztosan nem bíz meg bennem, mégis hagyta, hogy munkát keressek magamnak, szóval sose tudni. Jézusom! Lehet, Gabe-nek kellene megkérdeznie. Beállíthatná úgy, mintha randira mennénk, vagy ilyesmi.

Sage kuncogva nekem ütközik a vállával, és elindulunk kifelé.

– Talán tényleg randinak kellene hívnunk, hiszen már nem is próbálja leplezni, mennyire rád kattant. Korábban is teljesen nyilvánvaló volt, de most? Istenem, teljesen leereszkedett rá a horgonykőd.

Horgonykőd. Bassza meg, el is felejtettem, hogy van ilyen, márpedig én is a sűrűjében vagyok. Furcsa belegondolni, hogy a srácok is ugyanígy éreznek, ennek ellenére hiszek Sage-nek. Nem hazudna ilyesmiről, és ez valószínűleg egyébként is feltűnőbb a külső szemlélő számára.

Kényszeresen szükségét érzem annak, hogy egyfolytában érezzem az illatukat, ettől pedig nem látok tisztán.

Amint Atlas és Gabe mellé érünk, legszívesebben hozzájuk dörgölőznék, csak hogy újra körbevegyen az illatuk, mert a váltóruhámnak egyszerűen tiszta szaga van. Türtőztetem magam, viszont olyan közel megyek Gabe-hez, hogy súrolja egymást a karunk.

Vivian a hátsó teremből bukkan elő, majd öblös hangon megszólít minket.

– Van köztünk pár újonc, ezért bemelegítés után végigmegyünk a pályán. Mindenki lásson munkához! Fallows, te csináld a szokásosat! Bassinger, Benson, gyertek ide hozzám, és hamarosan rólatok is dőlni fog a víz.

A megszokott gyakorlatsorom a futópadon veszi kezdetét, utána jönnek a súlyok, szóval rögtön bele is vágok. Pár perccel később Sage is csatlakozik hozzám, és együtt remek tempót tudunk tartani.

A mindennapossá vált reggeli futásnak köszönhetően a kelleténél több fájdalom nélkül vészelem át a futópadot, és súlyozás közben végignézhetem, ahogy Atlas kitűnően teljesít minden feladatot, amit Vivian kitalál neki.

Rohadt jól szórakozom rajta.

Atlas gyorsan felhívja magára a többiek figyelmét is. Egyesével maga alá gyűri a bemelegítéshez használt gépeket, majd amikor Vivian szívatni próbálja, és a szőnyegre küldi, a szemünk láttára veri szarrá a váltókat és a fizikai képességgel rendelkező összes évfolyamtársunkat.

Gabe nem hajlandó megküzdeni vele.

Amikor az egyik csapattársa mégis megpróbálja rábeszélni, nyeglén megvonja a vállát.

– A horgonyom az egész termet kiiktatja, ha szembeszállunk egymással. Csak az életedet védem, Matt.

Erre még Vivian is elhűlve néz rám. Épp az evezőgépen dolgozom, és amikor a biztonság kedvéért én is rávigyorgok és rákacsintok Gabe-re, ő hátravetett fejjel felnevet a többiek arcára kiülő félelemtől. Ha mindenáron szörnyetegnek akarnak nevezni, akkor ne érje őket meglepetésként, hogy a fogammal esek a torkuknak.

Természetesen csak átvitt értelemben.

Gabe-re hagyom a hasonló jellegű, halálos sebek okozását.

– Rendben. Végeztem Bassingerrel, irány az akadálypálya! – adja ki az utasítást Vivian. – Már tudjátok, mit kell csinálni: alkossatok két csapatot, és az nyer, amelyiknek a tagjai elsőként teljesítik a pályát. A vesztes csapatra plusz egy óra edzés vár.

Édes istenem!

Sage felém fordul.

– Itt az idő, Oli – motyogja. – Gondoskodnod kell arról, hogy mindannyian ugyanabba a csapatba kerüljünk.

Felhorkanok, mert semmi esély nincs arra, hogy bármire is rá tudnám beszélni Viviant, de azt hiszem, ennek ellenére is meg kell próbálnom. Megvárom, hogy mindannyian a monitorszobában legyünk. A bevetési egység tagjai már ott kávéznak és beszélgetnek egymással. Gryphon nincs köztük, Kieran viszont igen, és amikor észrevesz, biccent egyet.

Annyira megdöbönt, hogy megadja nekem ezt a tiszteletet, hogy kis híján megbotlom.

Igyekszem nem ránézve elindulni Vivian felé, aki a névsort böngészve ráncolja a homlokát, miközben próbál két csoportra osztani minket.

– Fallows, jó látni, hogy a kis kiruccanásod után még mindig életben vagy.

Egy pillanatra megfeledkezem arról, hogy elrabolt minket az Ellenállás, ezért dadogva felelek.

– Kiruccanás... Ó! Igen, minden rendben ment. Nyilván.

Vivian felvonja a szemöldökét, és rákoppint a névsorra a tollával.

– Azért jöttél ide, hogy egy adott csoportba osszalak be, nem igaz? Miből gondolod, hogy azt fogom tenni, amit szeretnél? Én senkivel sem kivételezek.

Minden lelkiismeret-furdalás nélkül rávigyorgok.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nem teljesen így van. Igazából csak figyelmeztetni szerettem volna valamire. Gabe nem a levegőbe beszélt, tényleg nem mindig tudok... uralkodni magamon. Ha nem a horgonyaimmal és Bensonnal egy csapatban veszek részt a feladatban, talán jobb lenne kihagynom az egészet.

A teljes testével felém fordul, és az arcára van írva, hogy rohadtul elege van a köntörfalazásból.

– És mégis mi köze van Bensonnak a kötelékedhez, Fallows? Miért kellene melléd osztanom? Mit nyernék vele?

Hátrapillantok, és észreveszem, hogy Sage mennyire meghökken a vakmerőségetől, Gabe viszont belülről harapdálja a száját, mert máskülönben elnevetné magát.

Visszafordulok Vivianhez, és suttogva felelek neki.

– Nem tudta? Azért raboltak el, mert Sage után mentem. Nagyon fontos nekem, és a kötelékem is nagyon erősen kapcsolódik hozzá.

A kiskutya még mindig a hajamban játszik, ekkor viszont megragadja a lehetőséget arra, hogy kidugja a fejét. Vivian összerezzen, de megőrzi a hidegvérét.

A bevetési egység tagjai viszont nem.

Hárman azonnal talpra pattannak, Kieran pedig megveszekedetten káromkodva leteszi a bögréjét az asztalra, és a kezébe veszi a telefonját. Valószínűleg be akar sárosni North vagy Gryphon előtt, holott semmi rosszat nem tettem.

Ez a lény Nox teremtménye, nem az enyém.

Vivian rám ripakodik, és előveszi a zsebéből a telefonját.

– Mi a fenét keres itt ez a Draven borzalom? Mikor adta neked az a seggfej Nox ezt a kis szarcsimbókot? Jól emlékszem rá azokból az időkből, amikor őt tanítottam.

Elvigyorodom, és visszataszítom Brutust a hajam mögé.

– Előre szoltam, hogy a kötelékem nem bír magával. Akár ki is hagyhatom a mai feladatot.

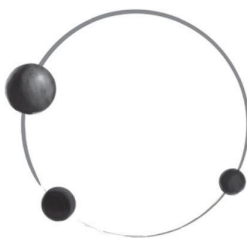
– A fenéket fogod kihagyni, kölyök – ingatja Vivian a fejét. – Ma egy csapatban lehetsz a kis barátaiddal, de ajánlom, hogy tanuld meg kordában tartani a képességed!

Kiélvezem a győzelmemet.

8.

Utálom ezt az átkozott tantárgyat.

Ezt Gabe is tudja. Amint kinyílik az ajtó, és mindenki futásnak ered, ő szó nélkül mellém siet, és lassan kocog tovább mellettem. Sage is a közelünkben marad, kissé túl tágra nyílt szemmel veszi szemügyre azt a mesterséges erdőt, amin át kell haladnunk. Atlas nyugodtan, de éberén lépked a másik oldalán.

– Ha ez egy verseny, nem kellene megpróbálnunk utolérni a többieket? – motyogja Sage.

Én a fejemet ingatom, Gabe pedig a hátunk mögé pillant, mielőtt felelne.

– Először át kell jutni az erdőn. Ha túl gyorsan haladsz, nem veszed észre a figyelmeztető jeleket.

Sage rám néz, én viszont csak féloldalasan vigyorgok felé.

– Miért érzem úgy, mintha ez egy horrorfilm első jelenete lenne? – dünnyögi. – Gondolom, az előnyünkre válik, hogy nincs bennünk semmi szilikon, szóval nem velünk fognak elsőként végezni.

Felröhögök, a hangomat azonban elnyeli a sikoltozás és a kiabálás. Az előttünk járó diákok első csapata elesett.

– Hm... Tudnom kell, pontosan mibe rohanok bele, mert kezdek bepánikolni, és a képességem legszívesebben az egész erdőt lángra lobbantaná, csak hogy megmeneküljek innen – nyöszörgi Sage.

Még jobban lelassítok.

– Oké. A lényeg, hogy végigmenjünk a pályán, viszont az egész hemzseg a csapdáktól, amik folyton változnak, szóval az

nem játszik, hogy Gabe-bel csak úgy végigviszünk rajta benneteket. Lényegében minden fának van füle és szeme, nem szabad megbízni bennük...

– Van fülük és szemük?! Mi a fasz? – szörnyülködik Sage.

Ebből világosan kitűnik, hogy kicsit túl érzékenyen érinti az ilyesmi. Nem hibáztatom, tényleg elbaszott egy ötlet.

– Nem úgy értettem, mármint igen, de... A pálya tudja, mit mondunk vagy teszünk, szóval menet közben átalakul, hogy minél jobban ki tudjon baszni velünk.

Atlas még élesebb szemmel vizslatja a környezetünket, Gabe pedig jelentőségteljesen megköszörüli a torkát.

– Amikor először jártam itt, három helyen eltört a karom – közli. – Már a pálya végéhez közeledtem, amikor letarolt egy elszabadult farönk. Ennek köszönhetően három hétig nem tudtam edzésre járni. Ezzel szemben Oli elsőre is könnyűszerrel végigment rajta.

A dicséret hallatán a kötelékem páváskodni kezd a mellkasomban. Ugyanakkor ellenállhatatlan késztetést is érzek arra, hogy megnézzem, vannak-e Gabe-en sebhelyek, vagy maradt-e bármi nyoma a sérülésének, mert ha esetleg még mindig fáj neki valami, azt rögvest meggyógyítom.

Atlas félreolja Sage-et az útból, hogy leteremtse Gabe-et.

– Miért pofázol a sérüléseidről, Ardern? Vegyél nagy levegőket, édes! – tanácsolja nekem.

A francba!

Ragyogok.

Gabe magában szitkozódik.

– Oli, nem akarlak ezzel stresszelni, de Gryphon mindig átnézi a BK-n készült felvételeket, és azok alapján választja ki, kinek van esélye bekerülni a bevetési egységhez. Szóval ha nem szeretnéd, hogy mindannyian tudjanak arról, hogy jelenleg a horgonykőd rabja vagy, jobb lenne megpróbálnod összeszedni magad.

Csikorgatni kezdem a fogam.

– Te kezdteél el arról beszélni, hogy megsérültél. Nyilván nem bírom végighallgatni az ilyesmit. Most arra van szükségem, hogy mindannyian vegyetek vissza egy kicsit, jó?

Gabe rám vigyorog. Kurvára élvezi a helyzetet, de amint a tisztásra érünk, az arcára fagy a mosoly.

Mindenütt testek hevernek.

– Azt a kurva – hüledezik Atlas, aki előbb lelassít, majd fürgén lépked tovább.

Egyetértésem jeléül bólintok. Mintha egy vérfürdő kellős közepébe csöppentünk volna.

Oké, még mindannyian lélegeznek, és mindössze ketten vesztették el az eszméletüket. Ugyanakkor kétségtelen, hogy többen is súlyosan megsérültek.

– Hogy engedhetnek meg ilyesmit? Ez csak egy egyetemi tantárgy, bassza meg! Ráadásul csak a kötelező tesibe számítanak a kreditjei – háborog Sage.

Ma kicsit mocskosabb a szája, amit imádok.

Gabe odamegy a focista csapattársához, aki korábban ugratni próbálta. Leguggol mellé, hogy alaposabban szemügyre tudja venni.

– Hányszor hagyod még, hogy kiiktassanak, mielőtt rájössz, hogy a rohángálással nem mész semmire?

A srác, Matt köhécselni kezd.

– Te aztán egy szót sem szólhatsz, csak a horgonyod miatt maradtál le – hadarja. – Hanna jól van? Mellettem jött, amikor elindult felénk a himbálózó rönk.

Istenem, ezek a himbálózó rönkök a pálya legrémségesebb borzalmi. Keresni kezdem Hannát az iszapban, közben viszont nyitva tartom a szemem arra az esetre, ha megint támadásba lendülnének. Nem könnyű észrevenni őket, ellenben semmivel sem lehet összetéveszteni azt a süvítő hangot, amikor támadásba lendülnek a levegőben.

Csak meg kell hallanunk a sérültek kiabálása és nyöszörgése közepette.

– Itt van! – kiált fel Sage a másik oldalról. – Hanna, hallasz engem?

Odasietek hozzá, és gyorsan térdre ereszkedem az iszapban, hogy én is segítsek magához téríteni.

Rögtön megismerem. Ő az a lány, aki véletlenül a falhoz vágott a képességével, amikor megküzdöttünk egymással. Magasabb

Sage-nél és nálam, ráadásul testesebb is, egy igazi sportoló fizikumával. Kétségtelenül az a fajta, akinek egy bevetési egységben van a helye.

Most viszont vérzik a halántéka.

Ugyanolyan színű karszalagot visel, mint mi, vagyis egy csapatban vagyunk, és nincs értelme nélküle folytatnunk. Veszítünk, ha nem ér mindenki célba.

Atlas körbejárja a nyöszörgő diákokat, majd a némákat is.

– Mind a másik csoportba tartoznak. Tudunk küldeni Viviannek valami jelzést, vagy csak hagyjuk itt őket?

Rémesen hangzik a válasz, de ez a tantárgy lényege.

– Itt hagyjuk őket – felelem. – Ha szükséges, Vivian közbelép. Az egész pályát megfigyelés alatt tartják.

Atlas bólint, és folytatja a tisztás körbejárását. Próbálja megfejteni a jelekből, hogy mi is történt. Mély barázdák húzódnak a földben, és mindenfelé törött ágak hevernek. Megdöbbenő, hogy ez még csak az első állomás, és hogy még mennyi minden vár ránk.

– Hanna? Matt, meg tudod gyógyítani egy kissé? Csak annyira, hogy ne legyen eszméletlen, aztán Olival végigvisszük a pályán – ajánlja fel Sage.

Büszke vagyok rá, amiért rögtön belevág a dolgok sűrűjébe.

Matt bólint, nyöszörögve négykézlábra áll, és odakúszik hozzánk, bár kicsit nehézkesen mozgatja a lábát.

– Gyógyító? – kérdezem motyogva Sage-től, aki erre megrázza a fejét.

– Ő Hanna központi horgonya. Képesnek kell lennie magához téríteni. Már megpecsételték a köteléküket.

Ah, még jobb. Gabe megragadja a kezem, hogy felsegítsen, és ösztönösen magához húz. Tétovázás nélkül hozzásimulok, a mindkettőnkhez tapadó sár és izzadság ellenére is tobzódok az illatában.

Matt Hanna fölé hajol, és ragyogni kezd. Elfehéredik a szeme, miközben a köteléke kiáramlik és utat talál Hannába. Lenyűgöző élőben látni azt a folyamatot, ami akaratlanul velem is folyton meggesik a legapróbb dolgok miatt.

Hanna pillái rebegni kezdenek, majd kinyitja a szemét.

Ebben a pillanatban hallom meg a hangot. A végzetünk nyöszörgő süvítését.

Nem tudom, hogyan kerüljem el – rogyjak térdre, vagy eredjek futásnak? Gabe ezzel szemben azonnal elkapja a derekam, és hátrébb rángat. Ellenszegülök neki, ő viszont erősebb nálam, és már Sage könyökét is megragadta, hogy őt is arrébb vonszolja, szóval legalább mindannyian egy irányba tartunk.

Atlas kivételével. Kétségbeesetten próbálom megtalálni, miközben lelassul körülöttünk az idő. Matt és Hanna előtt pillantom meg, amint mozdulatlanul figyel, ahogy a láncokhoz rögzített rönk feléjük suhan. Akkora, mint egy rohadt kamion, és nehezebb lehet egy elefátnál is. Atlasnak vége, ha nem tűnik el onnan azonnal. Meg kell mozdulnia, miért nem...

Egy kézzel megfogja a rönköt.

A fa felnyög és szilánkosra hasad, mindenfelé kéregdarabok repkednek, majd a rönk hirtelen megáll. Atlas meg sem mukkan, miközben feltartóztatja. A lába kicsit hátrébb csúszik, de ezenkívül semmi más jelét nem adja annak, hogy meg kellene erőltetnie magát, vagy fájdalmat érezne e miatt az örülten nehéz mutatóvány miatt.

Még soha életemben nem indultam be ennyire.

– Elpusztíthatatlan és erős. Ennek is megvan a varázsa – motyogja Gabe a fülembe.

Megborzongok a hangjától. Érzem a leheletét a nyakamon, holott már így is alig bírok magammal.

Atlas felénk fordulva elvigyorodik.

– Jobb, ha továbbállunk innen, máskülönben megint meg kell mentenem benneteket.

Fújtok egyet, viszont még mindig alig tudom mozgatni a lábam az adrenalintól. Gabe hagyja, hogy rátámaszkodjak, miközben visszamegyünk Matthez és Hannához.

Mindketten úgy bámulnak Atlasra, akár egy istenre.

A kötelékem nem rajong ezért, de segítek felállni Hannának, és átvetem a karját a vállamon, Sage pedig ugyanezt teszi a másik oldalán. Gabe kezelésbe veszi Mattet, és elindulunk az ösvény felé, hogy kijussunk erről a rémséges helyről.

Mire átérünk a célvonalon, Atlas mindkét vállán egy-egy diák csüng, mégis úgy sétálgat, mintha meg sem érezné a súlyukat. Ellenben Sage-nek és nekem küszködnünk kell, hogy meg tudjuk tartani Hannát kettőnk között. Gabe és Matt kicsit jobban haladtak, aztán rátaláltak az eszméletlen Martinezre, és szó szerint maguk után kellett vonszolniuk az utolsó szakaszon.

Mindenesetre sikerül teljesítenünk a feladatot, és mióta én is elkezdtem erre az órára járni, ez az első alkalom, hogy nyer a csapatom.

Szerencsés vagyok, hogy nem sérültem meg a BK-n, mert óra után egyenesen a kávézóba kell mennem, ezért a kettő között csak a leggyorsabb, leghidegebb zuhanyra van időm az öltözőben.

Gloria szerint a délutáni csúcsforgalom a legrosszabb, és biztos vagyok abban, hogy ha vacsorát is kínálna, egész este tele lenne a kávézó. A sütemények isteniek, és az egész campuson itt a legjobb a kávé, csak Gryphon nővérének kávézója veszi fel vele a versenyt.

Próbálok nem túl sokat gondolni erre.

Atlas engem elvisz dolgozni, Gabe-et pedig edzeni, aki velem ellentétben végignyöszörgi az utat. Arra számítok, hogy Atlas csak kitesz, és megy is tovább, de bejön velem a kávézóba, rendel egy halom pitét meg egy kávé, majd leül egy asztalhoz a laptopjával, és próbálja utolérni magát az egyetemi beadandókkal.

Attól tartok, feszélyezni fog a jelenléte, miközben a többi vendéggel foglalatoskodom, de gyakorlatilag rám sem hederít, úgyhogy megbékélek vele. Minden alkalommal, amikor kiürül a bögréje, rendel egy újabb kávé, és amikor Gloria kérdően néz rám miatta, kicsit elszégyellem magam.

– Szóljak neki, hogy menjen el? – kérdezem, miközben előblítem a tányérokat és bepakolom őket a mosogatógéphez.

Gloria megrázza a fejét.

– A múltkori után meglep, hogy most nem ücsörögnek itt mindannyian. Nincs Atlással semmi gond, mindig rendel valamit, és lefoglalja magát. Szóval ha rendesen viselkedik, nem bánom, hogy egymagában elfoglal egy teljes asztalt.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, és hálásan mosolygok rá. Ezután még keményebben dolgozom, hogy megháláljam a megértését. Kitty veszi fel a rendeléseket, és bár továbbra is egy két lábon járó rémálomnak tartom, egyre jobban sikerül kitérnem előle és kerülni őt.

Másodpercekkel azelőtt, hogy megszólalna a csengő az ajtó fölött, megérezem, hogy az egyik horgonyom közeledik. Ideges leszek, mert ha megint Nox az, akkor újra jelenetet fog rendezni Atlas miatt.

Szerencsére Gabe az. Sage, Sawyer és Felix is eljött vele, mindannyian fáradtnak tűnnek, de nevetve tréfálkoznak egymással. Odaköszönnek nekem, majd leülnek Atlas mellé, aki egyáltalán nem tiltakozik, amiért elfoglalják a tanulásra kijelölt területét.

Gabe rendel két tripla csokis muffint, egyet helyben fogyasztásra, egyet elvitelre. Vigyorogva viszem ki neki mindkettőt az asztalhoz.

– Ha az egyik nem az enyém, hoznod kell pár gyors döntést az életeddel kapcsolatban, Ardern.

Röhögve nyugtázza a magabiztosságomat, Sawyer pedig színpadiasan öklendezni kezd.

– Tudtam, hogy ti ketten hamarosan dugni fogtok – mondja –, csak esetek már túl rajta, hogy ne kelljen belefulladás ebbe a szexuális feszültségbe!

Sage ádáz pillantást vet rá, és rátapos a lábára az asztal alatt.

– Hagyd abba a pletykálást, és ne hisztizz, mert Gray miatt felment benned a pumpa. Tudod, Sawyer, az embereknek joguk van *létezni* és boldognak lenni.

Várjunk csak!

– Mi történt Grayjel? Jól van? – kérdezem.

Sawyerről le hull a pimaszság álarca, és egy csapásra teljesen elkomorul.

– Jól van, csak a szülei kivették az egyetemről, és szobafogságra ítélték. A sok emberrablás miatt nagyon féltik, és azzal zsarolják, hogy ha közösségbe megy, nem fog örökölni tőlük semmit.

Te jó ég!

– Ennyire rossz a helyzet? Azt hittem, elcsitultak a dolgok, mióta... a legutóbbi alkalom óta.

Sawyer felhorkan, és jelentőségteljes pillantást vet rám.

– Arra az alkalomra gondolsz, amikor elrabolták a húgomat, te pedig önként utánamentél, és kiszabadítottad a táborból, mintha ez semmiség lett volna? Nem mindenkinek vannak olyan barátai, akik feltétel nélkül vigyáznak rá, és képesek kisütni mások agyát. Gray szülei már két gyereküket elvesztették, ezért kurvára mindent meg fognak tenni azért, hogy neki és Brionynak ne essen bántódása.

Pislogva nézek rá, mert ez túl sok információ egyszerre. Még mindig próbálok megbékélni a ténnyel, hogy Sawyer nem haragszik rám, még ha a hangvétele nem is erre utal.

Gabe ugyanígy értelmezi a szavait.

– Haver, ne beszélj így Olival! Megértem, hogy mérges vagy, de te magad mondtad, hogy megmentette Sage életét. Én láttam, mi történt, pontosan tudom, mit tett a húgodért. Ahogy azt is láttam, amikor megfenyegette Blacket, aki Sage-dzsel próbálta zsarolni őt. Nem Oli a probléma forrása.

Körbenézve gyorsan ellenőrzöm, nem érkeztek-e időközben újabb vendégek, vagy nem kell-e letörölni egy asztalt. Aztán megköszörülöm a torkom, és megszólalok.

– Mindannyiótok mellett ott állok. Nem kell ismernem Grayt ahhoz, hogy tudjam, őt is megpróbálnám megmenteni. Nekem... korábban nem voltak barátaim. Nem fogom elszalasztani az esélyt arra, hogy most legyenek. Mindent felteszek rátok, Sawyer, még a te dögös jégchokisodra is.

Sawyer pislogva néz rám, majd ő is megköszörüli a torkát, a kezébe veszi a kávéját, és elbújik mögötte, miközben belekortyol.

Valamilyen csoda folytán Gabe-nek sikerül elintéznie, hogy North elengedjen a plázába.

Oké, egy bevetési egység is velünk tart, és Gabe-nek folyton karnyújtásnyira kell lennie tőlem, de legalább zöld utat kapunk. Atlas dühös Northra, aki nyíltan kijelentette, kinézi belőle, hogy megpróbál megszöktetni. Engem viszont cseppet sem lep meg a bizalmatlansága. Mindössze az érdekel, hogy vehessek egy új farmert és pár cuki felsőt, vagy mondjuk egy szandált és egy sportcipőt, már ha telik mindenre az első fizetésemből.

Három külön autóval megyünk, mert mindenki jön a plázába. Még Gracie is, Felix ugyanis semmilyen jó indokot nem tudott kitalálni, amire hivatkozva otthon hagyhatná a hűgát. Felix jó testvér, de nagyon is tudatában van annak, hogy a testvérének legalább egy horgonyomra fáj a foga.

Ráadásul a kelleténél jobban meresztgeti a szemét Atlasra is.

Amint megérkezünk, Sage félrehúzza a csajt, és közli vele, hogy ha továbbra is így csorgatja Atlasra vagy Gabe-re a nyálát, azzal csak ellenszenvet vált ki, és ami még fontosabb, veszélybe sodorja az életét, úgyhogy gyorsan össze kell szednie magát. Gracie jobban hallgat a fenyegetésre, mint ahogy számítottam, és bár meg sem próbál bocsánatot kérni tőlem azért, amiért ráizgult a horgonyaimra, a későbbiekben visszafogja magát.

Útközben veszünk buborékteát, hogy legyen mit innunk vásárlás közben. Meglep, a srácok milyen lazán kezelik, hogy órákon át járjuk a boltokat, csak hogy felfrissítsük a ruhatáramat.

Elhatározom, hogy addig vásárolok, amíg ki nem dőlök. Atlas és Gabe hajlandó cipelni az összes táskámat, ezért maximálisan kihasználom az időt. Atlas mindvégig átkarolja a vállam.

Sage minden felpróbált ruhadarabról őszinte véleményt mond, és leszavazza a srácokat, akik mindegyikre rábólintanak csak azért, mert rajtam látják. Ebédre teletömjük magunkat fagyival, és amikor ránézek a bankszámlámra, látom, hogy már majdnem elfogyott az összes pénzem.

Korábban még egyszer sem éreztem kísértést arra, hogy használjam Gryphon bankkártyáját, de istenem, olyan jólesne most tovább költeni a pénzt! Erre nyilván nem fog sor kerülni, ugyanakkor elképzelhető, hogy az elkövetkező időszakban az összes megkeresett pénzemből ruhákat veszek majd.

A srácok rendes ételt vesznek maguknak, és hitetlenkedve nézik, hogy Sage-dzsel csak desszertet eszünk. Kieran rendel magának egy kávét, majd letelepszik mellénk. Egész nap hozzánk sem szólt, azt leszámítva, amikor megkérte Gracie-t, hogy türtőztesse magát, viszont továbbra is igyekszik normálisan viselkedni velem. Ez nagy előrelépés.

Gray felhívja Sawyert, és megkéri, hogy kapcsolja be a kamerát a telefonján. Ő aztán azonnal megfordítja a kijelzőt, és mindenkit bemutat neki. Még az sem érdekli, hogy épp tele van a szám csokoládés édességgel.

– Gray, ő itt Oli. Nem érdemes szarozni vele, és ha ma mindannyiunkat elrabolnak, ő lesz az, aki megment bennünket.

A focista srác a képernyőn felnevet, és csillogó szemmel nézi Sawyert, én pedig azonnal éktelen haragra gerjedek, amiért az Ellenállás elszakítja őket egymástól. Úgy integetek neki, mint egy kisgyerek, és ostobán vigyorgok rá. Biztos vagyok abban, hogy ezzel aztán tényleg sikerült olyan képet közvetítem magamról, hogy képes vagyok állni a sarat ebben a háborúban.

Gray kissé a szemét forgatva integet vissza.

– Senki sem fog elrabolni benneteket, hiszen a bevetési egység felügyel rátok. A családom egyszerűen túlparázza ezt a hülyeséget. Tudok vigyázni magamra!

Sage a szájába lapátol egy kanál fagyit, majd megszólal.

– Mint én, amikor elraboltak? Igazán szállhatnál anyádról! Lehet, csak be kellene mutatnunk neki Olit. Amint meglátja Brutust, talán felenged kicsit mármint ha megtudja, hogy egy Draven horgonnyal lógsz.

Atlas magában motyogva zúgolódik, ezért a kezébe csúsztatom a kezem. Tudom, mennyire nem tetszik neki, hogy a közösség a kötelékünk legbefolyásosabb tagjainak nevét kiválasztva hivatkozik ránk. Engem viszont nem zavar, ha ez hozzájárul a barátaim boldogságához és a kapcsolatuk ápolásához.

– Ki a fasz az a Brutus? Oli, ha ez a beceneved, aggódni fogok Gabe miatt – hüledezik Gray.

Kieranra pillantok, aki *egyáltalán nincs* elragadtatva a kiskutyámtól. De bassza meg, mi a legrosszabb, ami történhet?

Ha a bevetési egység tagjai félnek egy füstkutyától, az az ő bajuk.

Kinyújtom a kezem, mire Brutus végigbotorkál a karomon, és leül a tenyeremre. Természetellenesen egyensúlyoz rajtam, amitől sokkal lenyűgözőbbnek tűnök, mint amilyen vagyok. A többiek arkifejezése láttán Sage elneveti magát, én pedig büszkén kijelenthetem, hogy a négy barátunk sokkal jobban reagál a kiskutyámra, mint Gryphon képzett fegyveresei.

Azt viszont nem tudom, hogy ez jó dolog-e.

– Azt akarod mondani, hogy egész nap egy Draven rémálommal sétálgattam, és kurvára nem is tudtam róla? Keressünk egy kocsmát, innom kell pár felest – panaszojja Sawyer kissé rekedten.

Mindent elfelejték ezeknek a lényeknek a múltjával kapcsolatban, és azonnal Brutus védelmére akarok kelni, és megcáfolni azt a sok rosszat, amit gondolnak róla. Brutus cuki, picike, és szeretem őt.

Szeretem.

Visszateszem a vállamra, ő pedig a hajam mögé bújuk, és eltűnik az ezüstös tincsek között.

– Ne mondd rá, hogy rémálom! Imádni való, és ölni tudnék érte – közlöm.

Még Gabe is úgy pislog rám, mintha elment volna az eszem, ami kicsit rosszulesik.

– Ez a lény egy rémálom születménye, Oli. Nem véletlenül mondjuk rá ezt. Nem érdekel, ha úgy néz ki, mint egy kiskutya, *fel fog falni*, ha ezt parancsolják neki.

– Brutus soha nem tenne ilyet – felelem elhúzott szájjal. – Téged talán megenne, de engem szeret. Tudom.

Atlas megszorítja a kezem, és hála égnek, nem ellenkezik. Gabe viszont nem tudja elengedni a témát.

– Szó szerint Nox része. Tényleg ennyire megbízol a gazdájában? Mert én azt hittem, utálod őt. Összerezzensz, amikor

belép a szobába, Atlas mögé vagy mögém bújsz, ha összefutunk vele az egyetemen, és kurvára nem érdekel az sem, amikor más csajokkal jelenik meg a vacsorán. Talán félreértelmeztem a jeleket.

Ah!

– Nox nem... a kedvencem.

Nem akarom kimondani, hogy utálok. Mindenki előtt nem, Gracie és Kieran előtt pedig végképp nem.

Atlas önelégülten mosolyog, és teljes magabiztossággal szólal meg.

– Mert az én vagyok. Mondd meg nekik, hogy én vagyok a kedvenced!

Visszavigyorgok rá, és a hajamra mutatok.

– Nyugodtan próbálkozz csak, akkor is Brutus a kedvencem.

Akit szorosan követ Sage.

Sage felnevet, és a szívéhez kap.

– Lecseréltél egy füstkutyára? Bár azt hiszem, megértem.

Tényleg nagyon aranyos.

Sawyer megdörzsöli az arcát.

– El ne kezd te is, ez csak egy kibaszott *lény*. Ne mondd rá, hogy aranyos!

Szándékosan nem nevezi rémálomnak, ettől függetlenül a szó ott csüng a levegőben. Fogalmam sincs, miért zavar ennyire, de nem szeretem ezeket a szavakat – szörnyeteg, rémálom, átok.

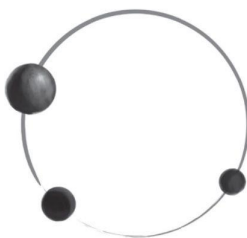
Nem szeretném, ha bármilyen szövegkörnyezetben a horgonyaimmal együtt emlegetnék őket, sőt még azzal a kis füstfelleggel sem, akiről jól tudom, hogy halálos veszélyt jelent. Ha Brutus életben tartja Noxot, és Nox parancsára mindannyiunkra vigyáz, akkor kijár neki a tisztelet.

És átkozott legyen, ha nem fogja megkapni!

9.

Előre tudnom kellett volna, hogy ez lesz, de belépünk a vihar előtti csend állapotába, én meg tökkeltűtött hülye módjára hagyom magam kiélvezni a helyzetet. Gabe és Atlas felváltva alszik velem a szobámban, egy matracon a földön. A párnák segítségével bepácolom magam a horgonyaim illatába, és minden napomat a kipárolgásukba burkolva töltöm, mert Gabe állandóan próbál feltűnésmentesen ellopni tőlük egy-egy pólót. Ez megnyugtató a kötelékemet... ugyanakkor boldoggá nem igazán teszi. Nem hiszem, hogy valaha is boldog leszek, amíg ilyen közel leszek hozzájuk anélkül, hogy megpecsételnénk a kötelékünket. Viszont jelenleg kiegyensúlyozott vagyok, és tudok uralkodni a képességemen.

A többi diák egy idő után elfogadja, hogy *szörnyeteg* vagyok, és végül elhálnak a hajamban bujkáló rémálomról szóló pletykák is. Elkezdek minden héten nyerni a BK-n, amit a barátaim és a horgonyaim segítségének köszönhetek. Gryphon továbbra sem hajlandó beszélgetni velem az edzéseken, ám igazából én sem nagyon próbálkozom. A közelharcot gyakorolva elég időt tölt azzal, hogy darabokra szedjen, mert semmit sem tudok arról, hogyan kell rendesen behúzni az ellenfelemnek.

Inkább az a fajta ügyes amatőr vagyok, aki a pusztá akaratával intéz el dolgokat. Többnyire beválik.

North nagyon csendes a közelemben, de sokat fürkészköd, ezért ahogy telnek a napok, egyre idegesebb leszek a társaságában.

Nox már egyáltalán nem jelenik meg a horgonyvacsorákon.

A folyosón és a kávézóban sem futok össze vele, és ha nem érezném az illatát a párnán, valamint nem lenne vele heti egy óráim, azt hinném, teljesen felszívódott.

Ezt csodás dolognak és teljes győzelemnek kellene megélnem, ugyanakkor a kötelékem nem örül a hiányának. Nyílt sebként tátong bennem annak ellenére is, hogy Gabe talált nála pár puha, használt pólót, így legalább azokat hordhatom.

Egyre több beadandóm sikerül jól, és könnyűszerrel boldogulok minden tantárggyal. Nem vagyok az öt legjobb tanuló között, viszont messze felülmúlom a gyengéket, ezért kissé kevésbé pánikolok a jegyeim miatt, és már nem tanulok éjszakába nyúlóan.

Az első pár hét során Gabe nélkülünk járt a meccseire, de végül megkérem Northt, hadd menjek el az összes egyetemi mérkőzésére, hogy ezzel is támogathassam. Gabe minden másnap a földön alszik a szobámban, ruhákat és párnákat lop nekem, órákon át ül a kávézóban, hogy szemmel tartson, és mindig elkísér vásárolni, amikor a fejembe veszem, hogy orvoslom a ruhatárral kapcsolatos problémákat. Mindezt szó nélkül. Mióta fegyverszünetet tartunk, már több egy jóbarátnál.

Tökéletes horgonyként viselkedik.

Az a legkevesebb, hogy elmegyek a meccseire, az egyetem logójával a pólómon, befestett arccal, és végigkiabálok egy olyan játékot, aminek alig értem a szabályait. Egy vagyona kerül, mégis veszek magamnak bérletet, és felajánlom Atlasnak, hogy neki is szívesen szerzek egyet. Ő visszautasítja a kedvességet, ellenben szintén vásárol egyet. Nem akartam rákényszeríteni semmire, bár nagyon is jól tudom, hogy soha nem hagyna egyedül elmenni ilyesmire.

Sage majd kibújik a bőréből.

A Hellcattel megyünk érte, mert nincs az az isten, hogy csak a stadionnál találkozzunk, akármilyen nyugodt és unalmas lett is az életünk, mióta elraboltak minket. Sage bemászik a hátsó ülésre a saját mezében, és vihogva nyugtázza az arcomra festett csíkokat. Nekem is azonnal feltűnik rajta valami.

– Hm... Sage Benson. Mérget vennék rá, hogy a bátyád száma a hatvankilenc. Igazából teljesen biztos vagyok benne, mert az

összes lehetséges mocskos viccet hallottam ezzel kapcsolatban, szóval miért egy négyes van rajtad?

Sage elpirul, kissé behúzza a nyakát, majd megköszörüli a torkát.

– Felix elhívott randizni, és úgy döntöttem, adok neki egy esélyt. Marhára izgulok, és azt hiszem, végem lesz, ha egyszer őt is felhívják a vérvétel miatt, de... Ja, ma este az ő száma van rajtam.

Olyan hangosan felvinnyogok, hogy Atlas összerezzen, de aztán ő is olyan szélesen vigyorog, mint én, ami újfent ékesen bizonyítja, milyen jó srác. Visszakanyarodunk az útra, és a száguldozásnak köszönhetően pillanatok alatt a stadionhoz érünk.

Már attól rosszul vagyok, ha *belegondolok*, hogy Felixszel egy nap közölni fogják, a vérvétele alapján megtalálták a horgonyát. A közösségünkbe tartozó emberektől általában a születésük után rögtön vért vesznek, az eredményt pedig feltöltik az adatbázisba. Ezután mindenki arra a napra vár, amikor végre összepárosítják a horgonyával, ugyanakkor továbbra is több ezerszer előfordul, hogy valaki csak sokkal később kerül be az adatbázisba.

Engem is beleértve.

Soha nem volt lehetőségem megkérdezni a szüleimtől, miért döntöttek úgy, hogy várnak vele, és most kicsit megfájdul a szívem, ha arra gondolok, már nem is fogok választ kapni erre a kérdésre, ahogy ezernyi másikra sem.

Atlasnak feltűnik, mennyire elcsendesedtem, ezért vezetés közben összekulcsolja a kezünket. Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy ez a néma vigasz mostanra a túlélésem záloga lett.

Amikor megérkezünk a stadionhoz, egyenesen a Sage által lefoglalt helyek felé igyekszünk. Atlas nevetve nyugtázza, a legjobb barátom milyen izgatottan és ruganyosan lépked felfelé a lelátón. A szülei pontosan előttünk ülnek, és ezúttal tényleg kedvesek velem.

Az apja könnyekre fakad, miközben megköszöni, hogy megmentettem a lányát. Megrázza a kezem, és olyan kétségbeesetten szorongatja, hogy Atlasnak csendesen közbe kell avatkoznia, hogy kiszabadítsa a hálás, de erős szorításból.

Sage-re pillantok, aki rohadt kellemetlenül érzi magát, viszont ha a szüleit a továbbiakban nem fogja aggasztani a barátságunk, akkor engem nem zavar, hogy egy kissé eltúlozzák a hálájukat.

Amikor a játékosok kirohannak a pályára, olyan hangosan kiabálunk Sage-dzsel, hogy összesúgnak körülöttünk az emberek, mi viszont le sem szarjuk őket. Atlas vesz nekünk hot dogot és innivalót, utána pedig képes mindet a kezében tartani, hogy mi nyugodtan csápolhassunk játék közben. Sage-nek be sem áll a szája, beszámol a csapatra vonatkozó összes létező statisztikáról, ami csak még szórakoztatóbbá teszi a meccset.

Amíg be nem következik a fordulat.

Már azelőtt érzem az ellenségességet a levegőben, hogy bármi jele lenne annak, valami nincs rendjén.

Félidőben hat ponttal vezetünk. Egy pillanatra minden elcsendesedik, amit látszólag senki más nem vesz észre, de a képességem felforr az ereimben, és úgy tör a felszínre, mintha át akarná venni az irányítást a testem fölött, hogy biztonságban legyek. A csapatok visszafutnak a pályára, felkészülnek a játék folytatására, nekem viszont hányingerem támad.

Atlasra pillantok, aki Sage-dzsel nevetgél a fejem fölött. Semmit sem sejt arról, hogy valami *rossz* fog történni. Senki sem érzi, csak én. Tovább ülök a helyemen, és próbálok nem begolyózni tőle, ugyanakkor elkezdek fékezhetetlenül remegni.

– Oli! Édes, mi a baj? – kérdezi Atlas.

Sage azonnal megfogja a kezem. Ezután elhallgat a zene, a csapatok pedig visszavonulnak az öltözőbe. A pálya gyorsan kiürül, a nézők pedig elnémulnak.

Egy halk pukkanást hallunk, aztán megmozdul a levegő, amikor Kieran hirtelen felbukkan Atlas mellett a sorok között.

Nem vesztegeti az időt felesleges dolgokra vagy magyarázkodásra.

– Mennünk kell, Fallows! Benson, te menj az északi kijáráthoz a szüleiddel együtt! Egyenesen lefelé, és be a kocsiba. Amint épségben hazaértél, hívd fel Atlast!

Sage szülei nem haboznak, megragadják a lányukat, és máris távozni készülnek, ezért gyorsan átölelem a barátomat, és elindulok az ellenkező irányba. A körülöttünk lévő emberek

Kierant szólongatják, mert a bevetési egység egyenruháját viseli, ezért könnyű céltáblája a félelmüknek és a zavarodottságuknak, ő viszont ellentmondást nem tűrően elindul lefelé, az öltözők irányába.

Fogalmam sincs, mi folyik itt, mégis aggódok.

A második emeleten már óriási tömegbe botlunk, az emberek kiabálva próbálnak kijutni, és egy bomba miatt sikoltoznak. Ekkor hivatalosan is elvesztem az önuralmam. Atlas átkarol, és teljesen eltakar a testével. Felkészül a robbanásra, és arra, hogy meg kell védenie tőle. Ez nem segít a kiborulásomon, sőt, ha lehet, csak romlik az állapotom.

Brutus morogni kezd a fülem mögött, amit nem hallok, csupán *érzek*, mintha mélyen a mellkasában morajlana valami.

A legalsó szintre vezető lépcsősoron elég rossz a helyzet, de sikerül átverekednünk rajta magunkat. Itt viszont még kevesebb a hely. Mindenütt emberek tolonganak, testek ütődnek nekem, és hiába karol át Atlas, Kieran pedig előttem próbál utat törni és kijuttatni engem a *picsába*, elviselhetetlen ez a nyomorgás.

Valaki Atlasnak ütközik, és mivel most nem használja a képességét, kicsit engem is magával ránt. Bocsánatot kér tőlem, és rávicsorog a körülöttünk tolongókra. Nem érdekel, ha mások nekem jönnek, akár még el is tudnám hitetni magammal, hogy nem fognak összetiporni, viszont képtelen vagyok elviselni, ha a horgonyomat is taszigálják.

Kétségbeesetten próbálom csitítani a kötelékemet, ugyanakkor érzem, hogy kezdi átvenni fölöttem az irányítást. Hiába próbálkozom, az ilyen veszélyes helyzetekben felülkerekednek rajtam az érzések és a *harcra* irányuló állatias késztetés.

Kieran hátrapillant rám, halkán szitkozódik, és idegesen dörzsöli a mellkasát. Amikor a füléhez emeli a telefont, azonnal tudom, kit hív.

– Hol vagy? Fallows nemsokára mindenkit kiiktat idelent, ki kell juttatnom.... vettem, úton vagyunk.

Egyik kezével megragadja a csuklóm, a szeme pedig fehéren villan egyet, amikor használja a képességét. Atlast nem érinti meg. Nem tudom, miért nem, de hallom, hogy a horgonyom morogni kezd, amikor elszakítanak tőle. Semmi mást nem tehet.

Összerándul a gyomrom, és hevesen tiltakozik a transzportálás ellen. Amikor végre ismét szilárd talajt érzek a lábam alatt, izzadságtól gyöngyöző homlokkal tépem ki magam Kieran szorításából.

Úgy remegek, mint a nyárfalevél, és lehányom a szőnyeget. Valaki visító hangon ágál ez ellen. Amikor felemelem a fejem, mindannyian észreveszik, milyen színű a szemem, és kurva gyorsan elhallgatnak.

Egy irodában találom magam North, Nox és egy nő társaságában, aki kosztümöt és magas sarkú cipőt visel. A nő a szájára tapasztja a kezét, és elkerekedik a szeme, viszont nem ez az, ami felidegesíti a kötelékemet. Nem.

A nő North bicepszére teszi a kezét.

– A bűdös kurva életbe, hol van Shore? Azt mondta, ott találkozunk, Oleandert el kell...

Olyan erősen vágódik ki az ajtó, hogy visszapattan a falról, és Gryphonnak csapódik, aki teljes felszerelésben, rohamsisakkal a kezében csörtet be a szobába. Lerángatja magáról a kámzsát, és ráripakodik a nőre.

– Pam, azonnal vedd le Northról a kezed, ha a jövőben még igényt tartasz az agyadra!

A nő összerezzen, elrántja a kezét, hátrébb lép, és kicsit meg is botlik. Ettől cseppet sem érzem jobban magam.

Ki ez a picca, és miért hiszi, hogy hozzáérhet ahhoz, ami az enyém?

Kieran felnyög mögöttem.

– Bassza meg, megint érzem a mellkasomban, Shore! Ha nem teszed meg hamarosan, Oleander fékezhetetlenné válik.

És ekkor minden elsötétül.

A kötelékem *éktelen haragra gerjed.*

Ezúttal hála istennek a saját ágyamban térek magamhoz, de még ki sem nyitom a szemem, máris tudom, hogy az összes

horgonyom ott van körülöttem. Nevetségesnek találok a bizsergést és a testemen átcikázó enyhe elektromosságot, mert egy rakás dolog akad ebben a szobában, amiről nem szeretném, hogy tudjanak.

Például a párnáikkal teli ágyam vagy az ellopott pólóikkal megpakolt szekrényem.

Nem akarom kinyitni a szemem, nem akarok szembenézni velük. Nem akarom elveszteni ezt a kis illatmennyszágot, amit Atlas és Gabe alakítottak ki nekem, és egyáltalán nem akarok foglalkozni annak következményeivel, hogy bajba kerültek, amiért segítettek nekem.

Egy kéz megragadja és kissé megszorítja a kezem.

– Tudom, hogy ébren vagy, édes – duruzsolja Atlas. – Hogy érzed magad? Mondd, hogy jól vagy!

Felnyögök, majd pislogok párat, és gyorsan végignézek rajtuk, csak hogy tudjam, hányadán állunk, és mennyire mérgesek. Atlas az ágyam mellé húzott fotelben ül, és a kezemet fogja. Gryphon és Gabe egymás mellett áll a gardrób előtt, és olyan erősen bámulnak, hogy már zsibbad tőle a bőröm. Nox az ajtó melletti fotelben ül, gúnyos mosollyal az arcán.

Már csak North maradt, aki az ágy végében áll, és láthatóan dühöng.

Ebben nincs semmi új, ugyanakkor North általában hűvös és nyers, amikor mérges. Most ijesztőbb, mert ez a perzselő és vakító forrongás az öccse sajátja, nem ezé a kimért, nyugodt és összeszedett tanácsosé.

– Egészen azóta ilyen, mióta... visszakapta a hatalmát – szólal meg. – Hónapokon át hazudtatok nekünk róla, és eltitkoltátok a szükségleteit.

Gabe meghunyászkodik, de Atlas csak előredől, és hátrasimítja a hajam.

– Oli egyikőtökben sem bízik. Miért beszélt volna veletek a...

– Nem valami apróságról van szó! Ma majdnem egy tucatnyi ember ellen bevetette a képességét! – szakítja félbe North vicsorogva.

A torkomban dobog a szívem. Elfordulok, és a párnába temetem az arcom, ám hiába próbálok kapkodva nagy levegőket

venni, ez nem akadályozza meg azt, hogy a réműlettől feltámadjon bennem az erő.

Hallom, ahogy Atlas feláll, és közelebb jön hozzám.

– Kurvára leszarom, mi történik másokkal – vág vissza Northnak.

Lépteket hallok az ágy körül, és Gryphon is besétál a látóterembe.

– Úgy beszélsz, mint egy igazi Bassinger – motyogja. – Sokat gondolkoztam azon, vajon mennyire hasonlítasz a nagynénédre, de azt hiszem, most már mindannyian tudjuk.

Fogalmam sincs, mit ért ezalatt, viszont a kötelékem számára most semmi más nem létezik, csak a Gryphon nyakából kilátszó apró bőrfelület. Érzem, hogy a szemem elmozdul. Egyre tisztábban látok, és egyre jobban tudok összpontosítani.

Akarom.

Kell.

– Mi a faszt művelsz? – dünnyögi Nox, csak számomra hallhatóan.

És igen, ezt is akarom. Többet akarok azoknál a morzsáknál, amiken eddig sínylődtem. Többet akarok, mindent, az egészet.

Természetellenes sebességgel ugrom oda Noxhoz, közben alig vagyok tudatában annak, hogyan reagálnak erre a többiek. Mindenki talpra pattan körülöttem, és Atlas elindul felém, ugyanakkor engem csak Nox illata érdekel.

Amikor az ölébe ülök, érzem, hogy Brutus kibújik a hajam alól, és úgy állapodik meg mellettünk, mintha rajtam tartaná a szemét, mintha arra a pillanatra várna, amikor támadásba kell lendülnie. Amikor azonban cibálni kezdem Nox pólóját, és felhúszom a mellkasán, a kiskutya végül összekucorodik a lába mellett, mintha nem vetköztetném épp meztelenre a teremtőjét.

Nox mozdulatlanra dermed, nem úgy, mint aki hagyja, hogy pusztá erővel magam alá gyűrjem, viszont nem is állít le. Döbbsen és riadtan bámul rám, miközben lehajtom a fejem, átkulcsolom a derekát, és a fedetlen bőréhez préselem magam.

Egy pillanatra megnyugszik a mellkasomban támadt vágy, aztán kétszer olyan erősen jelentkezik ismét. Több kell! Többre van szükségem.

– Szedjétek. Le. Rólam – szűri ki Nox a fogai között.

Olyan hangosan dobog a szíve a halántékom alatt, mintha ki akarna ugrani a bordái alól.

Retteg.

Nem akar engem, nem akarja a horgonyát, tényleg nem akar...

– Mi a fasz bajod van...

– Kussolj, és fogd meg!

– Szedjétek le róla, bassza meg, mielőtt elszabadulnak a rémálmok! Oli, engedd el Noxot!

– *Oleander, engedd el őt!*

De nem akarom elengedni, nekem ennél több kell. Mindenhol érezni akarom, arra vágyom, hogy beszivároгjon a bőröm alá, és átítassa az egész lényemet, és többé senki se állhasson közénk. Úgy kell hordanom, mint egy figyelmeztetést, egy pajzsot, hogy mindannyian tudják. Mindannyiuknak tudnia kell!

Felbukkan előttem North arca, és semmi mást nem látok rajta kívül.

– Tudják, mindenki tudja, horgony. Engedd el Noxot!

Megadom, amire szükséged van.

De nem fogja megadni, mert minden testfelületét ruha fedi, és nekem nem kell több póló, pulcsi vagy párna, ami kell, az...

Az bőr.

Még több bőr, bőr, aminek meleg és férfias illata van, és ami az *enyém*. North nem dermed meg, nem ellenkezik, amikor vele folytatom. A karja megtartja a súlyom, miközben rácsavarodom, és beletemetem magam. Nem bírok olyan közel férközni hozzá, amennyire szeretnék, de már azzal is megelégszem, hogy a nyakába fúrom az arcom, és átölelem.

Kinyílik és bezárul az ajtó, amit én szinte észre sem veszek, mert ott van a bőre a tenyerem alatt, és amikor az orrom a mellkasába nyomva nagyot szippantok, a testem minden porcikája életre kel a kötelékünkötől. North tökéletes, és az enyém. Nem állít le, nem rezzen össze az örölségemtől, amikor markolni kezdem, hogy még közelebb legyen hozzám.

Többre van szükségem!

North az ölébe vesz, és visszavisz az ágyamhoz. Ez tetszik a kötelékemnek. Tetszik, hogy gondoskodik rólam, hogy visszajuttat

oda, ahol lennem kell. Meztelennek kell lennem, neki pedig meg kell szabadulnia a nadrágjától, mert most azonnal meg kell pecsételnem vele a köteléket, az kell, hogy...

– Ha ennél jobban kihasználod ezt a helyzetet, cseppet sem vagy jobb az öcsédnél. Oli kurvára nem tudja, mi történik most vele. Fel sem fogja.

Ez nem tetszik.

Atlasra és Gryphonra pillantok, akik mellettünk őgyelegnek, és úgy néznek rám, mint egy veszett állatra. Ez sem tetszik. Nox már kiment a szobából, Gabe viszont az ajtó melletti fotelben rostokol. Látom rajta, hogy össze van törve a szíve, ugyanakkor ennek semmi értelme, mert nekem erre van szükségem.

– Üsd ki megint! De ezúttal rendesen csináld, hadd aludja át ezt az esztelenséget!

– Nem tudom – rázza Gryphon a fejét.

North elkapja a lassan lefelé vándorló kezem, ami próbálja megkeresni az összes bőrfelületet, amit csak lehet.

– Muszáj! Nem nyugszik le.

Gryphon csikorgatja a fogát.

– Nem azt mondtam, hogy nem akarom, hanem hogy nem tudom. Minden erőmet elszívta az első alkalom. Teljesen lenullázott.

North megmerevedik, én pedig önkéntelenül is nyöszörögni kezdek. Nem akarom, hogy leállítson, nem akarom, hogy elhúzódjon tőlem. Nem bírnám ki, ha egy újabb horgonyom megutálna...

– Nem utállak, Oleander. Vegyél nagy levegőt! Most lefekszünk, és pihenni fogsz. Aludnod kell.

Nem akarok aludni, ugyanakkor North keze határozottan, ám gyengéden az ágy felé édesget, és végül ő is bebújik mellém a takaró alá. A szívére fektetem a fejem, az erős és megbízható dobbanásokra figyelek.

Egy percre minden elcsendesedik, miközben a többiek visszatalálnak a helyükre, és tovább vigyáznak ránk. A kötelékem nem örül a ténynek, hogy North nem fogja megpecsételni velem a kapcsolatunkat, de legalább szorosan magához ölel. Nem

távolodik el tőlem, érzem az erős testét, és ez is elég ahhoz, hogy megnyugtassa a kötelékemet.

A kötelékem egyszer csak elenged, ellenben tapintani lehet a szobában a megkönnyebbülést. Gryphon még fel is sóhajt, mintha egészen idáig nem mert volna levegőt venni. A hangjától lecsukódik a szemem.

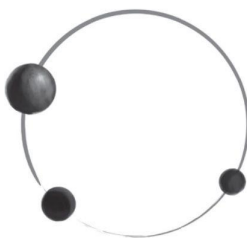
– Hogy érted, hogy lenullázott? Megfosztott az erődtől? Másokat kiütni alacsony szintű képességnek számít, hároméves korod óta csinálod – dörmögi North, ugyanakkor tisztán lehet hallani a hitetlenkedését.

Gryphon válasza már alig jut el hozzám.

– Nem fosztott meg tőle, de... Oli erősebb, mint amilyennek tűnik. Bármilyen szintet tippeltél neki, duplázd meg! De akár meg is triplázhatod. Könnyebb volt bemászni a fejedbe, mint kiütni őt. Az pedig kurva sok erő, North.

Amikor felébredek, mindenre pontosan emlékszem, ami előző nap történt, és rögtön szégyenkezni kezdek. Még az is felmerül bennem, hogy felvágom az ereimet a fürdőkádban, hogy ne kelljen reggel mindenkiel találkoznom. Oké, az némiképp túlzásnak tűnhet, de bassza meg, senkivel sem akarok most erről beszélni. Senkinek sem akarok a szemébe nézni. Egyszerűen csak bele akarok olvadni a tömegbe, hogy semmivé váljak.

Már-már az agyam felrobbanását is hajlandó lennék megkockáztatni, csak megszabaduljak a nyakamban lévő nyomkövetőtől.

Még mindig sötét van a szobámban, viszont már hozzászokott a szemem annyira, hogy lássam, csak Nox hiányzik. Brutus mellettem terpeszkedik az ágyon, ugyanakkor a füstös teste alig foglal el helyet. North továbbra is a másik oldalamon, felső nélkül. A homlokát ráncolja álmában, egyik kezével most is a derekamat öleli. Nem vagyok hajlandó belegondolni abba, milyen kemény a seggemhez dörgölőző farka, mert ez csak a reggeli merevedésnek köszönhető, nem annak, hogy kit tart a karjában.

El sem tudom hinni, hogy képes volt úgy tenni, mintha nem szarna rám magasról. Mindezt csak azért, hogy lecsillapítson.

Gryphon a fotelben alszik az ágy végénél, Gabe pedig az ágy mellett, a matracon.

Atlást nem látom, de kétségbeesetten kell pisilnem, ezért óvatosan kimászom North alól, hogy ne keltsem fel, majd a többieket kerülgetve elindulok a fürdőszoba felé.

Ott találok Atlast, aki telefonnal a kezében, félmeztelenül ül a mosdókagyló mellett. Kimerültnek látszik, ami miatt azonnal lelkiismeret-furdalásom támad.

Amikor bezárom magam mögött az ajtót, talpra ugrik, és a karjaiba vesz. A fejem búbjához nyomja az arcát, és hagyja, hogy magamba szívjam az illatát.

– Hogy érzed magad? Szükséged van valamire? – duruzsolja.

Elfojtom magamban a nevetést, így viszont olyan hangot hallatok, mintha felzokognék.

– Mármint azon kívül, hogy pisiljek? Arra, hogy az életben ne kelljen újra a szemetekbe nézmem? Ki kell jutnom innen, mielőtt tovább romlik a helyzet, és soha többé nem találkozhatok egyik Dravennel sem.

Atlas nem nevet ki, és nem is próbál a lelkemre beszélni, csak gyengéden masszírozza a hátam. Egymásba gabalyodva, némán állunk, ám egy idő után a hólyagom nem bírja tovább.

Atlas nem akar kimenni a fürdőszobából, de kurvára nem fogok úgy pisilni, hogy ő is itt van, még akkor sem, ha hátat fordít nekem. Az ajtó túloldalán strázsál, amit nem zár be teljesen, mert bár már nem tombol bennem a kötelékem, az általa okozott kár továbbra sem múlt el, és megoldásra vár.

Amint kinyitom a csapot, hogy megmossam a kezem, Atlas visszajön hozzám. Minden mozdulatomat árgus szemmel figyeli, miközben arcot és fogat mosok.

– Volt egy bomba a stadionban – meséli. – Az egyik tech kiszimatolta, és még épp időben megtalálta ahhoz, hogy hatástalanítani lehessen. Mindenki ki tudott menekülni. Amikor tájékoztatták róla Northt, odaküldte Blacket, hogy menekítsen ki bennünket.

Bedörzsölöm a bőrömbe a mennyei illatú, új arctisztítót, amit az egyik vásárlókörrúton vettem.

– Miért nem hozott ki téged is? – motyogom. – Miért csak engem vitt magával?

Atlas kifújja a levegőt a tüdejéből, és újra felpattan a pultra. Az izmai ínycsiklandóan összehúzódnak és elernyednek.

– Próbálta megkeresni Ardernt, hogy mindhármunkat egyszerre tudjon kijuttatni. Változtatnia kellett a terven, amikor a

kötéléked bepánikolt a zsúfoltság miatt. Végül én kerestem meg Ardernt, és én hoztam vissza ide. A többiek akkorra már ideértek, ahogy te is.

Lassan bólintok, aztán leöblíttem és szárazra törlöm az arcom. A bőröm puha és harmatos, de az a benyomásom támad, hogy míg én itt kényeztettem magam, addig a horgonyom teljesen ki van merülve. Megköszörülöm a torkom, és odahajolok hozzá.

– Történt még valami más? Csináltam valami rosszat? Azonkívül, hogy úgy tapiztalak mindannyiótokat, mint egy kibaszott...

Atlas a tarkómra teszi a kezét, és közelebb húz magához. Egymáshoz érinti a homlokunkat, és szorosan lehunyja a szemét.

– Semmi rosszat nem tettél, édes. Csak próbálok lépést tartani azzal, ami ránk vár. Az a kis menedék, amit közösen alakítottunk ki, többé nem lesz elég, és nem csak azért, mert North és a többiek tudják, hogy nehézségeid támadtak. Azért vette át a köteléked az irányítást, mert többet akar. Tegnap este egyfolytában ezt hajtogattad.

Nyöszörögve nyugtázom a dolgot, ám most az egyszer nem a hülye kötelékem miatt, hanem mert megkönnyebbülés árad szét az ereimben a gondolattól, hogy végre célkeresztbe került az a rémes vágyódás, amivel eddig együtt éltem.

Csakhogynem lehet vele kezdeni semmit.

– Mi van, ha még erősebb leszek, Atlas? Mi van, ha... már így is alig bírok vele, nem lehetek még erősebb!

A két keze közé fogja az arcom, és nem ereszti el, a szemét viszont továbbra sem nyitja ki.

– Ha lángra kapsz, veled együtt fogok égni. Nem vagy egyedül, Oli, egy pillanatra sem. Már mondtam, hogy nem félek.

Én viszont igen, halálra vagyok rémülve, és zakatol a szívem a mellkasomban. Hallom, hogy a többiek is ébrednek. Brutus átlép a csukott ajtón, füstje úgy hatol át a fán, mintha szellem lenne. Felmászik a lábamon, és visszabújik a hajam alá.

Valaki bekopog az ajtón, mire visszafojtom a lélegzetem.

– Mi folyik odabent? – szólal meg Gryphon. – Miért idegeskedik Oli?

Atlas kifújja a levegőt a tüdejéből, és haragosan néz Brutusra, aki kidugja az orrát a hajam alól, és hozzádörgölőzik az arcomhoz. Ezzel az apró mozdulattal szokta jelezni, hogy ott van velem. Atlas általában nem tesz rá megjegyzéseket, ugyanakkor még mindig hevesen dobog a szívem, mintha ki akarna törni a mellkasomból, szóval nem lep meg, hogy emiatt mindenki ingerült.

– Bassinger? Mi a fene történik ott?

Atlas megragadja a csípőm, hogy kissé hátrébb toljon, és le tudjon szállni a pultról, aztán kinyitja az ajtót.

– Kurvára semmi közöd nincs ahhoz, mit csinálunk – teremti le Gryphon. – Ne mondd már, hogy Oli nem moshatja meg anélkül a fogát, hogy ne válaszoljon a hülye kérdéseitekre! És ha nem veszel vissza most azonnal, kurvára kihajítalak a szobából. Mindannyiótokat. Most pedig menj a picsába, és fogadd el, hogy Oli csak akkor megy ki a fürdőszobából, ha elkészült.

Már épp becsapná az ajtót, Gryphon azonban megáll a küszöbön, és erőszakkal átlép rajta, ami meglepetésként éri Atlást.

– Nem kell felelnie nekem, de te sem beszélhetsz a nevében – vágja hozzá Gryphon. – Érzem, hogy ki van akadva, és nem hiszem, hogy bármelyikünk is újra át akarja élni az előző éjszakát. Mi a baj? Jó lenne, ha tudnánk, mert akkor kezdhethénk vele valamit, mielőtt megint rájön a hoppáré.

Jézusom!

Természetesen Gryphon nem akarja, hogy az egész megismétlődjön, ahogy egyikük sem. Ugyanakkor ő volt az, aki kinevetett, amikor a kötelékem érdeklődést tanúsított iránta, és *istenem*, az lenne a legjobb, ha megnyílna alattam a föld, és egészben elnyelne, lehetőleg most azonnal. Tegnap este gyakorlatilag két horgonyomat is letámadtam csak azért, hogy hozzásimulhassak a bőrükhöz.

Miért nem segített nekem Atlas vagy Gabe? Miért kellett Northnak hazudnia, és hagynia, hogy a kötelékem még jobban hozzákapcsolódjon? Nekik könnyű, ők csak még nagyobb hatalomra akarnak szert tenni általam, és nem kell együtt élniük

annak következményeivel, hogy megpecsételtük egymással a köteléket.

Nekik nem kell azzá a szörnyeteggé válniuk, amivé én fogok, és amit már mindenki ismer.

Nagy levegőt veszek, aztán megint, mert kurvára nem fogom hagyni, hogy ismét elboruljon az agyam, és ezeknek a férfiaknak kelljen lenyugtatniuk. Nem hagyhatom, hogy úgy bánjanak velem, mintha érdekelné őket a sorsom.

Nem hagyhatom, hogy úgy tegyenek, mintha egy megpecsételt kötélen kívül bármi másért vágnának rám.

– Minden oké. Ura vagyok a helyzetnek – krákolok.

Most, hogy mindent igyekszem magamban tartani, berekedem az erőfeszítéstől.

Atlas a válla fölött hátranéz rám. A szememben tükröződő elszántság elég ahhoz, hogy bólintson, de továbbra is merev marad, mert haragszik Gryphonra, amiért mindenáron be akart jönni hozzánk. Végignézek magamon. Még mindig az előző napi ruhámban vagyok, egy farmerban és egy mezben, rajta Gabe számával.

– Lezuhanyzom, és összeszedem magam – jelentem ki. – Ezúttal kihagyom a reggeli edzést, Gryphon. Most nem lenne jó ötlet. Ma tanulni fogok, és rendet rakok a fejemben. Próbáljunk meg mindent megtenni, hogy elfelejtsük a tegnapi estét! Nem fog többé előfordulni.

Büszke vagyok arra, milyen nyugodtan és magabiztosan szólok meg. Egyikőjük sem ellenkezik, csak szó nélkül kimennek a fürdőszobából. Lesúrolom magamról a szégyent és a megaláztatást, majd miután megszáritkozom és törölközőbe csavarom magam, egy pillanatra megállok, mielőtt kimennék.

Két horgonyomat érzem a szobámban, ezért arra tippelek, hogy North és Gryphon elment, és csak Atlas maradt ott Gabe-bel, hála istennek. Ha meg tudok feledkezni arról, hogy nézett rám tegnap este Gabe, képes leszek újra fesztelenül viselkedni a társaságában.

Az ajtó kinyitva azonban azzal szembesülök, hogy Atlas és North halkan vitatkozik egymással, úgy sziszegnek, mintha szándékosan próbálnának nem felzaklatni. Hirtelen megtorpanok,

és szorongatni kezdem a törölközőmet. Felém fordulnak, és rám szegeznek a tekintetüket.

Atlas tér elsőként magához. Hozzám lép, és a gardrób felé terel, mintha igyekezne óvni North tekintetétől. Ez igazán aranyos, aztán a tökkelütött agyam emlékeztet arra, hogy North már látott meztelenül, és nyilván nem nyűgöztem le.

Jézusom...

Vasököllet szorítom a kötelékem, hogy meghunyászkodásra kényszerítsem. Ugyanígy kellett tennem akkor is, amikor elsöktem az Ellenállás elől. Most, hogy körbevesznek a horgonyaim, még nagyobb hatalma van, de sikerül kordában tartanom.

– Minden oké, édes. Öltözz fel, és elmegyünk enni valamit. Felhívtam Gloriát, szóltam neki, hogy nem érzed jól magad, és azt mondta, megoldja.

Atlas a küszöbön megállva beszél, hátat fordítva nekem, miközben öltözködöm.

A kezem ügyébe kerülő legkényelmesebb ruhákat választom ki aznapra: Nox pólóját, Gabe kapucnis pulcsiját és egy jóganadrágot. Beledugom a lábam egy szandálba, és próbálom nem feszélyezve érezni magam amiatt, hogy kicsit úgy nézek ki, mint egy csöves.

Atlást látszólag ez nem zavarja.

Amikor mellette elhaladva visszamegyek a szobába, átkarol, majd North felé fordít, aki ismét öltönyben feszít, és némileg gyűröttnek tűnik, amiért egész este rajta csüngtem. Próbálok nem kiakadni vagy szégyenkezni emiatt.

Ráveszem a kötelékem, hogy ne reagáljon rá.

– A ma esti vacsorán mindenki ott lesz, és megbeszéljük a történeteket – jelenti ki North. – Ha van még bármi, amit titkoltok előlünk, itt az ideje, hogy megosszátok velünk. Ha nem, legközelebb nem leszek ilyen elnéző.

A nap hátralevő részében kétségbeesetten igyekszem úgy tenni, mintha minden rendben lenne, és semmiképp sem úgy, mintha összezárnának körülöttem a falak.

Atlas meghív reggelizni, aztán elvisz egy parkba, ami a North által számomra kijelölt terület legszélén fekszik. Ezzel egyértelműen a határokat feszegetni, mert akármilyen is hangzott el reggel kettejük között, miközben zuhanyoztam, az feldühítette. Egymás mellett ücsörögve, némán eszünk. Nem érezzük magunkat kényelmetlenül, de határozottan nyugtalanok vagyunk, mert túl sok a feszültség körülöttünk a levegőben.

Amikor visszamegyünk a házba, a szobám felé tartva behúzom a nyakam, és kizárólag arra összpontosítok, hogy megőrizsem a nyugalمامat. Atlas elindít egy filmet, az idő nagy részében azonban a szüleivel telefonál, mert a keleti partra is eljutott a bomba híre. Biztos vagyok abban, hogy utálnak, amiért elszakítottam tőlük a fiukat, és ilyen nagy veszélynek tettem ki.

Belevetem magam a tanulásba, mert az nagyszerű figyelemelterelés.

Gabe csak ebéd után tér vissza a szobámba, a tankönyveivel a hóna alatt. Szemét a földre szegezve nyitja ki az ajtót. Eláraszt a bűntudat, ennek ellenére mosolyt ragasztok az arcomra, és örömmel köszöntöm a padlón kialakított tanulóbuborékomban. Gabe kissé merev és kimért, ám nagyjából egy óra alatt megnyugszik, és minden olyan lesz, mint régen.

A vacsorához közeledve érzem az órák múlását és a lassan felgyülemelő feszültséget. Amikor Atlas végül sóhajtván elteszi a telefonját, tudom, hogy nem halogathatjuk tovább a dolgot.

– Oli, ez nem olyan nagy ügy – dűnnyögi Gabe, miközben nekilátok összepakolni a könyveket, és rendet teszek a zűrzavarban.

– Még csak rám sem néztél, amikor bejöttél – vetem a szemére. – Bocs, hogy nem repesek azért, hogy újra lássam Noxot, miután gyakorlatilag rávettem magam, pedig tudom, hogy már a látványomtól is undorodik.

Gabe tekintetét a hajamra villantja, mintha megpillantaná Brutust, a füstkutya viszont még mindig a fülem mögött kucorog. Nehéz elmagyarázni, honnan tudom, hol van, inkább csak

érezem... meg nem is. Egyszerűen csak *tudom*, mint ahogy azt is, hogy dobog a szívem, vagy hogy ezüstszürke a hajam. Egyszerűen ez a dolgok rendje.

– Nem hiszem, hogy szó szerint ez történt – próbálja menteni a helyzetet Gabe –, de sajnálom, ha bűntudatot keltettem benned a tegnapi este miatt. Én csak... nehéz volt olyannak látni téged. Biztos vagyok benne, hogy neked sem lehetett könnyű abban az állapotban.

Abban az állapotban.

Milyen visszafogott megfogalmazás. Ráveszem a vonásaimat, hogy semmit se áruljanak el, Gabe-et viszont nem tudom becsapni. Halkan szitkozódik, és az arcát dörzsöli.

– Ez most megint kurvára félrement. Azt akartam mondani – próbálkozik ismét –, hogy tudtam, mennyire utálnád, ha a többiek megneszelnék, mi történik veled valójában. Tudtam, hogy nem bízol bennük. Hogy halálra rémültél volna amiatt, ami történt, és nem volt ráhatásod a dolgokra. Fogalmam sem volt, mit tegyek, mert gőzöm sincs, pontosan mire vagy képes. Kurvára tehetetlennek éreztem magam, mert ha megpróbáltam volna beavatkozni, akár tovább is ronthattam volna a helyzetedet. Viszont ha tegnap bárki megpróbálja megpecsételni veled a köteléket, beavatkoztam volna. Leállítottam volna őket, de... most úgy érzem, hamarabb közbe kellett volna lépnem. Úgy érzem, megint cserben hagytalak.

Nagyon jól tudjuk bántani egymást, nem igaz?

Megköszörülöm a torkom, és felállok, hogy megöleljem. Átkarolom, és gyorsan magamhoz szorítom, ugyanakkor közben továbbra is a földre pislogok.

– Minden oké – nyugtatgatom. – Legszívesebben a föld alá süllyednék, és félek attól, mi történik ezután, de ez nem a te hibád. Senki más nem tehet róla, csak én.

Gabe még jobban magához húz, a testéhez szorít, holott én már készen állok arra, hogy kibontakozzak az öleléséből. Mintha kétségbeesetten törekedne arra, hogy visszatérjünk a régi kerékvágásba, ahhoz a pillanatnyi békéhez, amire együtt találtunk rá, én viszont tudom, hogy nem erről van szó.

A vacsora mindent tönkre fog tenni.

Amikor elindulunk lefelé, Atlas átkarolja a vállam, és szorosan mellettem lépked, Gabe pedig a kezemet fogja. Megint irdatlanul dühös vagyok, amiért a kötelékem átvette fölöttem az irányítást. Miért nem tudja beérni ennyivel? Miért nem telítődhetek ezzel a két sráccal, miért nem lehet minden ugyanúgy, mint régen?

Mi érkezünk meg utolsóként az étkezőbe. North épp papírokat ír alá, ott áll mellette az asszisztense is. Nox a szokásos helyén ül egy pohár whiskey-vel, és olyan fölényesen vigyorog, hogy az átlagosnál jobban elmegy tőle az életkedvem.

Amikor belépünk a terembe, Gryphon elhúzza a száját, mire összeszorul a mellkasom, de aztán megszólal.

– Pen, ideje mennie. A többi várhat holnap reggelig.

Ah...

Fél, hogy már attól is elvesztem a fejem, ha ez a nő közel áll Northhoz, mert a szexéhes és rémségesen viselkedő kötelékemnek köszönhetően egy túlérzékeny piccsa vagyok. Még csak nem is hibáztathatom érte Gryphont, mert részben tényleg így van.

Az asszisztens felpillant rám, és összerezzen, mintha csak akkor vette volna észre, hogy ott vagyunk. Nem mosolygok rá, semmilyen szinten nem veszek tudomást a létezéséről, csak leülök a helyemre, és a többiek tekintetét kerülve szemügyre veszem az aznap esti ételkínálatot.

Van lazac és homár. Valaki nagyon igyekszik a kedvemben járni, mert semmit sem szeretek jobban a lazacnál és a homárnál. Lehet, talán, *esetleg* kibírom ezt a vacsorát, ha közben ilyesmiket ehetek.

North összeszedi a papírokat, és átadja őket az asszisztensének, majd bólint, ezzel jelezve, ő is azt szeretné, ha távozna. Gryphon gyilkos pillantásokat vet a nőre az asztal túlsó végéről, mintha sértve érezné magát, amiért Pen nem rohant ki sikítózva a parancsára.

Ezt kicsit szórakoztatónak találom.

Csak egy kicsit.

North elvesz egy tányért a mellette lévő stószból, és amikor elkezd megpakolni, eszembe sem jut megkérdezni, kinek szed, mert már tudom, hogy nekem. Mindannyian tudjuk. Senki sem lát

neki az ételnek, mindannyian arra várnak, hogy North eldöntse, mit és pontosan mennyit fogok enni aznap este.

Szerencséje van, hogy éppen abból szed, amiből én is választanék magamnak.

Atlas összeszorítja a fogát, de még nem kezd el vitatkozni velem. Azért mondom, hogy még nem, mert tudom, hogy már érlelődik benne a dolog. Tudom, hogy ma este North előbb-utóbb mond majd valamit, amire Atlas azonnal ráharap, és mindkét Dravenre gonosz és gyűlölködő megjegyzéseket fog tenni.

Én vagyok az egyetlen, aki jelenleg biztonságban érezheti magát a habzó szájával szemben.

North megvárja, hogy hozzálassak az evéshez, majd miután a többiek is kiszolgálták magukat, szokás szerint egyből nekem esik.

– Oleander, nem várhatunk ölbe tett kézzel, amíg fel nem nősz, és túl nem teszed magad ezen a lázadó korszakon. Ma estétől a dolgok megváltoznak, hogy a kötelékednek többet ne lehessenek hasonló kirohanásai.

Lázadó korszak.

Atlas nagyon lassan és óvatosan a tányérjára helyezi a kést és a villát, én viszont a kezébe csúsztatom a kezem, hogy megakadályozzam abban, amit tervez.

Lenyelem a számban omladozó fenséges ételt, mielőtt válaszolnék.

– Nem hiszem, hogy túl sokat kérek, ha azt szeretném, tiszteljete valamennyire, mielőtt csak úgy... széteszem nektek a lábam. Ez a terved, nem igaz? Hogy feküdjek hanyatt, és hagyjam, hogy mindannyian kihasználjátok a nagyobb hatalom érdekében. Meg sem fordul a fejedben, hogy ez talán ellenemre van?

Gabe megmerevedik a mellettem, ugyanakkor próbál uralkodni magán. Megragadja a poharát, és iszik egy kis vizet. Biztos vagyok abban, hogy erről megint el kell majd beszélgetnem vele, ettől függetlenül igazam van.

Ezt akarják.

Northnak láthatóan erőt kell vennie magán, hogy meg bírja mozdítani az állkapcsát, és feleljen.

– Azt szeretném, ha úgy élnénk túl ezt a hetet, hogy ne kelljen attól tartaniuk, a közösségünk minden tagját agyhalottá teszed egy hiszti miatt. Szeretném tudni, hogy kellően felelősségteljesen és felnőttként viselkedsz, és elmondod a horgonyaidnak, amennyiben szenvedsz vagy szükséged lenne valamire, még ha ez a saját hibádból is történik, mint a legutóbbi esetben.

Szóval erről van szó. Szégyenkezniem kellene amiatt, hogy a kötelékem megpecsételése velük biológiai szükséglet.

Végignézek a többiekén, holott leginkább meghalnék. Az átkozott Nox vigyorogva hallgatja a vitánkat. Vigyorog rajta, mert nagyon szórakoztatónak találja.

Legszívesebben megölném.

Nem!

Ne is gondoldj erre, Oli! Még mindig a veszélyzónában vagy.

A tányéromra meredek, szinte hozzá sem nyúltam az ételhez.

– Akkor mit tanácsolsz? Mondd csak el, mert már nem vagyok éhes. Ma korán lefekszem, holnap órám lesz.

North gyors pillantást vet a tányéromra.

– Közelebb kell lenned minden horgonyodhoz. Tegnap este azért nem támadtad le Gabe-et és Bassingert, mert tőlük már megkapod, amire szükséged van. Csinálunk egy beosztást, és minden este másnál fogsz aludni. Ha ez nem válik be, el kell kezdened gondolkozni azon, milyen ütemben pecsételd meg velünk a köteléket, máskülönben mindannyiunkra veszélyt jelentesz.

Azt már kurvára nem.

Nincs az az isten.

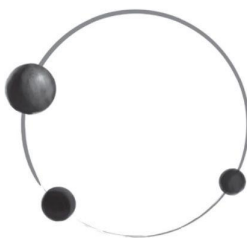
Hogy gondolhatja komolyan?!

De amikor körbenézek, azt tapasztalom, hogy nemcsak komolyan gondolja, hanem már a többieket is meggyőzte arról, hogy ez jó ötlet... sőt, talán az egyetlen megoldás.

A kurva életbe!

– Miért nem aludhatok a saját ágyamban úgy, hogy ti váltsátok egymást? Miért nekem kell hozzátok mennem?

Nem ez a legfőbb aggályom, de ez az egyetlen, aminek most hangot tudok adni, miközben mindannyian eltérő mértékű megvetéssel és utálattal bámulnak rám.

Oké, ez főleg Noxra vonatkozik, attól viszont még nehezen tudok megszólalni.

North tovább eszik, mintha nem épp most tenné tönkre az egész életemet. Szokás szerint foghegyről felel.

– Gabe-től tudom, hogy sok illatra van szükséged, olyan ruhákra, amiket lehetőség szerint hosszú ideig hordtunk, szóval az a leglogikusabb, ha az ágyunkban alszol. Esetleg visszatérhetünk erre a kérdésre, ha már lenyugodott a köteléked, de egyelőre ezt fogjuk enni.

Hát persze.

North Draven, a tanácsos kinyitotta a száját, szóval természetesen minden úgy lesz, ahogy ő akarja. Egész nap kordában tudtam tartani a kötelékemet, ellenben most érzem, hogy viaskodni kezd velem e miatt az arcátlanság miatt. Akármennyire is megérdemelné North, nem engedhetem szabadjára az indulataimat.

Nem bízhatok abban, hogy a kötelékem nem úgy próbálná megbüntetni, hogy tapogatni kezdi az isteni bőrét, szóval ez most tényleg, *tényleg* nem jöhet számításba.

Csend telepszik a szobára, miközben a többiek folytatják az evést. Magamban siránkozom, hogy rohadtul semmit sem tudok

tenni ez ellen a hülye helyzet ellen. Megint megdörzsölöm a kis kitüremkedést a tarkómon. Önkéntelenül ezt teszem minden alkalommal, amikor felmerül bennem, hogy megszököm.

Nox töri meg elsőként a csendet, ugyanakkor teljesen váratlanul ér a tökéletesen nyugodt hanghordozása és a témaválasztás.

– Van valami hír a bombáról?

North elhúzza a száját, de nem néz fel a tányérjáról, csak megrázza a fejét.

– Az Ellenállás megint felderítőket küldött ki. A bomba csak figyelemelterelésként szolgált, nem az volt az elsődleges célja, hogy kiiktassanak vele minket.

Futkosni kezd a hideg a hátamon, mire Atlas megfogja a kezem az asztal alatt. Most már semmi esély nincs arra, hogy egyek, hogy le tudjam nyelni a tökéletesen elkészített homárt, akármilyen finom is.

Gryphon megvonja a vállát.

– Azt mondjuk nem bánták volna, ha közben végeznek a közösség felével. A mérete alapján a bomba képes lett volna megsemmisíteni a stadiont, szóval nem jelenteném ki, hogy csak a saját szórakozásukra vitték oda.

Hátradőlök a széken, és előveszem a telefonomat, hogy írjak Sage-nek. Bármit, csak ne kelljen a többiekkel foglalkoznom, és minél távolabb kerüljek ettől a beszélgetéstől. Atlas a térdemre csúsztatja a kezét. Evés közben gyengéden megszorítja a lábam, és nem próbál arról faggatni, miért vágok hirtelen olyan képet, mintha hányingerem lenne.

Nagyon aranyos.

Amint Gryphon befejezte az evést, rögtön feláll. A fülére tapasztja a telefonját, és parancsokat vakkant a csapatának az esti beosztásról. Nox kicsit jobban elidőzik a vacsorával, de egész idő alatt piál, és amikor távozik, Brutus halkan vinnyogni kezd a fülem mögött.

Gabe, mielőtt elindulna, lehajol, és ad egy puszit az arcomra. A szája alig ér a bőrömhöz. Előre szólta, hogy haza kell mennie, mert már rég találkozott az anyjával. Kínosan érzem magam, mert még

nem mutatott be neki, és igazából semmit sem mesélt róla, mintha még nem akarná, hogy megismerjük egymást.

Próbálok erre nem túl sokat gondolni.

Atlas is kiüríti a tányérját, majd eltolja magától, de nem áll fel. Arra vár, hogy mondjak valamit Northnak, és bár tudom, hogy ez a helyzet, attól még nehezen bírok megszólalni.

Vegyél nagy levegőt, Oli!

– Akkor ma este hol alszom? Ki húzta a legrövidebbet?

Meg sem próbálok palástolni a szavaimat átítató szarkazmust, mire North olyan pillantást vet rám, hogy attól görcsbe rándul a gyomrom.

– Gryphon. Ő az egyetlen, akivel tegnap este nem kerültél testközelbe, szóval úgy gondoltuk, vele kellene kezdened. Gabe tudja, hol a szobája, úgyhogy tanulj csak nyugodtan a sajátodban, amíg le nem szeretnél feküdni.

Milyen kedves, hogy engedélyt ad erre. Legszívesebben kiverném a fogát. Ehelyett azonban csak visszacsörtetek a szobámba, és iszonyatosan húzódozva pontosan azt teszem, amit mond. Nevetségesnek találom, hogy ezt az egészet nem lehet a saját szobámban lebonyolítani, és arra gyanakszom, ennek nagyon is sok köze lehet ahhoz, hogy Nox csak így ment bele a dologba.

Atlas segít megírni a töribeadandót, utána pedig átvesszük, mit fogunk csinálni a BK-n az útvesztőben. Tisztában vagyunk azzal, hogy hamarosan megint oda fognak küldeni minket, és már hetek óta próbáljuk kitervelni, hogyan jussunk el elsőként a közepéhez. Gabe is csatlakozik hozzánk, miután visszaért, bár komornak és kicsit bosszúnak tűnik.

Épp úgy szeretné megnyerni a versenyt, mint mi.

Tízkor már kénytelen vagyok beismerni a vereséget, és megkérem Gabe-et, hogy kísérjen el Gryphon szobájához, mert másnap négykor már kelnem kell az edzés miatt. Nem gond, hogy a mait kihagytam, mert a kötélékemnek pihennie kellett, de nincs az az isten, hogy Gryphon enged még egy alkalmat ellógni.

Különösen, ha ennek az az oka, hogy legszívesebben inszomniás lennék, mert akkor egyikükkel sem kellene egy ágyban aludnom.

– Legalább Gryphon az első. Vele egyébként is ágyba bújtál már, nem igaz? – dűnnyögi Gabe, amikor belépünk a liftbe.

Elpirulok a szóhasználat miatt, és eszembe jut, hogy az egész kóli látta Gryphont félmeztelenül a szobámban, és mindenki azt feltételezte, hogy egész este dugtunk, mint a nyulak.

Bárcsak így lett volna!

– Az a tény zavar igazából, hogy egyikőtök sem szeretne az ágyában látni, most viszont betolakodom mindenkinek a személyes terébe, mert a kötelékem egy másodpercre sem bír lenyugodni köztetek, hogy levegőt tudjak venni – darálom.

Gabe fújtatva ingatja a fejét.

Levisz a földszintre, majd átmegyünk az egész házhoz az épület legvégébe. Olyan távol kerülünk a szobámtól, amennyire csak lehetséges. Az egyik nagy üvegfalon keresztül kilátás nyílik a hátsó kertre, aminek a létezéséről eddig nem is tudtam. Egy pillanatra megállok, hogy alaposabban szemügyre vegyem.

Nagyon szép.

Gabe egy idő után halkán motyogni kezd.

– Nem hiszem, hogy aggódnod kellene amiatt, hogy nem látunk szívesen az ágyunkban, Oli. És most nem a szexről beszélek. Csak... engedd el magad, és aludj egy kicsit! Gryphon nem harap.

Esélyem sincs válaszolni, mert Gabe máris bekopog az ajtón, majd elindul visszafelé a folyosón. Ingerülten felsóhajtok, mire hátranéz és elvigyorodik.

Seggfej.

Kinyílik az ajtó, és szembe találok magam Gryphonnal, akin újfent semmi sincs a bokszerén kívül. Már mindent láttam, de istenem, attól még ugyanúgy elakad tőle a lélegzetem. Tetőtől talpig csupa izom, az egész napbarnított, feszes teste rohadtul pompás látványt nyújt, és a kötelékem felvihog bennem.

Nyugi, kislány!

Csak aludni fogunk, a fenébe is!

Nem tudom levenni róla a szemem, mire a szemöldökét felvonva bámul vissza rám.

– Ilyen sok ruhában alszol?

Ránézek a pulóveremre és a melegítőnadrágomra, majd megvonom a vállam.

– Mit számít? Csak hat óra, biztos túlélem valahogy.

Gryphon megrázza a fejét, és oldalra lép, hogy be tudjak menni. Egyértelmű, hogy már lefeküdt, az ágy egyik fele jobban be van süppedve, és csak az éjjeli lámpa ég. Az ő szobája nem olyan fényűző, mint az enyém, viszont sokkal otthonosabb North minimalista lakosztályánál. A kézzel készített ágytakaró régi és kopott, látszik rajta, hogy nagy becsben tartja. Csizmák sorakoznak a gardrób fala mentén, egy dzseki van az egyik székre terítve, fölötte pedig különféle fegyverek lógnak a falon, de az éjjeliszekrényen is észreveszek egy pisztolyt és egy kést a tokjában.

Felfedezek egy családi fényképet a komódon, és igyekszem nem mereszteni a szemem Gryphon fiatalabb, boldogabb, vigyorgó változatára, akit éppen átkarol az apja. A testvére is szerepel rajta, nagyon hasonlítanak egymásra, még mindketten tizenévesek. Kell egy kis idő, mire feltűnik, hogy a képen még nincs sebhelye, rövidebb a haja, és a tekintete sem olyan... óvatos.

Igazán boldognak tűnik.

– Akkor alszunk vagy kémkedünk? – mordul rám.

Riadtan elfordulok a fényképtől, és az ágy másik, teljesen érintetlen oldalához lépve bebújok a takaró alá.

Amikor Gryphon is visszafekszik, lekapcsolja a lámpát, és a saját térfelén marad. Rohadt hűvösen viselkedik velem.

Hála istennek, sötét van, ezért nem látja, mennyire elvörösödöm a szégyenkezéstől. Előre megmondtam Gabe-nek, hogy ez lesz, tudtam!

Egy órán keresztül forgolódok, mire végül sikerül elaludnom.

Még az óra csörgése előtt felébredek, mert a testem már megszokta, mikor kell kelnem az edzéshez. Gryphon forró és erős

teste az enyémhez simul az ágyban, lábát a két lábam közé dugta, és a nyakamba fúrja a fejét, mintha épp úgy szüksége lenne az illatomra, mint nekem az övére.

Ez már szinte fáj.

Összeszorul a mellkasom a helyzet kegyetlensége miatt, mert amikor este lefeküdtünk, a matrac legszélére húzódtam tőlem, ennek ellenére álmunkban mégis egymásba gabalyodtunk a köztünk lévő köteléknek köszönhetően.

Legszívesebben felsikítanék, és a falhoz vágnék valamit, ennek az érzésnek pedig hetek óta most először nincs köze a horgonyködhöz.

Óvatosan kibontakozom Gryphon öleléséből, majd halkan a fürdőszobába megyek pisilni és felkészülni az előttem álló kemény edzésre. Brutus ma reggel különösen figyelmesen viselkedik, kibújik a hajam alól, fel-alá járkál a fürdőszobában, és minden mozdulatomat nyomon követi. Megnyugtató, hogy velem van, úrként tátongó, nagy szeme egyszerre lát mindent és semmit. Mire felöltözöm, és készen állok az indulásra, megint tiszta fejjel tudok gondolkodni.

Nem érdekel, ha mindannyian utálnak.

Gryphon időközben felébredt, és felöltözött. Amikor kilépek a fürdőszobából, az ágy szélén ülve találom. Szinte tudomást sem vesz a jelenlétemről, miközben helyet cserélünk. Zenét keresek a telefonomon a reggeli futáshoz. Atlas kölcsönadta a fülhallgatóját, hogy reggelente azzal tegyem elviselhetőbbé ezt az élményt.

Miután Gryphon kijön a fürdőszobából, nem néz rám, nem is szól hozzám, csak kísértél az ajtón, mintha arra számítna, hogy követni fogom. Mivel nincs más választásom, így is teszek.

A hálósobája a földszinten van, ezért kicsit könnyebben meg tudom jegyezni, hogyan juthatok el onnan a bejárati ajtóig. A kora reggeli levegő hűvösebb, mint az utóbbi hetekben. Ég a tüdőm a hidegtől, és szinte azonnal elgémberednek az ujjaim, de semmi értelme panaszkodni emiatt, ezért csak behúzom a nyakam, és futni kezdek.

Gryphon diktálja a tempót, és nem kegyelmez nekem.

Nem tudom, ezúttal mit vétettem, amivel ennyire feldühítettem – itt vagyok, nem igaz? –, viszont mire megérkezünk a konditerembe, már majdnem elhányom magam. Hónapok óta nem éreztem így magam. Mintha az eddigi kemény munka semmit sem ért volna, és egyáltalán nem lennék edzettebb, mert Gryphon a futással is a padlóra küldött.

Ő viszont még csak nem is liheg.

Utálom.

– Öt perc nyújtás után közelharccal folytatjuk – közli velem.

Továbbra sem néz rám, csak kinyitja az ajtót, felkapcsolja a lámpákat, én pedig a padlóra roskadok.

Leveszem magamról a pulcsit, így csak Gabe egyik trikója és a futós rövidnadrág van rajtam. Elkezdem nyújtani az izmaidat, mintha az segítene túlélni ezt a reggelt. Máris tudom, hogy feleslegesen igyekszem, és a már egyébként is sérült egóm darabokra fog törni Gryphon bíráló megjegyzéseitől.

Ennek ellenére befogom a szám.

Gryphon is levetkőzik, rajta is csak rövidnadrág és egy ujjatlan felső van. Hoz nekem egy palack vizet, amire korábban egyszer sem akadt példa. Hálám jeléül alig észrevehetően biccentek.

Fáj beismerni, mekkora szívás nekem ez az egész.

– Mindig is túl szigorúnak tartottam Northt, amikor azt mondta, elkényeztetett vagy, de most tényleg úgy viselkedsz.

Félrenyelem a vizet, és amikor kiköpöm, az egész ruhám vizes lesz.

– H-hogy mondod? Miért viselkednék elkényeztetetten? Zokszó nélkül csinálom, amit mondasz.

Oldalra biccenti a fejét, mintha elismerné, hogy ez tényleg így van, mégis tovább ítélkezik fölöttem.

– Szükséged volt valamire, amit mi megadtunk neked. Hálás lehetnél, amiért North minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy segítsen neked elkerülni a kötelékek megpecsételését, ehelyett viszont csak duzzogsz.

Szó szerint képtelen vagyok megszólalni.

Semmit sem tudok mondani neki.

Úgyhogy visszacsavarom a kupakot a vízre, felállok, megrázom a lábam, és sorra veszem az eddig tanult alapállásokat. Ő a

helyén marad, előttem guggol, én pedig csak akkor lépek tovább a következő állásra, amikor már elégedett azzal, amit lát.

Próbálok egyenletesen lélegezni és meditálni, hogy ne boruljon el az agyam. Most nem ereszkedik rám a horgonykőd, szóval hála istennek könnyű dolgom van. Mire Gryphon feláll, és elkezdjük a közelharcot, sikerül lenyugodnom.

A következő egy órában összevissza dobál a szőnyegen.

Megtanulom, hogyan essek el harcós módjára, hogyan tompítsam a becsapódás erejét, és hogyan guruljak a földön úgy, hogy az a hasznomra váljon. Megtanulok megfelelően bánni a súlyommal és a saját javamra fordítani az ellenfél lendületét. Megtanulom, hogyan kell harcolni, ha az ellenfelem jobb nálam, és hogyan harcoljak tovább akkor is, ha egy nálam háromszor nagyobb férfi szegez a földhöz.

Aztán, amikor már teljesen kimerültem, és mindenem sajog, Gryphon úgy dönt, még ez sem elég, mert egyszerűen akkor sem bírja abbahagyni, amikor már teljesen kikészültem.

Nekem ütközik, és mindketten a szőnyegre zuhanunk. A fejem fölé szorítja a kezem, a lába pedig beakad az enyéembe, ezért meg sem tudok moccanni. Sehogy sem bírom átvenni az irányítást a helyzet fölött.

Felnyögök, próbálok kiszabadulni, ám nem sikerül. Teljesen ki vagyok szolgáltatva neki.

Ez cseppet sem tetszik.

– Mindent elmondok a képességemről, mindannyiunk képességéről, ha felelsz egy kérdésemre – szólal meg.

Erre megint viaskodni kezdek vele, viszont mintha egy téglafallal hadakoznék. Meg sem tudom mozdítani, és képtelen vagyok szót érteni vele.

– Már tudom, mit fogsz kérdezni, és a válasz nem.

Méltatlankodva rázza a fejét.

– Kétlem, horgony. Áruld el, miért zavar annyira, ha elkényeztetettnek tartanak? Mi az, amit nem tudok, de ennyire kiborulsz tőle?

Görcsbe rándul a gyomrom, és ég az arcom, viszont ez talán jó dolog, most talán képes leszek részben megszabadulni attól az

ingerültségtől és haragtól, amit amiatt érzek, ahogy mások látnak.

Nagy levegőt veszek, és mindent Gryphonra zúdítok.

– Lehet, az a bajom, hogy nagyon igyekszem. Minden tölem telhetőt megteszek, *mindent*, amit North követel, és ezt soha egyikőtök sem ismerte el. A fenébe is, North még arra sem mutatott hajlandóságot, hogy megálljon a gyógyszerháznál, amikor szükségem volt arra a kibaszott fájdalomcsillapítóra! Minden reggel itt vagyok, és egyszer sem panaszkodtam. Ellenkezés nélkül mentem a BK-ra is. Részt veszek a horgonyvacsorákon, a tanácstagok vacsoráján, az előadásokon, Nox hülye óráján, csak hogy egyikről sem én döntöttem. Tudom, hogy mindannyian utáltok a történetek miatt, tisztában vagyok vele, ezért amikor meggyűlt a bajom a kötelékemmel, nem akartalak zargatni vele benneteket...

– Ez nem igaz. Hazudsz – szakít félbe.

Fehér gyűrű veszi körbe a szemét. Nem olyan látványos, hogy teljesen biztos lehetnék abban, épp a képességét használja, ugyanakkor kétségtelenül próbálkozik valamivel.

A fenébe is, remélem, teljesen kiüt, és akkor nem kell többet a hülyeségét hallgatnom.

Megvonom a vállam.

– Nem akartalak ezzel zargatni benneteket, és nem is akartam szégyenkezni miatta. Nem hiányzott a játszmázás, hogy azt mondjátok, tegyem túl magam rajta... Mert mégis miért segítettetek volna? Minden, amiben eddig segítséget nyújtottatok, arról szólt, hogyan irányítsatok. Miért kerestetek volna olyan megoldást a problémámra, aminek köszönhetően nem kell megpecsételnem veletek a köteléket?

– De hisz találtunk olyan megoldást, vagy nem? North egész nap a horgonyködörről faggatta Gabe-et és Bassingert, tudni akarta, mikkel próbálkoztak eddig, mielőtt előállt egy másik javaslattal. Kurvára úgy viselkedsz, mintha önző *erőszaktevők* lennénk, holott mi sem áll távolabb a valóságtól, horgony.

Feltolja magát a karjával, viszont továbbra is felettem marad, és még mindig a földhöz szegezi az alsó feletem. Megint megvonom a vállam.

– Nos, ez nem teljesen így van, nem igaz? Ha őszinték akarunk lenni, Nox már megmutatta, mit jelentenek számára a határok. Miért kellene elhinnem, hogy te vagy North másként fogtok viselkedni?

Gryphon lehunyja a szemét, és már szinte bánom, hogy bármit is mondtam, ugyanakkor ez az igazság, bassza meg! Lehet, hogy volt egy kis beleszólásom a dologba – legalábbis több, mint Atlas hiszi –, ellenben ez nem jelenti azt, hogy Nox megbocsátást nyert.

Egyikükben sem bízhatok meg.

– Ha rád akartam volna erőszakolni a köteléket – közli Gryphon –, már ezerszer megtehettem volna. Hetekig az ágyadban aludtam a koliban. Hónapokon óta minden reggel együtt edzünk, itt, a konditeremben senki sem tudott volna megakadályozni benne. Lehet, hogy nagyon nehezen ütöttelek volna ki, de attól még ki sikerülne. Most is képes lennék rá egy szempillantás alatt, akkor miért nem teszem? Talán azért, mert kurvára *nem* vagyok szörnyeteg.

Szinte köpködi a szavakat, és mivel Brutusnak nincs ínyére a beszélgetés hangvétele, kidugja a fejét, és hangtalanul a horgonyomra morog.

Gryphon nem rémül meg a látványától, csak rávillantja a tekintetét, és nyugtázza a tényt, hogy Nox teremtménye továbbra is a közelemben van. Brutusra nézek, ugyanakkor kicsit bandzsítanom kell, hogy lássam. Rántok egyet a fejemen, hogy jelezzem, menjen vissza a helyére. Lassan kezdjük eléggé megismerni egymást ahhoz, hogy semmit se kelljen mondanom, mégis értse, mit szeretnék.

Lehet, megbolondulok, ha Nox egyszer megfoszt tőle.

Jobban szeretem Brutust, mint kellene.

Gryphon lemászik rólam, és egyetlen gyors, gördülékeny mozzanattal talpra pattan. Rohadtul irigylem, amiért milyen könnyedséggel mozog. Én lihegve tápáskodom fel, akár egy egyensúlyát veszített holdkóros, közben még az arcom is kivörösödik.

Arra számítok, hogy megint nekem fog esni, ehelyett a kezébe vesz egy palack vizet, beleiszik, aztán felém nyújtja. Az enyém

már rég elfogyott, az első tíz percben felhajtottam, ezért motyogva megköszönöm neki, és megiszom az egészet.

– Nem vagyok gyógyító – szólal meg. – Gabe említette, hogy arra tippeltél. Nem gyógyítottalak meg téged, ahogy őt sem, csak megakadályoztam, hogy érezzétek a fájdalmat. Nem sok minden van a fejedben, amit ne manipulálhatnék. Ki tudlak ütni, át tudom venni az irányítást a gondolataid fölött, le tudom állítani a motorikus funkcióidat... ki tudom törölni az emlékeidet. A legtöbb neuro ezek közül csak egyre képes, én viszont azzal szembesültem, hogy nincs az agynak olyan része, amit ne tudnék összekuszálni.

Hm.

– Vivian azt mondta, remekül vezeted a bevetési egységet, holott nincs fizikai képességed. De nekem nem tűnik úgy, hogy bármiféle hátrányt szenvednél emiatt.

Gryphon megvonja a vállát, csípőre teszi a kezét, és körbenéz a teremben.

– Ez az elsődleges képességem. Az esetleges valami más.

A szemébe nézek, és amikor úgy tűnik, nem hajlandó kinyögni, mi az, intek, hogy folytassa.

Sóhajtozva állja a tekintetem.

– Tudom, mikor hazudsz. Észreveszem, ha hazudnak nekem, vagy elhallgatják előlem az igazságot.

Az első reakcióm a kételkedés. Eltorzul az arcom, és már épp készülök szembesíteni azzal, hogy csak szórakozik velem, aztán alaposabban belegondolok abba, amit mondott.

North mindig tőle várja a megerősítést.

Nox nem kérdőjelezi meg.

Amikor pedig kiderült, hogy hazudtam Gryphonnak, Gabe azt mondta, csak egy profi képes ilyesmire.

Azt a kurva!

Felemelem a kezem, és hablatyolni kezdek, mint egy idióta.

– Fasza! Szóval minden egyes beszélgetésünket manipulálni tudod, mert elég feltenned pár rávezető kérdést, hogy mindent megtudj, amit csak akarsz? Hát ez nagyszerű! Tökéletes. Most visszafutok a házba, a nekem kijelölt szobába, utána pedig elmegyek az egyetemre, ahova akaratom ellenére íratlak be, és

részt veszek azokon az órákon, amiket mások válogattak össze nekem. Járom az utat, amit ti jelöltetek ki nekem, és a végén mindannyiunknak ez fogja a veszét okozni.

Résnyire szűkült szemmel nézi, ahogy nagy léptekkel elindulok az ajtó felé, aztán utánam ered.

– Tudom, hogy elhiszed, amit mondasz, csak hogy ennek semmi értelme – magyarázza. – Érzem, mekkora hatalmad van, legalábbis fel tudom térképezni egy kis részét, de ez miért jelenti azt, hogy mindannyian halottak vagyunk? Honnan tudott rólad az Ellenállás? Átnéztem az utóbbi öt év hírszerzési anyagait, és semmi nyoma nincs annak, hogy rád találtak volna. Mikor kerültél a látókörükbe?

Jézusom!

Ezek szerint tényleg mindent kiderítettek rólam, amit csak lehetett. Ettől kicsit bepánikolok, viszont ha eddig semmit sem találtak, kétlem, hogy bármi bizonyíték lenne a történetekre. Nem lep meg, hogy az Ellenállás gondoskodott arról, hogy a velem kapcsolatos összes anyagot hétfecsétes titokként őrizték.

– Egyértelműen elment az eszed, ha azt hiszed, hogy most, amikor már tudom, mire vagy képes, bármit is elárulok neked – szegezem neki. – Most elmegyek. Keresek egy kérdést, amibe belefojthatom magam.

Gryphon megragadja a csuklóm, hogy ne tudjak csak úgy elszetni. Bezárja mögöttünk a konditerem ajtaját, aztán előveszi a telefonját, megír egy üzenetet, és visszacsúsztatja a zsebébe.

Engedelmesen vele maradok, és végigpásztázom a környéket, miközben a kora reggeli nap elindul felfelé az égen. Gryphon nagy levegőt vesz, és a kezembe nyomja a pulcsimat. El is felejtettem, hogy levettem.

– Nox nem... nem vitte volna tovább a dolgot. Nem mentegezni akarom, kettőtöknek kell túljutni ezen a helyzeten, de nem akarom, hogy félj a közelében lenni.

Fújtatok egyet, és kelletlenül felelek.

– Mármint ne féljek az ágyában aludni az előre megadott napokon? A tegnapi után viszont egy szavam sem lehet. Gondolom, ezzel kvittek vagyunk, nem igaz?

Gryphon a homlokát ráncolva néz rám.

– Aligha, szinte meg sem ölelted.

Elfordulok tőle, hogy ne lássa a remegő kezemet, amint belebújok a pulcsimba.

– Úgy reagált, mintha a létező legrosszabb dolgot tettem volna vele, szóval el kell nézned nekem, ha valamit félreértettem – jegyzem meg.

– Noxnak... megvannak a saját problémái. Ez nem jelenti azt, hogy ne lenne hibás, de North és én tudtuk, hogy le kell téged szednünk róla, mielőtt elkezdi hajtani a saját vére. Bőven elég feladatot adott nekünk, hogy az egyikőtök olyan állapotba került, kettőtökkel már nem bírtunk volna el.

Amikor Gryphon megerősíti, hogy Noxnak gondjai vannak, olyan, mintha azt mondaná, az ég kék, vagy a nap keleten kel fel. Ez teljesen nyilvánvaló, nem értem, miért kell kimondania. Miután Gryphon végzett, elindítom a lejátszási listámat, ám amikor bedugom a fülhallgatót, ő leveszi rólam és zsebre teszi, ezért nem tudom csak úgy mellőzni a jelenlétét.

Már épp kinyitom a szám, hogy tiltakozzak, de félbeszakít.

– Azok a rémálomszerű lények North és Nox apjánál bukkantak fel elsőként. Az apjuk erős volt, a legfelső szintet képviselte, ezenkívül viszont nem rendelkezett más képességgel. Ettől függetlenül mindenki őt tekintette a legnagyobb hatalommal bíró fenomennek.

Elindul visszafelé, ugyanakkor sokkal lassabban, mint korábban, így könnyen lépést tudok tartani vele. Bólintok, és tovább hallgatom a mondandóját.

– North anyja elemi volt. Senki sem számított arra, hogy kettejük kapcsolata azt eredményezi, ami North lett... Azért van akkora befolyása a közösségben, mert rettegnek attól a férfitől, akinek három képessége van, ráadásul mindegyik legfelső szintű. Ő is rendelkezik olyan rémálomszerű teremtményekkel, mint Nox, csak az övéi kicsit... veszettebbek. Aztán ott van még a halálos érintés is. Ez nem igényel külön magyarázatot. Ha úgy akarja, bárkit megölhet az érintésével.

Húvös borzongás fut végig a gerincemen. Ez nagyon is ismerős, és a kelleténél jobban tudom, mit jelent, de Gryphon nem pillant rám, amikor folytatja.

– Nem tudom, hogy melyik képessége az elsődleges, és melyik a másodlagos, mert mindkettő ugyanolyan erős. Az esetleges képességével pedig meg tudja állapítani, hogyan halt meg valaki. Ezt is érintés útján. Ez szintén hasznos, és ez az egy is nagyobb hatalmat ad neki, mint amennyire az emberek többsége szert tesz az elsődleges képességével.

Végignéz a csendes utcán, és int az egyik szomszédnak, aki épp beszáll a kocsijába, ugyanakkor elég messze van ahhoz, hogy ne hallja a beszélgetésünket. Én is odanézek, viszont túl sok információ zúdult rám egyszerre ahhoz, hogy megfigyeljem a külvilág részleteit.

– Nox anyja neuro volt, mint én. Befolyásolni tudta a limbikus rendszert, lényegében érzelmeket tudott másokra erőltetni. Ez nagyon erős fegyver, ha megfelelően alkalmazzák. Noxnak ott vannak a rémálmok, a rettegés, de még mindig nem fejtette meg az esetleges képessége működését. Amikor legutóbb beszélt róla, azt hiszem, már közel járt a megfejtéshez, aztán megtaláltunk, és azóta szinte semmit sem mond róla.

Megköszörülöm a torkom.

– Mit értesz pontosan „rettegés” alatt?

Gryphon lustán megropogtatja az ujjait.

– Érezted valaha is olyan rosszul magad, hogy már hallucináltál? Láttál olyan dolgokat a sötétben, amik nem is léteztek, csak mert az agyad ellened dolgozott? Ez leginkább ahhoz hasonlít.

Azt a kurva... Most már kicsit jobban értem a szörnyeteg ragadványnevet. Nem mintha bármelyikükről is ezt gondolnám, ugyanakkor a nagy hatalommal rendelkező fenomének egyébként is aggodalmat keltenek az emberekben, különösen, ha *ilyen* hatalmuk van.

Rémületes.

– Gabe meg fogja mutatni neked a képességét – folytatja Gryphon. – Elintézte, hogy estére kimenőt kapj, szóval a saját szemeddel láthatod. Valószínűleg már hallottál a Bassingerekről és a képességükről, a BK-n mindenki látta, mire képes Atlas. Meglehetősen sok oka van annak, hogy a kötelékünk aggasztja az embereket. Nagy hatalmú fenoménből egy is elég, nemhogy hat.

Ráadásul ez a hat még jobban ki fog teljesedni, osztózni fog a hatalmon, együtt fog működni egymással, és családot alapít. A tanács már így is nagy nyomás alatt tartja Northt emiatt. Próbálják kiokoskodni, hogyan semlegesíthetnének minket anélkül, hogy ezt nyíltan felvállalnák.

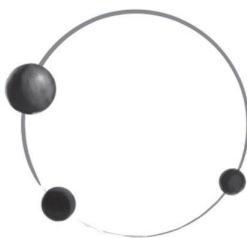
Ettől a gondolattól vadul dobogni kezd a szívem.

Amikor a ház elé érünk, Gryphon megáll, felnéz az épületre, és egy darabig az állát dörzsöli. Még soha nem láttam ilyen komolynak, ami sokat elmond, mert egyébként is csendes és mogorva.

– És aztán még itt vagy te is. Olyan erős képességgel bírsz, hogy az Ellenállás szerint még bujkálás közben is szivárgott belőled. Ezt azoktól a diákoktól tudom, akiket veled együtt raboltak el. Ha nem jövünk rá, hogyan élhetünk egymással békében, akkor a dolgok mindannyiunk számára sokkal rosszabbra fordulnak majd.

Atlas az ágyamon ülve vár rám, amikor visszamegyek a szobámba, hogy összeszedjem magam az előttem álló napra.

Már fel van öltözve, és indulásra kész. Szerencsére sokkal jobban fest, mint tegnap. Rámosolygok, és elindulok a fürdőszoba felé, de ő elkapja a kezem, és magához húz.

– Úgy nézel ki, mint aki tényleg kialudta magát – dűnnyögi a hajamba, én pedig a mellkasához nyomom az orrom, hogy belélegezzem az illatát.

– Ezzel akarod finoman tudtomra adni, hogy mostanában nagyon szarul néztem ki? Kösz szépen! Őszintén szólva tényleg jobban érzem magam. Gryphon jó volt elsőnek, korábban is aludtam már vele. Ő visszafogottabban fejezi ki az ellenérzéseit, nem akkora seggfej, mint a másik kettő.

Atlas felvonja az egyik szemöldökét, és hátrébb húzódik, hogy aztán egy ferde vigyorral végigmérjen.

– Már aludtál vele? Ez meg mikor történt?

Elpirulok, viszont csak azért, mert folyton úgy fogalmaznak, mintha ez több lett volna annál.

– Segített, amikor fájt a hasam, és aztán... valahogy utána folyton ott aludt velem a koliban. Minden reggel mellette ébredtem. Soha nem beszéltünk róla, vagy ilyesmi, egyszerűen csak mindig felbukkant, és én nem akartam kérdőre vonni miatta. Gryphon... jó srác. Nagyon is, viszont szereti az ördög ügyvédjét játszani, ezért nehezen tudok teljesen megnyílni előtte.

Atlas bólint, aztán elengedi a kezem, hogy hozzáláthassak a készülődéshez, és ne késsünk el az első óráról. Jó érzés, hogy

végre felvehetek egy cuki ruhát, és közben nem kell megpróbálnom rétegenként magamra aggatni az illatukat is. Egy egyrészesben és a bokacsizmámban lépek ki a gardróból.

Begöndörítettem a hajam, és kicsit ki is festettem magam. Atlas elvigyorodik, amikor meglát, és színpadiasan a mellkasához kap.

– Nem teheted ezt velem, édes! Képtelen leszek melletted tölteni a napot, ha ilyen kibaszott dögös vagy, ráadásul este valaki mással alszol.

Tréfálkozva beszél, és tudom, hogy csak flörtöl, de elfog az izgatottság, ha arra gondolok, kivel fogok este ágyba bújni. Meg kell szereznem a beosztást, ráadásul gyorsan.

Amikor elmegyünk, Atlas zárja be helyettem az ajtót, és a táskámba csúsztatja a kulcsot. Ezután megfogja a kezem, és a garázs felé vesszük az irányt. Gabe odalent vár minket, és amikor felpillant rám a telefonjáról, a mosolya kissé meginog, aztán vigyorogni kezd.

– Végre egy ruha, amiben nyugodtan legeltethetem rajtad a szemem anélkül, hogy szarul érezném magam miatta.

Rávillantok egy mosolyt, és megfordulok, hogy pörögjön a szoknyám a levegőben. Rohadt dögösnek érzem magam, miközben mind a két horgonyom beissza a látványomat. Ma szüksége van erre az egómnak, és amikor Gabe kinyitja nekem a kocsiajtót, lehajol, és ad egy puszit az arcomra, mielőtt beülök.

Atlas épp csak addig vár, hogy mindketten bekössük magunkat, aztán kigurul a garázsból, és végigmegy a felhajtón. Hangosan bóg a motor, ő viszont magasról leszarja a szomszédokat és a lakóközösségünkre vonatkozó szabályokat.

Később North tuti ki fog akadni emiatt, ugyanakkor én biztosra veszem, hogy Atlas egyenesen ebben reménykedik.

– Mikor láthatom a másik ruhádat? Nem küldtél róla képet. Nagyon féltékeny horgony vagyok, édes.

Forgatni kezdem a szemem.

– Soha. Nem csináltam róla fényképet, aztán meg teljesen összevézreztem. Kidobtam, amint visszaértem a koliba.

Gabe elfintorodik, de tudom, hogy nem azért, mert szóba került a menstruációm, hanem mert North nem volt hajlandó megállni a gyógyszertárnál.

Lehetséges, hogy nagyon-nagyon sokáig háborogtam nekik emiatt. Valószínűleg Gabe-et is sikerült vele traumatizálnom, amikor részletesen ecseteltem, mit éreztem és láttam aznap este.

Megköszöri a torkát, amikor Atlas telefonja pittyegni kezd a pohártartóban.

– North készített pár fotót – közli Gabe. – Muszáj rosszul éreznem magam, amiért nekem is átküldte, vagy még mindig nagyon ki vagyunk akadva az egész miatt?

Atlas felvonja a szemöldökét, és ránéz a fényképre. Szeretné tudni, mi a véleményem a dologról, és amikor fújtatok egyet, átnyújtja nekem a telefont.

Eszre sem vettem, hogy North lefényképezett.

Valószínűleg megbízta vele valamelyik emberét. A kép az étteremben készült, közvetlenül az érkezésünk után. Kissé lefelé biccentem a fejem, és olyan, mintha pózolnék, akár egy igazi modell, vagy ilyesmi, holott titokban a ruhám szegélyét vizslatom. Biztosra vettem, hogy ráléptem, és elszakadt, pedig akkor még nagyon igyekeztem vigyázni rá. Tudtam, mennyibe kerül egy hasonló ruha, és nem akartam, hogy North megint azzal vádoljon, aranyásó vagyok.

Elég jól néztem ki.

Van valami ebben a ruhában, ami miatt idősebbnek és kifinomultabbnak látszom. Az az énem köszön vissza rám, aki akkor lehettem volna, ha tinikoromban nem baszódik el az életem. Olyannak tűnök, mint aki tényleg képes örömet szerezni egy tanácsosnak.

– A francba. Ki kell törölnünk, ugye? – dünnyögi Gabe a hátsó ülésen.

Hátrafordulok, és látom, hogy engem fürkészs. Próbálom eltüntetni az arcomra kiült kifejezést.

– Nem, nem para. Csak nem szoktam hozzá, hogy így nézzek ki. Nem vagyok az a fajta lány, aki tanácstagokkal vacsorázik. Utálok smúzolni, és ki nem állhatom a politikai játszmákat, különösen, ha ezekre rohadt drága vacsorákon kerül sor. Azt hiszem, Northnak aznap este nagy szerencséje volt.

Atlas felhördül, sebességet vált, és úgy közlekedik a csúcsforgalomban, mintha rajtunk kívül senki sem lenne az úton.

– North Draven megbaszhatja magát – tör ki belőle. – Csak egy elbizakodott fasz, és jobb, ha elkezdsz normálisan viselkedni veled, különben elköltözzünk tőle. Elég biztos vagyok abban, hogy egy-két évtizedre el tudnánk tűnni előle, ha közösen úgy határoznánk. Sawyernek van pár jó ötlete ezzel kapcsolatban.

Gabe kérdően néz rá, de én csak nevetek, leginkább azért, mert természetesen titokban azon dolgozik, hogy kijuttasson minket innen. Ebben soha nem kételkedtem.

Leparkolunk, és megkeressünk a barátainkat, akik már kávéval a kezükben várnak ránk. Kissé gyilkos hangulatba kerülök, amíg meg nem látom a Felixnél lévő tálcát.

Nem mintha ennél is jobban kedvelhetném, hiszen egy igazi főnyeremény.

Sage elvigyorodik, és integetni kezd nekem, én viszont csak annyit látok, hogy Felix másik kezét fogja, és valósággal *ragyog*.

Kurva nagy megkönnyebbülés fog el, amiért végre boldognak látom. Már sehol sincs az a szomorú, magányos lány, akit megismertem, és aki a barátom lett. Még azelőtt kiugrom az autóból, hogy Gabe kinyithatná az ajtót, és ügyet sem vetve a zsémbelésére, gyorsan átölelem Sage-et. Felix önhitt vigyorral köszönt, Sawyer pedig a szemét forgatja, amit annak tudok be, hogy még mindig mérges, amiért Gray szülei távol tartják őket egymástól.

– Szóval akkor... bevált a közös ágy? – suttogja Sage a fülemben.

Nem szeretné, ha a minket körülvevő nagyszájú fiúk is hallanák, miről beszélgetünk, mert egyikük sem tud titkot tartani.

Bólintok, és belekarolok, közben pedig hagyom, hogy a srácok szétterüljenek és védelmező burkot alkossanak körülöttünk.

– Hála istennek, újra embernek érzem magam. Nem tudom elhinni, mekkora kis ribanc lett a kötelésem. A tied is ilyen? Vagy ez azért van, mert központi horgony vagyok, és csak az univerzumnak dühönghetek miatta?

Sage nevet, amiért ilyen túlzásokba esem. Felix elköszön tőlünk, hogy odaérjen az órájára, Sage pedig hagyja neki, hogy pusztit nyomjon az arcára, ugyanakkor közben kissé elpirul. Felix

az összes orvosi előkészítő tantárgyat felvette, és én cseppet sem irigylem ezért.

Láttam, mennyi beadandót kell írnia.

De a picsába, nekem is van elég bajom.

– Az enyém nem ennyire... erőteljes, de sokat panaszkodik – magyarázza Sage. – Jóllehet, kevesebbet, mióta ennyi időt töltök Felixszel. Azt hiszem, végre rájött, jelenleg teljesen kizárt, hogy Riley az életem része legyen, és hagy kicsit kiteljesedni.

Ah...

Nem akarok most arra a seggfejre gondolni, ezért témát váltok.

– Nem fognak eltiltani a szüleid a meccsektől? Teljesen abban a hitben voltam, hogy házi őrizetben leszel. Már felkészültem arra, hogy Felixszel összefogva kell kiszabadítanom téged.

Sage kuncogni kezd, közben viszont megérkezünk az órára, ezért körbenéz a teremben. A többi diákhöz hasonlóan még mindig óvatos, mióta tudjuk, hogy az ellenállók szabadon kószálnak, és megannyi veszély leselkedik ránk a világban.

– Ahogy már említettem, apámat teljesen lenyűgözted. Sokat veszekszik Mariával miattad, mert ő továbbra is haragszik North miatt és... a többi miatt. Apám tudja, hogy nagyobb biztonságot élvezek, amiért barátok vagyunk. Sokkal nagyobb, mint ha egyedül lennék, és ennek elég gyakran hangot is ad. Anyám próbálja megakadályozni, hogy rászálljon Riley-ra, mert apám miatta is elég pipa. Egyre zűrösebb az élet.

Még soha semmivel nem tudtam ennyire azonosulni, mert ja, kibaszott zűrös errefelé az élet, és semmi jelét nem látom annak, hogy a közeljövőben jobbra fordulnának a dolgok.

Az órák után a kávézó felé veszem az irányt, és hálával tölt el, hogy a rövidebb délutáni műszak jutott nekem.

Atveszem hátul az egyenruhát, aztán munkához látok. Gloria megjegyzi, milyen jókedvem van, Kitty pedig csak a szemét

forгатja, amikor különösen kedves vagyok minden betérő vendéggel. Nagyon nagy kő gördült le a szívemről amiatt, hogy végre újra önmagam lehetek, ezért nem érdekel, hogyan viszonyul hozzám az a csaj.

Gabe és Atlas egy órával zárás előtt jelennek meg, rendelnek maguknak kávét, és aztán együtt dolgoznak a beadandókon. Elég kellemesen elnevetgélnek és elbeszélgetnek ahhoz, hogy a kötelékem elégedetten duruzsoljon.

Most már tudom, hogy ki fogok csattanni a boldogságtól, ha valaha is rá bírom venni minden horgonyomat arra, hogy megbékéljenek egymással, és engem is elviseljenek.

Miután bezártunk, és mindent lesúroltam, átöltözöm az utcai ruhámba, elköszönök Gloriától és Kittytől, majd a hátsó ajtón távozva előre megyek, hogy megkeressem Atlast és Gabe-et. A Hellcat a helyén várakozik egy büntetőcédulával az ablaktörő alatt, de már tudom, hogy Atlas leszarja az ilyesmit.

Épp Gabe-nek dűnnyög valamit, aki meglepő módon a motorjának támaszkodva áll, vállán a bőrdzsekijével. Atlas érkezése óta nem ült motoron, mert jobb szereti, ha mindhárman együtt utazunk. Csalódottan felsóhajtok. Bizonyára megint meglátogatja az anyját, vagy talán North bízott rá valamilyen feladatot, de akárhogy is legyen, ma este nem fogom többet látni.

A kötelékem elégedetlenkedik, én viszont elhallgattatom, és megadásra kényszerítem, mert elegendem van a hisztijeiből.

Gabe a lépteimet meghallva felkapja a fejét, és felém nyújtja a másik bukósisakját.

– A ma estét velem fogod tölteni. Elviszlek valahová.

Ó!

Elveszem tőle a sisakot, és kérdőn bámulok rá, mire ő csak vigyorog, összekulcsolja az ujjainkat, és nagyon fölényesen néz Atlasra. Mostanra már hozzászokhattam volna ehhez, hiszen az együtt töltött idő felében folyton piszkálják egymást, vagy odaszúrnak a másiknak, ugyanakkor az összeomlásom alatt olyan jól összebarátkoztak, hogy azt hittem, talán már túl vagyunk ezen a szakaszon.

Nyilván nem.

– Randira hívsz? Még szerencse, hogy ma ez a ruha van rajtam.

Nevetve vonogatja a vállát.

– Gondolom, randinak is nevezhetjük, de egy farmerrel jobban jártál volna. Nem gond, megoldjuk. Ráadásul így valószínűleg én nyerek.

Mégis miben?

Odamegyek a motorhoz, és elszörnyedve pillantok le a ruhámra. Nos, igazából nem lehetetlen a dolog. Ha kicsit feljebb húzom a szoknyám, még mindig elég hosszú ahhoz, hogy kelően takarjon, és ha szorosan Gabe-hez simulok, semmi nem fogok kivillanni.

Atlas a fejét ingatva odaszól Gabe-nek.

– Hadd vigyem haza átöltözni!

Rájuk nevetek, és megragadom Gabe karját.

– Fel tudok ülni, de idejönnél? Állj elé, és takarj, amikor felszállok. Nem akarom, hogy mások is lássák a tangámat.

Gabe halkán felnyög, majd felpattan a motorra, és a fejébe húzza a sisakot, ugyanis elege lett ebből az incselkedésből. Atlas kinyújtja a kezét, hogy felsegítsen. Kínos és kicsit zavarba ejtő a helyzet, mert még csak meg sem próbál oldalra nézni, a szeme valósággal égeti a bőrömet, mintha szándékosan tenné.

Az egész combom kivillan, amíg el nem helyezkedem, és szorosan Gabe-hez nem simulok. Amint felveszem a sisakot, ő beindítja a motort, és szarkasztikusan integet Atlasnak.

Ilyen az igazi, pimasz Gabe. Örülök, hogy visszatalált magához.

Fázik a lábam a menetszélben, ezért még közelebb húzódok hozzá. Amikor megállunk egy lámpánál, dörzsölni kezdi a vádlimat, és csak a lábával tartja a motort. Ettől újra libabőrös leszek, mert érzem, ahogy csúszkál a bőre az enyémen. Megborzongok, és szinte már könnyörögni kezdek neki, hogy folytassa, holott az út közepén állunk, a többi jármű között.

Jézusom!

Elhagyjuk a North által kijelölt határvonalat, és eszembe jut, mit mondott reggel Gryphon. North megengedte Gabe-nek, hogy

megmutassa nekem a képességét, szóval bárhová is megyünk, át fog változni.

Gőzöm sincs, mi újat tud mutatni a farkasából, mert azt elég közelről láttam, amikor az Ellenállás átvette az irányítást a campus fölött, viszont rohadtul örülök neki, hogy együtt tölthetünk egy nyugis estét.

Már a város szélén járunk, és egy kis erdős terület felé tartunk. Errefelé kevesebb autó jár, fák szegélyezik az út mindkét oldalát, és a motoron ülve nézzük végig a naplementét. Amikor Gabe letér egy mellékútra, nem számítok semmi különösebbre.

Egy szolid méretű ipari területre érkezünk, és megdöbbsz, mennyi autó áll ott. Azt hittem, valami csendes, félreeső helyre megyünk. Gabe leállítja a motort a parkoló túlsó végén, én pedig lassan lelépök róla.

Leveszem a sisakot, és végignézem, ahogy ő egyetlen, gördülékeny mozdulattal lepattan, lerántja a sisakját, elveszi tőlem az enyémet, és mindkettőt bepakolja a hátsó tárolóba.

Rám, és a ruhám kissé gyűrött, vékony anyagára pillant, majd leveszi a dzsekijét, és belebugyolál. Hiába túl nagy rám, hagyom, mert meleg, és olyan az illata, mint neki. Jólesik az a mézédés, reszelős kacagás, ami elhagyja a száját, ahogy rám néz.

Lassan kinyújtja a kezét, megfogja az enyémet, megint összekulcsolja az ujjainkat, és megfontoltan kifújja a levegőt a tüdejéből.

– Azt hiszem, ezt korábban is megkérdezhettem volna, de... hogy érzi ma magát a köteléked? Semmi veszélyeset nem fogunk csinálni, de ha nincs kedved hozzá, máskor is visszajöhetünk.

A homlokomat ráncolom. Még mindig nem értem, mi a fene folyik itt. Megvonom a vállam.

– Minden oké. Tegnap este is minden rendben ment, és egyébként is dolgozom azon, hogy sakkban tartsam a rohadékot. Most én irányítok.

Gabe a mellkasomra pillant, mintha látná a kötelékemet abban az aprócska, képzeletbeli dobozban, ahová zártam. Elhúzza a száját.

– Sajnálom, hogy ezt így éled meg. Tudtam, hogy mindannyian szenvedünk miatta, de az enyém legalább senkit sem akar

megölni.

Felhorkanok, mint egy kifinomult úrinő, ellenben nem tudom megállni, hogy ne piszkáljam tovább.

– Hogy érted, hogy szenvedtek miatta? Amennyire látom, mindannyian egész jól boldogultok.

Gabe szeme izzani kezd, ugyanolyan macskás benyomást kelt, mint korábban, és amikor a szavakat elnyújtva megszólal, olyan, mintha dorombolna.

– Nos, jelenleg csak arra tudok gondolni, hogy leszaggatom rólad ezt a ruhát, és olyan erősen a falhoz présellek, hogy alig kapj levegőt, utána pedig látni akarom, ahogy a farkamon vonaglasz. Amikor dolgoztál, legszívesebben a pultra fektettelek volna, hogy kinyaljalak, csak hogy mindenki tudja, az enyém vagy. Azért vitatkozom olyan sokat Atlasszal, mert a kötelékem be akarja bizonyítani neked, hogy jobb vagyok nála. A többiek mellett nincs bennem bizonyítási kényszer, mert velük együtt nőttem fel. De bassza meg, a kötelékem legszívesebben kitépné Atlas torkát, és végignézné, ahogy elvérzik a lábad előtt, csak hogy engem jobban kedvelj.

Hm...

Micsoda?

Rövid ideig hebegve keresem a szavakat, és csak akkor tudok megszólalni, amikor bevisz az épületbe.

– Mióta? Mióta vannak ilyen mocskos gondolataid? Többet nem mondhatsz nekem ilyeneket, mert most már az *én* kötelékem is csak erre tud gondolni, bassza meg!

Nem felel, mindössze pajkosan elvigyorodik, és bevezet a meglepően zsúfolt raktárba.

Már nyilvánvalóan semmire sem használják ezt a helyet, mindenütt elhagyatottan hevernek a koszos, régi gépek, mégis legalább száz ember gyülekezik odabent. Egy hatalmas, hevenyészett kört festettek a padlóra, sárga vonala világít a betonon. Gabe a kezemet gyengéden megszorítva megkerüli velem. Amikor a tulsó oldalára érünk, két srác lép be a körbe. Semmi sincs rajtuk egy rövidnadrágon kívül.

A tömeg kiáltozni kezd, sértegetik és csúfolják őket. A hangok visszapattannak a zárt helyiség falairól, és végül már fülsiketítő a

zaj.

Megszorítom Gabe kezét, csak hogy felhívjam magamra a figyelmét, mire ő végigsimít a karomon a másik kezével, hogy megnyugtasson. A körre szegezi a tekintetét, és végignézzük, ahogy a két srác egymásnak esik.

A küzdelem eleje ugyanolyan, mint a BK-n a bemelegítés. Közelharc, semmi extra, de elég egy balhorog ahhoz, hogy kiderüljön, a srácok nem átlagos emberek.

Mindkettő fenomén, és mindkettő váltó.

Kissé megmerevedek, amikor viczorogni kezdenek. Torznak és fájdalmasnak hallom a hangjukat, ami kezdetben emberi, ám mire átváltoznak, olyan vad lesz, akár a zsákmányra vadászó farkasoké.

Szór serken a bőrükön, és ropog a csontjuk, miközben átalakulnak. Ragyog a szemük, és egy pillanat alatt valami mássá lényegülnek át.

Hiába láttam már Gabe-et ugyanezt csinálni, még mindig lenyűgöz a látvány, és ahogy viczorogva egymásnak esnek, és csattogtatni kezdik az éles fogakkal teli állkapcsukat, le kell lassítanom a lélegzetem, nehogy felingereljem a kötelékem. A harc ádáz és kegyetlen, sokkal rosszabb mindennél, amit valaha láttam, és már majdnem felsóhajtok a megkönnyebbüléstől, amikor egy sziréna túlharsogja a helyiségben uralkodó lármát. Vége a küzdelemnek.

Amikor a srácok visszaváltoznak, rohadtul nincs rajtuk semmi ruha, ugyanakkor sebek borítják az egész testüket, és mindenük csupa vér.

Epp készülnek némán kísértalni az ajtón, hiszen már eleget láttam ma este, Gabe viszont ekkor rávigyorog a körben álló srácra, és kekeckedve ránt egyet a fején.

Tudhattam volna.

Furcsamód a kötelékem nem borul ki a gondolattól, hogy ő is harcba szálljon. Sőt, izgatott lesz. Rájövök, hogy mi zavart eddig. Nem bíztam abban, hogy a korábban küzdő két srác türtőztetni tudja magát, és nem támadnak rám, a horgonyommal ugyanakkor más a helyzet. Fel fogja mosni a padlót azzal, aki elég ostoba ahhoz, hogy szembeszálljon vele. Semmi kétség

nincs bennem efelől. Gabe az enyém, ezért kibaszott jól fog teljesíteni.

Próbálom letörölni a vigyort az arcomról, de meglehetősen biztos vagyok abban, hogy nem sikerül, mert a többiek idegesen fészkelődnek körülöttünk. Nyilván tudják, ki vagyok. Azt hiszem, a közösség minden tagja tudja, és azt is, hogy mekkora hatalommal rendelkezem.

Végignézem, ahogy Gabe levetkőzik. Egyesével odanyújtja nekem a ruháit, amíg anyaszült meztelenül nem áll előttem. Szándékosan nem nézek lefelé, a kötelékem viszont enélkül is el tudja képzelni a látványt. Amint Gabe belép a körbe, átváltozik.

Azonnal feltűnik, mennyivel erősebb a többi srácnál, és nem csak a tény miatt, hogy nagyobb náluk. Mert nagyobb, viszont nem ez a lényeg.

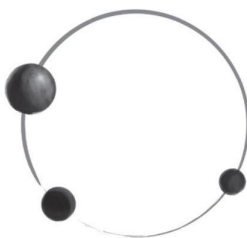
Korántsem.

Amikor az ellenállók felbukkantak az egyetemen, Gabe szürke farkassá változott. Egy pompás, óriási, ádáz farkassá.

Ellenben most egy karcsú fekete párducra bámulok magam előtt.

Gabe nem csak a farkast győzi le.

Öt másik váltóval is megküzd, mindegyik rosszabb az előzőnél, neki azonban egy szőrszála sem görbül. Az üvöltöző tömeg vért kíván, és amikor a horgonyom az utolsó ellenfelét is maga alá gyűri, kicsit aggódni kezdek, hogy a többiek neki fognak esni.

Nos, mindössze addig aggódom emiatt, amíg el nem kapom Kieran tekintetét, aki a helyiség túloldalán áll. Ekkor rádöbbenek, hogy ez nem pusztán egy titkos csatater. Mindenhol hemzsegnek a bevetésiek, csak most utcai ruhát viselnek, és egyértelműen nem csupán azért jelentek meg, hogy szemmel tartsanak kettőnket. A tömegből senki sem figyel fel rájuk, tehát egyértelműen nem most először járnak itt.

Amikor a párducbőrbe bújtt Gabe odasétál hozzám, szó nélkül utat engednek neki a többiek. Teste elegáns és erős.

Nem számítok arra, hogy ott helyben visszaváltozik.

Mint ahogy arra sem, hogy teljesen meztelen lesz. Hullámozó mellkassal próbálja kifűjni magát, a szemem pedig áruló módon elkezd lefelé vándorolni a nagyon is formás idomain. Tényleg azzal akarom gyötörni magam, hogy megnézem a farkát? Bassza meg, fogalmam sincs, vissza tudom-e fogni magam. Brutus pufog a fülem mögött, amiért ilyen hevesen dobog a szívem, és kissé meglibbenti a hajam. Nagy levegőt veszek, hogy uralkodni tudjak magamon.

Gabe rám nevet, majd kiveszi a bokszerét a kezemből, és még azelőtt felhúzza, hogy eldönthetném, odanézek-e, vagy sem.

– Nem harap. Mint ahogy én sem fogok, hacsak nem kérsz meg rá.

Szeretnék visszaszólni neki valamit, csak hogy letöröljem a képéről azt az önelégült vigyort, de semmi frappáns nem jut eszembe.

– Figyelj, jobb lenne, ha felvennél egy nadrágot. A bokszer nem elég – krákokom.

Megint kinevet, egyértelmű, hogy még mindig dolgozik benne a küzdelem miatti adrenalin. Lehajol, hogy egyenesen a szemembe nézhessen.

– Készen állsz arra, hogy könyörögj? Azt hiszem, én készen állok arra, hogy végighallgassalak, horgony.

De utálom őt.

Jó, igazából nem. Az égboltra szegezem a tekintetem, és szűnni nem akaró lüktetést érzek a lábam között. Ezt nem bírom figyelmen kívül hagyni.

– Ne legyél seggfej! Melyik részét nem érted annak, hogy nem pecsételhetjük meg a köteléket?

Felegyenesedik, ugyanakkor még mindig kuncog, ahogy először a fejét dugja át a pólója nyakán, majd a karját is beledugja az ujjakba. Az egészet nagyon aprólékosan teszi, mintha direkt kínozni akarna, mert esküszöm, hogy közben minden átkozott izma megfeszül. Úgy vigyorg rám, mint egy ragadozó, ami szintén azt bizonyítja, hogy pontosan tudja, mit csinál. Hozzávágom a farmerét, mire öblösen felnevet. Nem vagyok hajlandó ránézni, amíg fel nem öltözik.

A raktárból kifelé menet nem törődünk vele, hogy minden szem ránk szegeződik, miközben a tömeg szétválik előttünk. Kieran biccent, amikor Gabe elhalad mellette, de nem jön utánunk, ezzel igazolva az elméletemet, hogy gyakran megfordulnak itt, és nem csak ránk vigyáznak.

Épp készülök levenni magamról Gabe dzsekijét, mire ő megragadja a nyakát, szorosabbra húzza rajtam, és össze is cipzározza, hogy óvjon a hideg estétől. Összekulcsolja az ujjainkat, és elindulunk a motorja felé.

– Nem tudom megállni – szólal meg, miközben kiveszi a kulcsot a zsebéből. – Most, hogy tudom, te is épp úgy kívánsz,

mint én téged, kurvára nem tudok betelni azzal, hogy lássam, hogyan reagálsz az ilyen helyzetekre. Kibaszott jól csinálod, Oli. Érzem rajtad, mennyire vágyasz rám. Gondolod, hogy vissza tudod tartani a köteléked, ha kinyallak a motor hátsó ülésén?

Beszéd közben egy könnyed, begyakorlott mozdulattal felpattan a motorra, nekem pedig semmilyen válasz nem jut eszembe, ahogy mögé mászom. Örülök, hogy senki sincs a közelben, mert ezúttal meg sem próbálom takargatni magam vagy szemérmesnek lenni, egyszerűen csak felhúزم a szoknyám, és túlesem a dolgon.

Gabe hátához simulok, és a merev bőrdzsekihez feszülve megkeményedik a mellbimbóm. A picsába, végül fészkelődni kezdek mögötte, és lélekszakadva próbálom meggyőzni a kötelékemet arról, hogy maradjon nyugton, és engedje meg, hogy átéljem Gabe-bel ezt a pillanatot.

Ő felnyög, és megfeszül a lába, amikor hozzádörgölőzöm.

– Meg kellene kockáztatnunk, bassza meg – mondja. – Tudom kell, milyen ízéd van...

Nem, nem bírom tovább.

Erősen a szájára tapasztom a kezem, és kissé hátrébb húzom a fejét. Érzem a tenyeremen, hogy mosolyog. Még jobban hátradönti a fejét, és mivel már olyan sokszor láttam küzdeni, teljesen egyértelmű számomra, hogy most a legnagyobb nyugalomban flörtöl velem, felkínálva a nyakát.

Ez a legrészegetőbb dolog, amit egy férfi valaha is tett velem, de nem hiszem, hogy ő ennek tudatában van.

Megköszörülöm a torkom, leveszem a kezem a szájáról, és szórakozottan végighúzom az ujjaimat a nyakán, mert nem akarok eltávolodni tőle. Erőt veszek magamon, és elterelem a gondolataimat arról, mennyire vágyom rá, hogy a bőrömön érezzem az ajkait.

– Szóval hány ragadozóvá tudsz átváltozni, horgony? Hány hatalmas fogú teremtményt rejtegetsz magadban?

Gabe felsóhajt, majd felveszi és becsatolja a sisakját.

– Az összeset. Ha létezik, akkor a bőrébe tudok bújni.

– Szóval bármivé át tudsz változni? Bármivé?! Azt a kurva, ez nagyon izgalmas. Mutass valami mást! Istenem, ez rohadt menő!

Erre megint felnevet, beindítja a motort, és felrúgja a kitámasztót. Elindulunk a szűk, kanyargós ösvényen a főút felé. Sokkal kellemesebben érzem magam a dzsekijében, és hagyom, hogy a lábamat csapkodó hús menetszél kicsit csillapítsa a libidómat. Akármennyire is élvezem az évődést, nem bírok túl sokat elviselni belőle. Még előttünk áll az egész este, és nem akarok arra ébredni, hogy alatta fekszem, miközben utána ácsingózik a szexéhes kötélékem.

Vagy mégis?

Nem, bassza meg! Akármilyen ügyesen is járhatja Gabe a száját, ezt nem akarhatjuk. Azon gondolkozom, vajon azzal is megelégszem-e, ha a zuhany alatt magamhoz nyúlok, csak hogy tompítsam ezt a sóvárgást.

Nem tettem ilyet, mióta North házában lakom. Furcsának találtam volna, hiszen egy fedél alatt élek a horgonyaimmal, és mióta elrabolt az Ellenállás, Gabe és Atlas éjjel-nappal velem van.

Lehet, mindössze arra van szükségem, hogy kiengedjem egymagamban a gőzt, és utána megkönnyebbülök.

Mire beérünk a garázsba, már tudom, hogy ez sem segítene. Az lenne a vége, hogy amikor utána ágyba bújok Gabe-bel, a kötélékem teljesen rápörögne a második körre.

A horgonyom leállítja a motort, és lecibálja magáról a sisakot.

– Mi jár a fejedben? Egész úton hozzám dörgölőztél.

Bassza meg!

– Azon gondolkodtam, mikor elégítettem ki magam utoljára. Mielőtt lefekszünk, lehet, hogy kisajátítom a zuhanyzódat, vagy bezárkózom a fürdőszobámba egy órára, hogy lenyugodjak.

Nyilvánvalóan nem lett volna szabad ezt mondanom.

Néha megfeledkezem arról, hogy a horgonyaim kétszer nagyobbak nálam, vagyis a kurva életbe, akár *háromszor* akkorák, mert Gabe a seggem alá teszi a kezét, és miközben leemel a motorról, a dereka köré kulcsolom a lábam, és a hátához simulok.

Felháborodva vinnyogok, de ő csak nevet rajtam. Nem tesz le a földre, a hátán cipel tovább, ezért egy idő után én is vele együtt nevetek.

– Az este hátralevő részében nem osztózom rajtad mással, szóval az én szobámba kell jönnöd. Holnap Bassingeré lesz, és mindketten tudjuk, hogy ha rajta múlna, még csak rád sem nézhetnék. Szóval ha ki kell elégítened magad a zuhanyzóban, arra az enyémben fog sor kerülni.

Átkarolom a vállát, és élvezem, hogy visz a hátán. Csak reménykedni tudok abban, hogy senkivel nem futunk össze a szobája felé tartva. Egyébként fogalmam sincs, hol a szobája, szóval még csak be sem húzhatom a nyakam, hogy mindenki elől elrejtőzzek.

Ugyanabba a liftbe szállunk be, amivel a szobámig szoktunk menni, ugyanakkor Gabe a második emelet gombját nyomja meg. A nyakába fúrom az arcom, és alaposan beszippantom az illatát. Érzem rajta a hús, éjszakai levegőt, és a harc alig észlelhető bukéját. Épp akkor csukódik be a lift ajtaja, amikor megint kinyitom a szemem, azt viszont még pont elkapom, ahogy Nox engem bámul a folyosó végéről.

Legalább egyszer szívesen találkozna vele úgy, hogy nem vicsorog rám, mert ettől mindig rohadt gyorsan elromlik a kedvem.

– Ne is törődj vele, horgony! – támogat Gabe. – Előbb-utóbb túlteszi magát a faszságain. Talán.

Felhördülök, és ficáncolni kezdek, hogy tegyen le, ám erre csak még erősebben szorítja a lábam.

– Nem fogja – felelem. – Azt hiszem, Nox egyetlen része, amelyik valaha is elfogad majd engem, az Brutus, és őszintén szólva nekem ennyi is elég.

Amint kinyílik a lift ajtaja, Gabe rohadt gyorsan elindul a folyosón. Azt hiszem, még sohasem jártam erre felé, és miután kétszer is elkanyarodik, már tudom, hogy akkor sem lennék képes kijutni innen, ha az életem múlna rajta.

Tényleg meg kell kérnem Northt, hogy adjon nekem egy térképet.

Amikor megállunk egy ajtó előtt, Gabe előveszi a kulcsát, és kinyitja a zárat. Kitér az ajtó, majd int, hogy én menjek be előbb. Egész este bombázott a mocskos gondolataival, most viszont nagyon édes, és tökéletes úriemberként viselkedik.

Pontosan úgy néz ki a szobája, ahogy vártam, hemzsegek benne a focihoz és a sporthoz köthető cuccok. Az ágya szépen bevetve, nyilván járt nála a szobalány. A szekrény tele van ruhákkal. Egy hatalmas tv lóg a falon, alatta egy játékkonzol, mindenütt cipők. Világos, hogy afféle lerakatként használja ezt a helyet.

– Azt hiszem, rendet kellett volna raknom, mielőtt jössz – mentegetőzik a tarkóját vakargatva.

Megvonom a vállam, és gondolkodás nélkül hanyatt dőlök az ágyán.

– Egyáltalán nem érdekel, hogy nincs makulátlan rend. Az én szobám hetek óta srácok, párnák és mindenféle szarság csatatere.

Felnevet, és a karjára támaszkodva fölém hajol, hogy adjon egy puszit az arcomra. Aztán feltornássza magát, és elindul a fürdőszoba felé.

Amint kinyitja a zuhanyt, csak arra tudok gondolni, hogy ott áll alatta meztelenül, és habzik a testén a tusfürdő. Vajon ki fogja verni magának? Vajon benne is akkora a feszültség, mint bennem, és elképzel ebben a ruhában, vagy abban az apró tangában, amit folyton kivillantottam neki? Istenem, kibaszottul vágyom rá.

Inkább elkezdem törni a fejem a beadandókon.

És azon, hogy mindenki szörnyetegekről, stadionokba rejtett bombákról és elrabolt emberekről pusmog. Hogy mire képes az Ellenállás. A biztonság kedvéért a szüleimet is felidézem magamban.

Végre lenyugszik a libidóm a picsába.

Gabe melegítőnadrágban és trikóban jön ki a fürdőszobából. Felmászik mellém az ágyra, és habozás nélkül átölel. Felsőhajtok, és beleolvadok az ölelésébe. Örülök, hogy sokkal lazábban kezeli ezt a helyzetet, mint Gryphon, és tényleg azt akarja, hogy vele legyek.

Egy ideig hallgatunk, és közben magunkba isszuk a másikat.

– Tartozol nekem valamivel, horgony – szólal meg tagoltan ejtve a szavakat.

Felsőhajtok, mert már számítottam erre. Azt hittem, amint megérkezünk a raktárhoz, rögtön rátér a témára, mert akár előre is kérhette volna a jutalmát. Melengeti a szívemet, hogy bízik abban, betartom a megállapodásunk rám eső részét.

Hagyom lecsukódni a szemem, és a szívverése erős hangját hallgatva megpróbálom összeszedni magam. Sokat gondolkodtam azon, mit mondjak neki, hogy a biztonságos utat válasszam-e, vagy a létező legrosszabbat, és arra jutottam, muszáj elárulnom magamról valami rosszat.

Azért, hogy figyelmeztessem.

– Gyerekkoromban sokat költöztünk – kezdem. – Akkoriban nem tudtam, hogy miattam, most viszont már világos. Hatéves koromban mutatkozott meg először a képességem, és... az egyik szomszéd fiú nagyon bunkón viselkedett velem. Mindig piszkált, húzgálta a hajamat, iskolába menet elvette tőlem a táskámat. Apám azt mondta, álljak ki magamért, de szóljak nekik, ha segítségre van szükségem. Én viszont nagyon makacs gyerek voltam.

Gabe keze fel-le jár a hátamon, hogy megnyugtasson, és hála istennek, meg sem próbál hümmögni vagy közbeszólni. Nem tudom, képes lennék-e tovább beszélni, ha ezt tenné.

– Ez a fiú egyszer fellökött az iskolai játszótéren. Egy éles kő felhasította a kezemet, mire a képességem teljes erőből lecsapott rá. Nem lassan merészkedett elő és alakult olyanná, amilyen most. Mindhárom képességem hirtelen tört elő, és a fiú már agyhalottan rángatózott a földön, mire egyáltalán esélyem lett volna feltápászkodni az esésből. Csak egy kölyök volt, egy seggfej, aki nem tudta, hogyan beszéljen az érzéseiről, mert... hát mert hatévesen senki sem tudja. Most pedig halott. A képességem lassan szétrágta az agyát, és a szülei végül tizenkét éves korában kapcsolták le a gépről. Lehet, hogy ti nem vagytok szörnyetegek, de... nos, én az vagyok.

Nem szeretek erre visszaemlékezni, nem szeretek azokról az alkalmakról beszélni, amikor használtam a képességemet, még akkor sem, ha azt jó okkal tettem. Lucas azonban benne van a három legutálatosabb témában, amit mindig kerülni szoktam.

A szüleim balesetével együtt.

– Amikor először átváltoztam, majdnem megöltem Gryphont – vallja be Gabe.

A szívem rendetlenül ver, én pedig felemelem a fejem, hogy rá tudjak nézni. Ahogy találkozik a tekintetünk, tétován nyel egyet, és kell egy kis idő, mire rájövök, amiatt aggódik, hogy neheztelni fogok rá.

Épp most árultam el neki, hogy miattam halt lassú, fájdalmas halált egy hatéves gyerek, és még ő fél attól, hogy felbosszant.

– Nekem sokáig rejtve maradt a képességem – meséli. Leginkább azért, mert nagyon jól telt a gyerekkorom, és a szüleim a széltől is óvtak. Anyámnak mint központi horgonynak apám mellett volt egy másik horgonya is, de John még a születésem előtt meghalt a lázadások során, ezért a szüleim nagyon féltettek. Az eltűnése után váltottam át először.

Ó, istenem! A mellkasára hajtom a fejem, és körkörösén masszírozni kezdem a karját, hogy tudja, itt vagyok vele, figyelek rá, és nem ítélem el azért, ami történt.

Hogy is tehetném?

– Apám már egyébként is teljesen esztétét vesztette attól, hogy a Draven fivérekkel osztozom egy köteléken. Előző nap kaptunk erről hírt, és amikor Gryphon eljött hozzánk, hogy értesítsen az eltűnésekről, én egyszerűen... elvesztettem a fejem. Átváltoztam, és semmit sem tudtam arról, mi történik velem. Nem értettem, hogy működik ilyenkor az agy, ezért... bassza meg, fogalmam sem volt, mit teszek. Mire végül visszaváltoztam, Gryphon szinte teljesen összetört. Amennyire apám tudta, meggyógyította, de a sebhelyeket nem sikerült eltüntetnie. A szüleim borzasztóan haragudtak rám. Nagy indulatokat váltott ki belőlük, hogy az egyetlen fiuk váltó, ráadásul a legveszélyesebb kötelékbe tartozik. Rémesen viselkedtem velük, és aztán... apám meghalt. Nem emlékszem, mikor mondtam neki utoljára, hogy szeretem, mert kurva szarul bántam vele.

Legszívesebben sírva fakadnék.

Ha bárki is tudja, milyen megbánni, ahogyan a szüleikhez viszonyult, és még évekkel később is emiatt szenved, az én vagyok. Épp ezért tisztában vagyok azzal, hogy semmi olyat nem mondhatnék Gabe-nek, amitől jobban érezné magát, semmi

olyat, ami begyógyítaná ezeket a sebeket. A nyakába fúrom az arcom, és átölelem. Egymásba gabalyodva, minden ítékezés nélkül fekszünk, mert ki más érthetné meg az ember legrosszabb pillanatait, mint a horgonya, aki arra született, hogy bármi történjék is, szeresse? Életemben most először talán hajlandó vagyok elgondolkodni azon, hogy higgyek ebben. Elhiggyem, hogy Gabe szeretheti a megtört, rémséges, riasztó oldalamat is.

Összebújva alszunk el a tévé előtt. Gabe arca olyan közel van az enyémhez, hogy sajnó tőle a mellkasom.

Úgy alszom, mint akit agyonütöttek, és a kötelékeimet elégedettséggel tölti el, hogy Gabe az enyém.

Amikor Gryphonnal aludtam, arra ébredtem, hogy átkarol, holott meglehetősen biztos vagyok abban, hogy ki nem állhat. Ennél csak egyvalami gyötrelmesebb.

Egy olyan férfin feküdni, akibe épp kezdek beleszeretni, és akinek az egyik keze a csípőmet fogja, a másik pedig a fenekem vonalát követve közelebb húz magához. A mellkasához préseli az arcom, és a lábam közé dugja a combját, miközben a kemény farka a hasamhoz feszül.

Legszívesebben *soha* nem mozdulnék meg.

– El fogsz késni – motyogja Gabe a hajamba, amikor harmadjára is megszólal az ébresztőm, engem viszont ez egyáltalán nem érdekel.

Miután ezt vele is közlöm, felnevet, és csókot nyom a fejem búbjára.

– Most ezt mondod, viszont Gryphon pokollá teszi majd az edzést, ha azt hiszi, lazálsz.

Nyöszörögve elhúzódom tőle, mire a kötelékem máris gyászolni kezdi a köztünk támadt távolságot.

– Nem hiszem, hogy az eddigieknél keményebben bánhatna velem. Úristen, ha mégis, lehet, nem élem túl.

Gabe mosolyogva nyújtózkodik, ugyanakkor nem kel ki az ágyból.

– Akkor jobb, ha elrángatod innen a csinos segged, horgony!

Utálom őt. Vagyis nem, de őszintén szólva képes lennék kockára tenni az életem, ha itt maradhatnék vele az ágyban. Csakhogy ez nem történhet meg. Mire kimegyek a szobából, Gabe már újra mély álomba merül. Szerencsére találkozom egy ablakpucoló szobalánnyal, aki megmutatja, merre van a lift, onnan pedig már egymagam is biztonságosan eltalálok a konditeremig. Igyekezniem kell, hogy ne késsek el, és pont ugyanakkor érek az ajtóhoz, mint Gryphon.

Ő az ellenkező irányból jön, és hála istennek a kötelékem engedelmes és elégedett a mellkasomban, az agyamnak egy nagyon kicsi, csendes szeglete ugyanis azon tűnődik, Gryphon vajon hol töltötte az estét, mert reggel öt van, és nem a ház felől érkezett.

Rám szegezi a tekintetét, gyorsan végigmér, aztán oldalra pillant, és elkáromkodja magát. Lenézek magamra, egy rövidnadrág és Gabe egyik ujjatlan pólója van rajtam, ugyanaz, mint tegnap. Megint összerándul a gyomrom. Utálom ezt, bassza meg!

– Hogy érzed magad? Kézben tudod tartani a köteléked? – kérdezi Gryphon, miközben kinyitja az ajtót, és felkapcsolja a villanyt a teremben.

Utánamegyek, leteszem a kulcsomat és a telefonomat a padlóra a szőnyeg mellé, majd leülök, és rögtön hozzálátok a nyújtáshoz.

– Jól vagyok. North terve remekül bevált, ura vagyok a helyzetnek. Meg kell majd köszönnöm neki.

Nem vagyok hajlandó úgy viselkedni, mint egy elkényeztetett poronty. Nagyon nehéz lesz kimondani azokat a *köszönömket*, mégis megteszem, ha beledöglök is.

Gryphon lassan bólint, de végül leszegi a fejét. Hoz pár palack vizet a hűtőből, hogy legyen mit innunk.

– Vegyük át újra az alapállásokat. Ma is azt csináljuk, mint tegnap.

Furcsán viselkedik, ugyanakkor nekem még mindig görcsöl a gyomrom, ezért rögtön belevetem magam az edzésbe, mintha minden rendben lenne. Az a terv, hogy addig színlelek, amíg minden valóban rendben nem lesz. Ez egy régi, ám hatékony stratégia, és biztos vagyok abban, hogy működni fog, ha Gryphon is alkalmazza.

Ő viszont nem teszi.

Az alapállások után közelharccal folytatjuk. Máris jobban megy. Most, hogy a teljesítményemre összpontosítok, gyorsabban tanulok. Elképesztő, hogyan alakulnak a dolgok, amikor az ember kétségbeesetten munkálkodik azon, hogy az edzője ne nézze ügyetlennek vagy lustának.

Amikor Gryphon századjára is a szőnyegre hajít, és már alig kapok levegőt, megfordul a fejemben, hogy ott helyben meghalok. Egyszerűen csak megadom magam, és hagyom leállni a szívem. Gryphon felettem áll, és kinyújtja a kezét, hogy felsegítsen, ugyanakkor továbbra is nyugtalannak és furcsának találom. Ettől én is feszengeni kezdek.

Mivel a halál valójában nem jöhet számításba, megemberelem magam, és szembesítem a helyzettel.

– Jobb lenne, ha egyszerűen csak elmondanád, ha történt valami. Nem tudom hova tenni, hogy ilyen furcsán viselkedsz.

Ez elég ahhoz, hogy egyenesen rám nézzen. Ma még kirívóbbnak találom a szeme fölötti sebhelyet, leginkább azért, mert már tudom, hogyan szerezte. Szerencsés, amiért nem vesztette el a szemét, és ezért néma hálát rebegek Gabe apjának.

Még ha úgy gondolta is, hogy a horgonyaim szörnyetegek.

– Semmiség az egész – legyint, viszont amikor forgatni kezdem a szemem, ránt egyet a vállán, és tovább folytatja. – Ma jobban nézel ki. Csak megdöbbsz, mennyivel jobban.

Azta. Azta!

Gryphon rohadt jól tudja, hova kell belém szúrnia a kést. Leejtem a kezem, bólintok, és elhúzom a szám, aztán nem tudom tovább magamban tartani a szarkasztikus választ.

– Nahát, köszi! Megközelítem már az elvárásaidat, vagy továbbra is másodrangú emberként fogsz bánni velem? Tudod,

mit? Jobb lenne, ha megint az arcomba nevetnél, mert az inkább illene ehhez a helyzethez.

Az órára nézek. Még van tíz percünk, viszont nincs az az isten, hogy tovább tűrjem ezt a faszágot. Lehajolok, felveszem a vizet a földről, megiszom, ami maradt a palackban, aztán összeszedem a cuccaimat, és eltűnök innen. Ha futva megyek vissza, kellően ki tudom szellőztetni a fejem ahhoz, hogy ne tegyek tönkre mindenkit, akibe ma belebotlom.

Kibaszott horgonyok!

Gryphon elkapja a könyökömet, megperdít, és a mellkasához húz.

– Te meg mi a fasról beszélsz? – háborog. – Csak annyit mondtam, hogy hetek óta elnyúzottnak, fáradtnak és kurvára élettelennek láttalak. Már aggódtunk, hogy egyszer holtan fogsz összerogyni, vagy felrobbansz, mint Unser.

Oké, most komolyan, ki a *faszom* az az Unser?

Bassza meg, Oli, összpontosíts!

– Most hazamegyek – jelentem ki. – Lehet, hogy hajlandó és kész vagyok arra, hogy megtanuljam, hogyan védjem meg magam, de nem fogom csak úgy eltűnni a hülyeségeidet. Mára befejeztem.

Próbálom elhúzni tőle a könyökömet, ő azonban nem enged el. Amikor egy lépést hátrálok, kirántja alólam a lábam, visszafektet a padlóra, és rám nehezedik. Kellően sokszor gyakoroltuk ezt a mozdulatot ahhoz, hogy fájdalom nélkül érjek földet, ugyanakkor attól még rohadtul haragszom rá, hogy ezt csinálja velem.

Ez viszont nem számít, mert moccanni sem tudok alatta.

– Csak egyszer! Egyetlenegyszer szeretnék úgy beszélni veled, hogy ne kelljen ezt tennem! – dühöng, amitől még a kötelékem is begurul.

– Kurvára sajnálom, hogy a közelemben kell lenned!

Megmozdul, és már csak az egyik kezével szegezi az enyémet a fejem fölé. A másikkal megfogja az állam.

– Mi lenne, ha eldöntenéd, mit akarsz? Már fogalmam sincs, hogy amiatt aggódsz, mert meg akarlak dugni, vagy azért, mert egyáltalán nem vágyom rád. Nem tudok lépést tartani veled.

Utálom őt.

Nagyon közel van hozzám, és fényleni kezd a szeme, amikor elkezdi használni a képességét. Legszívesebben leordítanám miatta a fejét.

Óvatosan megválogatom a szavaimat.

– Vágyini a tőlem kapott hatalomra, és vágyini *rám* az két külön dolog. Már tudom, hogy te melyiket akarod, szóval jobb, ha el sem kezded a játszmázást!

Közelebb hajol, és a számra suttogja a választát.

– Semmit sem tudsz, horgony. Sosem maradsz elég ideig egy helyen, hogy bármit is megtudj. Amint komolyra fordulnak a dolgok, lelépsz, és ennek semmi köze ahhoz, hogy én mit akarok. Akár meg is kérdezhetnéd.

Gyorsan hálát rebegek a világegyetemnek, amiért már nem állok a horgonyköd hatása alatt, mert egy héttel ezelőtt még sírva fakadtam volna ettől a beszélgetéstől. Hogyan kérdezzem meg őt erről? Mi a fenéért kérdeznék tőle ilyesmit, amikor *nagyon* egyértelműen jelezte, mit gondol a témáról?

Lassan ingatja a fejét.

– Ez nem az a lány, aki egyenesen az Ellenállás karjaiba futott, hogy megmentse a barátját. Hova tűnt a gerinced?

Mintha vörös posztót lengetne előttem. Erőt veszek magamon, és szétfeszítem az állkapcsom, hogy felelni tudjak.

– Miért nevettél ki? Miért olyan kurva vicces, hogy vágytam rád, amikor a kötelékem átvette fölöttem az irányítást? Miért...

A szájával szakít félbe.

Megcsókol.

A kötelékem kirobban a mellkasomból, felé igyekszik, és összekapcsol minket. Gryphon felmorran az erejétől, de tovább csókol, szája az enyémet követeli. Felnyögök az érzéstől, hogy egymásba gabalyodtunk, ő pedig a lehetőséget kihasználva még mélyebben csókol, nyelve az enyémen siklik, keze erősebben szorítja a csuklóm.

Aztán elhúzódik tőlem.

– Kurvára leszarom a hatalmat – jelenti ki. – Kurvára leszarom, mit akarnak vagy mit gondolnak mások a kötelékünkéről. Azért nevettem, mert heteken át a te ágyadban aludtam, és próbáltam meggyőzni magam arról, hogy képes vagyok türelmet gyakorolni,

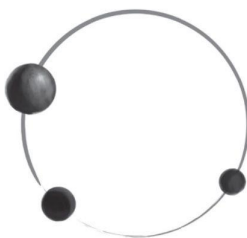
és addig várni, amíg készen nem állsz, és jó érzéssel töltött el, hogy talán te is küszködsz ezzel. Azért nevettem, mert amikor idejöttél, úgy viselkedtél, mintha mindannyiunknál jobb lennél, holott alig bírtad türtőztetni magad a közelemben. Nem sejtettem, hogy mennyire szenvedsz. Ellenkező esetben nem vettem volna félvállról azt a helyzetet.

Nagy nehezen nyelek egyet, ám amikor újra a szájára pillantok, lemászik rólam, és azt mondja:

– Tudod, nekem is vannak határait. Ha nem akarod megpecsételni a köteléket, akkor most rögtön el kell menned innen.

Szinte alig tudom átvészelní a napot.

Hol teljesen szétszórt vagyok, hol minden figyelmem az előttem álló feladatra összpontosul. Belemerülök a tanulásba, gőzerővel jegyzetek, hogy átmenjek a vizsgákön, viszont képtelen vagyok rendes beszélgetést folytatni a barátaimmal.

Sage furcsán bámul, ellenben egy szót sem szól, és nem is próbál rákényszeríteni arra, hogy összeszedjem magam. Sawyer hiába ugrat, elengedem a fülem mellett a megjegyzéseit. Felix csak ebéd közben csatlakozik hozzánk, és Sage-hez hasonlóan udvariasan békén hagy a francba.

Gabe a szokásosnál is odaadóbban viselkedik, és mindenén összekap Atlással, csak hogy a közelemben lehessen. Hálás vagyok neki, mert Gryphon reggeli monológja mindent megkérdőjelezett bennem.

Mintha eddig mindent rosszul tudtam volna.

Elfogadtam, hogy gyűlölnék. Ez kapóra jött ahhoz, hogy tartani tudjam tőlük a távolságot. Meggyőztem magam, hogy csupán a kötelékem vágyik olyan kétségbeesetten az elfogadásukra, viszont nem hazudhatok többé magamnak. Még ha emiatt olyan dolgok is a felszínre kerülnek, amiket fel kell dolgoznom.

Például mi van, ha North is így érez?

Azért olyan szigorú, mert vágyik a kötelékre, vagy mert valójában engem akar? Azt hiszem, nagyon világosan tudtomra adta, mennyire nem örül, amiért engem rendelt neki a sors, de vajon azért gondolom ezt, mert így akarom hinni, vagy tényleg igazam van?

Nox olyan, mint Pandóra szelencéje, tele „kösz, nem”-mel, ugyanis ha elkezdem törni rajta a fejem, soha semmire nem fogok jutni. Van valami a viselkedésében és a tetteiben (mind kibaszott rémes), ami miatt egyszerűen nem tudom kiverni a fejemből.

Erővel kell kényszerítenem magam arra, hogy ne idézzem fel azokat a pillanatok, amikor rémülten vert a szíve a fülem alatt, vagy amikor az ölébe ültem, és az egész teste megmerevedett. Brutus még elő is merészkedett, hogy ellenőrizze, mi történik. Valószínűleg az volt az első alkalom, amikor azt érezte, veszélyben vagyok.

– Azt hittem, segít, ha minden este mással alszol. Ha Ardern elrontott valamit, szívesen végzek vele – duruzsolja Atlas a fülembe, mire visszatérek a jelenbe.

A többiek időközben elmentek, csak Gabe maradt velünk, őt viszont túlságosan leköti a telefonja, és nem figyel ránk.

Nem is emlékszem, mikor állt fel Sage, Sawyer és Felix.

Megköszörülöm a torkom.

– Nem, csak... reggel beszéltem Gryphonnal, és most át kell gondolnom az egész életemet.

Atlas lassan bólint, szeme csillogni kezd, és egy kissé elvigyorodik.

– Ó, tényleg? Meddig jutottál? Elérkeztél már hozzám?

Közelebb hajolok, és ösztönösen végighúzom a szám a száján, csak egy pillanatra, hogy érezzem. Ő viszont megdermed, és amikor eltávolodom tőle, próbál megint közeledni felém. Nevetve a mellkasára teszem a kezem.

– Nem lett volna szabad ezt csinálnom. Lövésem sincs, mi ütött ma belém.

Felvonja a szemöldökét, és a számra pillant.

– Bármilyen is az, nekem bejön. Csókolj meg, amikor csak akarsz, édes.

A hangjától dorombolni kezd a kötelék a mellkasomban, és előcsalogatja Atlasét, amit már a bőrömnön érzek.

– Vágjátok, hogy nyilvános helyen vagytok, ugye? – szólal meg Gabe. – Jézusom, még most hagyjátok abba ezt a hülyeséget,

mielőtt North megneszeli, mert akkor megint baszhatjuk a közös vacsorát.

Mindkét kezemet az arcomra szórítom, és Atlas mellkasának dőlök.

– Csak nem úgy, ahogy kellene – motyogom.

Bár a szavakat eltompítja a kezem, mindketten hallanak.

Atlas megdöbben, majd vakkantva felnevet, Gabe pedig a szemét forgatja. Egymásra néznek, amitől a kötelék duruzsolni kezd a mellkasomban, ugyanis kétségbeesetten vágyik mindkettejükre.

Felnyögök, aztán felpattanok, átlendítem a táskát a vállamon, és lesújtó pillantást vetek rájuk.

– Mit nem lehet érteni abban, hogy a kötelékem egy kiéhezett ribanc?

Atlas megrántja a vállát, aztán megfogja a kezem.

– Te kezdted. De azt leszögezem, hogy ma este senkivel sem fogok osztozni rajtad. Ha halmazni szeretnéd az élvezeteket, válassz egy másik estét, mert ma csak magamnak akarlak.

Gabe a fejét ingatva foglalja el a helyét a másik oldalamon, és ő is megfogja a kezem. Ennek cukinak kellene lennie, ám határozottan úgy érzem, mintha kötelet húznának velem, és így akarnák eldönteni, melyikük a dominánsabb.

– Senki sem fog lemondani a saját estéjéről... kivéve talán Noxot – mondja Gabe. – Majd meglátjuk, hogy megy vele az első éjszaka, bassza meg, és aztán átértékeljük a helyzetet.

Ez nekem is sokszor eszembe jut, mert ma Atlasszal leszek, holnap viszont már Noxszal, és kezdek parázni tőle.

Megbízom benne? Nem, cseppet sem. Megelégszem annyival, hogy North megbízik az öccsében? Szintén nem, bár emiatt kicsit rosszul érzem magam. Nagyon őszintén beszélt velem, és biztosított arról, hogy közbelépett volna. Mégis van egy olyan megérzésem, hogy az öccse óriási vakfolt az életében.

Megbízom Gryphonban? Erre a kérdésre már nehezebb válaszolni. Elfogadom, hogy hisz Northnak. Ez valamivel nagyobb súllyal esik latba, mert ő képes megállapítani, ha Nox hazudik, szóval rajta keresztül talán ki tudom deríteni, hogy végigcsinálhatom-e a dolgot.

Gabe elindul edzésre, de előtte ad egy gyors puszit az arcomra. Atlas elvisz a kávézóba, mert nemsokára kezdődik a műszakom. Arra számítok, hogy utána ott is hagy, mint általában, mert kevésbé aggódik a biztonságom miatt, mióta tudja, hogy bármikor bevethetem a képességemet, és az edzéseknek köszönhetően a testi erőmet is. Ennek ellenére leparkolja az autót, majd besétál velem a kávézóba. A szememet forgatom, amikor Gloriára vigyorogva kávét rendel, mellé pedig annyi ennivalót, ami a négyórás munkaidőm végéig kitart. Leül a szokásos helyére, amit már kisajátított magának.

Folyamatosan, több hullámban érkeznek a vendégek, diákok és tanárok egyaránt, csak hogy az egész napos szétszórtságom miatt nyilván lemaradtam egy fontos eseményről, mert mindenki ugyanarról beszél.

Az egyik tanácsost eltávolították a helyéről.

Eleinte nem szentelek különösebb figyelmet a dolognak, mert már tudnék róla, ha North lenne az. Egyébként pedig leszarom a tanácsot, csupán az érdekel, hogy továbbra is hagyják, hogy North minden káros következmény nélkül azt tehessen velem, amit csak akar. Aztán meghallom a nevet.

Sharpe.

Ő volt az egyik tanácsos, akire Gabe hónapokkal ezelőtt figyelmeztetett Sage szülinapi bulija előtt. Valami olyasmit mondott, hogy képes átkutatni a fejem, és kideríteni az összes titkomat... Kíváncsi vagyok, mi kell ahhoz, hogy kirúgjanak egy olyan embert a tanácsból, akinek születése óta ott van a helye.

Szó szerint.

North az apja helyét örökölte meg, tehát úgy tűnik, az apja hiába ölte meg a horgonyát, még ez sem bizonyult elégnek ahhoz, hogy a családja elveszítse a helyét. Gabe említette, hogy egy ideig North nagybátyja ült be a tanácsba, amíg North nagykorú nem lett, és át nem vette a helyét.

Rohadt kíváncsi vagyok arra, mi történhetett, csak hogy körülöttem senki nem tud semmit, vagy legalábbis nem beszélnek róla nyíltan. Atlással egymásra nézünk, amikor a szomszédos asztalhoz kell mennem, ő viszont csak megrántja a vállát.

– Megkérdezhetem róla a szüleimet, de ők is mindössze annyit fognak tudni, ami a hivatalos közleményben szerepelt – jegyzi meg.

Bólintok. Tisztában vagyok azzal, hogy egy tanácsossal lakunk egy háztartásban, aki *pontosan* tudja az okokat, ugyanakkor meglehetősen biztosra veszem, hogy North lószart sem fog elárulni nekünk.

Ettől pedig újra a kötelékemmel kapcsolatos problémákon kezdem törni a fejem.

Megvárom, hogy kissé elcsendesedjen a kávézó, és az egyetemisták utolsó csoportja is elmenjen végre, majd szólok Gloriának, hogy kimegyek a mosdóba. Magammal viszem a telefonomat, és bezárom az ajtót. Kissé remegő kézzel írok Gryphonnak.

Szeretnék kérni tőled egy szívességet, ami miatt nagyon kínosan érzem magam, szóval légy szíves, ne legyél seggfej.

Nem tudom, tényleg azt várom-e, hogy válaszoljon, hiszen soha nem ír nekem, ám szinte azonnal megrezdül a telefonom.

Csak mondd el, mire van szükség!

Hm. Azt hiszem, csodákat művelt, hogy reggel tisztáztuk a dolgokat, és megbeszéltük, mi a fenét művelünk.

Megkérdeznéd Noxtól, hogyan viszonyul ahhoz, hogy holnap este az ő ágyában alszom? Légy szíves, győződj meg arról, hogy ez tényleg oké! Nem akarok úgy odamenni, hogy aztán darabokra szedjen miatta.

Gryphon nem válaszol azonnal, de nem ücsöröghetek órákig a mosdóban, mert Gloria még azt hiszi, megy a hasam, vagy ilyesmi. Úgyhogy küldök még egy utolsó üzenetet, aztán elteszem a telefont, és folytatom a munkát.

Légy szíves! Bízom benned, hogy gondoskodni fogsz a biztonságomról.

A műszak végén Atlas nem visz egyenesen haza, hanem előtte elugrunk tacóért ahhoz a büfékocsihoz, amiről Gabe hetek óta áradozik. Fel sem tűnt, hogy Atlas annyira figyelt rám, hogy tudja, minden vágyam kipróbálni. A halas taco a tíz kedvenc kajám egyike, ezért amikor arrafelé gurulunk, olyan szélesen elvigyorodom, hogy majd kiesik a fogam a számból.

– Nagyon könnyű neked örömet okozni, horgony – jegyzi meg Atlas. – Cipő, kaja, és a napokig hordott pulcsik... a többiek kibaszott hülyék, ha még ezt sem képesek megadni neked.

Forgatom a szemem.

– Lehet, hogy ennél kicsit bonyolultabb a helyzet, de kezdetnek ez is megteszi.

Összeszűkített szemmel néz rám, amikor a kilincsre teszem a kezem, majd lóhalálában megkerüli az autót, hogy kinyissa az ajtót, és segítsen kiszállni. Gabe mindig velünk utazik hátul, és ezt ő szokta csinálni, ezért eddig fogalmam sem volt arról, hogy Atlas is ilyen régimódián viszonyul ehhez. Igazán kedves tőle. Rendelés után megpróbálok fizetni. Továbbra sem sikerült törlesztenem neki azt a sok reggelit, amire meghívott, mégis úgy viselkedik, mintha ezzel halálos sebet ejtenék rajta.

– Azt mondtad, fedezed a kiadásaimat, amíg saját lábra nem állok. Most már dolgozom, és ki tudom fizetni a vacsoránkat – intek neki, mire ő játékosan lesújtó pillantást vet rám.

– Kurvára csak a holttestemen át fog a horgonyom fizetni a vacsoráért. Azt hiszed, disznóólban nevelkedtem? Tedd el a pénzed, mielőtt még jobban zavarba hozol.

Tréfálkozva beszél, ellenben a tekintetén látom, hogy komolyan gondolja. Előveszi a saját bankkártyáját, lehúzza a terminálon, és rávigyorog a lányra, aki nagyon udvariasan, ám fagyosan állítja össze a rendelésünket.

Atlas mindig kifejezetten ügyel arra, hogy barátságosan viselkedjen másokkal, de jelezze számukra, hogy nem elérhető. Amikor a lány végignéz rajta, és a tekintete megállapodik az egymásba kulcsolódó ujjainkon, Atlas még közelebb húz magához, hogy fel se merüljön, hogy esetleg szabad.

Ez *rohadtul* tetszik a kötelékemnek.

Összebújva várakozunk a hús, esti levegőben, miközben a többi vendéget figyeljük. Lopva minket bámul minden diák, akit észreveszünk, és a fejüket összedugva sugdolóznak rólunk, viszont túl jól érzem magam a horgonyom karjai között ahhoz, hogy nagy ügyet csináljak ebből.

Amint elkészül az ennivalónk, Atlas visszaterel az autóhoz, ellenben ahelyett, hogy beülnénk, teljesen meglepődöm, amikor gyengéden feltesz a motorháztetőre, hogy ott együk meg a tacót.

Óvatosan fészkelődöm, nehogy megkarcoljam vagy behorpasszam a fémet. Atlas ezzel szemben nem igazán ügyel erre, csak felmászik utánam, odaadja az innivalót, és leteszi kettőnk közé a kaját. Ez tökéletes lehetőség arra, hogy anélkül lehessünk kettesben, hogy ránk nehezedne a Draven-kastély irdatlan súlya.

Megkóstolom a tacót, és megerősítem, hogy ez a legjobb, amit valaha ettem. Olyan finom a falat a számban, hogy felnyögök, mire Atlas ismét rám vigyorog, és olyan egyértelműen fészkelődik, hogy felnevetek.

– Csak gyötörsz! Pedig én mindent megtettem érted, édes – veti a szememre, mire szalutálok neki az étellel.

– Mondtam már, hogy ha le akarsz nyugózni, akkor nem lesz elég a vacsora és a mozi, bébi – tréfálkozva szólítom így, de fellángol tőle a tekintete.

Azt hiszem, a jövőben többször fogom így hívni.

Bassza meg, nem feledkezhetek meg magamról!

Nyelek egyet, oldalra pillantok, és szemügyre veszem a környezetünket. Senki sincs a közelben, aki hallhatná, miről beszélgetünk, viszont elég nagy a mozgás kora este ebben az álmos egyetemvárosban.

A büfékocsik népszerűek, és többtucatnyian állnak sorban mindegyik előtt. Akad pár diák is, akik nyíltan iszogatnak a parkolóban, nevetgélnek, és hangosan ugratják egymást. Mintha egy percre a saját kis buborékunkban lennénk.

– Nem kell aggódnod, édes. Nem azért hoztalak el vacsorázni, mert bármiben is reménykednék. Csak egyáltalán nem akartam ma este osztozni rajtad – duruzsolja Atlas hátrakönyökölve.

Feszülten figyel, és nem értem, hogy tud ilyen... tökéletes lenni számomra. Soha semmit nem kért tőlem. Sem azt, hogy megpecsételjük a köteléket, sem azt, hogy együtt legyünk, egyetlen átkozott dolgot sem.

Szinte már túl jó ahhoz, hogy igaz legyen.

Az agyam megtelik mindenféle rossz gondolattal. Muszáj lesz feszegetnem Atlas határait, próbára tennem, rájönni, miért ilyen, mert ha később ellenem fordul, azt nem élem túl.

– Mi a véleményük a szüleidnek arról, hogy ideköltöztél? Mit gondolnak arról, hogy egy szörnyeteg a horgonyod?

Leolvad az arcáról az ábrándos tekintet, mégsem haragszik rám, amiért ilyesmit kérdezek tőle, csak látszik rajta, hogy nem szeret erről beszélni.

– Egyikük sem örül, hogy ideköltöztem. Nincs szükségem a pénzükre, nekem is van bőven, szóval nem sokat tehettek ellene. De hagyjuk ezt a hülyeséget, ne nevezd magad szörnyetegnek, Oli! Ismerlek. Pontosan tudom, ki vagy, és ha szörnyeteg lennél, már rájöttem volna. De nem vagy az.

Csipegetni kezdem a második tacót, még megvan a fele, és még mindig ínycsiklandóan néz ki, ám a faggatózásomnak köszönhetően kezd elmenni az étvágyam.

– Miért vagy ebben ilyen biztos? Hogyan tudhatnál rólam mindent, ha csak az egyik képességemet ismered... ami ráadásul a másodlagos képességem. Nem az a legfontosabb.

Lassan bólint, és megdörzsöli a tarkóját.

– Nem akarok hazudni, Oli. Sok minden van, amit nem tudunk egymásról, sok minden, amit önszántadból nem mondasz el nekem, és sok minden, amit még én sem osztottam meg veled. Mindketten óvatosak vagyunk, és próbáljuk nem elveszíteni a másikat, miközben cipeljük a saját terheinket.

Nos, ez tényleg igaz rám. Tisztában vagyok vele, és bár azt is tudom, hogy Atlas egy egész életet hagyott hátra miattam, a kötelékemet nyugtalanítja, hogy ő is őriz titkokat.

Mármint még jó, hogy őriz. Ez természetes, mint ahogy az összes átkozott horgonyomnak vannak titkai, de akkor is. Valami miatt Atlas szavai mégis beeszik magukat a bőröm alá.

Rám néz, és visszateszi az üres tálcát a motorháztetőre.

– A szemed és a benne keletkező űr miatt North csak találgatni tud – jegyzi meg. – Úgy hiszi, neuro vagy, viszont az az űr azt súgja, hogy nem.

Bassza meg!

– Nem vagyok neuro – suttogom erőtlenül.

Atlas bólint.

– Nem, valóban nem. Tudom, hogy nem. Pontosan tudom, mi vagy, Oli, és még mindig itt vagyok. Pontosan tudom, mit tesz az emberekkel a képességed, és nem félek, nem menekülök el előled. Ugyanaz a horgony vagy, akiről gyerekkorom óta álmodozom, ugyanaz a csodálatos lány, akiért az életemet adnám Persze az is igaz, hogy elpusztíthatatlan vagyok, szóval emiatt egyébként sem kell aggódnom. Látod? Minket egymásnak teremtettek.

Ezt minden bizonnyal meg kellene beszélnünk, nem csak utalgatni rá, mert mégis honnan a fenéből tudhatná, mi vagyok?

– Szóval akkor te... ismersz valakit, akinek olyan szeme van, mint nekem? Akinek ugyanaz a képessége?

Megköszörüli a torkát.

– Nincs senki rajtad kívül, akinek ugyanilyen képessége lenne. De hallottam olyanokról, akik hasonlók hozzád, csak gyengébbek. Te egészen rendkívüli vagy, édes.

Bassza meg!

Oké, valószínűleg egyébként is rosszul gondolja. Feltehetően azt hiszi, hogy már mindent tud rólam, ugyanakkor nagyon messze jár az igazságtól.

– Az igazi kérdés az, hogy miért nem semmisítetted meg Noxot, amikor hozzád ért? Miért nem ölted meg, amiért hozzád merészelt érni?

Bassza meg!

Vajon tudja? Nem tudhatja. Hogy miért nem semmisítettem meg? Kétségkívül arról beszél, hogy képes vagyok hatni mások lelkére, és kisütni az agyukat. Határozottan nem valami másról.

Most legszívesebben elrohannék tőle. Sikítózva szaladnék végig az utcán, miközben hideg izzadságcseppek gurulnak le a hátamon. Atlas nem veszi le rólam a szemét, a karja megfeszül, mintha arra készülne, hogy utánam kell erednie.

– Ő az enyém – válaszolom végül. – Tudom, hogy ez hülyeség. Tudom, hogy átlépett egy határt, de attól még az enyém. Épp úgy a védelmére kelnék, mint a tiédre. Ez nem jelenti azt, hogy megbocsátok neki, vagy hogy örülök annak, ha a közelemben van... Egyszerűen csak nem akarom, hogy az én lelke men száradjon a halála.

Atlas bólint, és nekilát összepakolni a vacsora romjait. Úgy viselkedik, mintha nem épp most közölte volna velem, hogy tudja, mire vagyok képes, és ezzel nem forgatta volna fel az egész világomat, miközben én eszeveszetten próbálok rájönni, hogy igazat mond-e, vagy sem.

Nem tudhatja.

Vagy mégis?

Rám mosolyog, és lemászik a motorháztetőről, hogy kidobja a szemetet.

– Draven kis kéme még mindig a hajadban tanyázik. Nem vagyok hajlandó több szót ejteni a dologról, amíg itt hallgatózik.

Ó!

Ó, a fenébe, megfeledkeztem arról, hogy Brutus is velem van. Jézusom, mi van, ha elszóltam magam, és a Dravenek rájönnek, milyen rémes is valójában a képességem?

Legszívesebben felsikítanék.

Atlas segít lekászálódni az autóról, aztán a karjaiba zár, és a fejem búbjára teszi az állát.

– Elég ebből, édes! Nem érdekel, ha az életem hátralevő részét azzal kell töltenem, hogy bebizonyítom, te vagy nekem a minden, képesség ide vagy oda. Gondolkodás nélkül ölnék érted, és tudom, hogy te is így vagy ezzel. Akármeddig is tart, be fogom neked bizonyítani.

Kétségbeesetten szeretnék hinni neki.

Beszállunk az autóba, aztán visszamegyünk a házhoz. A garázsban nem áll más jármű, ezért felvont szemöldökkel nézek Atlasra, amikor parkolás után kinyitja nekem az ajtót.

– Említették, hogy mindannyian elmennek valahová? Mégis hova mennének, ahová minket nem hívtak meg?

Atlas fújtatva felnevet.

– Ki a faszt érdekel, miénk az egész ház! Kibaszhathatnánk velük kicsit. Mi a legrosszabb, amit North ágyán hagyhatunk? Gyerünk, édes! Mi a legrosszabb, ami eszedbe jut?

Kuncogok, és örülök, hogy ilyen tréfás kedvében van, aztán hagyom, hogy átvezessen a házban. Nagyon jól tájékozódik, és kicsit méregbe gurulok, amiért ennyire gyorsan kiismerte magát ebben a labirintusban.

Azt mondta, a szüleinek sok pénze van, de neki is van elég.

Felnyögök, aztán kiszakad belőlem:

– Most esik le! Te is egy ilyen házban nőttél fel, ugye? Bassza meg, te is egy óriási palotában laktál.

Átkarolja a vállam, magához húz, és közel hajol hozzám.

– Az még ennél is nagyobb volt – suttozja. – A személyzet egy másik szárnyban lakott, és külön lépcsőt használt. A szüleim *mocskosul* gazdagok. A Bassingerek a keleti part Dravenjei.

Vigyorogva rázom meg a fejem.

– Hogy lehetek annyira szerencsés, hogy ilyen gazdag és öntelt horgonyok jutottak nekem, hm? *Meg vagyok áldva veletek.*

Kacagva nyugtázza a szarkazmusomat, csak hogy nem viccnek szántam. Az én szüleimet sem gyötörték anyagi gondok, és tudom, hogy valahol vár rám az örökség, de olyan sok évet töltöttem meneküléssel, hogy megtanultam értékelni a kemény munkát, és gondoskodni magamról. Szinte émelygek a gondolattól, hogy mások pénzén és kemény munkáján élősködjek.

Aztán lassan beszivárog a gondolataim közé, hogy North aranyásónak tart, amin megint nagyon felhúzom magam.

Megköszörülöm a torkom, és témát váltok, mielőtt a kötelékelem feléled, és pattogni nem kezd emiatt.

– Szóval hol szállásolt el North? Ha a pincében, akkor ma este nyugodtan aludhatunk az én szobámban is.

Atlas halkán felmordul, majd felvisz a második emeletre. Amikor megáll, azonnal felismerem a folyosót, és felnevetek.

– Gabe mellé tett? És hogy viseled?

Figyelmeztető pillantást vet rám, miközben kinyitja és szélesre tárja az ajtaját, aztán felkapcsolja a villanyt.

A szoba teljesen üres.

Oké, ez kicsit túlzás, viszont nagyjából annyira van benne a saját személyisége, mint az én szobámban az enyém. Ugyanolyan az elrendezése és a színvilága, mint Gabe szobájának, egyedül a táskái és az ágyon heverő laptopja utal arra, hogy itt lakik. A táskái nyitva hevernek, ugyanakkor még mindig rendezetten lapul bennük a holmija.

– Igazából nem sok mindent csináltam még ebben a szobában az alváson kívül. Ha itt maradunk, megszabadulok a lakástól, és teljesen átköltözöm, de várok, amíg biztos nem leszel benne.

Bólintok, aztán megkerülöm őt, és lerogyok az ágyra. Hagyom magam belesüppedni a fényűző matraccba. Az egész házban ilyen matraccokat használnak, és azt hiszem, hirtelen én is megszerettem a drága holmikat, mert soha többé nem leszek hajlandó beérni kevesebbel.

– Biztos így gondolod? Vagy ringassunk mindenkit abba a hamis hitbe, hogy minden rendben van? Adj valami jelet, édes! – kérlel, miközben a sarkára taposva leveszi magáról a cipőt, és felmászik mellém.

A kötelékem örül, hogy így alakul az este, és hogy Atlas ilyen közel van hozzám. Meg sem próbálja átvenni felettem az irányítást, amikor a horgonyom mellé kucorodom, és a mellkasába fúrom az arcom.

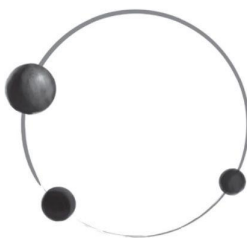
– Ki kell találnom, hogyan tudom kiszedni magamból a nyomkövetőt. Amint ez megoldódik... el kell tűnnöm innen.

Atlas bólint, és még közelebb húz magához.

– Nekünk. Nekünk kell eltűnnünk innen. Nem szabadulsz meg tőlem, édes. Soha többé.

Valamivel éjfél után arra az érzésre kelek, hogy az egyik horgonyom bebújjik mögém az ágyba. Épp annyira ébredek fel, hogy felemeljem a fejem Atlas mellkasáról, és lássam, hogy Gabe befészkel magát mögém. Azt is észreveszem, hogy ezzel egy időben Gryphon lehuppan egy díszesen faragott karosszékre, amit egy másik szobából hozott át. Teste merev, miközben a szemét rajtunk tartva próbálja kényelembe helyezni magát.

Az agyam nem képes felfogni, mi folyik itt, és hogy mennyire rossz lehet a helyzet, ha mindketten idejöttek, ezért visszateszem a fejem, és hagyom magam ismét álomba merülni. A kötelékemet elégedettséggel tölti el, hogy még több horgony van a közelemben.

Órákkal később Atlas dühös suttogására ébredek.

– Ez az én éjszakám, mi a faszt kerestek itt?

Az arcomat dörzsölve halkan nyöszörgök. Atlas a védelmébe vesz, és szorosabban ölel magához. Még korán van, az ébresztő sem szólalt meg, és nehezemre esik kellően összeszedni magam ahhoz, hogy rájöjjek, mi történik.

A tévé még mindig be van kapcsolva, filmezés közben aludtunk el, és a szobát megvilágító háttérfényben észreveszem, hogy az egyenruhát viselő Gryphon ébren ül a karosszékre. Kimerültnek tűnik, és véres a pólója.

– Megsérültél? – krákokom.

A kötelékem fészkelődni kezd a mellkasomban a gondolatától, hogy esetleg fájdalom kínozza.

Rám villantja a szemét, aztán magára pillant, mintha egészen addig eszébe sem jutott volna, hogy amibe nemrég belebonyolódott, az nyomokat hagyott rajta.

– Jól vagyok – feleli. – Ez nem az én vérem, de jobb, ha Northt elkerülsz, vagy elfogadod, hogy meg kell gyógyítanod.

Nagy nehezen felülök, eltolom magamtól Atlast, és kibontakozom a szorításából.

– Hol van? Meggyógyítom, csak mondd meg, hol találom!

Gabe morogni kezd mögöttem, és végre eszembe jut, hogy ő is mellettem fekszik az oldalán egy szakadt pólóban és egy koszos rövidnadrágban. Ő nem az a fajta, aki valaha is így mutatkozna előttem. Mint ahogy Gryphon sem. Valami rossz történhetett.

Atlas ugyanebben a pillanatban jut erre a következtetésre.

– Most meg mi a fasz van? – förmed Gryphonra.

A karosszékekben ülő horgonyom épp üzenetet küld valakinek, és miután végez, visszateszi a telefont a zsebébe. Keresztbe fonja a karját, ugyanakkor a tekintete kissé ellágyul, amikor az ágyra nézve feltűnik neki, mennyire zilálnak látszom. Eddig is tudtam, hogy valóságos romhalmaz vagyok, a hajamnak sem tett jót a felületes alvás.

Lemostam egyáltalán este a szemfestéket, vagy úgy nézek ki, mint egy mosómedve?

Miért gondolkodom most egyáltalán ezen, bassza meg? Az egyik horgonyom megsérült, kurvára senkit nem érdekel, hogy nézek ki.

– North úton van ide. Azt mondta, már járt gyógyítónál.

Ó! Ez nem tetszik.

Nem tudom, hogyan közöljem a többiekkel, hogy ez nem tetszik, viszont amikor Atlas rám néz, az állkapcsa megfeszül, és azonnal feltámad benne a védekező ösztön, mint mindig. Gőzöm sincs, rá fogok-e valaha is jönni arra, hogyan titkoljam előle az érzéseimet, mert úgy olvas bennem, akár egy átkozott könyvben.

Halk kopogást hallunk, mire Gryphon az ajtóhoz hajol, hogy kinyissa Northnak. Jelentőségteljesen egymásra néznek. North arca árnyakból áll, és csíkokra leszek figyelmes gyűrött öltönye

elején. Bizonyára egyenesen a gyógyítótól jött ide, még le sem zuhanyozott, át sem öltözött.

Elfog a rémület, mert fogalmam sincs, mi a fene történt.

Gryphon morogva felsóhajt.

– Elég szarul festesz. Holnapra törölnöd kell az összes programodat, nem akarom, hogy Pen igya meg a levét a dolognak, és rémálmokat szabadíts rá, ha nyaggat.

Pen.

Utálok azt a nőt. Még nem mutattak be neki hivatalosan, de nagyon bosszant, hogy mindannyian jól ismerik.

North nyöszörögve megdörzsöli a szemét.

– Ezen a héten nincs időm arra, hogy szünetet tartsak a munkában.

Atlasnak épp úgy nem tetszik ez a beszélgetés, mint nekem.

– Arra bezzeg van, hogy felkeress egy gyógyítót ahelyett, hogy Olihoz jönnél. Jó tudni – háborog.

North a homlokát ráncolva rám néz. Közvetlenül nekem felel, nem Atlasnak.

– Semmivel sem akartalak most felingerelni. Minden eshetőségre fel kell készülnünk, és az a legjobb, ha a hatalmad teljében vagy.

Atlas hol rá, hol rám néz, aztán teljesen elveszti az önuralmát.

– Minden eshetőségre fel kell készülnünk? Mi a fasz történt? Ha köze van Oli biztonságához, akkor arról mindannyiunknak tudnia kell.

North Atlasra mered, majd felsóhajt.

– Az Ellenállás kivégezte a nagybátyámat. Úgy tűnik, volt egy beépített emberük a közvetlen közelében. Álmában elvágta a torkát a személyzet egyik tagja, akit több mint tíz éve ismerek.

Összeszorul a gyomrom.

Bassza meg! Bassza meg, megint egyre közelebb kerülnek. Vajon érzik, hogy most itt vagyok? Persze hogy érzik, léteznek olyan fenomének, akiknek kizárólag az a munkájuk, hogy rátaláljanak a hozzám hasonlókra. A fenébe is, miután elszöktem tőlük, valószínűleg teljesen rám álltak. Most, hogy újra az erőm teljében vagyok, úgy ragyogok, mint egy átkozott világítótorony. Csak idő kérdése, mikor találnak rám.

Atlas lassan felül az ágyon, és úgy fordul, hogy kicsit takarjon. Akármivel is nézünk szembe, mindig a saját testével védelmez. Gabe-re pillantok, csakhogy ő egyik karját a szemére téve továbbra is alszik, egyenletesen hullámszik a mellkasa. A köteléke bizonyára mindannyiunkban megbízik, máskülönben nem tudná így átaludni ezt az éjszét.

Csendesen próbálok részvétet nyilvánítani.

– Nagyon sajnálom... a nagybátyádat.

North rám bámul, a tekintete azonban hideg és távoli, mintha egy olyan hatalmas falat emelt volna kettőnk közé, hogy soha ne tudjam elérni. Megértem, és nem is hibáztatom miatta, viszont emlékeztetnem kell magam arra, hogy ő épp úgy felelős ezért, mint én. Gryphon túl tudott lépni azon, hogy szerinte elmenekültem előlük. Gabe is képes volt erre, akárcsak Atlas. A Dravenek azok, akik nem bírják ezt megtenni.

– Honnan tudod, hogy az Ellenállás végzett vele? Ki vállalt felelősséget a támadásért? – kérdezi Atlas, miközben kimászik az ágyból, és felveszi az ágy végében heverő pólóját.

Felhúzom a térdem, a mellkasomhoz ölelem, ráfektetem az állam, és így hallgatom tovább a beszélgetésüket.

Gryphon összeszűkített szemmel néz Northra.

– A tettes, a szobalány, hagyott egy üzenetet, amit a nagybátyám vérével írt meg, hogy kétség se férjen ahhoz, ki az elkövető. Mindenki arról beszél, hogy átalakulóban vannak az erőviszonyok a régi családok között. Nem William lesz az utolsó, aki meghal.

Northra pillantok, ám ő a szoba tulsó felére bámul, ki az ablakon. Nem tudom, mennyire állt közel a nagybátyjához, viszont most határozottan körbelengi a bánat.

Kis időre csend támad, amíg feldolgozzunk az információt, aztán North Gryphonra nézve rám mutat.

– Vigyázz rá! Fel akarják bomlasztani a tanácsstagok családjainak kötelékeit, és amint lehetőséget látnak rá, minket is meg fognak támadni. Mindig mellette kell lennie valamelyikötöknek, ha kimozdul innen. Még több bevetésre lesz szükség az egyetemen is, gondoskodj arról, hogy mindenki tudja, komoly a helyzet.

Ennek nincs sok értelme a számomra, de mindhárman egyetértenek vele, és bár tudom, hogy már vacsora előtt klausztrofóbiás leszek, inkább meghalok, semmint hogy megint elraboljon az Ellenállás.

Atlas fészkelődni kezd, és még jobban eltakar a testével, Gryphon ellenben csak bólint és feláll.

– Ezentúl az itteni konditeremben fogunk edzeni – közli. – Oli, kezdj a futópádon! Menj, szedd össze magad, nekiláthatunk most is, nincs értelme megpróbálnod visszaaludni. Bassinger, neked is Olival kellene tartanod. Az erő nem elég, ha nem társul hozzá technika is.

Ó, istenem!

Atlas pontosan úgy reagál, mint ahogy arra számítottam, és kővé dermed mellettem.

Ideje eltűnni innen.

Kikászálódok az ágyból, adok Atlasnak egy gyors puszit, megkeresem a pulóverét, és a pizsamámra veszem. Amikor előző este felvettem ezt az apróska pólót és a bugyit, nem számítottam arra, hogy mire felkelek, tele lesz a horgonyaimmal a szoba, ezért el kell kicsit takarnom magam, miközben visszamegyek a szobámba.

North velem tart. A liftben mögém áll, de kizárólag a telefonjával foglalkozik, és tudomást sem vesz a jelenlétemről, amikor megnyomom a harmadik emelet gombját. Nem hibáztatom. Normális esetben kicsattannék a boldogságtól, amiért nem foglalkozik velem, most viszont van valami szívfacsaró ebben a némaságban.

Abban, hogy ő elvesztett valakit, és nekem fogalmam sincs, mit mondhatnék anélkül, hogy kétszínűnek vagy kicsinyesnek tűnnék.

Kinyílik az ajtó, és együtt lépünk ki rajta. Egymás mellett vonulunk végig a folyosón, amíg a szobámhoz nem érünk. Az ajtónál habozok, az alsó ajkamba harapok, mintha rátalálhatnék a biztonságra, ha szétrágom, vagy valami hasonló faszág. North fel sem pillant a telefonjáról, ellenben ösztönösen lelassít mellettem, és a merev vállát elnézve tudom, hogy bármilyen fontos dologban is merül el, az nagyon felbosszantja őt.

Nem akarom tetézni a bajait, de... nem hagyhatom magára csak úgy.

– Bármit is akarsz mondani – szólal meg –, ki vele, aztán menj dolgozdra! Gryphon és Bassinger már vár.

Megköszörülöm a torkom.

– Legközelebb ne menj gyógyítóhoz – dűnnyögöm. – A gyógyítás nem merít ki, és a kötelékem nem szereti, ha ha mások gyógyítanak meg benneteket. A fenébe is, mármint nyilván azt csinálsz, amit akarsz, de miattam nem kell máshoz menned. Bassza meg, ne is foglalkozz velem, befogom a száját a kötelékemnek!

Rám villantja a szemét, csak hogy én máris beiszkolok a szobámba, és csendben bezárom magam mögött az ajtót. Nem akarom végighallgatni azt a fejmosást, amiben amiatt részesítene, hogy ilyen követelőző vagyok, miközben ő gyászol, és próbál megbirkózni a nagybátyja elvesztésének következményeivel.

Azon tűnődöm, vajon neki és Noxnak vannak-e más családtagjaik. A szüleik már meghaltak, és eddig csak egyetlen rokonukról, a nagybátyjukról hallottam. Megfeledkeztem arról, milyen keveset tudok a horgonyaimról, különösen a Dravenekről és a rémálmokba illő teremtményeikről, vagy az árnyaikról, ahová elrejtőzhetnek.

Gryphon nem kímél csak azért, mert Atlas is csatlakozott hozzánk. A legkevesbé sem. Mindkettőnket földbe döngöl. Hiába sétált be Atlas olyan fennhéjázóan ebbe a hatalmas, minden igényt kielégítő, örületesen drága konditerembe, amit North az alagsorban alakított ki magának, Gryphon mindkettőnket tönkretesz.

– Inkább a halál, semmint hogy minden reggel itt kezdjek – nyögi Atlas. – Nem csoda, hogy az a rohadék Ardern úgy

vigyorgott, amikor magára hagytam. Egymás mellett fekszünk a szőnyegen, de én képtelen vagyok most társalogni vele.

– Nem... tudok... beszélni... levegőt sem kapok, bassza meg – zihálom.

Gryphon rám mordul, megragadja a kezem, felhúz, és ad egy palack vizet.

Am hiába, mert jelenleg a kezemet sem bírom használni, és nem tudom anélkül a számhoz emelni a palackot, hogy az összes vizet magamra ne önteném. Atlas felnyög, felül, elveszi tőlem a palackot, hogy kinyissa, majd megpróbálja visszaadni.

Többet nem akarom magam szégyenbe hozni előttük, ezért a fejemet ingatva hárítom el a kedvességét.

– Dolgoznod kellene az állóképességeden, Bassinger. Máskülönben te leszel az egyetlen a kötelékünkben, aki nem képes tartani magát – figyelmezteti Gryphon, és még akkor is vigyorg, amikor be kell húznia a nyakát, hogy ne találja el a palack, amit Atlas hozzávág.

– Csak semmi célozgatás! Ez elfogadhatatlan. Most nincs erőm megküzdeni a kötelékemmel – nyöszörgöm.

Amikor a pólóm alját felhúzva megtörlöm az arcom, mindketten mozdulatlanra dermedve bámulják a kivillanó hasamat.

Egyikük sem próbálja leplezni a reakcióját, ami határozottan jót tesz az önbizalmamnak, mert semmi kétség nincs bennem Atlas állóképességével kapcsolatban. Az előbb még valósággal haldoklott, most viszont visszatért belé az élet, és készen áll a második fordulóra, csak hogy ezúttal kevesebb ruhában...

– Oli, elég ebből! Valósággal ragyogsz – figyelmeztet Gryphon, mire visszahanyatlak a matracra.

– Ti kezdtétek! Bassza meg, szükségem van egy újabb hideg zuhanyra!

Atlas pufogva megfogja a kezem, hogy felhúzzon.

– Jobb, ha nem beszélsz a zuhanyzásról. Gyere, nem késhetünk el az óráról! Búcsúzz el Shore-tól, és mondd meg neki, hogy soha többé nem jövünk vissza ide, mert egy szadista állat.

Nincs idő arra, hogy kellemetlenül érezzem magam, amikor Atlas gyengéden Gryphon felé tol. Gondolom, azt feltételezi, ugyanúgy viszonyulok hozzá, mint Gabe-hez, aki felé nyíltan kimutatom az érzéseimet, de ami Gryphont illeti... fogalmam sincs, mit tegyek. Nem tudok ellazulni mellette, holott sikerült valamiféle tűzszünetet kötnünk.

Gryphon felvonja a szemöldökét, mire kicsit elpirulok. Atlas elindul az ajtó felé, ami kicsit megkönnyíti a dolgomat. Ha nem figyel, talán sikerül színlelnem, sikerül úgy viselkednem, mintha ez a helyzet nem rémítene meg.

Továbbra is arra számítok, Gryphon valahogy vissza fog utasítani.

Ezt ő is látja rajtam, ezért megfogja a karom, és magához húz.

– Beszéltem Noxszal – dünnyögi halkan. – Ha este készen állsz az alváshoz, csak menj be hozzá tíz után, én pedig reggel értem megyek. Ígérem, minden rendben lesz.

Felsőhajtok, és bólintok, miközben szétárad az ereimben a megkönnyebbülés. Eddig nem is tudtam, mekkora súly nehezedik rám, most viszont megszabadultam tőle. Mielőtt esélyem lenne kínosan érezni vagy elszégyellni magam, Gryphon elengedi a könyököm, és az arcomat magához húzva megcsókol.

Pokolian jól csinálja.

Általában próbálok nem továbbmenni a puszinál, aminek pontosan ez az oka, mert a kötelékem most fellángol a mellkasomban, és kétségbeesetten ágál az ellen, hogy ilyen rövid pórázon tartom. Gryphon köteléke megérinti a bőrömet, gyengéden végigsimítja a vállam, aztán elindul lefelé a testemen, de tiszteletteljesen megáll a derekamnál.

Ha kicsit is lejjebb merészkedne, hanyatt vágnám magam a matracon, és könyörögnék neki, hogy pecsételje meg velem a köteléket.

Elhúzza a száját, és megszólal.

– Ha továbbra is ilyesmik fognak a fejedben járni, teljesíteni fogom a kérésed, horgony.

Elvörösödve ellököm magamtól, és botorkálva hátrálok tőle.

– Kurvára ne turkálj a fejemben, Shore! Ez szintén elfogadhatatlan! Nagyon vékony jégen táncolsz.

Felhorkan, és nekem hátat fordítva elkezd felszámolni azt a káoszt, amit magunk után hagytunk.

– Nem tehetek róla, gyakorlatilag kiabáltál. A képességem egyszerűen csak ráharapott arra, amit felé dobtál.

A kurva életbe...

Elmenekülök tőle, és egyenesen Atlasnak ütközöm, akit a kezénél fogva magammal rángatok.

Ezek a kibaszott horgonyok és a megátalkodott nyelvük!

North nem viccelt, amikor azt mondta, jócskán megerősíti a campus védelmét.

Amikor a Dravenre érünk, maga Kieran kísér be minket az épületbe. Egyik barátunk sem jöhet oda hozzánk, hacsak nincsenek már odabent. Sage és Sawyer az előadóterem előtt vitatkozik a bevetési egység egyik tagjával. Kieran elküldi az emberét, és ő veszi át Sage védelmét.

Arra számítok, hogy miután bekísér minket a terembe, megy tovább a dolgára, ezzel szemben arra kényszerít minket, hogy leghátulra üljünk, mert akkor végig szemmel tud tartani bennünket a fal mellől.

Gabe ezt egész könnyen veszi – örül, hogy még egy ember vigyáz rám –, de Atlas továbbra is eléggé neheztel rá amiatt, hogy Kieran otthagytta őt a stadionnál, és egyedül engem transzportált, ezért ő végig kötözködik a bevetéssel.

Ez egyáltalán nem lep meg. Hagyom, hogy egymás között lerendezzék a dolgot.

Ebédidőig türtőztetem magam, de miközben a világ legrosszabb húsgolyós szendvicsét próbálom legyűzni, Kierannak szegezem a kérdést:

– Azt hittem, utálsz horgonyokra vigyázni. Miért nem kértél meg erre valaki mást? Vagy Gryphon közölte veled, hogy muszáj zaklatnod engem? Talán magadra haragítottad valamivel?

Nagyon arrogánsan és mérgesen vonogatja a szemöldökét, én viszont csak vigyorogva beleharapok abba a gusztustalan szendvicsbe.

Kieran nem eszik, noha ő is az asztalnál ül a sarokban, ahonnan mindent lát, ami az ebédlőben történik. Feltűnt, hogy egész nap karnyújtásnyira van tőlem.

Ezt Atlas is észrevette.

– Shore hozta meg a döntést, ő a főnök, de én is osztom a véleményét – feleli a bevetésis. – Nincs más a csapatban, akiről biztosan tudjuk, hogy az én képességemmel rendelkezne. Ez is csak egy kétségbeesett próbálkozás, viszont ha melletted vagyok, mindig lehetőségem lesz kimenekíteni téged, és biztonságos helyre vinni.

Ez logikusan hangzik, ezért bólogatva harapok még egyet a szendvicsből.

– Azt hittem, utálod Olit – fordul Atlas Kieran felé –, csakhogy most már kicsit túl barátságos vagy vele, ez pedig nincs ínyemre.

Sage-dzsel egymásra nézünk, mert ez jellegzetes *pasis* viselkedés, és újabban elkezdtek megosztani egymással, mit gondolunk a srácokról. Első látásra Felix sokkal tökéletesebb úriember, mint Gabe meg Atlas, csakhogy túlságosan félti Sage-et, és ugyanolyan alfa-hímként viselkedik, mint az én horgonyaim.

Nagyon kedvelem, és rohadtul örülök neki, hogy Sage adott neki egy esélyt.

Kieran összeszűkített szemmel nézi, mi történik az ebédlő túlsó felében, és közben unott hangon felel Atlasnak.

– Nem utáltam Olit. Csak nem tudtam tisztelni azt a fruskát, aki elmenekült a horgonyai elől, holott mindannyian jó emberek, akik készen álltak arra, hogy megvédjék őt és gondoskodjanak róla. Nem tudtam tisztelni azt a lányt, aki miatt rengeteg erőforrást pazaroltak el, miközben ő öt éven át ide-oda rohangált az országban, csak hogy jól érezze magát.

Ezekről a szavaktól az összes levegő kiszorul a tüdőmből, és lassan leteszem a szendvicset. Biztosra veszem, hogy Atlasnak az jár a fejében, kitépi Kieran karját, és azzal üti agyon, de erre esélye sincs, mert három asztallal arrébb verekedés tör ki. Valaki

felém taszítja Sage-et, Gabe és Atlas pedig falként áll közénk és az ádáz harc közé.

Magam mögé húzom a legjobb barátomat, hogy még inkább védve legyen, és Kieranra nézek, aki mögöttünk telefonálva árgus szemmel figyeli az eseményeket.

– Mi a fene folyik itt? – motyogom.

Sage megragadja a kezem, és a nyakát nyújtogatva próbál kinézni Gabe mögül.

– A fenébe! – szólal meg. – Jacob és Martinez megint egymás torkának esett. Ki fogják rúgni őket, ha nem hagynak fel ezzel.

Tehát ez csak a szokásos csetepaté a fenomének között, semmi ok az aggodalomra. Mindketten azt fogják kívánni, bár későbbre időzítették volna ezt a kakasviadalt, mert hirtelen felbukkan a semmiből öt bevetésis, és mindkettejüket leteperik a földre. Roppanó hangokat hallok, és biztos vagyok abban, hogy van pár törött csont a kupacban.

Aú!

– Az emberrablások miatt kaptak össze – dünnyögi nekünk Kieran. – Jacob testvére továbbra sem került elő, Martinez pedig erről járattja a száját, mert az apja tanácsstag. Kurva sokat magyaráz mostanában arról, hogy mennyien vigyáznak rád, és folyton arról beszél, hogy a tanácsstagok előnyt élveznek a többiekkel szemben.

A francba!

A szememet forgatva nézek Sage-re.

– Martinez mindig is egy picsogó fasz volt. Legközelebb be kell csalogatnunk a vízbe a tavi ribanc mellé, hogy kapjon egy kis ízelítőt abból, amit ő csinál másokkal.

Kieran a fejét ingatva pillant rám, miközben az emberei kivonszolja a megbilincselte rendbontókat az ebédlőből.

– És épp ezért változott meg rólad a véleményem, Fallows.

Megmerevedem, ugyanakkor Kieran csak akkor fejt ki, mire gondolt, amikor mindenki visszaül a helyére, és megpróbáljuk békében befejezni az ebédet. Vagyis békéről már nem beszélhetünk, mert az összes diák az asztalunk felé pillantva sugdolózik, mintha az én hibám lenne, hogy az emberek elvesztik a fejüket.

Nem tehetek róla, hogy értékes, veszélyes és ingatag áru vagyok.

– A bevetési egység tagjait nem a képességeik alapján választják ki – magyarázza Kieran. – Természetesen az sem árt, de vannak ennél fontosabb dolgok, és ezeket keressük a szimulációk során és az akadálypályákon. Te soha nem adod fel, akármilyen túlerővel is szembesülsz. Nem futamodsz meg, és mindent beleadsz, még akkor is, amikor biztos vagy abban, hogy veszíteni fogsz.

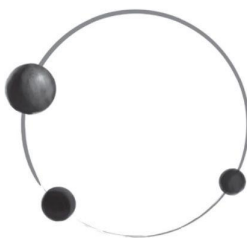
Atlas eltolja magától a tálcáját, és karba tett kézzel hallgatja tovább Kierant. Úgy mozog az állkapcsa, mintha mérges lenne, ám most már tudom, hogy ez csak annak a jele, hogy gondolkodik.

Kieran Sage felé biccent.

– A barátod után mentél. Amint megtudtad, hogy elrabolták, egyszerűen utánamentél, és nem foglalkoztál a következményekkel. Ehhez olyan bátorság kell, amire senkit sem lehet megtanítani. Erre születni kell. – Még egyszer körbenéz az ebédlőben, majd felém fordul, és jellegzetesen elvigyorodik. – És aztán itt van még az az aprócska tény, hogy az Ellenállás ismert téged. Nem szöktél el a horgonyaid elől. Kurvára minden pénzemet fel merném tenni arra, hogy nem így történt. Valami más miatt menekültél el, és amikor visszarángattunk ide, halálra voltál rémülve amiatt, hogy talán követnek. Egyfolytában ezt hajtogattad. Hogy rosszra fognak fordulni a dolgok, ha erővel itt tartunk. Nos, most már figyelünk arra, amit mondasz, Fallows. Lássuk, ki vadászik rád!

Gabe megkívánja a pizzát, ezért miután véget ér a műszakom a kávézóban, beülünk Atlas autójába, és elmegyünk abba a kis pizzériába, ami mindössze kétutcányira van a Draventől.

Rengeteg diák hemzseg ott. Gabe felpörgött attól az öt kávétól, amit a műszakom alatt megivott, és gyakorlatilag visszapattan a falról, amikor köszön a többieknek, aztán elbeszélget pár emberrel. Mindannyian barátságosabban viselkednek, mint az utóbbi időben, és dühöngeni kezdek magamban, amikor rájövök, miért.

Valószínűleg információt akarnak szerezni tőle William haláláról.

Ha az Ellenállásról van szó, mindannyian ijedős birkák, és ahelyett, hogy fellépnének valahogy a zsarnokság ellen, például önvédelmet tanulnának, vagy továbbfejlesztenék a saját képességeiket, a védelem reményében nyaliznak a horgonyaimnak.

Ugyanazoknak a férfiaknak, akiket éveken át szörnyetegnek neveztek.

Ez most különösen felháborít, ezért amikor Gabe maga mellé int, hogy bemutasson valakit, unottan és rosszindulatúan nézek körbe a társaságon. Felőlem nyugodtan játszhatja az aranyifjút az egyetemen, de én kurvára nem vagyok hajlandó asszisztálni ehhez.

Atlas magában somolyog az arckifejezésem láttán, ugyanakkor velem tart, hogy Gabe őt is bemutassa a mellette álló srácnak.

Gabe a szemöldökét felvonva néz rám, ugyanakkor vigyorogva szólal meg.

– Oli, ő Gray szobatársa, Shay.

Ettől kicsit elpárolog a haragom.

– Gray visszajöhetett már az egyetemre? – kérdezem, aztán észbe kapok: – Akarom mondani, örülök, hogy megismerhetlek.

Shay rám vigyorog, és a hozzáállásom ellenére barátságosan felel:

– Sawyer minden tőle telhetőt megtesz, hogy hatni tudjon a szüleire, ők viszont nagyon óvatosak. Gray telekinetikus, szóval bízhatnának benne kicsit jobban is.

Hm.

– Hogy összejött a dögös jéghokisnak! Ez egy tök jó képesség. Talán mi is megpróbálhatnánk rávenni a szüleit arra, hogy bízzanak bennünk, hogy kézben tartjuk a dolgokat.

Atlas maga felé fordít, és jelentőségteljesen néz, amikor kiderül számára, hogyan hívom Grayt, én viszont minden bűntudat nélkül vigyorgok rá. Gabe csak a szemét forgatja, mert ő már ezerszer hallotta, és talán azért is, mert tudja, hogy hajlamos vagyok túlzásokba esni a barátaimmal kapcsolatban.

Gray csakugyan dögös, ugyanakkor fel sem veszi a versenyt a horgonyaimmal... még azokkal sem, akiket egyelőre nem tudok hova tenni. Épp ebben rejlik a kötelék ereje. Ők az egyetlenek, akikre gondolni tudok vagy akik után ácsingózom. Kibaszott igazságtalannak tartom, hogy központi horgonyként nem is érezhetek másképp, ezzel szemben Noxnak semmilyen gondot nem okozott, hogy minden vacsorán másik csajjal jelenjen meg.

A rohadt életbe!

Most nem gondolhatok erre, mert ma este vele fogok ágyba bújni. Nem lehetek mérges amiatt, hogy hozzá merészel nyúlni más nőkhöz, hiszen tudom, hogy megvet engem. Bassza meg! Úgy érzem, egyfolytában a horgonyaim után takarítok, csak hogy mire végzek egy feladattal, két másik bukkan fel helyette.

– A szülei nem tanácsstagok, de van olyan rokonuk, aki az – magyarázza Shay. – Mindent tudnak William Dravenről, ezért kurvára semmi esély nincs arra, hogy Grayt egyhamar kiengedik a házból, még akkor sem, ha ti is vigyáztok rá. Jézusom, Gabe!

Hallottam, mit műveltél tegnap este az Ellenállás táborában. Kibaszottul biztos vagyok abban, hogy mostanra már a fél ország tudja. Állat vagy.

Ö...

Most meg miről beszél?

Gabe-re pillantok, aki ügyel arra, hogy kifejezéstelenek maradjanak a vonásai, ami kissé kiborít. Nem tetszik, hogy mindig mindenről én értesülök utoljára, és most, hogy kvázi barátok lettünk, legszívesebben kivéreztetném Shayt, amiért olyasmit tud, amit én nem.

Atlas megfogja a kezem, és elhúz tőlük. A pult felé tessékel, ahol már vár ránk a pizza. Nem néz hátra, hogy meggyőződjön arról, Gabe is követ-e minket, egyszerűen kivisz az autóhoz, és beültet az anyósülésre. Egy szót sem szól, és nem ítélekzik fölöttem, amiért láthatóan dühöngök magamban.

Egy perccel később Gabe is helyet foglal a hátsó ülésen, magában nevetgélve integet valakinek, és fogalma sincs arról, hogy gyülekeznek bennem a viharfelhők.

Egy ideig senki sem mond semmit, csak az egyenletes légzésemet lehet hallani a csendben. A visszapillantó tükörben látom, hogy Gabe a homlokát ráncolva néz Atlasra, amiért nem indítja be azonnal a motort, és nem lép a gázra.

Atlas hátrasimítja a haját az arcomból, ujjai finoman cirógatják a bőrömet, de teljességgel hiányzik belőle a gyengédség, amikor leteremti Gabe-et.

– Talán elfelejtetted, hogy Oli *mennyire durván* labilis? Talán nem kellene titokban tartani előtte a dolgaidat, ha már egyébként is mindenki erről pletykál?

Gabe rám néz, kifújja a levegőt a tüdejéből, beletúr a hajába, és kicsit meghúzza a végét.

– Nem tudtam, hogyan jegyezzem meg csak úgy, hogy tegnap este tizennyolc emberrel végeztem. Mégis hogyan számolhattam volna be erről anélkül, hogy...

Atlas nem hagyja, hogy befejezze.

– Anélkül, hogy úgy tűnjön, azért tetted, hogy Oli biztonságban legyen? Elég lett volna ennyit mondanod. Oli nem fog összetörni, tisztában vagy vele, mire képes.

Vajon tényleg tudja? Nos, azt hiszem, igen. Eleget mondtam neki ahhoz, hogy tudja.

– Én is öltem embereket, Gabe – közlöm vele. – Nem fogok emiatt másként nézni rád.

– Ja, de te nem téptél szét tizennyolc férfit a puszta... oké, nos, a mancsoddal. Tudod, mire gondolok. Én testközelből végeztem velük, a saját fizikai erőmmel, meglehetősen erőszakosan.

Megvonom a vállam, nem igazán érdekel a különbség. Amikor Atlas végre beindítja a motort, megigazítom a biztonsági övemet. Egyikünk sem szólal meg, amíg Atlast meg nem állítja egy piros lámpa a zárt lakóövezet előtt, ahol North háza is található.

– North és Nox vadászni indult, miután rátaláltak Williamre. Gryphonnal az Ellenállás táborának kellős közepén bukkantunk rájuk. Akkorra már túlságosan elfajultak a dolgok ahhoz, hogy le bírjuk állni, ezért meg kellett várnunk, hogy kitombolják magukat, és vigyáznunk kellett arra, hogy ne menjünk hozzájuk közel – árulja el Gabe fojtott hangon.

Tudom, mit érez. Azt hiszi, elárulja a családját azzal, hogy ezt megosztja velünk.

Mióta a horgonyaimmal töltöm a nap szinte minden óráját, kezdek rálátni azokra az erőviszonyokra, amik már az érkezésem előtt kialakultak. North nemcsak a legidősebb, hanem egyben az a személy is, aki mindannyiukért felelősséget vállal. Gryphonnal együtt hoz döntéseket, mindketten született vezetők. Nox teljesen kiszámíthatatlan, és bár hűséges a többiekhez, a saját útját járja. Még nem értem teljesen az egészet, leginkább amiatt, ahogy bánnak vele, és amiért nem hajlandók szembesíteni a viselkedésével, noha már kezdem kapiskálni a helyzetet.

Gabe egyértelműen a csoport „öcsikéje”.

Nem bánnak vele úgy, mintha kevesebbet érne a többieknél, holott ő a legfiatalabb, és még mindig egyetemre jár, ugyanakkor egyértelműen ugyanúgy óvják és gondoskodnak róla, mintha a kisebb testvérük lenne.

A tény, hogy Gabe most ilyesmikről beszél nekünk, valódi ajándék. Azt jelenti, bízik abban, hogy mindent meg fogunk tenni

azért, hogy áthidaljuk azt a szakadékot, ami a kötelékünk közepén tátong.

A lámpa zöldre vált, és Atlas megint rálép a gázra.

– Hogyan sérült meg North? Nox jól van?

Gabe végighúzza a kezét az arcán.

– North szörnyei nem olyanok, mint Nox lényei. Kibaszottul *veszettek*. North ezúttal túl messzire ment, mert nagyon feldühítette, ami Williammel történt, ezért a végén alig maradt ereje ahhoz, hogy... eltakarítsa őket. Az egyikük beleharapott a karjába, mielőtt meg tudta volna zabolázni.

Azt a rohadt...

Hátrafordulok, hogy rá tudjak nézni, ő pedig a fülem mögött ücsörgő Brutusra pillant. Olyan csendes és nyugodt, hogy néha megfeledekzem arról, a hajamban lapul. Csak a horkolása visszafogott rezgései jelzik, hogy mindig velem van.

– Noxnak kutya baja. Kimerült, mert túlságosan megterhelte magát, de Gryphon hazahozta és rendbe tette. Az ő lényei soha nem hagyják, hogy megsérüljön. Akárhányszor láttam harcolni, erre egyszer sem került sor. North szörnyetegei válogatás nélkül ölnek, ellenben Nox nagyon jól kiképezte a sajátjait arra, hogy biztonságban tartsák a gazdájukat.

Nyelek egyet, bólintok, és ösztönösen Brutus felé fordítom az arcom, aki odaadóan dörgöli magát a bőrömhöz.

– Honnan tudták, hol a tábor? Nehezen hiszem el, hogy a haragtól vezérelve véletlenül belebotlottak egybe az éjszaka közepén – szólal meg Atlas.

Miután sebességet vált, a térdemre teszi a kezét, így biztosít a támogatásáról és arról, hogy semmi sem ijesztheti el tőlem.

Gabe megvonja a vállát.

– North és Gryphon évek óta próbálja feltérképezni és nyomon követni az Ellenállás táborait. A becsléseik szerint nagyjából harminc százalékukról rendelkeznek információval, de nehezen tudják rávenni a bevetési egység megfelelő tagjait arra, hogy felszámolják őket. Ez egy huszonkettes csapdája, mert a felsőbb körökbe tartozó családok nem hajlandók összefogni és harcolni, holott azért lettek a közösségünk támpillérei, *mert* a legfelső szintet képviselik. A kevésbé előkelő családok hajlandók lennének

harcolni, csakhogy nem feltétlenül rendelkeznek azokkal a képességekkel, amikre ehhez szükség lenne.

Jézusom.

Kifújom a levegőt, és a kocsí ablakán kinézve figyelem, hogyan siklik el mellettünk az éjszaka. Egyre jobban elfog a bűntudat amiatt, mennyit nyavalyogtam a BK miatt, hiszen Gryphonnak azon az órán kell új embereket toboroznia a csapatába. Bassza meg, Zoey is kapóra jöhetett volna neki, hiszen ki tud ütni másokat.

Beszélni fogok vele, hogy engedje vissza az órára.

Most már egyébként sem tud ártani nekem, és biztos vagyok abban, hogy képesek megtanítani, hogyan legyen jobb csapatjátékos.

Atlas felnyög, és rám pillant.

– Jól sejtem, hogy kényszeríteni fogsz, eddzek azzal a szadistával?

Egy félmosoly kíséretében megvonom a vállam.

– Vedd úgy, hogy így bebizonyíthatod neki, igenis jó az állóképességed. Én nem kételkedem benne, viszont ha rólam van szó, valami miatt nagyon furcsa elképzeléseitek vannak arról, hogyan kell eldönteni, ki az erősebb kutya.

Miután Atlas leparkol, elindulunk a szobám felé, hogy megegyük a pizzát, előtte viszont magához húz, és a fülembé suttog.

– Csak előtted akarok bizonyítani, édes, de azt ennél sokkal kellemesebb körülmények között is tudnám.

Felemelem a kezem, hogy bekopogjak az ajtón, csakhogy inába száll a bátorságom.

Harmadjára is.

Ez már kezd szánalmas lenni. Komolyra fordítva a szót: mi a legrosszabb, amit Nox tehet velem, amiért felbukkanok a szobája előtt az előre megbeszélte időpontban? Beleegyezett abba, hogy

fogadjon. Az a baj, hogy nem különösebben érzem úgy, hogy észszerűen tudnék gondolkodni a helyzetről. Hiába csengenek a fülembé Gryphon szavai, rohadtul tartok ettől az éjszakától.

A kötelékem csendes a mellkasomban, és azt hiszem, ez mindennél jobban kikészít. Mintha elkönnyvelte volna magában, hogy Nox soha nem fogja megváltoztatni a rólam alkotott véleményét, ezért nekem is be kell érnem kevesebbel... vagyis a semmivel.

Túl késő ahhoz, hogy megpróbáljam Northt lebeszélni a tervéről?

Az ajtajára pillantok, mert *természetesen* csak három hálószooba van ezen az emeleten, az övé, Noxé, és az enyém. *Természetesen.*

Hát persze.

Csak kopogj be az ajtón, Oli! Kösd fel a gatyát! Bugyit? Picsába, hogyan lehet jobban és kirekesztés nélkül megfogalmazni, hogy „szedd össze magad, baszd meg, és ne legyél ilyen nyámnyila, te nő”? Gőzöm sincs, de valószínűleg csak azért töröm ezen a fejem, mert ezzel is húzom az időt.

Végül azzal kényszerítem magam kopogtatásra azon az átkozott ajtón, hogy elképzelem, milyen rosszallóan nézne most rám Gryphon, ha tudná, mennyire kikészít ez a helyzet. Sértve érezné magát, amiért kételkedem benne, holott ő teljesen biztos abban, hogy minden rendben lesz.

Három teljes percre várok, aztán toporzékolni kezdek, és úgy fújtok, akár egy nyűgös kisgyerek, mert *természetesen* Nox nem nyit nekem ajtót, és nem enged be. Valószínűleg felszerelt valahová egy kamerát, és most azon keresztül nézi, hogy úgy várok rá, mint valami szánalmas...

Oké, ne dagonyázz tovább az önsajnálásban, Oleander!

Megpróbálkozom a kilinccsel, és mivel az ajtó nincs kulcsra zárva, veszek egy nagy levegőt, és bedugom rajta a fejem.

– Nox? Ez nem vicces, bejöhetek, vagy sem?

Semmi válasz.

A pokolba a férfiakkal, legszívesebben megölném, és utána a vérében dagonyáznék.

Teljesen kitárom az ajtót, majd miután belépek a szobába, a lábammal meglököm, és bezárom. Feszengve átkarolom magam, és körbenézek a sötét szobában.

Jól vagyok.

Minden rendben.

Leszarom, a képességemet használva szoktatom hozzá a szemem a sötétséghez, és ekkor rájövök, hogy egy könyvtárba kerültem.

Vagyis nem pontosan egy könyvtárba, mert a helyiség mérete és elrendezése olyan, mint a többi szobának az emeleten, noha nincs benne ágy, és könyvek szegélyeznek minden falat. Előrébb lépek, és ja, a fürdőszoba pontosan ott található, mint az én szobámban, ahogy a gardrób is, csak itt a falak tele vannak könyvekkel. Mármint *tényleg* tele. Minden felületen hemzsegnek a régi, bőrkötéses kötetek.

Nox ezen oldalát eddig nem ismertem, és nem kellene ennyire meglepődnöm, hiszen az egyetemen tanít. Fogalmam sincs, mire számítottam, de erre nem.

El sétálok a könyvespolcok előtt, és csak a szoba túlsó sarkában találok rá arra a kicsi, keskeny csigalépcsőre, ami határozottan hiányzik az én szobámból.

– Nox? Ott vagy fent? – kérdezem.

Kicsit hangosabban szólok meg, mint legutóbb, ennek ellenére továbbra sem kapok választ.

Még egyszer körbenézek, ám sehol egy kanapé vagy egy fotel, ahol meghúzhatnám magam, ezért az a legkevesebb, hogy a felső szintre is vessek egy pillantást.

Eleinte lassan és tétován lépkedek, viszont amint a látóterembe kerül az emeleten lévő hálószoba, elkezdem jobban szedni a lábam.

Nox hálószobája a megtestesült álom.

Oké, ez talán kicsit túlzás. A lenti résznél kisebb, és szintén telezsúfolta könyvekkel, de kevésbé rendezett. Az itteni köteteket egyértelműen sokszor forgatja, minden felületen stószokban állnak. Az egyik falnál van egy komód, a franciaágy két oldalán pedig egy-egy éjjeliszekrény.

Kényszeres tisztaság uralkodik mindenütt, ugyanakkor nagy a felfordulás. Az a fajta, ami azokat jellemzi, akiknek folyton jár az agyuk. Azt hiszem, ennél közelebb még sosem kerültem ahhoz, hogy megtudjak Noxról valami személyeset.

Leülök az ágy szélére, és írok Gryphonnak egy üzenetet, hogy megkérdezzem, mégis mi a fenéhez kezdjek, csak hogy a válasza nem tölt el túl sok magabiztossággal.

Csak feküdj le aludni. Reggel 4-re ott leszek, utána megyünk edzeni.

Ha négykor kezdünk, akkor hat órám marad pihenni, szóval akár itt van Nox, akár nem, és akár tetszik neki, akár nem, aludnom kell.

Már egyébként is az van rajtam, amiben aludni szeretnék, egy melegítőnadrág és Gabe egyik régi pólója, ezért bebújok a takaró alá. Ötletem sincs, Nox melyik oldalon szokott aludni, ezért az ágy túlsó végében kucorodom össze. Kellően fáradt vagyok ahhoz, hogy hamar álomba merüljek, holott nyugtalanít, hogy itt kell lennem.

Pár órával később Nox teremtményeinek visszafogott ragyogására ébredek.

Mindenütt ott vannak.

Brutus most nagyobb, mint általában, mellettem nyújtózik az ágyon. Mögötte legalább száz különböző lény fekszik összevissza, az egész szobát betérítve. Többségük alig több néhány füstös körvonalnál, ám észreveszek köztük különböző méretű kiskutyát is. Mind összegömbölyödve alszik egymás mellett, és elakad a lélegzetem a látványuktól.

Csodálatosak. Gyilkos füst alkotja a testüket, de furcsán ragyognak, mintha még a legsötétebb éjszakán is milliónyi csillag űzné el a sötétséget. Megigéző és káprázatos látványt nyújtanak, teljesen odavagyok értük. Szeretném mindegyiküket megismerni, ahogy Brutust is, és átható fájdalmat érzek, hisz tudom, hogy erre valószínűleg soha nem fog sor kerülni, mert Nox nem fogja hagyni. Még mindig sajog emiatt a mellkasom, amikor észreveszem, hogy a horgonyom hátravetett fejjel ül a kanapén. Hosszan felsóhajt, mire megdermedek, ugyanakkor próbálok továbbra is egyenletesen lélegezni, hogy ne vegye észre,

felébredtem. Göndör, sötét haja kócos, öltönytadrágot visel, és az inge felső három gombját kigombolta. Nincs rajta cipő, és sokkal kimerültebbnek látszik, mint korábban valaha.

Egyértelműen nyomot hagytak rajta az utóbbi nehéz napok.

Nem vigasztalhatom meg, viszont ez nem jelenti azt, hogy nem vágyom arra, bárcsak képes lennék rá.

Az ágyból figyelem, ahogy magában rágódik. Kissé ködös tekintettel és már-már szeretetteljesen veszi szemügyre a teremtményeit. Ezek határozottan nem azok a veszett lények, akiknek North parancsol, mert még álmukban is szelíden bújnak egymáshoz.

Minden olyan békés.

Bárcsak el tudnám felejteni, mennyire utál engem Nox, mert akkor ez egy tökéletes pillanat lenne, amit megoszthatunk egymással. Vagyis nem igazán, mert Noxnak fogalma sincs arról, hogy ébren vagyok, és éppen őt figyelem. Ki kellene nyitnom a szám, ki kellene találnom, mit mondjak neki. Részvétet kellene nyilvánítanom, azt kellene mondanom, mindennél jobban szeretném eltörölni az Ellenállást a föld színéről, de a torkomon akadnak a szavak.

Hallom, hogy odalent kinyílik és halkán bezáródik az ajtó. A mellkasomban mocorgó kötelék azt üzeni, hogy az egyik horgonyom toppant be a szobába. North jön fel a lépcsőn, léptei csendesek a szőnyegen, amikor körbesétál, hogy szemügyre vegye a szobát.

Ugy tűnik, ő egyáltalán nem örül annak, hogy mindenütt ott vannak az öccse lényei.

Nox nem néz rá, ám amikor megszólal, a hangja ellenséges.

– Te is azért jöttél, hogy ellenőrizz? – kérdezi acsarkodva. – Gryph nagyon világosan közölte velem, mit szabad, és mit nem.

North leül a kanapéra a testvére mellé, ugyanakkor még mindig túl sötét van ahhoz, hogy bármelyikük is észrevegye, nyitva van a szemem.

– Igen, azért jöttem, hogy ellenőrizzelek. Tudom, hogy nem akartad ezt, és nem szerettem volna, ha megint azon kapnak, hogy iszol az egyetemen... Vagy elkóborolsz, hogy keress valakit, aki elég hülye ahhoz, hogy megküzdjön veled, mint legutóbb.

Nox dohogva végighúzza a kezét a mellkasán. Lenéz az ujjaira, felemeli őket, és megvizsgálja őket a koromfekete szobában. Bizonyára előhívta a képességét.

– Nem hiszem, hogy valaha is hozzá fogok szokni ahhoz, hogy kiegyenesedtek. Haragszom Oleanderre, amiért olyasmibe ártotta magát, amibe nem volt semmi joga.

North megvonja a vállát.

– Nem tudta. Te is tisztában vagy vele, hogy nem bírt parancsolni magának. Én is ugyanolyan fenntartásokkal kezelem a helyzetet, ahogy te, de muszáj észnél lenned, Nox.

Nox úgy billegeti az ujjait, mintha próbálgatná őket.

– Semmit sem muszáj. Te magad mondtad, amikor visszahoztál ide. Semmi olyat nem kell tennem, amit nem akarok.

North összeszorítja a száját, és szinte látom magam előtt, hogy Nox nyugtázza magában, ő nyerte ezt a szócsatát. Brutus szuszogva felém fordul álmában, és én hagyom lecsukódni a szemem arra az esetre, ha a mozgás miatt errefelé néznének.

Amikor North ismét megszólal, halkabb, szelídebb hangon beszél a csendben.

– Szeretik őt. Azt hittem, csak kémkedni küldted az egyiket, de nézz csak rájuk!

– Vagy az is lehet, hogy azért veszik körbe, hogy fel se tudjon kelni az ágyról észrevétlenül.

North ingerült hangot hallat.

– Oleander szinte még kölyök, Nox. Semmit sem fog tenni. Nem fogja...

– Elég! Nem vagyok hajlandó erről beszélgetni. Ha folytatod, lelöklek a lépcsőn. Azért van itt, mert a te horgonyod, meg Gryphé és Gabe-é. Ha ragaszkodsz ahhoz, hogy életben tarts, és *itt* maradjak, akkor eljátszom a szerepet, viszont ő nem az enyém. Soha nem lesz az.

Hosszú idő óta most először háborodik fel a kötelékem a gondolattól, hogy Nox nem lehet az enyém. A szavai hatására epe tolul a torkomba, de lenyelem.

Nox döntött, ahogy én is.

Még akkor sem pecsételném meg vele a köteléket, ha nem a világ fennmaradása múlna azon, hogy ezt elkerüljük.

North csendesen kioson a hálóból, Nox pedig visszahanyatlik a kanapéra, magára húzza a takarót, és próbál aludni kicsit. Szinte karnyújtásnyira van tőlem, ennek ellenére még soha nem éreztem magam ilyen messze tőle.

Nem hiszem, hogy valaha is képes leszek áthidalni ezt a távolságot.

– Kurvára elegendem van belőled. Mindent utálok, ami veled kapcsolatos, és ha nem tartoznánk egy kötelékbe, kitekerném a nyakad, és a szemétdombra hajítanám a holttestedet, mert egyébként is odatartozol.

Gabe felhorkan, nevetve fogadja az Atlas szavaiból csöpögő rosszindulatot, de azonnal befogja a száját, amikor Gryphon ránéz. Nincs elég energiám és oxigénem ahhoz, hogy bármelyiküket is le tudjam teremteni, ezért kizárólag arra összpontosítok, hogy újra rendesen kapjak levegőt.

Egy órát töltöttem a futópádon, aztán Gryphon súlyokat emeltetett velem és Gabe-bel, miközben ő közelharcra tanította Atlast. Elég egyértelmű, hogy bárki is vezette Atlas kiképzését a keleti parton, nem követelt tőle túl sokat, mert a képességének köszönhetően egyébként is jó formának örvendett.

Gryphon ehhez másként viszonyult.

Korábban még sosem láttam használni a képességét, azt leszámítva, amikor hazugság után szimatolt vagy megszüntette a fájdalmat. Éppen ezért különös alázatot vált ki belőlem, amikor a szemem előtt tör be Atlas agyába, és minden alkalommal megakadályozza, hogy használni tudja az erejét. Komolyan mondom, valahányszor Atlasnak megfordul a fejében, hogy a képességéhez folyamodjon, Gryphon könnyűszerrel leállítja.

Atlas most előttünk dühöng.

– Teljesen haszontalan vagy a szememben, ha nem tudsz csalás nélkül felülkerekedni rajtam – közli Gryphon, miközben megigazítja a fáslit a kezén. – Ha haszontalan vagy, akkor nem

fogok bízni abban, hogy meg tudod védeni Olit. Ezért ha ki akarod vinni a házból, mindig kell lennie melletted valaki másnak is, szóval csak rajta, mérgelődj nyugodtan! Nem fogom kockára tenni a horgonyom épségét egy amatőr miatt. Biztosra veszem, hogy Gabe örömmel helyettesít, amikor neked kellene Olival lenned.

Gabe arca valósággal felragyog a szavai hallatán. Annyira vigyorog, hogy biztos vagyok abban, hamarosan fájni fognak az izmai. Gryphon nem arról híres, hogy csak úgy osztogatja a dicséreteket, ezért meg sem kérdőjelezem, mennyire eszméletlen érzés lehet, ha ilyen nyíltan elismeri valaki képességeit.

Én soha nem kételkedtem Gabe-ben. Elég sokszor láttam harcolni ahhoz, hogy tudjam, senki sem veszi fel vele a versenyt a BK-n. Évek kemény munkájával jutott el oda, ahol most van, ráadásul tökéletesen uralja a képességét is.

Nemcsak a hat tagból álló kötelékünknek ér kincset, hanem az egész közösségnek.

Atlas a fogát csikorgatja, Gryphon viszont lelkiismeret-furdalás nélkül ránt egyet a vállán.

– Oli még csak pár hónapja edz, mégis jobb a lábmunkája a tiednél. Akármilyen túlfizetett, lusta edző dolgozott veled korábban, a szüleidnek vissza kellene kérniük a pénzt.

Atlas rám pillant, ám én ügyelek arra, hogy a vonásaim semmit se áruljanak el. Újra a súlyokat emelgetem, miközben Gabe mögöttem állva felügyel. Egyáltalán nem élvezem a szenvedést, de a Gryphon által összeállított gyakorlatoknak köszönhetően elég sokat fejlődtem, és rettegni kezdek attól, hogy hamarosan nehezíteni fogja a gyakorlatokat, és megint a halálba kerget.

Gryphon mindannyiunkon rajta tartja a szemét, és amikor Atlas nagy levegőt vesz, kíváncsian felvonja a szemöldökét.

– Remek munkát végeztél Olival – vallja be Atlas. – Ezentúl keményebben fogok dolgozni.

Hm?

Nem erre a válaszra számítottam, ugyanakkor meglepődöttséggel tölt el, hogy Atlas... oké, nem igazán meghátrált, de legalább hajlandó beismerni, hogy ebben Gryphon a legjobb.

Ez sok mindent elárul egy emberről.

Gryphon semmit sem felel, ám amikor Atlas megint elkezdí átismételni az alapállásokat, ezúttal lassabban és alaposabban, észreveszem, hogy ez a sebhelyes, mogorva horgonyomat is lenyűgözi.

Gryphon a szokásosnál kétszer tovább dolgoztat minket. Csakhogy szombat van, nem kell sietnünk az egyetemre, ezért semmi okunk nincs megkérni arra, hogy engedjen el minket.

Atlas iszonyúan összpontosít, hogy elsajátítsa, amit tanítanak neki, és mire Gryphon végre közli velünk, hogy nyújtás után mehetünk, már következetesen visszatartja a képességét. Gryphon továbbra is halkan kijavítja, amikor az alapállásokkal próbálkozik, de legalább már nem turkál az agyában.

Ezekben a gyötrelmes edzéseken a nyújtást szeretem a legjobban, mert akkor leülhetek a seggemre, és egyáltalán nem kell meghajtanom vagy megerőltetnem magam, szóval hosszan elidőzőm vele. Gabe a lehető legkevesebb gyakorlatot végzi el, aztán nyaggatni kezd, hogy álljak fel, én viszont szeretném még kimozgatni az éles fájdalmat a hátamból, ezért semmibe veszem az esdeklő pillantásait.

Miután Gryphon letörli a gépeket, bepakol a táskájába, kurtán felénk biccent, majd távozik. Sok minden jár a fejében, amit már akkor tudtam, amikor értem jött Nox szobájához. A legkevesbé sem érzem magam sértve, amiért nem búcsúzott el tőlem rendesen.

Oké, talán a kötelékem kicsit mérges, ugyanakkor az észszerű gondolkodásra képes felemet ez nem zavarja. Amint bezárul mögöttem az ajtó, Atlas odahajol hozzám, és ad egy puszit.

– Hogy telt az éjszakád, édes? Úgy látom, minden rendben, de meg kell kérdeznem – duruzsolja.

Tudtam, hogy erre a beszélgetésre sor fog kerülni, ezért csak megvonom a vállam.

– Nem volt gond.

Atlas a szemét összeszűkítve néz rám.

– Mi a fenét jelent az, hogy nem volt gond? Késztetést érzek, hogy utánad menjek a zuhanyzóba, és megnézzem, nincsenek-e

rajtad zúzódások, vagy extra nyomkövetők a bőröd alatt, amiket álmodban ültetett beléd.

A fejemet rázva elterülök a szőnyegen, mert semmi okom sietni. Később kezdek a kávézóban, és csak egyetlen beadandó vár rám, ám ott az egész nap, hogy befejezzem.

Gabe odajön hozzánk, és hoz vizet is. Ad nekem egy palackot, aztán leguggol, hogy elsimítsa a haját a nyakamból, és szemügyre vegye Brutus rejtekhelyét.

– Még mindig itt van, szóval biztos vagyok abban, hogy minden rendben ment. Bassinger túlságosan komolyan veszi magát.

Kinyitom a szám, hogy igyekezzek elejét venni az újabb kakaskodásuknak, csak hogy ekkor hangos robajt hallunk, és az egész ház kissé megrázkódik.

Atlas azonnal rám veti magát.

Gabe talpra pattan, elém lép, és előrántja a telefont a zsebéből, de arra máris érkezett egy üzenet. Amikor elolvassa, ádázul káromkodik egyet.

– Mi az? Nyögd már ki! – förmed rá Atlas, miközben feláll, és engem is magával húz.

Mindketten közel húzódnak hozzám, és a testükkel védenek, holott még nem vagyunk közvetlen veszélyben. Ki kell oldalognom kettejük közül, hogy meg tudjam inni a vizet, amit Gabe-től kaptam.

Muszáj hidratálnak lennem, ha hamarosan meg kell küzdenünk valakivel.

– Sharpe itt van. Épp nemrég támadott rá egy másik tanácsstagra, és most eljött Northért is.

Még azelőtt átrohanok a termen, hogy Gabe befejezné a mondatot, és Atlas őt átkozva utánam iramodik.

– Nem mehetsz ki minden terv nélkül, Oli! North meg tudja védeni magát.

Gabe is utánunk szalad.

– North azt kérte, maradjunk itt – mondja közben. – Sharpe Noxot is felkeltette, szóval most két fáradt és ingerült Dravennel kell megbirkóznia.

Próbálok megállni, a kötelékem viszont nem bír lecsillapodni. A legkevésbé sem. Ha azért jöttek ide ezek az emberek, hogy levadásszák a horgonyaimat, akkor meg fognak fizetni. Mindannyiuknak meg kell tudniuk, mire vagyunk képesek. Érzem, hogy kezd elsötétedni a szemem, ami azt jelenti, hogy a racionális gondolkodás idejének leáldozott.

– Bassza meg! Hívd fel Shore-t, és mondd meg neki, hogy Oli elszabadult – parancsolja Atlas Gabe-nek, de olyan gyorsan rohanok, hogy esélyük sincs figyelmeztetni a többi horgonyomat.

Lehet, hogy nem ismerem ki magam ebben a házban, ám a kötelékem egyenesen átvág a labirintusszerű folyosón, és máris kint vagyok a bejárati ajtón.

A ház előtti gyepnek nyoma sincs.

Egy óriási gödör tátong a felhajtó helyén, rohadt nehéz lesz betemetni. Kell egy pillanat, mire rájövök, miért kapaszkodik Atlas a könyökömbbe. North fekete füstje mindent beterít, ő pedig nem lát semmit.

Hálát adok az égnek, amiért most fekete úr tátong a szememben, mert így az én lépteim biztosak.

Legalább tucatnyian támadhattak ránk, a ház előtt állva hívják segítségül a képességüket. Mindannyiuk szeme féhéren ragyog, miközben harcba szólítják a köteléküket, és én hirtelen késztetést érzek, hogy mindannyiukat elpusztítsam. Hogy merészelnek idejönni, hogy szembeszálljanak a horgonyaimmal?

A vicsorgó Sharpe áll az élükön, egy megveszekedett ember benyomását kelti, és vele van három horgonya is. Oké, bassza meg, az egyiküket felismerem, ő az a telekinetikus nő, aki az ujjával kavarta meg az italt azon az átkozott vacsorán, amire North elrángatott. Rá oda kell figyelnem. A másik két horgony ragyog, de semmit sem látok rajtuk, amiből következtetnék arra, hogy mi lakozik bennük.

Nem tudom, mi a másik két nő képessége, Gryphon viszont éberén figyel őkét. Teljes harci felszerelésben van, és a szemüvegének köszönhetően lát is. Bizonyára azonnal szóltak neki, amint magunkra hagyott minket, és idefelé tartva átöltözött.

Nox ugyanazt a ruhát viseli, amiben este a kanapén aludt, és a fogát kivillantva méregeti a Sharpe mögött álló fenomenek

gyülekezetét. Fogalmam sincs, kik ezek az emberek, nem mintha ez érdekelné a kötelékemet.

Mindannyian a *másik* oldalon állnak, vagyis fenyegetést jelentenek ránk.

Ezt pedig nem fogom eltérni.

Muszáj lenne visszafognom a kötelékemet, ma viszont kurvára nem szarakodik. Azt hiszem, újabban túl sokszor megsérültek a horgonyaim, és túl sokszor esett szó ilyesmiről, ezt pedig már nem viseli el.

Mindenkivel végezni akar.

Sharpe gőgösen metsző hangon kiáltja el magát.

– Ott van! A szökevény kis horgony, akinek a védelméért tönkreteszitek a közösségünket. Hogy merészelsz üldözőbe venni engem és a családomat csak azért, hogy megvédj egy ilyen kislányt? Valami értéktelen, alacsony származású horgonyt, aki nem hajlandó alávetni magát mások akaratának? Jobb lett volna, ha elő sem kerül!

North felém villantja a szemét, Sharpe telekinetikus horgonya pedig kihasználja a lehetőséget arra, hogy egy óriási sziklát dobjon felé. Két dolog történik egyszerre. Egy rémálomszerű teremtmény tör elő North mellkasából Inkább füst, mint kézzelfogható forma, de úgy legyinti félre a sziklát, mintha az semmilyen erőfeszítést nem igényelne.

Közben pedig a kötelékem a földhöz szegezi a nőt.

A sikolya rövid, ugyanakkor elég hangos ahhoz, hogy a körülöttünk álló emberek mindannyian elrettenve meredjenek rá, ahogy fennakad a szeme. Én semmit sem érzek, semmilyen érzelmet, amikor a földre zuhanva vonaglani kezd.

Brutusnak nem tetszik ez a sikoly, ezért leugrik a vállamról, megsokszorozza a méretét, és immár a derekamig érve acsarog.

Sharpe remegő kézzel közelít a horgonya felé, akinek máris vér szivárog a szeméből. Ha a fickó bármit is kiderített rólam a tanácsban töltött ideje alatt, akkor tisztában kell lennie azzal, hogy a nő menthetetlen.

Amikor rám néz, hűvösen és könnyörtelenül szólítom meg.

– Tudhatta volna, hogy nem jó ötlet az enyéim ellen fordulnia. Amit a horgonyával tettem, az még csak a kezdet.

Sharpe elfintorodik, a szeme ismét féhéren villan, de én már biztos vagyok abban, hogy erősebb vagyok nála. A kötelékem fennhájzva fogadja, amikor a képessége felém kapálózik, csakhogy *semmire sem* megy vele. Most veszítette el az egyik horgonyát, tehát biztosan nem bír tiszta fejjel gondolkozni. Felpattan, és kész rám vetni magát, ugyanakkor csak egy lépést tud megtenni, mert North teremtményei azonnal rátámadnak.

Valószínűleg van velem valami baj, mert nem félek, és nem is undorodom, amikor a lények szó szerint széttépik Sharpe-ot a szemem előtt, és egyesével fosztják meg a végtagjaitól. Brutus végignézi a jelenetet, viszont nem csatlakozik a többiekhez, csak mohón mereszi fekete szemét. Leguggolok mellé, és átkarolom a nyakát.

A kötelékem *nagyon* szereti őt.

– Oli, kérlek, gyere be! A többiek majd rendet tesznek – morogja Atlas mögöttem.

Két lépésre áll tőlem, kissé meghátrált, amikor előmerészkedett a képességem. Örülök, hogy így tette, különösen, amikor North odakiált nekünk.

A hangja irányába fordulva észreveszem, hogy a teremtménye felénk tart.

Minden lépéssel egyre jobban alakot ölt, és a végén már egy teljes nagyságú dobermannak látszó lény áll előttem. Úr tátong a szeme helyén, és az összes borotvaéles, ördögi fogát látom a szájában, mert úgy liheg, mint egy igazi kutya. Eszembe jut, amikor Gabe azt mondta, hogy North teremtményei kivétel nélkül vesztettek. Gryphon futva közeledik, én viszont csak kinyújtom a kezem a lény felé.

Fogalmam sincs, honnan tudtam, hogy arra vágyik, vakarjam meg a füle tövét, ám ezt Brutus is imádja. Jólesően nyüszögni kezd, amitől az egész teste rezeg. Annnyira élvezi a törődést, hogy a nyelvét kinyújtva lehunyja a szemét.

Gügyögni kezdek neki. Halljuk, hogy mögöttünk kibontakozik a küzdelem, a kötelékem ugyanakkor kizárólag az előttem topogó pompás, félelmetes lényre tud összpontosítani.

– Nagyon szép kutya vagy! Köszönöm, hogy segítesz nekünk. Ne acsarkodj a testvéreddel, ő a kedvencem, de ha akarsz, te is

az lehetsz. Ó, a hasadat is simogassam meg? Oké, ahogy szeretnéd.

Brutus a vállamat böködi, mert nem tetszik neki, hogy osztoznia kell mással a figyelmemen, ezért nagyon ki kell tennem magamért, hogy mindkettejünkkel ugyanannyit foglalkozzak.

– Nem tudom elégszer megkérdezni, de *mi a fasz folyik itt?* – motyogja Gabe teljesen elrettenve.

Amikor felpillantok, észreveszem, hogy az összes horgonyom azt figyel, amint a kiskutyákat szeretgetem.

Igaz, most mindketten akkorák, mint egy-egy igazi dobermann, de attól még édes kiskutyák.

Gryphon nagyon lassan leguggol mellém, közben végig North teremtményén tartja a szemét, mintha biztosra venné, hogy a nyakába készül mélyeszteni a fogát.

– Oli, jobb lenne, ha abbahagynád a kutyázást, és kicsit hátrébb húzódnál, hogy North visszaparancsolja a teremtményét a helyére – kérlel halkán.

A lénynek nem tetszik a hangja, ezért morogva felé fordul.

Brutus válaszul rámorog, és kicsit felbillent, hogy elém lépjen. Újra közéjük kell állnom, hogy ne kapjanak össze. Repkednek körülöttem a káromkodások, én viszont elengedem őket a fülem mellett. Megragadom North teremtményének orrát, és magam felé fordítom a fejét.

– Nem moroghatsz a horgonyaimra! Ez csúnya dolog, és nem fogom tűrni. Ha nem hagyod abba, nem simogatlak tovább.

Erre leteszi a fenekét a földre, és szomorúan csóválja a farkát, ami elárulja, hogy pontosan megértette, nincs ínyemre a viselkedése.

Northra pillantok, és látom, hogy kicsit izzad.

– Hogy hívják? – kérdezem tőle. – Ne számíts tőlem semmi jóra, ha valami béna nevet adtál neki.

Lassan levegőt vesz, és a lény felé nyújtja a kezét. A tenyere elfeketedik, amikor magához hívja. Mielőtt bármit is mondhatnék, a kutya eltűnik.

– Nem mondtam, hogy vidd el! – teremtem le a magasba emelve a kezem. – Most úgy kellett hazamennie, hogy azt hitte, haragszom rá. Ne legyél seggfej, hozd vissza!

Northnak ökölbe szorul a keze, és összeszorított foggal förmed rám.

– Nyugodj le! Még mindig fekete a szemed, és hamarosan még több bevetésis lesz itt, hogy feltakarítsák a romokat.

Brutus a lábamnak ütközik. Nem örül a nyugtalanságomnak, ám akkor is haragszom Northra, amiért elvitte a másik kutyát.

– Add vissza! Ha Brutust megszelídítettem, vele sem lesz gond... hogy a fenébe hívják?

North sarkon fordul, és elmegy.

Legszívesebben *megölném*.

Utánaeredek. Kész vagyok darabokra tépni, amiért nem hajlandó megbeszélni a dolgot, és úgy bánik velem, mintha a beosztottja lennék. Gryphon állja el az utam, és békítőleg felemeli a kezét. Ez a viselkedés annyira nem vall rá, hogy tényleg megtorpanok.

– A szemed, Oli! Vegyél egy nagy levegőt, és nyugodj meg! Ha képtelen vagy erre, akkor be kell menned a házba. Elhiszem, hogy haragszol Northra, de nem veszítheted el a fejed a csapatom közelében.

Körbenézek, és kicsit alaposabban szemügyre veszem a környezetem, mert már nem a lényekre összpontosítok. Gryphon emberei körülöttünk állnak, és úgy bámulnak rám, mintha én lennék a legfélelmetesebb, legrettenetesebb szörnyeteg, akit valaha is hátán hordott a föld.

Egyáltalán nem értem őket.

Semmi mást nem tettem, csak megvédtem Northt egy nőtől, akinek lehetett volna több esze is. A bevetésieket arra képezik ki, hogy végezzenek az Ellenállás tagjaival és megóvják a közösségünket, ők viszont rosszállóan méregetnek, amiért megvédtem az átkozott horgonyaimat.

Ez a seggfej Gryphon megint olvas a gondolataimban.

– Nem. Azért bámulnak téged, mert magadhoz öleltél egy megtestesült rémálmot. Arra képezték ki őket, hogy soha ne közelítsenek ezekhez a teremtényekhez, és soha ne álljanak az útjukba. Folyamatosan azt sulykolták beléjük, hogy soha, semmilyen körülmények között ne érjenek hozzá a Draven

rémálmokhoz, te pedig megsimogattad North legfélelmetesebb ivadékát. Ez az, amiért reszketnek a félelemtől.

Érzem, hogy a szemem végre visszaváltozik.

Gryphonra nézek, és motyogva felelek neki.

– Tűnés a fejemből! Az a lény egy aranyos kiskutya. Lehet, hogy új embereket kellene keresned, ha mostaniak ilyen könnyen berezelnek.

Kieran alig észrevehető tétovázással indul el felénk, aztán megáll Gryphon előtt, és a szemöldökét felvonva néz rám.

– Előtted tépett szét egy embert. Nem tehetsz úgy, mintha szelíd lenne!

– Csak azért csinálta, mert Sharpe megfenyegette Northt – legyintek. – Ez nem gyilkosság, mindössze a szemetes kiürítése.

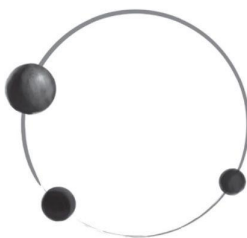
Kieran lassan ingatja a fejét. Magukra hagyom őket, és odaszólok Brutusnak, hogy jöjjön velem.

– Ez már olyannyira meghaladja a képességeidet, hogy Oleander elevenen fog felfalni, én pedig örömmel nézem majd végig – figyelmezteti Kieran Gryphont.

Megállapítom, hogy talán valamennyire mégis kedvelem Gryphon helyettesét, még ha néha egy fasz is.

Megint le kell mondanom a műszakomat, és bár Gloriát ez cseppet sem zavarja, engem rohadatul. Gabe gyorsan felhívja a figyelmemet, hogy már az egész közösség tud arról, mi történt a hírhedt Draven-kastély előtti pázsiton, és hogy a főnököm semmi szín alatt nem szeretné, ha munka közben még mindig emiatt zúgolódnék. Ettől viszont csak eszembe jut az a sok gerinctelen, gyenge, felső osztálybeli fenomén, akiknek van képük pálcát törni a horgonyaim fölött.

A létező legdühödtebb beadandót írom meg Nox órájára, és felkészítem magam arra, hogy North cseppet sem fogja díjazni az igyekezetemet.

Ugyanakkor ez teljesen hidegen hagy, mert igazi faszfejként viselkedett, amikor magához hívta a teremtményét. Nem tudom, miért zavar ennyire, de összeszorul a szívem ha rá gondolok, a többiek hogyan beszélnek ezekről a lényekről.

Miért hagyja nekik North, hogy így ócsárolják őket? Miért hagyja elvadulni a teremtményeit, miért szegülnek vele szembe, és miért okoznak neki sérülést, amikor Nox tökéletesen képes idomítani a sajátjait?

Ennek semmi értelme, emiatt gyilkos hangulatban kerülök.

Gabe ebéd után hazamegy meglátogatni az anyját. Tétovázik, mielőtt pusztít nyom az arcomra, mert azt hiszem, kicsit aggasztják az indulataim. Atlas velem tölti a délelőttöt, jöllehet egy időre visszavonul a szobájába, hogy videócseteljen a nővérével. Fogalmam sem volt arról, hogy van egy nővére, és elneveti magát, amikor kérdőre vonom emiatt.

– Egyáltalán nem titkoltam. Csak mindig elfelejttem, hogy te nem ismered a legfelső szint fenomén családjait. Aurelia öt évvel idősebb nálam, közös az apánk, de más az anyánk. Ő egy öt tagból álló kötelék központi horgonya, és hogy mindent tudj, három horgonyát utálom.

Felvonom a szemöldököm, mire dohogva ad magyarázatot.

– Jericho rendes ember, a másik három viszont beképzelt, nagyzó seggfej, akik azzal tennék a legnagyobb szívességet a nővéremnek, ha örökre felszívódnának. Egyelőre csak ennyit mondok, mert nem akarom, hogy rossz véleménnyel legyél rólam, amiért annyira ki nem állhatom őket.

– Mintha képes lennék ilyesmire. A fenébe is, még segítenék is neked eltenni őket láb alól, ha tényleg ezt akarod – jegyzem meg félíg tréfálkozva.

Nos, igazából teljesen komolyan gondoltam, hogy segítenék neki, azt viszont csak félig, hogy miben. Így viszont legalább mindketten el tudunk gondolkozni ezen a lehetőségen.

Amint magamra maradok, befekszem a kádba, és egy örökkévalóságig ott maradok. Úgy vihogok a habok között, mint egy kisgyerek, és amikor Brutus kimászik a fülem mögül, hogy letelepedjen a buborékok közé, egy kicsit még jobban megszeretem. Eleinte a szokásos alakját viseli, és a víz felszínén lebeg, ám egy perccel később megnő, és már több helyet foglal el a kádban nálam.

Szagolgatja a habot, és csattogtatja a fogát a buborékok felé, holott csak áthatol rajtuk, akár egy szellem. Imádni való, és minden tekintetben tökéletes. Elmerengek, mégis hogy a fenébe jutottam ide.

Nem a kádba, hanem ebbe a házba, olyan horgonyok közé, akik a legnagyobb igyekezetem ellenére is kezdenek hozzám nőni. Tudtam, hogy amint visszaengedem a képességemet, erősödni fog a kötelékem. Csakhogy arra nem készültem fel, hogy milyen gyorsan belopják magukat a szívembe a horgonyaim, és mennyire elengedhetetlenekké válnak a létezésemhez.

Erre jól rábasztam.

Nem számít, hogy Kieran azt mondta, ezentúl más stratégiát alkalmaznak, és egyszerűen kivárák, ki jön ide levadászni. Mert ha... ha *az a férfi* idejön, akkor mindannyiunknak végünk.

A kurva életbe!

Éveken át ellenálltam annak, hogy rá gondoljak, amire jó okom van. A képességem már attól is mocorogni kezd a mellkasomban, hogy elismerem ennek az embernek a létezését.

Brutus észreveszi, hogy elromlott a kedvem, ezért az orrát az arcomhoz dörgölve próbálja elhessegetni a fejemben kavargó rémképeket. Amikor szökésben voltam, sok trükköt elsajátítottam arra, hogyan birkózzak meg a traumámmal, ugyanakkor a kizárás bizonyult a leghatékonyabbnak. Addig püfölöm az emlékeket, amíg teljesen össze nem lapulnak, és az agyam egyik eldugott szegletébe nem kerülnek. Ezután még egy ragasztócsíkkal is körbetekerem őket, hogy véletlenül se nyissam ki Pandóra szelencéjét.

Rezegni kezd a kád mellé tett telefonom. Megtörlöm a remegő kezem a törölközőben, és felveszem.

– Mi folyik ott? Rád fogom törni az ajtót, ha nem tudsz lehiggadni – teremt le Gryphon teljesen váratlanul, minden előzmény nélkül.

Kissé fátyolos hangon felelek neki.

– Mit csinálsz az ajtómnál, amikor a ház előtt uralkodó káosszal kellene foglalkoznod? Vagy már minden rendben? Most egyáltalán nem úgy viselkedsz, mint a bevetési egység vezetője.

Dünnögést hallok a háttérben, de akárki is az, Gryphon nem figyel rá.

– Azt is intézem. A reggeli események nagy megrázkódtatást okoztak neked, mi pedig sokat tettünk azért, hogy visszanyerd az irányítást a köteléked fölött. Mire lenne szükséged ahhoz, hogy meg tudj nyugodni? A fürdő nem vált be.

Brutusra pillantok, a másik kezemet felemelve megvakarom a fülét, és próbálok nem túl hangosan sóhajtozni a telefonba.

– A fürdő miatt vesztettem el megint a hidegvéremet. Most kiszállok a vízből. Ma nem maradhatok egyedül a gondolataimmal.

Gryphon egy ideig semmit sem mond, aztán megszólal.

– Ha képes vagy uralkodni magadon, csatlakozhatsz Northhoz és hozzám, miközben igyekszünk kitalálni, mihez kezdjünk Sharpe horgonyaival. El fog tartani egy ideig.

Hm...

Ez még érdekesen is hangzik, és közben minden bizonnyal többet tudhatnék meg arról, mi a fene folyik a tanácsban anélkül, hogy Northt kellene faggatnom róla.

Kikászálódok a kádból, és keresek egy törölközőt.

– Kérek öt percet felöltözni, utána kimegyek.

– Két perced van, mielőtt itt hagylak, szóval csipkedd magad! Átkozott horgonyok!

A fürdőszobából kilépve meglepve látom, hogy az ágyon ruhák várakoznak rám. Kissé elbizakodott lépés, de ha ebből nem lehet bizonyos dolgokat levonni Gryphon jelleméről, akkor semmiből.

Felrángatom magamra a fekete farmert, a fehér pólót és a bőrdzsekit, majd beledugom a lábam a tökéletes bőrcsizmámba, arra viszont már nem veszem a fáradságot, hogy megnézzem, hogyan festek. Ebben az öltözékben akár a bevetési egységhez is tartozhatnék, és biztos vagyok abban, hogy épp ez a cél. A munkájukat végző, alaposan kiképzett katonák között leszek, egy egyberuha valóban nem lenne praktikus választás.

Írok gyorsan Atlasnak egy üzenetet, aztán csettintek Brutusnak, hogy jöjjön utánam. Nem nagyon lelkesedik azért, hogy visszabújjon a hajamba, mert túl sok ismeretlen ember tolong a házban, úgyhogy nem zsugorodik össze, hanem óriásira nőve kísér le az előcsarnokba.

A mindenütt hemzsegő szobalányok és a bevetési egység tagjai kitérnek az utamból, és a falhoz lapulnak, amikor elhaladunk mellettük. Brutus viszont úgy viselkedik, akár egy tökéletes úrikutya. Nem csattogtatja feléjük a fogát, nem szaglássza őket, hanem szorosan mellettem lépked.

North, Gryphon és Kieran odalent vár rám, halkan pusmognak egymás között, és csak akkor pillantanak fel, amikor meghallják a lépteimet a márványpadlón.

Gryphon rosszallóan néz rám.

– Két percet mondtam, ez a rémséges kutya pedig ebben a formában nem jöhet veled. Vagy visszabújik a hajadba, vagy itt marad Noxszal.

Összeszűkítem a szemem.

– A kádban áztattam magam, amikor szóltál, és Brutust zavarja ez a sok ember. Ha azt akarod, hogy elrejtőzzön, akkor várnod kell, amíg újra egyedül nem leszünk, most ugyanis eléggé feszült.

North a fejét ingatva néz rám, ami nem tetszik a szellemkutyámnak. Elé kell állnom, amikor morogni kezd a horgonyomra. Ezzel valamennyire megköti a kezem, mert megint mindenki úgy bámul rám, mintha fogalmam sem lenne arról, mit csinálok. Holott még soha életemben nem voltam annyira biztos semmiben, mint ezekben a lényekben.

– Őszintén mondom, nem értem, hogy tudod így magadra haragítani ezeket a teremtményeket, amikor szó szerint te parancsolsz nekik! Ez aztán nem semmi – jegyzem meg.

Kinyújtom a kezem Brutus felé, és próbálom rávenni, hogy visszamásszon a hajamba.

Nem igazán akar, de farkasszemet nézek vele, és nem tántorodom meg, így végül halkan szűkülve összezsugorodik. Felmászik a karomon, és befészkel magát a fülem mögé, mint az a tökéletesen engedelmes kiskutya, akinek mindig is ismertem.

Amint eltűnik szem elől, az egész helyiség fellélegzik. Ismét megkérdőjeleződik bennem a bevetési egység tagjainak bátorsága, amiért ennyire félnek az én imádott Brutusomtól.

– Elég időt vesztegettünk – szólal meg North. – Oleander, te velem jössz az irodába! Gryphon és Black később csatlakozik hozzánk a foglyokkal együtt.

North kinyitja a garázsba vezető ajtót, majd kinyújtja a karját, mintha előre akarna tessékelni.

A szemöldökömet felvonva nézek Gryphonra, mert ez egyáltalán nem képezte az alku részét, ő viszont csak a

derekamra teszi a nagy tenyerét, és gyengéden North felé tol.

A rohadék.

Rafe, North sofőrje kinyitja nekem az egyik Rolls-Royce ajtaját. Megköszönöm neki, aztán beülök a hátsó ülésre. Arrébb kell csúsznom, hogy North is elférjen mellettem, de ez a helyzet sokkal kevésbé kellemetlen, mint amikor legutóbb az utastérben rekedtem vele.

Csodákat művelt velünk az utóbbi pár hónap.

North tökéletesre vasalt, tiszta öltönyt visel, és bár a szokottnál nyúzottabbnak tűnik, sokkal jobban fest, mint reggel.

Rafe-nek sikerül anélkül kijuttatnia a kocsit a birtokról, hogy belehajtana a felhajtót elcsúfító hatalmas gödrök bármelyikébe, ami szakértővé avatja a szememben. Próbálok nem azon szörnyülködni, mennyi szomszéd sereglett ki az utcára, hogy végignézze, ahogy elhajtunk mellettük.

Az ember azt hinné, egy ilyen támadás után elbarikádozzák magukat a nevetségesen túlméretezett kastélyukban, és a kincseiket szorongatva féltik az életüket.

– Nem avatkozatsz be egy konfliktusba csak úgy, ahogy ma reggel tetted – dorgál meg North. – Fogalmad sincs, mire készültünk, vagy hogy az ellenfeleink valós veszélyt jelentettek-e volna rád.

Próbálok kerülni a tekintetét, ő viszont le sem veszi rólam a szemét.

Nagyszerű.

Most jön a fejmosás, amire semmi szükségem.

Csukott szemmel bólogatok abban a reményben, hogy a némaságom elegendő, és továbblép ezen a dolgon. Ám természetesen nem elég. Elvégre North Dravenről, a tanácsosról van szó, aki semmit sem hajlandó kiengedni a kezéből.

Különösen akkor nem, ha ennek következtében én is fellélegezhetnék.

– Amennyiben továbbra sem vagy hajlandó beszélni nekünk a képességekről, akkor meg kell húznod magad, és hagynod, hogy mindent mi intézzünk el helyetted. A kockázatok ismerete nélkül nem tudunk megbízni benned.

Muszáj gyorsan témát váltanom.

– Miért nem hagyod, hogy jóban legyek a teremtményeddel? Tényleg annyira utálsz, hogy inkább hagyod, hadd higgye, hogy haragszom rá?

Felém villan a tekintete, és megfeszül az állkapcsa.

– Nem utállak, ő pedig nem gondol semmit, amikor nincs itt – szűri ki a fogai között. – Ő csak egy rémálom, nincs saját tudata, nem egy kiskutya, akinek nevet adhatsz, és háziasíthatod. Még te sem lehetsz annyira naiv, hogy másként gondold, Fallows.

Szóval megint a vezetéknévemen fog szólítani? A kurva anyját!

– Legyen Augustine. Röviden csak August. – Hiába ingatja a fejét, folytatom. – Ezt választom neki, ha te nem akarod elnevezni. Az August és a Brutus jól passzol egymáshoz, szóval nekem kellene adnod. Vagy nevelhetnénk közösem. Egyik héten te, a másikon én. Talán nem lesz olyan mogorva, ha nem tartod folyton bezárva. Brutus imád összekucorodni mellettem az ágyon, loholni a futópádon, sőt, fürdeni is szeret, amikor sok habfürdőt teszek a vízbe.

Ha biztos lennék abban, hogy következmények nélkül megúszom, lefényképezném az arcát, mert még soha semmi olyan tökéleteset nem láttam, mint ez a rémült hitetlenkedés.

Visszafordulok az ablak felé, és azt figyelem, ahogy eltűnnek a házak. Ráfordulunk a forgalmas útra. Nincs szerencsék, mert a tanács épülete felé tartva az összes kereszteződésnél piros lámpát kapunk. Gryphon és Kieran egy elsötétített furgonnal követ bennünket, és amikor hátranézek, próbálok nem túlzottan irigykedni rájuk.

Ők vigyorognak és nevetgélnek.

Eddig csak *egyszer* láttam Gryphont nevetni, és akkor is én voltam a gúny tárgya. Utána kimagyarázta magát, ezért már nem bosszant annyira a dolog, ugyanakkor sokkal fiatalabbnak és dögösebbnek néz ki, amikor örömeiben nevetgél a barátjával. Hiányzik belőle a rá jellemző éber, komor feszültség, és legszívesebben kioltanám Kieran életét, amiért velem szemben ő megtapasztalhatja a horgonyomnak ezt az oldalát.

– Nem tudom, mire gondolsz, de hagyd abba, és nyugodj meg! – szól rám North. – Sok időt töltöttem a tanácstagok és a munkatársaik meggyőzésével, hogy nem jelentesz veszélyt a

közösségünkre. Nem hiányzik, hogy fekete szemmel mutakozz előttük, és megcáfolj.

Hátradőlök, és megint előreszegezem a tekintetem.

Hát persze.

Tegyek úgy, mintha egy messzemenőig engedelmes, jámbor, *unalmas* horgony lennék. Mosolyogjak szépen, és tűnnek jó kislánynak, mert akkor értékes információkhoz juthatok.

Ha nem akarom, hogy *az a férfi* rám találjon, össze kell szednem magam, és el kell játszanom a szerepem.

– Uralkodni fogok a kötelékemen – dünnyögöm.

North az előttünk magasodó épületre mered, miközben Rafe elindul a mélygarázs felé. Mindenütt lámpák égnek, ezért igazából nincs sötét, viszont még mindig ólomsúllyal húzzák le a hangulatomat a sorokba rendezett luxusautók.

North odahajol hozzám.

– Ebben az épületben mindig egy álláspontot képviselünk – emlékeztet halkán. – Még ha nem is értek egyet az egyik horgonnyal, ezt soha nem vitatom meg vele mások előtt. Legjobb lenne, ha megtartanád magadnak a véleményed, amíg vissza nem érünk a házba.

Összeszorítom a szám, de határozottan bólintok.

Igazából ez egy meglehetősen jó stratégia, mert soha nem előnyös nyíltan felvállalni a gyengeséget, csakhogy úgy érzem, ez a taktika jelenleg kizárólag ellenem irányul.

Rafe leállítja a motort, és azonnal kipattan, hogy kinyissa nekünk az ajtót. Veszek még egy utolsó levegőt a kocsiban, hogy biztosan megnyugodjak, és ami a legfőbb, hogy kifejezéstelen arcot tudjak ölteni.

Gryphon néhány parkolóhellyel arrébb vár ránk az elsötétített furgon mellett. Amikor kiszállok a Rolls-Royce-ból, egy pillanatra összeráncolja a homlokát, viszont nem mond és nem is tesz semmit. Komor arccal nyitja ki a rakodóteret, és Kierannal együtt előrángatja azt a két nőt, akik Sharpe horgonyai voltak.

Égészen addig, amíg az én drága Augustom fel nem falta a fickót.

– Azonnal levisszük őket – közli Gryphon. – Oli, te is velünk tartasz, vagy North mellett maradsz, és a hosszabb utat

választod?

Legszívesebben Gryphon után rohannék, de lopva Northra pillantok. Akár jól is viselkedhetnék.

Képes vagyok rá, még ha beledöglök is.

– Menj csak Gryphonnal – tanácsolja North. – Nekem beszélnem kell Pennel, és ahogy észrevettem, roppant ellenszenvesnek találod őt.

A kurva anyját!

Semleges dolgokra gondolok, és szó nélkül odasétálok Gryphonhoz. Hangosan kopog a betonon a csizmám, mert a kelleténél jobban a földhöz verem a lábam. Oli, ne csinálj semmit, amiből arra lehetne következtetni, hogy egy elkényeztetett liba vagy! Most én leszek az, aki okosabban viselkedik, és gondoskodni fogok arról, hogy semmit ne vethessenek később a szememre.

Miután belépünk a teherliftbe, Gryphon megnyomja a legalsó szint gombját. Nagy levegőt veszek, amiért megint a föld alatt rekedtem, és azt hiszem, a horgonyom és a társa félreérti a helyzetet.

Mintha Kieran arra jutott volna, hogy barátok vagyunk, mert közelebb hajolva halkan faggatni kezd.

– Mi bajod Penelopével? Igaz, hogy az ember agyára tud menni, de attól még viszonylag jó fej.

Ezt sokkal sértőbbnek találom amiatt, hogy Kieran a kezdetektől fogva utált engem. Gryphon bírálóan néz rá.

– Oli köteléke nem kedveli őt. Pen semmi rosszat nem tett, egyszerűen csak a horgonykód az oka az egésznek.

– North mégis hány titkárnőjét dugta meg? Ismerjük a pontos számot, vagy találgassak továbbra is az alapján, milyen gyakran fogdossák? – kérdezem negédesen.

Kieran elhúzódik tőlem.

– Én ebbe kurvára nem fogok belekeveredni – motyog magában. – Draven magának ásta ezt a gödröt.

A szemöldökömet felvonva nézek Gryphonra, ő viszont csak megvonja a vállát.

– Nem kérdezhetsz ilyeneket, horgony.

Ó, már hogyan kérdezhetnék! Rohadtul fogalma sincs arról, mennyi kérdésem van, ennek ellenére egyikük sem.... Nem. Ne gondolj erre, Oli!

Nagy levegőt veszek, és emlékeztetem a kötelékem arra, hogy a férfiak szart sem érnek.

Amikor kinyílik a lift ajtaja, Gryphon száll ki elsőként. A fejével int, hogy kövessem azon a betonból és acélból álló rémálmon keresztül, amibe csöppentünk.

Ez egy börtön.

A tanács épületének alsó szintjén cellák sorakoznak, tele fenoménekkal, akik remélhetőleg ellenállók, és nem egyszerű emberek, akik nem tudják kifizetni az adót, vagy közterületen ittak alkoholt.

Próbálok nem benézni a cellákba. Senkit sem szeretnék felismerni. Mindannyian hőzöngeni kezdenek, amikor elhaladunk mellettük, üvöltenek, kiabálnak, csapkodják az üveget. Legszívesebben sarkon fordulnék, és elhúznék innen a fenébe.

Ráveszem a lábam, hogy tovább lépkedjen.

– Ne is figyelj rájuk! A Dravenek által felkutatott táborokból gyűjtöttük össze őket – avat be Gryphon.

Szándékosan halkan beszél, hogy csak én halljam. Amikor ránézek, észreveszem, hogy aggódik valami miatt. A folyosó végére érve összerezzenek, amikor az egyik fogoly ököllel esik a cellaajtónak.

Nem lenne szabad odanéznem.

Tudom, ugyanakkor a lárma önkéntelenül is vonzza a tekintetem, és ekkor meglátom Carlint.

Sokkal leharcoltabbnak tűnik, mint amikor utoljára találkoztam vele. Kicsit lenőtt a haja, és táskás a szeme, de az a legrémisztőbb az Ellenállás legjobb tesztelőjében, hogy ezúttal azonnal felismer.

– *Lélekfosztó* – sziszegi felém.

A horgonyomat megkerülve a kihallgatószoba melletti helyiségbe sietek, mert látni sem akarom ezt a nőt.

Kieran jön be utánam először, és a másik ajtót kinyitva rögtön a kihallgatószobába megy, mintha semmit sem hallott volna.

Ezzel szemben Gryphon átlöki a foglyát az ajtón, majd becsukja, és felém fordul.

– Mit mondott neked? – kérdezi.

Pislogva nézek rá.

– Ne kényszeríts arra, hogy hazudjak!

Nagy levegőt vesz, és beletúr a hajába.

– Azt mondta, hogy... – kezdi.

– Kérlek, ne mondd ki! Kérlek, ne mondd el Northnak, Noxnak és senki másnak se! Kérlek, *kérlek*, ne!

Megrángatja a haját, majd hátrasimítja, és újból összefogja. A detektívüveg másik oldalára bámulok, ahol Kieran a székbe szíjazza a két nőt. Eddig egy szót sem szóltak, viszont szökni sem próbáltak. Gryphon ragyogó szeme mindkettőre tökéletes magyarázatot ad.

Egy időre kikapcsolta az agyukat, azokat a részeket, amik menekülésre vagy harcra készítenék őket, így most két lábon járó, engedelmes zombik.

Pattanásig feszül köztünk a csend. Visszafojtom a bensőmet elárasztó rettegést és félelmet, és próbálom kordában tartani a kötelékemet. Minden rendben. Ha mindannyian tudomást szereznek az összes képességemről, akkor vagy elengednek, vagy engem is bezárnak az egyik kis cellába.

Mindkét esetben meg tudom akadályozni, hogy ártsak másoknak, tehát nem ez a létező legrosszabb lehetőség. Addig fogom erről győzködni magam, amíg North be nem toppan a szobába, és el nem vesztí miatta a fejét.

Amikor ismét kinyílik az ajtó, és Kieran csatlakozik hozzánk, hol rám, hol Gryphonra néz.

– Tényleg úgy fogunk tenni, mintha az a nő nem nevezte volna Olit...

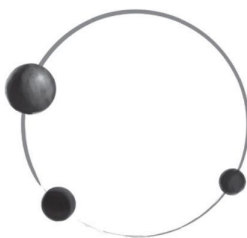
– Semminek sem nevezte. Semmit sem mondott a horgonyomra – szakítja félbe Gryphon.

Szúrós pillantást vet a társára, aki kurtán bólint, és nem feszegeti tovább ezt a témát. Akár egy tökéletes helyettes, aki érti a dolgát.

Majdnem elájulok a megkönnyebbüléstől. Ugyanakkor kétlem, hogy ez az utolsó alkalom, amikor ez a kérdés szóba kerül.

Egy óra telik el szinte elviselhetetlen némaságban, amíg North be nem nyit hozzánk.

Nincs semmi a megjelenésében, ami egyértelműen a dühéről árulkodna, én viszont már felismerem az apró jeleket. Nem szorul ökölbe a keze, de egy hajszál választja el attól, hogy kiverje valaki fogát, és megjelent a hüvelykujján egy alig észrevehető fekete folt, ahogy kiszabadult belőle a képessége aprócska része. Akár anyajegynek is lehetne nézni, ám túl sokszor ültem vele egy asztalnál a kínos horgonyvacsorák során, ezért tudom, miről van szó.

Alig tudja türtőztetni magát.

Ha Gryphon beszámol neki a képességemről, akkor minden dühét rajtam fogja kitölteni, és már a gondolattól is összeszorul a gyomrom.

Miközben várakoztunk, Kieran és Gryphon végig olyan dolgokról beszélgettek egymás mellett állva, amiket én nem értettem. A bevetésnek most elég egyetlen pillantást vetnie Northra, és máris besunnyog a kihallgatósobába. Később le fogom oltani emiatt, mert ha a farkát behúzza futamodik meg egy rosszkedvű Draven elől, egyáltalán nem az a kemény és félelmetes katona, akinek beállítja magát.

– Baj van? – kérdezi Gryphon, mire a másik horgonyom fújtat egyet.

– Arra gondolsz, hogy mielőtt Sharpe-nak elment az esze, a tanács kettészakadt, és a többiek most vagy félve menekülnek

előlem, vagy a véremet akarják? Igen, kijelenthetjük, hogy baj van.

Édes istenem! Nincs az a pénz a világon, amivel rá lehetne venni arra, hogy belépjek a tanácsba. Mármint tudatában vagyok annak, hogy az alacsony származásom miatt soha nem kell emiatt aggódnom, de akkor is kiver a víz a gondolattól, hogy elvegyüljek ezek között az emberek között.

Nem nekem való a diplomácia.

North szinte tudomást sem vesz a jelenlétemről, ami rendben is van, ellenben amikor elindul felém, Gryphon megállítja.

– Te hallgatod ki őket, én pedig Oli mellett maradok – szögezi le Gryphon. North jelentőségteljesen ránéz, de ő csak megrázza a fejét. – Most nem hagyhatom magára. Te mondtad, hogy bízol abban, tudni fogom, mire lesz szüksége Oleandernek. Most erre van. Kieran fogja irányítani a beszélgetést, legyetek lényegre törők.

Nehézkesen nyelek egyet, de kerülöm, hogy bármelyikükre is ránézzek. Érzem a North tarkómra szegeződő tekintetéből áradó hőt, mégis szó nélkül elindul a kihallgatósoba felé.

Az üveg előtt megállok Gryphon mellett. Most, hogy kettesben maradtunk, kicsit kellemesebb a csend. Figyeljük, ahogy North leül Kieran mellé, és a zakóját kigombolva kényelmesen elhelyezkedik.

Kieran felemeli a kezét, mire Gryphon szeme élesen felvillan, majd visszaváltozik. A két nő gyorsan pislogni kezd, mint akiket zavar a lámpa erős fénye. Megrángatják a csuklójukat szorító láncot, mintha eddig fogalmuk sem lett volna arról, hogy a székhez vannak rögzítve.

A szobában uralkodó csendnek és nyugalomnak vége, amikor egymásra néznek, majd megvetőn a velük szemben ülő két férfira pillantanak.

– Hacsak nem kiabálunk, nem hallják, amit mondunk – tájékoztat Gryphon közelebb hajolva hozzám. – Ha van bármilyen kérdésed, ez a megfelelő alkalom arra, hogy feltedd.

Ránézek, de ő továbbra is a másik szobát bámulja, és nem mozdul a helyéről. Általában tartja a két lépés távolságot, most viszont közvetlenül mellém áll.

Tudom, hogy a kihallgatásra vagy Sharpe árulására célzott, ugyanakkor az agyam a saját gondjaimra összpontosít.

– Miért nem mondtad el neki?

Az egyik szemöldökét felvonva pillant felém.

– Mert megkértél rá. Továbbá épp most vesztett el valakit, aki közel állt hozzá, ezért nem is tudna észszerű döntést hozni. Nem fogom elárulni neki, amíg fel nem készültél rá, és amíg ő nem tud tiszta fejjel gondolkozni.

Bólintok, mire kissé megint közelebb húzódik hozzám, szinte összeér a testünk.

– És te miért nem hazudtál? – kérdezi. – Még ha tudtad is, hogy kiszárnám, léteznek kiskapuk. Gabe említette, hogy erre már te is rájöttél.

Ez a rohadék Gabe, egyszerre nagyszerű és egy kis spicli.

– Azt mondtad, ki nem állhatod a hazug embereket – felelem.

– Minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy ennek megfelelően viselkedjek, még ha azzal kurvára tönkre is teszek *mindent*. Miért rakták ki Sharpe-ot a tanácsból? Miért most?

Tisztában vagyok azzal, hogy most felváltva vallatjuk egymást, és hogy válaszokkal üzletelünk. Viszont ez az első lehetőségem arra, hogy valódi információkat tudjak kicsikarni belőle anélkül, hogy attól kellene tartanom, kiderül az igazság a képességeimről.

Gryphon összeszűkített szemmel figyeli Northt, aki felolvassa azoknak a bűncselekményeknek a listáját, amik miatt idehozták a két nőt. Szerepel benne a hazaárulás, a gyilkosság és a kötelékek felbontására irányuló összeesküvés, de a két fogoly csak önhittent ül a helyén. Elégedettek magukkal, mintha ezzel jutalmaznák őket a kemény munkáért.

Felfordul tőlük a gyomrom.

– Évek óta tudunk arról, hogy Sharpe kapcsolatban állt az Ellenállással. Bella, a telekinetikus nő, akit elintéztél, olyan családból származott, amelyik köztudottan az Ellenállást szolgálta. Sharpe éveket áldozott arra, hogy azzal próbáljon jó hírnévre szert tenni, hogy „megmentette” őt, mintha képes lett volna kitörölni az agyából azt a sok faszságot, amivel az Ellenállás a követői fejét tömi. Viszont az egész kamu volt. Régóta tudtuk. Az

a patkány Sharpe felelt a közösségünkben előforduló halálesetekért, és őt követve találtunk rá a táborokra.

Lassan bólintok, Gryphon pedig megfogja a kezem. Ez a hétköznapi számító, apró gesztus az első alkalom, amikor szándékosan hozzám ér. Szánalmasnak érzem magam, amiért az érintésétől az arcomba szökik a vér, elvégre csak a kezemet fogja, de majdnem elolvadok, ahogy gyengéden végighúzza a hüvelykujját az enyémen.

Tudja, mi vagyok, és így is hozzám ér.

Ez bizonyára jelent valamit, nem igaz?

A kezemet fogva közelebb húz magához, így a teste félig takarja a testem, és a karja a mellkasomhoz simul. Mintha arra készülne, hogy teljesen a háta mögé tol, ha történne valami a másik szobában.

Próbálok nem örületesen belészeretni e miatt a futó pillanat miatt, amikor kimutatja felém az érzéseit.

– Sharpe múlt héten politikai manőverezésbe kezdett North ellen. Az szolgáltatta az apropót, hogy senkivel sem pecsételt még meg a kötelékedet. Sharpe faszkalapként viselkedett, és azt hitte, képes cselekvésre bírni Northt, aki eleinte igyekezett diplomatikusan kezelni a dolgot. Aztán végeztek Williammel, és ezzel a diplomáciának befellegzett. Rosszabbra fognak fordulni a dolgok, mielőtt jobbak lehetnének.

Lassan bólintok, és próbálok nem betegesen vagy kényszeresen figyelni a horgonyomat munka közben. A két fogoly nem hajlandó megszólalni, ellenben amikor egymásra néznek, azt a benyomást keltik, mintha teljesen elment volna az eszük. Azon tűnődöm, vajon hogyan viszonyulnak ahhoz, hogy Sharpe már nincs az élők sorában. Gőzöm sincs, felfogták-e már, hogy meghalt a központi horgonyuk, vagy esetleg még maguk előtt is tagadják a dolgot.

Azt sem tudom, tényleg az Ellenállást támogatták-e, vagy Sharpe ezt elhallgatta előlük. Megérdemlik, hogy örökre börtönbe zárják őket, vagy akár az életükkel fizessenek azért, amiért részt vettek ezekben a bűncselekményekben?

Gryphon megint megszólal, halkabban, mint korábban, mintha amiatt aggódna, hogy a hangja mégis áthatol az üvegen.

– Az Ellenállás elrabort téged. Fogalmam sincs, hogyan vagy mikor tették, de a fogságukba kerültél. Ezért ismer Carlin Meadows, és ezért tudja, mi a képességed. Ez az egyetlen logikus magyarázat.

Alig észrevehetően bólintok, a torkomon akadnak a szavak. Még ha Gryphon rá is jött az igazságra, nem mondhatok neki semmi többet. Kurvára nem számolhatok be annak hátborzongató részleteiről, hogy miért vagyok szörnyeteg.

– Mennyi ideig? – kérdezi.

Nyelek egyet.

Nem akarok erről...

Gryphon félbeszakít.

– Csak áruld el! Mondd el, mennyi ideig, és nem faggatlak többet róla... egyelőre.

Nos, nem hagyhatom, hogy tovább folytatódjon ez a beszélgetés, máskülönben az életem minden egyes részletét kiszedi belőlem, ezért válaszolok neki.

– Két évig – suttogom.

A horgonyom állkapcsa újra és újra megfeszül, majd ellazul, miközben a fogát csikorgatja.

– Akkor miért nincs semmi nyoma? Minden hírszerzési információt átfésültünk, ami csak a kezünk ügyébe került, márpedig ezekből sok van, Oli. Te miért nem szerepelsz bennük sehol?

Ingatom a fejem, részben mert nem tudom biztosan, ugyanakkor azért is, mert túl sokat elárulnék, ha elmondanám, mire gyanakszom. Nem szándékszom ezt tovább folytatni. Semmi többet nem akarok tudni erről az elbaszott helyzetről. Nem akarom, hogy Gryphon turkáljon az agyamban. Nem akarok arra gondolni, hogy mindenáron el kellene szöknöm a horgonyaimtól.

Már nagyon belefáradtam a harcba és a menekülésbe.

Gryphon magában szitkozódik, és megszorítja a kezem.

– Oké – szólal meg végül. – Egyelőre nem faggatlak tovább, de később még lesznek kérdéseim, Oli. Mindent ki fogok deríteni, és rendet teszek a kötelékünkben. Ezt biztosan nem hagyom annyiban.

Ismét a kihallgatószoza felé fordítjuk a figyelmünket. Gryphon továbbra is erősen szorítja a kezem, én pedig próbálom száműzni a szavait a fejemből. Válaszokat követel, én viszont semmit sem mondhatok neki. Vagy mégis? Megbízhatok benne?

Talán.

De arra nem számíthatok, hogy elenged, ha az Ellenállás vagy *az a férfi* rájön, ki vagyok, ezért semmit sem oszthatok meg vele. Mi van, ha megpróbál itt tartani, és végül emiatt hal meg?

Nem tudnám elviselni, ha ez bekövetkezne.

Egy órával később már alig állok a lábamon, ugyanakkor a kihallgatás továbbra sem halad semerre. Gryphon javaslatára tartunk egy kis szünetet, és a szoba másik sarkába megyünk. Összekucorodom az ottani padon, és hagyom lecsukódni a szemem.

Érzem, hogy Gryphon rám teríti az egyenruhájához tartozó hosszú kabátot, amit a fejemre húzok, hogy pihenjek kicsit.

Amikor kinyitom a szemem, már a Rolls-Royce hátsó ülésén fekszem, a fejem Gryphon ölében pihen. Megcsapja az orrom a mexikói kaja illata. Nem akarok felkelni és újra funkcionálni, de korogni kezd a hasam, és felesleges tagadni, ölni tudnék az ételért.

Ásítózva feltápászkodom, és amennyire csak lehet, kinyújtózom a szűk helyen. Kinyílik a hátsó ajtó, majd North ül be mellénk. Rengeteg elviteles doboz van nála, a tacós büfékocsinál vásárolt be.

Legszívesebben a földhöz szegezném, csak hogy biztosan jusson nekem annyi étel, amennyi a testsúlyom.

Gryphon elvesz Northtól pár dobozt, felém nyújtja őket, és közben mit sem törődik a másik horgonyom jeges pillantásával.

– Gabe mondta, hogy szereted az itteni halas tacót, a mi szakácsunk pedig a stressz miatt egész héten szabadságra ment. Szóval sokat fogunk innen rendelni, amíg vissza nem jön.

Örömmel elfogadom a dobozokat, és próbálom leplezni a hatalmába kerítő maradéktalan örömet. Nehezen megy, különösen, amikor az átkozott kötelékem majd kiugrik a bőréből, amiért a horgonyaim gondoskodnak rólam, és a kedvenc vacsorámmal kényeztetnek. A zsúfolt hátsó ülésen eszünk, amit egyértelműen nem arra találtak ki, hogy helyet adjon a két legnagyobb férfinak a kötelékemben.

A két legnagyobb termetű, és egyben legnagyobb arcú férfinak.

– Bocs, hogy elaludtam. A sok éjszakázás és korán kelés tehet róla – motyogom tele szájjal.

Gryphon megvonja a vállát. Átnyúl fölöttem, megragadja a biztonsági övet, áthúzza a mellkasomon, és beköt. Rafe elindítja az autót, és máris úton vagyunk a ház felé.

Örömmel csócsálom a vacsorámat, és három tacót is felfalok, mire a horgonyaim megesznek egyet-egyet. Miután megtörlöm a kezem és a szám, vágyakozva méregetem Gryphon maradék nachosát.

A szemét forgatva, de szó nélkül nyújtja át nekem az ennivalót, én pedig elhatározom, hogy örökre magam mellett fogom tartani őt. Hogy is tehetnék másként, amikor megőrzi a titkaimat, nem utál a képességem miatt, *ráadásul* a kajáját is megosztja velem, holott már eleget ettem.

Lehet, ő az igazi.

– Elég ezekből a kéjes hangokból, mert már túl messzire mész – morogja.

Próbálok nem felháborodni a zsörtölődő hangnemén. Minden falattól nyöszörögnöm kell, és lehet, hogy ez szemétség.

North ránk sem hederít, alig nyúl az ételhez, szinte rögtön félreteszi, és újra dolgozni kezd a telefonján. Esküszöm, munkamániás. Folyton le kell foglalnia magát valamivel, és muszáj olyan dolgokban elmerülnie, amik sem elégedettséggel, sem boldogsággal nem járnak.

Vagy azzal, hogy velem kelljen töltenie az időt.

Mire visszaérünk a házhoz, már besötétedett, bár így is feltűnik, mennyit dolgoztak a tájrendezők, hogy eltüntessék a reggeli zűrzavar nyomait. A felhajtó továbbra is romokban áll,

ugyanakkor már kiásták a felperzselt pázsitot, és egy forgófejes öntöző spricceli mindenhová a vizet, hogy minél hamarabb kicsírázzon és gyökeret verjen az új fű.

Úgy tűnik, ha elég pénze van az embernek, soha semmi nem végleges.

Szeretnék tenni erre valamilyen megjegyzést, noha azzal csak egy újabb veszekedést robbantanék ki, ezért inkább megvárom, amíg Rafe leparkol a garázsban, majd kipattan az autóból.

– Köszönöm a vacsorát, North – dűnnyögöm.

North rám pillant, de nem reagál a szavaimra, csak kiszáll, amint a sofőr kinyitja neki az ajtót. Pufogva megyek utána, és átölelem magam, hogy még véletlenül se fojtsam meg az öntelt seggfejet.

Próbálom emlékeztetni magam arra, hogy épp most veszített el valakit. Nem bízik bennem, és gyászol, amitől csak még jobban tudatosodik bennem, hogy valójában nem sokat változott velem szemben a viselkedése.

Vagyis volt egy pillanat, amikor azt hittem, talán kicsit megenyhült. Aztán pislogtam egyet, és ez el is múlt. Puff, már sehol sincs az a férfi, aki halkan megígérte nekem, hogy megvéd az öccsétől, ha arra kerülne a sor.

Gryphon gyengéden megfogja a könyököm, és visszahúz maga mellé.

– Elkísérlek a szobádig. Még mindig sokan vannak itt a tanácstól és a bevetésiektől. Gabe és Bassinger már fent vár, maradj ott, amíg aludni nem szeretnél.

A francba.

Ez North éjszakája.

Mióta elmentünk, eszembe sem jutott, és a héten is csak most először fordul meg a fejemben, hogy megpróbálok kibújni a közös alvás alól. Még Noxot is jobban tűrtem, aminek leginkább az az oka, hogy Gryphon megnyugtatót, nem lesz baj, ráadásul Nox teljesen egyedül hagyott. Még csak be sem feküdt az ágyba, mert a teremtményei ott aludtak körülöttem. A kötelékemet már az megnyugtatta, hogy Nox közelében töltöttem az éjszakát, és ez is elégnek bizonyult ahhoz, hogy megint össze tudjam szedni magam.

– Nem rossz ötlet ma North ágyában aludnom, amikor ennyire... zaklatott? – dűnnyögöm.

Igyekszem nem kikotyogni a kötelékünkkel kapcsolatos problémákat, hiszen tele van idegenekkel a ház, és ez kizárólag ránk tartozik.

Gryphon csak azután felel, hogy beszállunk a liftbe, ugyanakkor még ott is gondosan megválogatja a szavait.

– Most, hogy jobban rálátok az egész helyzetre, az a legfontosabb a számomra, hogy megnyugtassam és kielégítsem a kötelékedet. Már valamivel jobban értem a vonakodásodat, de neked is meg kell értened, muszáj gondoskodnunk arról, hogy megőrizd a hidegvéredet. Bármibe is kerül, ez az *egyetlen*, ami most számít nekem. Azonkívül, hogy mindannyian életben maradjunk. Érted, amit mondok, Oli?

Értem.

Jobban, mint ő. Érttem, mert én vagyok az, akinek a köteléke és a képessége nap mint nap szembeszáll a józan eszével és az erkölceivel, hogy ne... hozzam el a világvégét.

Bólintok, és mereven összeszorítom a szám, mert igyekszem titkolni előle, mennyire felőröl ez az egész. Kétségbeesetten szükségem van mindannyiukra, ráadásul olyannyira, hogy az már halálra rémít.

Gryphon megint megfogja a kezem, és egymásba kulcsolja az ujjainkat.

– Nem hagyom, hogy bármi rossz történjen, Oli. Tudom, hogy nem önszántadból avattál be a dologba, viszont én nem foglak cserben hagyni. Együtt kitaláljuk, hogy legyen. Te, én és a többi horgonyod rá fogunk jönni a megoldásra.

Édes istenem!

Gyorsan pislogva ismét bólintok. Küszködöm a hülye és értelmetlen könnyekkel. Büntudatom van, amiért Gryphon nincs tisztában a képességem hatókörével.

Nem tudja, mit tettem.

Nem tudja, hogy *gyilkos* vagyok.

Megállít az ajtónál, az arcomra teszi a kezét, és egy gyors csók erejéig magához húz. Ez alig több egy puszínál, nem használja a nyelvét, de a fogával végigsimít az alsó ajkamon.

Végül eltávolodik tőlem, és rám néz az igézően tiszta, kék szemével. Én pedig úgy pislogok, mint egy epekedő idióta.

– Reggel érted jövök – mondja. – Most aludhatsz tovább. Hétkor találkozunk, ma sokáig fent leszek, mert még mindig akad munka a ház előtt.

A torkomat megköszörülve bólintok. Teljesen elhúzódok tőle, és a kulcsot keresve megtapogatom a zsebeimet. Amikor kinyitom az ajtót, Gabe és Atlas is megérkezik, ma mindketten csendesek és komorak, hiszen nekik is pokoli napjuk volt. Gryphon beavatja őket az új szabályokba és változásokba, amikre azért van szükség, mert rajtunk kívül mások is tartózkodnak a házban. Mivel már tudom, mit várnak tőlem, magukra is hagyom őket.

Átöltözöm Atlas bokszerébe és Gabe trikójába, és felkészülök, hogy a lehető legkellemesebben töltssem az estét, amíg még a saját szobámban lehetek. Elindítok egy olyan filmet, amit már ezerszer láttam, mert így legalább nem húzom fel magam azon, ha a srácok végigbeszélgetik az egészet.

Gryphon még egyszer benyit hozzánk, és az ágyhoz lépve ad egy utolsó csókot, mielőtt elmegy. Komor ábrázattal csörtet el, mire Gabe a szemöldökét felvonva néz rám.

Elkezd levetkőzni, hogy lefeküdjön mellém, és már csak egy bokszer van rajta, amikor megkérdi:

– Mi a fene történt? Kora reggel még haragudott, amiért megfigyelés alatt kell tartania téged, most meg az élete árán is védeni akar.

Atlas semmit sem kérdez, miközben levetkőzik. Összehajtogatja a ruháit, bemászik mellém az ágyba, majd a mellkasára fekteti a fejem, mielőtt Gabe-nek esélye lenne elfoglalni a helyét.

Sokat veszekednek emiatt, de engem nem zavar.

Nyelek egyet, és próbálok nem émelyegni, amiért nem mondom el nekik a teljes igazságot.

– Láttunk valakit, akiről tudom, hogy ellenálló. Kicsit megrázott a dolog, és azt hiszem, Gryphon rájött egy-két dologra... emiatt véd most annyira.

Gabe úgy bólogat, mintha ez teljesen érthető lenne, és befészkel magát a másik oldalra. Egyáltalán nem érdekli a tény, hogy mindketten majdnem meztelenül fekszenek mellettem. A róluk szóló mocskos fantáziáim mindegyikét tönkreteszi a tény, hogy nem engedhetem a kötelékemet túlzottan izgalomba jönni a helyzet miatt, *a fene egye meg!* Majd holnap lerendezem magamban a dolgot a zuhany alatt.

Atlas megvárja, hogy Gabe elfoglalja magát a párnákkal, és megfelelő pozícióba rendezgesse őket. Akkor végigsimítja a hajam, és a fülemhez hajol.

– Tudja?

Megvonom a vállam, mert egyikükkel sem akarok erről beszélgetni. Még mindig nem hiszem, hogy Atlas bármit is tudna valójában, viszont ha mégis, akkor nem szeretném csak úgy kizárni Gabe-et ebből a beszélgetésből. Igazából nem vagyok akkora rohadék, mint amilyennek egykor mindannyian hittek.

Jóllehet, a Dravenek vélemények azóta is változatlan.

– Mi lenne, ha az este hátralevő részében szóba sem hoznánk a képességeket és a kötelekeket? – vetem fel. – Nem érzem magam valami jól, ráadásul ma North szobájában kell aludnom. Ő is rohadt szarul van, és az egész éjszakát azzal fogom öltetni, hogy próbálom nem rosszul venni a levegőt, nehogy még jobban felbosszantsam.

Atlas a homlokát ráncolva bólint, és a meleg kezével fel-le simogatja a hátam.

Egy perc alatt elalszom.

Már sötét van, mire felébredek, de a folyosóról beszűrődik némi fény a szobába. North körvonalait megpillantva átkozom magam, amiért álomba merültem.

Miután lassan és óvatosan kibontakoznom Atlas karjai közül, átmászom rajta, leszálok az ágyról, és közben magamhoz veszem a telefonomat meg a kulcsomat az éjjeliszekrényről.

North még mindig dühösnek látszik, amikor nekiütközöm az ajtókeretnek, és a szemem dörzsölöm az erős fényben. Pufogva fogja meg a könyököm, és végigvezet a folyosón a szobájáig.

Végig egy szót sem szól.

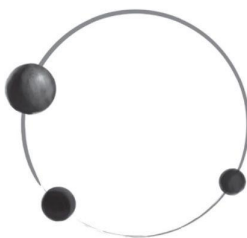
Ez óriási megkönnyebbüléssel tölt el, és cseppet sem bánom, hogy határozottan és kérlelhetetlenül a tökéletesen festő, minimalista ágya felé terel. Felemeli a takarót és bebújtat alá, közben viszont folyamatosan rosszalló arcot vág. Akármennyire is sértve érzem magam amiatt, hogy értem jött, és most egyszerűen ágyba dug, mintha egy tárgy lennék, túl fáradt vagyok a veszekedéshez.

Rohadtul megérezem az egész hét során felgyülemlett stressz hatását.

Azt még felfogom, hogy bemegy a fürdőszobába, és zuhanyzás közben sem zárja be az ajtót, de aztán lecsukódik a szemem, és megint kiütöm magam. A párnák közé temetem az arcom, amiknek pont olyan illatuk van, mint neki, mire a kötelékem boldogan dorombol a mellkasomban.

Arra ébredek, hogy valaki elforgatja a kulcsot a zárban, mire North még jobban magához szorít. Meleg mellkasa a hátamhoz simul, egyik keze a felső combomon pihen, olyan közel az ágyékomhoz, hogy érzem az izgatottság hullámain. Aztán az agyam felfogja, hogy mi történik.

Megdermedek. Be vagyok indulva, és készen állok arra, hogy a kötelékem megkapja, amit akar, és már a következmények sem érdekelnek. Ekkor azonban kitárul az ajtó, és besétál rajta North titkárnője.

A titkárnője.

Akinek van *kulcsa* a hálósobához.

Nem veszi a fáradságot, hogy döbbsen vagy bűnbánó arcot vágjon, amiért a főnöke ágyában talál minket egymásba gabalyodva. Egyszerűen csak kihúzza a függönyt, felkapcsolja az átkozott lámpát, és hadoválni kezd.

– Jó reggelt, uram! A tárgyalópartnere korábban érkezett a megbeszélésre. Bekísértem a földszinti irodába, adtam neki vizet, és megkértem, hogy nézze át még egyszer az előterjesztését, mielőtt önnek is beszámol róla.

North közelebb húz, gyorsan magához szorít, és egy pillanatig abba a hiú reménybe ringatom magam, hogy elküldi a nőt a picsába, máskülönben együtt végzünk vele.

Aztán minden teketória nélkül kibontakozik az ölelésből, szó nélkül kimászik az ágyból, és bevonul a fürdőszobába.

– Öt percet kérek, Pen – mondja nagyon szelíden.

Velem még *soha* nem beszélt így.

Ott fekszem a felháborítóan kényelmes ágyában, a részegítő illatfelhőjében, és még egyszer utoljára dühöngeni kezdek miatta. Utoljára, mert *soha többé* nem fogok befeküdni ebbe az ágyba. Inkább alszom Nox teremtményeinek társaságában a könyvekkel, párnákkal és gyűlölködéssel telezsúfolt kis fészkében, mint hogy még egyszer betegyem ide a lábam.

A titkárnő, akinek fogalma sincs arról, mennyire sérti a kötelékeimet, besétál North gardróbjába, és elkezd ruhákat keresgélni. Nyilvánvalóan nem okozott még elég bajt, nem fejezte be a rombolást, és még több olajat akar önteni a tűzre.

Nagy gonddal kiválaszt egy öltönyt, hozzá pedig egy inget, és az utolsó szög a koporsóban, hogy az egyik fiókot kihúzza keres egy átkozott bokszer is.

Ha ezzel nem lépne át minden olyan határt, aminek a létezéséről nem is tudtam, akkor rohadt nevetségesnek találnám a horgonyom viselkedését – egy felnőtt férfi hagyja, hogy gyerek módjára felöltöztessék.

Valaki bekopog az ajtón, mire a titkárnő odamegy, hogy kinyissa. Kitakarja a szobát, így Gryphon nem láthat be. Érzem, hogy ő az, és már egyébként is kurvára ki vagyok akadva, amiért Pen idepofátlankodott, úgyhogy teljesen elvesztem a fejem, amikor vihogva riszálni kezdi a csípőjét.

Elfeketedik a szemem.

Bassza meg!

Visszahanyatlom az ágyra, és veszek pár nagy levegőt, hogy lehiggadjak.

Hallom, ahogy Gryphon káromkodik. Kinyílik a fürdőszoba ajtaja, és azt hiszem, hogy North végzett, ám ekkor megütik a fülem Gryphon szitkai, tehát csak ő ment be hozzá.

Most nem láthatom meztelenül North Dravent.

És kurvára nem lehetek ebben a szobában, amikor a titkárnője meztelenül látja őt, ezért kikászálódok az ágyból, ledobom magamról a takarót, és az ajtóra szegezett tekintettel kiviharzom a szobából.

Kieran az ajtó előtt áll, és amikor meglát, ő is káromkodni kezd.

– Melletted rohadtul nem lehet unatkozni, mi? – ugrat.

Méltatlankodva emelem a kezem a magasba.

– Semmi rosszat nem csináltam. *Semmit!* Pedig rohadtul akartam. Szóval ha ennek a seggfejnek nem tetszik a viselkedésem, közöld vele, hogy kurvára leszarom.

Ekkor kitarul a szobám ajtaja, és Gabe dugja ki rajta az álomtól gyűrött képét. Haragos tekintettel bámul kifelé, amíg észre nem vesz.

– Bassza meg, most meg mi történt?

– Semmi! Semmi szóra érdemes. Jössz edzeni, vagy nem?

Úgy sziszegek, mint egy idegbeteg, és Gabe-et megkerülve a gardróbba csörtetek, ahol Atlas épp öltözködik.

Felvillan előttem a meztelen segge, és majdnem elalélok a napbarnított izmai látványától, akár egy szende szűz. Felbőszít és hányingert kelt bennem a North szobájában lezajlott jelenet, ugyanakkor ki vagyok éhezve a szexre, és teljesen hatalmába kerít ez a sok különböző érzés.

Atlas segge olyan kemény, hogy legszívesebben belemélyeszteném a fogam.

Azt a kurva...

A szememre tapasztom a kezem.

– Már most kibaszottul utálok ezt a napot – motyogom. Inkább kiugrom az ablakon, mint hogy szembenézzek ezzel a... ezzel az egészszel!

Atlas felnyerít, elhúzza a kezem, aztán hahotázni kezd, amikor továbbra is csukva tartom a szemem.

– Már van rajtam rövidnadrág, édes. Nem gondoltam volna, hogy a seggem lesz az, aminek nem tudsz ellenállni.

Méltatlankodva pislogok rá, és ellenőrzöm, hogy tényleg felöltözött-e. Olyan rövid a nadrágja, hogy az már szinte arcpirító, ezért folytatom a zsörtölődést. Ahelyett, hogy közölném vele, mi bajom, vagy legalább valamilyen teljesen ártatlan dolgot mondanék, kibukik belőlem:

– Mi lenne, ha végeznénk North titkárnőjével? Légyszi, hadd öljem meg! El is rejteném a testét. Biztos, mi állunk a jó oldalon? Mi lenne, ha csak öt percre rosszak lennénk? Kurvára nem is kell öt perc, egy pillanat alatt végezni tudnék a ribanccal.

Gabe bedugja hozzánk a fejét, és ránk néz. Ő már farmerben van, és egy pólót tart a kezében.

– Most komolyan, horgony, mi történt?

– Nem beszélek róla – rázom meg a fejem. – Nagyon közel kerültem ahhoz, hogy kisüssem annak a nőnek az agyát, szóval most addig fogok loholni a futópádon, amíg már meg sem bírok moccanni.

A fejem fölött egymásra pillantanak, aztán hagynak készülődni.

Elindulunk az alagsori edzőterem felé, és bár Gryphonnak semmi nyoma, pontosan azt teszem, amit mondtam. Felpattanok a futópadra, bedugom a fülhallgatóm, és elindítom a leghangosabb üvöltős metált, amit csak találok, aztán őrült tempóban futni kezdek. Úgy tervezem, abba sem hagyom, amíg ki nem purcanok.

Csak akkor állítom le a gépet, amikor már annyira inog a lábam, hogy veszélyt jelentek önmagamra. Kiveszem az egyik fülhallgatót, hogy a mögöttem zajló dühös veszekedésre figyelhessek.

– ...ezek az ő kibaszott szabályai, de ha nem tudja betartani őket, akkor mi a faszért törjük magunkat? – háborog Atlas.

Hallom, hogy épp egymást próbálják padlóra küldeni, viszont még nem fordulok meg.

A kötelékem csendes a mellkasomban, kimerítette a futás, és nem akarom, hogy visszatérjen belé az élet, amint meglátja őket a szőnyegen. Úgyhogy adok magamnak egy kis időt, hogy rendezzem a gondolataimat.

– Én teljesen megértem. Ma délután lesz a gyászszerződés, még nem képes tiszta fejjel gondolkozni. Tudom, Bassinger, hogy nehezedre esik, de gondolj bele, te hogyan birkóznál meg azzal, ha elvesztenéd azt, aki apád helyett is apádként bánt veled. William volt az egyetlen családtagjuk, akire valaha számíthattak, és most egy hajszál választja el őket az összeomlástól. Őszintén szólva csak Oli miatt tartják magukat. Az ő biztonsága és a kötelékünk épsége az egyetlen, ami megakadályozza őket, hogy a képességeikbe temetkezzenek, és azzá a szörnyé váljanak, akinek az egész közösség tartja őket.

Bassza meg...

Nyelek egyet, és leszálok a futópadról. Kibicsaklik alólam a térdem, miközben lerogyok a földre. Nyújtanom kellene, ám semmi erőm nem maradt, hogy elvégezzem az ajánlott mozdulatsorokat.

Szóval csak lefekszem, szétterülök, mint egy izzadt, suta tengericsillag, és a plafont bámulva a gondolataimba temetkezem.

Én semmi esélyt nem kaptam arra, hogy meggyászoljam a szüleimet.

Nem volt sem gyászszertartásuk, sem temetésük, ahová elmehettem volna. Semmi, mert akkor már az Ellenállás tartott fogságban. Azt sem tudom, hová került végül a testük. Vajon a kötelékhorgonyai mellé temették anyámat vagy külön elhamvasztották? Összeszorul a mellkasom a gondolattól, hogy külön urnában sínylődnek a hamvaik, miközben arra várnak, hogy értük menjen a szörnyszülött lányuk.

Anyám nagyon utálná, ha így lenne.

Néma könnyek folynak le az arcomon. Nem foglalkozom velük, mert szokás szerint teljesen haszontalanok, és semmit sem jelentenek.

Nem bocsátom meg Northnak, amit reggel csinált, és azt sem, amit korábban elkövetett ellenem, viszont még nagyobb lesz a köztünk lévő fagyos távolság, ha semmit sem teszek. Igen, még mindig ki kell jutnom innen. Igen, továbbra is hazudnom kell, és el kell hallgatnom előlük a fontos részleteket. Már amennyire lehet, hiszen Gryphon már tudja, ki vagyok.

De dönthetek úgy, hogy rendesen bánok a horgonyaimmal.

Nagy levegőt veszek, és azon kezdek gondolkozni, hogy feltápáskodom, de úgy érzem, mintha súlyok húznának lefelé. Lépteket hallok, aztán megjelenik előttem Gabe arca. Fölöttem állva bámul arra a szétterülő placsnira, amivé átalakultam a padlón.

– Remélem, nem megint a horgonyaid miatt sírsz – szólít meg, majd halkán nyögdécselve leül mellém.

Lenyelem a torkomba ékelődött könnyeket.

– Nem. Most a szüleim miatt. Ma már semmi másra nem vagyok képes, tönkretettem magam ezzel az edzéssel.

Gabe bólint, félszegen kinyújtja a kezét, hogy hátrasimítsa a haját az arcomból, mielőtt hanyatt dől mellettem.

– Semmit olyasmit nem kell tennünk a nap hátralevő részében, amit nem szeretnél – jelenti ki. – Ha gondolod, visszamehetünk a szobádba... búslakodni.

Gúnyosan felhorkanok, és oldalra fordítom a fejem, hogy rá tudjak nézni.

– Nem. Részt fogunk venni a szertartáson. Részt fogunk venni rajta, és a mai nap után senki sem fog kételkedni abban, hogy mindannyian egységes frontot képviselünk. Nem számít, hogy érzek most. Az számít, hogy ne jöjjön ide még egy hülye, aki feltúrja a gondosan kialakított kertet.

Gabe egy másodpercig szótlanul mered rám. A tekintete ellágyul, majd teljesen cseppfolyós lesz, amivel mágnesként vonz magához.

– Büszke vagyok arra, hogy a horgonyod lehetek – duruzsolja halkan. – Még akkor is van benned gerinc, kitartás és tisztesség, amikor utálsz minket.

Legszívesebben megint elsírnám magam, de inkább egy pillanatra a szájához érintem a szám. Ez kicsalogatja játszani a kötelékemet, noha a játék már azelőtt véget ér, hogy elkezdődne.

Felveszem az egyik fekete ruhát, amit legutóbb vásároltam, bár most úgy érzem, mintha az évekkel ezelőtt történt volna. Reméltem, hogy egyszer villoghatok benne a horgonyaimnak egy buliban, vagy valamilyen vidám alkalommal, ugyanakkor a fekete dzsekivel és a Sage-től hetekkel ezelőtt kölcsönkapott lapos sarkú cipővel illedelmesnek és összeszedettnek nézek ki.

Begöndörítem a hajam, és kicsit kisminkelem magam, de csak annyira, hogy épp látni lehessen, kitettem magamért, és ne legyen túl sok egy ilyen szomorú eseményre.

Gabe és Atlas fekete öltönyt, inget és kibokszolt fekete cipőt visel. Csorog a nyálam, ha rájuk nézek. Gabe válla olyan széles,

hogy mozgás közben ráfeszül a ruha, Atlas tetoválásai pedig bohókás benyomást keltenek.

Nagyon boldog horgonynak érzem magam, amikor ők ketten kísérek le az előcsarnokba.

Nox és Gryphon már ott várakozik, ugyanolyan öltönyben, mint a többiek, azt leszámítva, hogy Nox mellényt is visel. Ennek azt a benyomást kellene keltenie, hogy túlságosan kiöltözött, csakhogy így még nagyobb hangsúlyt kap a karcsú dereka és a dagadó izmú karja. Nem vagyok hajlandó utána epekedni, ezért inkább Gryphonra összpontosítok.

Semmi sem fogható egy öltönyös, teljesen felfegyverzett férfi látványához. Nemrég zuhanyzott, nedves haját hátrasimította, és perzselő tekintettel vesz szemügyre a fekete ruhámban. Túlságosan hosszan időzik a csupasz lábamon ahhoz, hogy úgy tehessen, mintha nem tetszene neki.

Ezután North is megjelenik a folyosón – egy olyan ajtón lép ki, aminek a másik oldalán még sohasem jártam. Haragos tekintete és mindent felemészítő dühe megtöri a pillanat varázsát. Kicsit közelebb húzódok Atlashoz, és ez az apró mozdulat mindegyiküknek feltűnik, mert jelenleg csak velem vannak elfoglalva.

Kinyitom a szám, hogy megpróbáljam elterelni a figyelmet arról, mennyire nyeregben érzi most magát Atlas, de Gryphon hamarabb a mentségemre siet. Olyan gyakran teszi ezt, hogy már kezdek számítani rá.

– Mind egy kocsiban fogunk utazni, hogy teljes védelmet élvezzünk. Ez egy nagyon komoly és borzasztóan kockázatos helyzet, ezért én vezetek, és Gabe fog mellettem ülni. A páncélozott BMW-vel megyünk, szóval golyóktól nem kell tartanunk, csak képességektől. Bármi is történjen, mindig kell lennie két embernek Oli mellett.

Bólintok, és szó nélkül követem a garázsba. Már fejben eldöntöttem, hogyan fog zajlani ez a nap, legalábbis az a része, amire van ráhatásom. Minden, amit az utóbbi öt évben tettem, azért történt, hogy ezek a férfiak életben maradjanak, és ne essen bántódásuk. El tudom játszani az alázatos és nyájas horgony szerepét, ha ez segít biztonságban tudni őket.

Semmi kétségem sincs afelől, hogy egy nap ezt *mindannyian* nagyra fogják értékelni.

Csak nem ma.

Gryphon és Gabe beül előre, és amikor North kinyitja a hátsó ajtót, már látom, hogy ez is egy átalakított autó, mert két ülésort építettek bele egymással szemben. Kinyújtja a kezét, hogy könnyebben be tudjak szállni, én pedig elfogadom a segítségét. Igyekszem úgy letelepedni, hogy ne villantsam ki az alsóneműmet.

North a következő, elfoglalja a helyét mellettem. Látom, hogy Atlasnak ez nincs ínyére.

– Nekem kellene mellette ülnöm, az én képességem nyújtja számára a legnagyobb védelmet – jegyzi meg.

Nox felhorkan, és beül a bátyjával szemben. Még csak felém sem pillant.

– Ez a kocsí golyóálló, ellenben velünk. Neked semmi hasznod nincs, amíg benne utazunk.

Atlas rávicsorog, mire hozzáérintem a lábam az övéhez, és úgy mosolygok, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, és cseppet sem zavarna a helyzet.

Csendben tesszük meg a temetőig tartó utat.

Próbálom nem bámulni egyik Dravent sem, ellenben a tekintetem folyton feléjük vándorol. Nox keze ökölbe szorul, és alig észrevehető fekete füstpamacs gomolyog a csuklója körül, bár csak akkor látszik, ha mozog. Furcsa, hogy ezen a szűk helyen is használja a képességét, de a szeme nem sötétül el, éberén néz ki az ablakon.

North alig tudja tartani magát.

Minden porcikája megfeszül, és az összes izma enyhén remeg, mert erőlködni kell, hogy ne robbanjon fel. Atlas árgus szemmel figyel, készen arra, hogy bármelyik pillanatban rám vesse magát, ha North elvesztené az esztét. Én viszont tudom, hogy ez nem fog bekövetkezni.

A gyász egy kiszámíthatatlan rohadék, és keményen megdolgoztatja.

Gryphon beáll a luxusautókkal teli parkolóba, mire két oldalról máris körbevesz minket a bevetési egység egy-egy járműve.

Megvárjuk, hogy kipattanjanak belőlük a katonák, mielőtt mi is kiszállnánk a BMW-ből. Furcsa, hogy úgy vigyáznak ránk, mintha hírességek vagy királyi méltóságok lennénk, és ettől kellemetlen, viszkető érzésem támad.

North a karját nyújtja, amit én tétovázás nélkül elfogadok, de előtte meggyőződöm arról, hogy ez nem zavarja Atlást. Bár úgy döntöttem, hogy ma eljátszom a szerepem, attól még szeretném, ha közben mindig mellettem lenne egy olyan horgony, akiben megbízom.

North átvezet a ránk várakozó tömegen. A fenomének közösségének megannyi előkelő tagja idesereglett, én azonban azonnal kiszúrom köztük a barátaimat.

Sage feszengő mosollyal biccent felém, Sawyer és az apja között áll. Megdöbbenve látom, hogy Gray is velük tartott, a körülöttük lévő idősebb horgonyokból álló kötelék tagjai pedig bizonyára a családja.

Riley és Giovanna is eljött.

Nehezen tudom véka alá rejteni, hogyan viszonyulok ahhoz, hogy most olyan közel állnak Sage-hez, és gúnyosan mosolyognak rám. Még a dühöngő horgonyaim között is könnyebben meg tudtam őrizni a hidegvérem. North karja megfeszül az enyém alatt. Kicsit megszorítom, és remélem, ebből tudja, hogy minden rendben, ő viszont csak megy tovább.

A templom elé érve North köszön a papnak, és röviden hálálkodik neki, amiért eljött és megtartja a szertartást. Aztán mindannyian bemegyünk az épületbe.

Odabent már van egy bevetési egység. Ugyanúgy bólintok Kierannak, mint Sage-nek – tudomásul veszem a jelenlétét, ugyanakkor nem csinálok belőle nagy ügyet. Kieran éles szemmel pásztázza a mögöttünk lépkedő fenoméneket, és biztos vagyok abban, hogy mindenkit megjegyez magának.

Én is ugyanezt teszem.

Nem sok emberrel ismerkedtem meg az egyetemen, de akikkel igen, azok a legrosszabbak közül valók, és ha bármelyikük is ide merészel jönni, gondolkodás nélkül végezni fogok vele.

Mindannyian helyet foglalunk az első sorban. A padsor egyik végére North ül, a másikra Gryphon. North ügyel arra, hogy Nox

kettőnk közé ékelődjön, én pedig arra, hogy ne érintsem meg túl sokszor, ám ez ne is legyen feltűnő.

Nem tudom kiverni a fejemből, hogyan reagált arra, amikor rám szállt a horgonyköd. Ha annyira taszítja az érintésem, minden tőlem telhetőt meg kell tennem azért, hogy tiszteletben tartsam a határait... Még akkor is, ha nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy az ő számára egyáltalán nem olyan fontosak az én határait.

A szertartás hosszú és kimerítő.

Többet tudok meg a Draven családról egy óra alatt, mint hónapok alatt, amióta egy fedél alatt élek velük. Kiderül például, hogy amikor a szüleik meghaltak, mindketten William gyámoltjai lettek. Továbbá hogy William soha nem talált rá a saját horgonyaira, mégsem ment el az esze, és az egészsége sem roppant meg.

Több jótékonyági szervezetet is alapított, hogy segítsen a nincstelen gyerekeknek és a kapcsolaton belüli erőszak áldozatainak. Egyaránt adakozott fenoméneknek és átlagos embereknek. A közösség egyik támpillérenek számított, akit elmeháborodott, elitista fanatikusok öltek meg, amiért jó dolgokat merészelt véghez vinni a világban.

A gyászbeszéd végére már csendben sírdogálok. North feláll, hogy ő is elmondja a beszédét, előtte ugyanakkor rám pillant. Megdermed, amikor látja, hogy a szememet törölgetem azzal a zsebkendővel, amit Gabe nyomott a kezembe, aki a pad túlsó végén ülő Gryphontól kapta.

Amikor North eltávolodik tőlünk, és elindul a szószék felé, már magabiztosabban lépked. A tömeggel szembefordulva már egyáltalán nem látszik rajta, hogy tombolna benne a harag.

– Köszönöm, amiért ma ilyen sokan eljöttek, hogy elkísérjék utolsó útjára a nagybátyámat, William Dravent. Rengeteg mindent elért az életében, de nem azok a dolgok állnak legközelebb a szívemhez, amikért mindenki éltette.

Leteszi jegyzeteit, és a mögötte lévő kijelzőre pillant, ahonnan William mosolyog ránk. Az unokaöccseihez hasonlóan ő is nagyon jóképű férfinak számított. North nyel egyet, és folytatja a beszédét. Megint meg kell törölnöm a szemem.

– Nem volt kötelessége befogadni engem és az öcsémet. Még csak nem is kellett volna a gyámunknak lennie, de megküzdött a tanácssal, hogy ő gondoskodhasson rólunk. Elfoglalta a tanácsban a Draveneknek kijáró pozíciót, holott nem szerette a politikát. Így akart meggyőződni arról, hogy meglesz a helyem, mire felnövök. Gondoskodott a biztonságunkról, szeretett minket, mindig ott állt mellettem a legsötétebb órákban, és mindig meghallgatott. Soha nem ítélkezett fölöttünk, nem keltette bennünk azt a benyomást, hogy szörnyetegek lennénk. Terelgetett bennünket az élet útján, mi pedig szeretnénk emléket állítani annak az esélynek, amit ő adott kettőnknek. Gondoskodni szeretnénk arról, hogy fennmaradjon az öröksége a közösségben, és a világ egy jobb, biztonságosabb és befogadóbb közeg legyen a fenomének és a többi ember számára egyaránt.

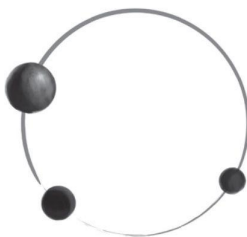
Óriási kockázatot vállalok ezzel, ám lassan kinyúlok, és megfogom Nox kezét. Arra számítok, hogy el fog húzódni tőlem, leráz magáról, vagy más durva, de visszafogott módon tiltakozik majd azellen, hogy North kívánságának eleget téve továbbra is azt a látszatot keltsük, együtt vagyunk.

Meleg ujjai rászorulnak az enyémekre.

Nem vagyok olyan hülye, hogy azt higgyem, ez jelent valamit, vagy hogy hirtelen meggondolta magát velem kapcsolatban. Ennek ellenére a reakcióját apró győzelemként élem meg.

William gyászszertartása után határozott változás figyelhető meg a közösségben.

Nem kételkedem abban, hogy még mindig sokan utálnak minket, és hiszik azt, hogy szörnyetegek vagyunk, de általánosságban véve sokkal kevesebbet sugdolóznak és pletykálnak rólunk. A kávézóban töltött munkanapjaim nyugodtan és eseménytelenül telnek, bár folyton a közelemben van legalább egy horgonyom.

Gryphon nagyobb sebességre kapcsolja az edzéseket. Amikor első ízben sikerül a földre kényszerítenem, megállapítom, hogy gyakorlatilag szupernő vagyok, és többé nincs szükség arra, hogy folyton a sarkamban legyen az egyik horgonyom. Nyilvánvalóan tudok vigyázni magamra.

Ebben senki sem ért egyet velem.

Meglepően hétköznapivá válik, hogy egy ágyban alszom a horgonyaimmal. Igaz, hogy nem vagyok hajlandó még egyszer North szobájában tölteni az éjszakát, viszont nagyjából sikerült elérni, amit szerettem volna.

Kellemes meglepetés, hogy ebben Gryphon mellém áll.

Nagyobb ellenkezésre számítottam, ám egyszer arra ébredek a saját ágyamban, hogy North elterül rajtam, Atlas pedig a padlón horkol, mert este kiutasítottuk az ágyból, míg Gryphon az ajtó előtt várakozik, hogy elinduljunk az edzőterembe. Megállapítom, hogy ez talán egy olyan csata volt, amit én nyertem meg.

Már azt is normálisnak tartom, hogy miközben élem az életem, minden percben legalább két szempár szegeződik rám. Kurva

idegesítő és hihetetlenül fullasztó érzés, mégis normális.

Kieran vagy a bevetési egység egy másik megbízható tagja folyton velem és a barátaimmal tart, amikor napközben órára megyünk. Meglep, hogy ilyen alantas munkát bízna Gryphon helyettesére, de amikor említést teszek erről Gabe-nek, úgy néz rám, mint egy sült bolondra.

– Ha tehetné, Gryphon maga vigyázna rád, csak akkor már túl sokan lennének egyszerre egy helyen – magyarázza. – Így is elég baj, hogy Nox óráit hétről hétre négy Draven horgony látogatja egyszerre. Még az is szóba került, hogy távoktatásban végezd el azt a tantárgyat.

Rosszallóan nézek rá az ebédlőasztal fölött. Ő már elfogyasztotta a saját szomorú vacsoráját, az én tányéromon viszont még mindig halomban áll a spagetti.

– Miért kellene ilyen faszságok miatt aggódnunk? Minél többen vagyunk, annál nagyobb biztonságot élvezünk. Inkább örülnünk kellene annak, hogy nem kell keresgelnünk egymást, ha kitör a káosz.

Sawyer felhorkan. A húgán áthajolva elveszi az előttem elhagyatottan heverő grissinit, és a szájába tömi. Gabe és Atlas összeszűkített szemmel néz rá, én viszont csak legyintek.

Jelenleg nem érdekelnek a kenyérfélékben lévő szénhidrátok, kizárólag a tésztára összpontosítok.

– A tanács még mindig veszélyesnek tart benneteket, ezt vágjátok? – kérdezi végül Sawyer. – North és Gryphon azon igyekszik, hogy egymás közelében legyenek, de ne nagyon mutassátok magatokat nyilvánosan, mert akkor az embereknek eszükbe jut, milyen félelmetesek vagytok. Őszintén szólva én biztos nem fogom apám helyét elfoglalni a tanácsban. Vagy Sage-é lesz, vagy lemondunk róla, mert kibaszott idegesítő ez a játszma.

Nem is tudtam, hogy az apjuk tanácstag. A fejemet oldalra fordítva kérdően nézek Sage-re, ő viszont csak megvonja a vállát.

– Apám nincs benne a tanácsban, csak a testvére, de neki nincs horgonya, és egyikünk sem tudja elképzelni, hogy valaha is örököse születne, szóval csak Sawyer és én maradtunk. Mi

vagyunk a Benson család utolsó sarjai, úgyhogy ha mindketten nemet mondunk... akkor valaki másé lesz a hely.

Atlas bólint, ugyanakkor Gabe nyöszörögve dörzsöli a szemét, és megjegyzi:

– Valami szar alaknak fogják adni. Szóval jobb, ha lesz elég vér a pucátokban, és vállaljátok a feladatot.

Sage összegyűr egy papírzacskót, és fintorogva hozzávágja.

– „Legyen elég vér a pucánkban”? Olyan elbűvölő vagy Ardern, nem csoda, hogy Oli engem szeret a legjobban.

Atlas összeszűkített szemmel néz rá, noha csak szórakozik vele, aztán azt kérdi:

– Mármint úgy értetted, hogy a kutyája után? Ne feledd, hogy mindannyian sokkal lejjebb állunk a ranglétrán, mint az a gyilkos természetű füstgomolyag a hajában.

Brutus nem szereti, ha róla beszélnek, ezért kidugja az orrát, és hangtalanul Atlas irányába szimatol, amitől lebegni kezd a hajam. Felemelem a kezem, hogy megvakargassam a füle tövét, mire megnyugszik, és lenyalogatja a morzsákat az ujjaimról, holott igazából nem érez ízeket.

Sawyer a szemét forgatva nézi a füstszőrnyet.

– Eleget hallottunk már arról, milyen *előnyökkel* jár Oli horgonyának lenni – jelenti ki. – Mondjátok, hogy hétvégén mindannyian jöttök a buliba, mert akkor ma délután hazafelé lenne okom beugrani Grayhez, és megpróbálhatnám meggyőzni a szüleit, engedjék el. Oli, el tudod képzelni, hogy megszarolsz valakit? Szeretném, ha meggyőznéd Northt vagy Gryphont, hogy segítsenek nekem. *Könyörgök*, szopd le valamelyiküket!

Méltatlankodva bámulok rá, amiért ilyen színpadias és ostoba. Atlas a székem háttámlájára teszi a kezét, és elvetemült arccal mered a srácre.

– Kitépem a kibaszott nyelved, ha még egyszer így beszélsz a horgonyommal, Benson. Csak azért figyelmeztetlek, mert kedvelem Sage-et – dörmögi.

Persze nem mond igazat, mert Sawyert is kedveli, ezt pedig mindannyian tudjuk. Sawyer úgy tesz, mintha megdöbbenne és meghunyászkodna, ugyanakkor minden mozdulatából árad a szarkazmus.

Gabe a térdemre csúsztatja a kezét, és megszorítja az asztal alatt. Most nincs szükségem a bátorításra, attól viszont még hálás vagyok érte.

– Ha akarnék, sem tudnék elmenni semmilyen buliba, mert az a kettő minden mozdulatomat szemmel tartja – felelem vontatottan. – Miből gondolod, hogy bármit is tehetek Grayért, ha szobafogságra ítélték?

– De hát ez az év végi buli! A szüleim, North és a többi tanácsstag heteken át dolgoztak azért, hogy megtarthassuk. Senki sem fogja megakadályozni, hogy részt vegyél rajta. Ki van zárva, hogy nem megyünk – tájékoztat Sage.

Belemárt a szószba egy grissinit, majd a szájába tömi.

Nem értem, hogyan tudja megőrizni a tökéletes alakját, mert többet eszik, mint én és a bátyja együtt.

Dobogást hallunk a hátunk mögül, és amikor hátrafordulunk, észrevevesszük, hogy Kieran úgy köröz körülöttünk, akár egy tyúk a csibéi körül. Hetek óta most először húzta le a kámzsáját és vette le a sisakját. Kicsit túlzásnak tartom, hogy teljes rohamfelszerelést visel, ami egyébként is rémisztő látványt nyújt az egyetem területén.

Sage az egyik szemöldökét felvonva néz rá. Napról napra egyre jobban bosszantja az én komor, zsémbes öröm.

– Nem jól tudom? – kérdezi Kierant. – Nekünk azt mondták, meg lesz tartva a buli. Jobban tennéd, ha nem vágnál hozzá ilyen savanyú képet.

Elkerekedett szemmel nyugtázom, milyen nagy lett a szája, majd felemelem a tenyerem, hogy csapjon bele. Ennek az új, továbbfejlesztett Sage-nek van bátorsága a kötelékén kívüli férfiakkal randizni és a saját feltételei szerint élni az életét. Ő a legjobb barátom létező legjobb változata.

Kibaszott büszke vagyok rá.

Kieran szúrós szemeket mereszt ránk, majd leül a Sage melletti székre, és kelletlenül végighordozza rajtunk a tekintetét.

– A buli meg lesz tartva, de sok bevetés is részt vesz majd rajta, velem együtt. Nyugodtan ihattok és csinálhatjátok a hülyeségeiteket, vigyázunk rátok.

Gabe megissza a vizét, majd felnevet.

– Mikor szoktunk mi hülyeséget csinálni? Én nagyon illedelmesen viselkedem az összes buliban.

Kieran rámutat az adóevőjével.

– A legutóbbin behúztál egyet David fiának.

– Mert sértegette a horgonyomat, megbámulta fürdőruhában, aztán arra célozgatott, hogy hozzá akar érni. Örüljön, hogy még él.

Atlas lassan hátradől a székén, és körbenéz az ebédlőben.

– Melyik az a seggfej? Csak kíváncsiságból kérdezem.

A fejem ingatom, Sage azonban vigyorogva néz mindkettejükre, miközben felel neki.

– Martinez. Ráadásul egyszer megpróbálta elkapni Olit az útvesztőben, mert vele akarta megetetni a tavi ribancot. Szóval nyugodtan kicsinálhatod.

Atlas szemöldöke annyira felszalad, hogy szinte már súrolja a hajvonalát.

– Megpróbálta megetetni a horgonyomat a tavi ribanccal? Ardern, később meg kell beszélnünk, hogy a picsába lehet még életben. Viszont Sage, drágám, kérlek, most azonnal mutasd meg nekem, melyik az a faszfej.

Sage nevetgélve néz körbe. Kieran rosszalló pillantást vet rá, és dorgálni kezdi:

– Martinez családja benne van a tanácsban, nem lehet csak úgy...

– Ó, meglepődnél, mit lehet, és mit nem, Black – szakítja félbe Atlas. – Talán érdemes lenne eliszkolnod innen, és közölni azzal a pöcsfejjel, hogy megjegyeztem magamnak, ami kurvára semmi jót nem jelent. Mindössze azért maradok továbbra is a seggemen, mert nem akarom tovább stresszelni Olit. De ezt kurvára nem fogom annyiban hagyni.

Gabe ismét megszorítja a térdem, mire rávigyorgok, és Atlas felé hajolok.

– Valószínűleg azzal is stresszelnél, ha most rátámadnál arra a pöcsfejre. Szóval talán csak hozzá kellene adnunk azok listájához, akiken bosszút szeretnénk állni a BK-n.

Ez egyáltalán nincs ínyére, viszont elég kicsit rebegtetnem a szempillámat, hogy megenyhüljön.

Sage kuncog a színjátékomon.

– Szóval mit vegyünk fel? – kérdezi aztán. – Most, hogy Atlas háborúba vonul a nevedben, lehet, a bikini nem lesz elég.

A ruhám telitalálat.

Hónapok óta edzek a horgonyaimmal, ami azt jelenti, hogy rohadt jól néz ki a lábam, formás és izmos. Úgyhogy egy olyan overallra esik a választásom, amelyikből határozottan kivillan kicsit a fenekem, és nem kicsit a mellem. Három új magas sarkút is felpróbálok, és végül egy egyszerű fekete cipő mellett döntök, ami anélkül szexi, hogy túl sok lenne.

Meggyőzőm Sage-et és a többi barátunkat, hogy töltsék Northnál az estét, így együtt készülődhetünk, és majd együtt jöhetünk haza. Gryphonnak nagyon tetszik a terv, mert ha együtt vagyunk, könnyebben meg tudnak minket védeni az emberei. Bár ő nem vesz részt a bulin, részletekbe menően ismeri az aznap esti tervet, kezdve attól, hány diák jön el, egészen odáig, hogy mennyi alkoholt fognak becsempészni.

Sage-dzsel bezárkózunk a fürdőszobába, mert nem tudunk úgy készülödni, hogy a srácok folyton a nyakunkon lógnak. Ez remek ötlet, hiszen a horgonyaimnak, Sawyernek és a pasijának köszönhetően épp elég tesztoszteron lengi be az épületet.

Alig kapok tőle levegőt.

Sage fehér miniruhája láttán nevetgetnékem támad, mert elképzelem, milyen arcot fog vágni Felix, amikor meglátja benne. Miután begöndöríti a haját, és kifesti magát, felmerül bennem, hogy talán ma este le fog feküdni a sráccal.

Majdnem a föld alá süllyed, amikor ezt közlöm vele.

– Mi nem... én nem... ó, a francba, ott még nem tartunk! Örülök, hogy egyelőre csak randizunk, és Felix tökéletes, de... továbbra is sok faszág kering a fejemben azzal kapcsolatban, hogyan kellene viselkedniük egymással a horgonyoknak, és összeszorul a szívem Riley miatt. Akármennyire is próbálom

kiverni a fejemből. Én... én még nem tudom, hogyan engedhetném el teljesen azt az életet.

Felülök a mosdópultra, és onnan nézem végig, ahogy egymásra rétegezi az ékszereit, a sok-sok csodás nyakláncot és függőt.

– És akkor? – kérdezem. – Nem muszáj megindokolnod, miért szeretnél lassan haladni. Ha még nem akarod, akkor... ne csináld.

Dohogva a lábamhoz koccantja a csípőjét.

– Úgy beszélsz, mintha ez olyan egyszerű lenne. Mintha te magad nem próbálnál hónapok óta lefaragni a horgonyaid elvárásaiból, mert mindannyian meg akarják pecsételni veled a köteléket. Egyszerűen csak... lelkiismeret-furdalásom van, amiért több időre van szükségem, Felix ugyanis tökéletes. Maradéktalesan, szívfacsaróan tökéletes.

Bólintok, és eszembe jutnak az ajtó túloldalán gyülekező saját tökéletes horgonyaim, akik hülyeségekről beszélgetnek és nevetgélnek a barátainkkal.

– A tökéletes férfi megvár. A tökéletes férfi semmi olyat nem fog tenni, ami bántana téged, akármennyire is szeretné megtenni. Felix újra és újra bizonyított előtted. Kétlem, hogy felszívódik, ha egy kis időre van szükséged ahhoz, hogy kiszellőztesd a fejed. Nagyon remélem, hogy Riley és Giovanna nem tolják ma oda a képüket, máskülönben kurvára kicsinálom őket.

Sage nevetve teszi hozzá:

– Nem csak te, Sawyer is. Giovanna múlt héten felhívta a szüleimet, hogy segítséget kérjen tőlük. Apám végre úgy döntött, hogy valamiben az én oldalamra áll, és amikor elküldte a csajt a fenébe, ő közölte vele, hogy „nem tiszteli eléggé” a lánya horgonyát, és hogy muszáj segítenie neki. El tudod képzelni? Apám nagyon felhúzta magát, most ő is kész vért ontani.

Még mindig nem vagyok a Bensonok legnagyobb rajongója – azelőtt is bánhattak volna jól a lányukkal, hogy elrabolta őt az Ellenállás –, de ezt kétségtelenül győzelemnek veszem, mert az is.

Ami engem illet, minél többen akarják sírba tenni Riley-t és Giovannát, annál jobb.

Leugrom a pultról, még egyszer végigmérem magam, és meggyőződöm arról, hogy a szalag a helyén tartja a mellem.

– Mégis mi a fenét akart az a ribanc a szüleidtől? Baszki, el tudod képzelni, mekkora pofa kell egy ilyen húzáshoz? Muszáj innom valamit. Ki kell irtanom valahogy magamból ezt a dühöt, máskülönben rászabadítom Brutust Giovannára.

Sage felhorkan, becipzározza a sminkes táskáját, és készít rólunk még egy utolsó közös fotót. Terveink szerint eleget iszunk majd ahhoz, hogy próbára tegyük a mellemet tartó ragasztószalag erősségét, ezért létfontosságú képet készíteni arról, hogyan néztem ki előtte.

– Nyáron apám vállalatánál szeretne gyakornokoskodni – magyarázza Sage, miután elteszi a telefonját. – Alig csúszik át a vizsgákon, tényleg, egy hajszál választja el a bukástól, mégis a genetikai laborba akar menni, mint rajta kívül sokan mások. Még Sawyernek is rengeteg akadályon kellett átverekednie magát, hogy felvegyék. Nincs az az isten, hogy apám csak úgy szerezni tudna neki egy helyet, még akkor sem, ha a kötelékünk nem lenne... teljesen működésképtelen.

Hogy Giovanna mekkora egy rohadék ribanc!

Kinyitom a szám, hogy tegyek még pár csípős megjegyzést, amikor valaki hangosan dörömbölni kezd az ajtón.

– Elfogyott a pia, amit alapozásra hoztunk, és Gabe túlságosan fél a Dravenektől ahhoz, hogy tőlük szerezzen. Szóval el kell indulnunk, máskülönben ki fogok józanodni – kiáltja Sawyer. – Ha azt akarjátok, hogy ma este jól viselkedjek, akkor húzzátok vissza ide a seggeteket!

Sage a szemét forgatva nyitja ki az ajtót, és farkasszemet néz a bátyjával.

– Mielőtt elindultunk, két órán keresztül csinosígtattad magad, Sawyer! Rohadtul nem tehetsz nekünk szemrehányást. Olinak el kellett használnia fél tekercs ragasztószalagot, hogy véletlenül se villantsa ki a mellét és okozza egy rakás ember halálát a buliban, csak mert Atlas és Gabe nem bír magával.

Sawyer mint mindig, most sem hunyászkodik meg.

– Azért tettem, mert faszhiányom van, Sage! Nincs más mentség ennyit időzni a fürdőszobában, hacsak nem a

fanszörzetét igazítja az ember. Talán Olinak melltartót kellett volna vennie... a rohadt életbe, Fallows! Ezt már nem. Nem jöhetsz ebben a ruhában. Gabe nem fog férni a gatyájában.

Megperdülök, hogy megnézzem a ruhám hátulját is, mire Sawyer nyomatékosan ingatni kezdi a fejét.

– Nem. Ezt nem veheted fel. Oli, biszexuális vagyok, nem meleg, és most rögtön közlöm veled, hogy ez az overall tiltólistán szerepel. Atlas! Gyere, te is mondd meg neki!

Felnevetek, és belepillantok a táskámba, hogy meggyőződjek arról, minden benne van, amire szükségem lehet. Ekkor nyöszörgést hallok az ajtó felől.

– Kurvára ki van zárva. Válassz másik ruhát, horgony!

Amikor megfordulok, azon kapom Gabe-et, hogy a seggemet bámulja, vagyis inkább úgy mered rá, mintha az lenne a legjobb és legrosszabb dolog, ami valaha is történt vele. Ettől szétárad bennem az adrenalin, és eszementként kezdek vihogni.

– Egy férfi sem mondhatja meg nekem, hogy mit vegyek fel, Gabriel Ardern, még akkor sem, ha a horgonyom. Jobb, ha visszaveszel az arcodból, méghozzá nagyon gyorsan! – lóbálom felé csúfolódva a mutatóujjam.

De ahogy a szemembe néz, attól akadozni kezd a szívverés a mellkasomban.

Majdnem megfeledkezem arról, hogy az összes barátunk tanúja ennek a jelenetnek. Majdnem odamegyek hozzá, hogy rátekeredjek a hihetetlen testére, a szájára tapasszam a szám, a hajába túrjak, és elkezdjem lefelé tolni a fejét a testemen, hogy máshová kerüljenek az ajkai, mert Gabe-nek muszáj lesz...

Megint felnyög, és megdörzsöli a szemét a tenyerével.

– Elég ebből! Ez egyáltalán nem szép dolog, Sawyer már így is eleget baszakodott velem, semmi szükség arra, hogy sátrat csináljak a nadrágomból, amiért így duruzsol a köteléked.

Nyomorúságos hangon beszél, ami miatt kissé elszégyellem magam. Nem tehetek arról, hogy ilyen kurva jól néz ki, izmos és csinos a farmerban, meg a bicepszére feszülő szűk, fehér pólóban, és egyszerűen csak kurvára...

– Én most lemegek. Atlas, neked kell kikísérned Olit. Az ajtóban találkozunk – motyogja, majd sarkon fordul, és nem

foglalkozik azzal, hogy Sawyer és Gray is cukkolni kezdi.

Nekik könnyű, ők nem egymás horgonyai, és boldogan kiélvezik a másik társaságát, amíg rá nem jönnek, ki mellett a helyük. Ellentétben velük, mi csak szenvedünk.

Végül Atlas is kilép a gardróbból, hogy megnézze, mi a felbolydulás oka. Félszegen vigyorgok rá, miközben lassan végigmér, és minden egyes porcikámat szemügyre veszi.

– Tökéletesen nézel ki, édes, de minden férfival végezni fogok, aki fél másodpercnél tovább felejt rajtad a szemét – jegyzi meg elhúзва a száját, aztán tökéletes ragadozómosolyt villant.

Odaszökdécselek hozzá, kissé próbára teszem a ragasztószalagot, és kellemesen meglepődöm, amikor minden a helyén marad.

– Áll az alku. Ma csak jól akarok kinézni, és szeretném jól érezni magam. Remélem, ez nem sok.

Átölel, és épphogy hozzáérinti a száját a számhoz, alig súrolja, hogy ne kenje el a rúzsomat.

– Akkor is imádnálak, ha meztelenül mennél oda... viszont mindenki másnak meg kellene halnia. Kész vagyok vállalni ezt az áldozatot.

Megborzongok, és a kötelékem ismét dorombolni kezd a mellkasomban. Mindig örömmel veszem, amikor miattam akarnak halálosztóvá válni, vért ontani és bemutatni ezt az áldozatot a köztünk lévő kötelék oltárán.

Többet akarok.

Atlas megint lehajol hozzám, a szemembe néz, és még szélesebbre húzódik a vigyora.

– Ó, látom, ez bejön neked. Azt akarod, hogy mindenkiel végezzek, aki rád merészel nézni? Akkor úgy lesz. A többi horgonyoddal ellentétben én nem vagyok jó ember. Hozzád jó vagyok, de mindenki mást leszarok. Ha vért akarsz, édes, akkor meg is kapod. Mindent megadok neked, amire vágysz.

Nehézkesen nyelek egyet, és próbálok megszólalni.

– Nem beszélhetsz így a kötelékem előtt – krákogom rekedtem. – Vérszomjas, önző, és mindent magának akar. *Mindent* felemésztene.

Atlas a mellkasához szorít, és úgy érzem, senki más nem létezik rajtunk kívül.

– Remek, mert mindent megadok neki, és még annál többet is. Amint készen állsz rá... *mindent*. Megígérem, édes.

Nyelek még egyet, és igyekszem megnyugtatni a zakatoló szívem, mert épp kitörni készül a mellkasomból. Atlas ad egy puszit az arcomra, majd maga mellé húz. Feltűnik, hogy miközben beszélgettünk, kiürült a szoba. Nem hallottam kinyílni vagy becsukódni az ajtót, amitől kicsit zavarba jövök, viszont mosolyt erőltetek az arcomra.

– Essünk túl ezen a hülye bulin, oké?

Atlas nevetve fogadja a kelletlenségemet. Elindulunk az ajtó felé, amit kinyit előttem, hogy előreengedjen. A küszöbön Gryphonba botlunk, aki összefonja a karját a mellkasán, és rohadt ingerülten szegezi rám a tekintetét.

Hátrahőkölök.

– Most meg mi történt? Máris elfelejthetjük a bulit? – kérdezem.

Még csak rá sem pillant Atlasra, vakkantva szól oda neki.

– Meg kell vitatnom valamit a horgonyommal. Lekísérem, ha végeztünk.

Hónapok óta nem hallottam ilyen mogorván beszélni, és bár Atlas is megmerevedik a hangszínétől, magunkra hagy, miután ad egy puszit a fejem búbjára.

Kicsit félek attól, mi fog most történni, ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, hogy semmi rosszat nem tettem... Hacsak Gryphon végül ki nem derített rólam valamit, és épp arra készül, hogy a fejemhez vágja, mennyire gyűlöl. Lehet, tud a sok halálesetről és a pusztításról.

Lehet...

– Mégis mi a faszt képzelsz, hogy ebben a ruhában akarsz elmenni a buliba? Csak a holttestemen át...

Ettől gyorsan előnt a megkönnyebbülés, noha nem tart túl sokáig.

– Ez csak egy hülye overall, és nem egy rakás férfi fogja megmondani, mit vehetek fel, és mit nem...

A teste tehervonatként csapódik az enyémhez. Az egyik pillanatban még a folyosó másik oldalán áll, a másikban már az ajtóhoz présel, és úgy fogdossa a meztelen combom, mintha nem lenne biztos abban, hogy igazi.

– Azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki harcol a köteléke ellen? – sziszegi. – Ez itt mind az enyém. Jobb, ha ezt a fejedbe vésed, mielőtt elsétálsz innen, mert akár megpecsételtük a kötelékünket, akár nem, *az enyém vagy*.

Próbálok levegőt venni, de olyan erősen szorít, hogy nem bírok.

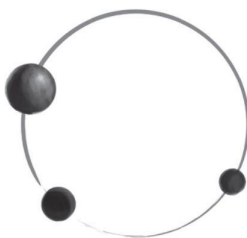
– Tudom. Ez csak egy cuki ruha, nem akarok... nem vagyok elégedetlen a horgonyaimmal. Átöltözhettek, ha ez akkora gondot jelent.

Erre kicsit felenged, majd hátrébb lép.

– Nem. Ma este az én ágyamban alszol, és pontosan ebben a ruhában akarlak látni.

Berúgtam, és fogalmam sincs, hol vannak a barátaim. Oké, Gabe és Atlas folyton mellettem koslat, és látom, hogy Kieran mindenkre szűrős szemmel néz, aki a közelünkbe férkőzik, de Sage eltűnt Felixszel egy raktárban, és fél órája nem láttam egyiküket sem. Sawyer és Gray már a ház minden szobájában egymásnak estek, valami fogadós játékot játszanak, én viszont túl sokat ittam ahhoz, hogy megjegyezzem a részleteit, és biztos vagyok abban, hogy mostanra találtak egy kellően vízszintes felületet, ahol dughatnak. Egyszerre szenvedélyesen imádom és gyűlölöm őket, amiért ilyenek.

A ház egy alsóbb osztálybeli családé, de ők is benne vannak a tanácsban, szóval egy hatalmas, medencés birtokon laknak, és a kaja is elképesztő. Ellenben maguk a tanácstagok nem érzik szükségét, hogy részt vegyenek a bulin, és senki sem aggódik amiatt, hogy milyen ruhában kell megjelenennie. A bevetési egység nagy létszámban vigyáz mindannyiunkra.

Az emberek nevetgélnek a kellemesen meleg éjszakában, és Kieran mércéjéhez képest kicsit túl jól érzem magam. Mindkét horgonyom azt figyeli, ahogy a medence mellett táncolok. Kissé mámoros elragadtatással néznek, amitől elfog az izgatottság, és az egész bensőm remeg.

A zene meglepően jó.

– Oké, ez az utolsó. Ha ennél többet iszol, holnap az egész világot utálni fogod – figyelmeztet Gabe, amikor lehúzom a pezsgőmet, és a szempillámat rebegtetve kérem, hogy töltsé újra a poharamat.

Nevetve fogadja, ahogy biggyesztem rá a szám, de megrázza a fejét.

Atlasnak semmi sem tetszik körülöttünk. Ügyel arra, hogy ez ne legyen nyilvánvaló, ezért mosolyog, és szóba elegyedik mindenkivel, aki odajön hozzánk, de a modora hűvös. Már az egyetemen is megfigyeltem, hogy mintha lenézné a többieket, amiért annyi bűnt követtek el ellenünk.

Önkéntelenül is hozzábújok, és olyan szorosan simulok a testéhez, amennyire csak tudok, mert ez a fajta hűség mindig nagyon sokat fog jelenteni nekem.

En azóta hűséges vagyok hozzájuk, mióta meghallottam a nevüket abban a hülye kórteremben. Épp akkor tört össze a világom, és utána még nagyon hosszú zuhanás várt rám, bassza meg. Ha tudtam volna, milyen messze állok még akkor a teljes megsemmisüléstől!

Egy kéz simít végig megnyugtatóan a gerincemen, és Atlas a fülembe duruzsol.

– Minden oké, édes. Bármilyen is jár a fejedben, most semmi sem számít. Vigyázok rád.

Gabe összekulcsolja az ujjait az enyémeikkel, ám amikor rápillantok, épp az egyik csapattársával beszélget. Azt latolgatja, milyen stratégiához folyamodjanak a következő szezonban. Rám sem kellett néznie, mégis tudta, hogy megváltozott a hangulatom. Ez újabb jele annak, hogy kezdem elveszíteni a küzdelmet, és képtelen vagyok megakadályozni, hogy kötődjenek hozzám.

A kötelékeimet talán megnyugtatóan, hogy együtt alszom a horgonyaimmal, de ettől csak sokkal nehezebb lesz minden.

– Menjünk haza, édes! Semmi jó nem vár már ránk ezen a bulin – veti fel Atlas.

Megvonom a vállam.

– A többiek primán érzik magukat, nem mehetünk el nélkülkük. Miért nem iszol még egyet? Kiengedhetnéd a gőzt.

Vigyorogva rázza a fejét.

– Ha iszom, még a végén nekimegyek valakinek... Lehet, hogy pont Gabe-nek, mert még mindig képes szóba állni ezekkel a gerinctelen seggfejekkel. Nagyon tepernek nála.

Gabe barátai ránk pillantanak, mire felvihogok, mert meg sem próbáltunk halkan beszélgetni. Gabe mosolyogva a szájához emeli a kezem, és csókot lehel rá, mintha én lennék számára a legnagyobb kincs.

Épp arra készülök, hogy magammal rángassam Atlást táncolni a svédasztal mellé, amikor Sage kibotorkál a házból. Elkerekedett szemmel, üveges tekintettel néz maga elé, amitől görcsbe rándul a gyomrom.

Elhúzódom a horgonyaimtól, és odasietek hozzá. A kötelékem lomha az alkoholtól, ugyanakkor felcsigázza a lehetőség, hogy elpusztíthatja azt, aki ennyire felbosszantotta a legjobb barátomat.

Kieran hamarabb ér oda, mint én.

– Mi történt? – szegezi Sage-nek a kérdést. – Azt hittem, Felixszel vagy, miért hagyott egyedül?

A barátom pislogva néz Kieranra, kicsit remeg a szája. Kész vagyok elvágni a testőrünk torkát, amiért ilyen durván nekiesett.

– Ő küldött ki, hogy keressem meg Olit – feleli rekedten. – Gracie... Gracie túl sokat ivott, és most faszságokat hord össze. Nem nagy ügy, de lehet, hogy Felixnek egy kis segítségre lesz szüksége ahhoz, hogy lehozza.

Lehozza?

Kieran gyengéden felém tolja Sage-et, és becsörtet a házba. Közben parancsokat osztogat a minket körülvevő embereinek. A karjaimba zárom a barátomat, aki azonnal belesimul az ölelésembe.

– Ezért nem szeretek sehova sem eljárni, Oli – motyogja a hajamba.

Olyan nyomorúságosan beszél, hogy legszívesebben megint behúznék egyet Gracie-nek.

Kiabálás és vitatkozás hangjai szűrődnek ki a házból, ezért Gabe közelebb jön hozzánk. Felix ádáz tekintettel sétál ki az ajtón, maga után vonszolva a hűgát.

Gracie teljesen kikészült.

Annyira, hogy lehányja az ajtó melletti cserepes növényeket, és csak nyöszörögni tud, amikor a bátyja leteremti.

– Kurvára soha semmiből nem tanulsz! Csak egy estét kértem, de te *egy estére* sem bírtál normálisan viselkedni.

Kieran is kivágtat mögöttük, és fintorogni kezd, amikor megcsapja az orrát Gracie hányásának szaga. A szemembe néz, és ránt egyet a fején, amit csak úgy tudok értelmezni, hogy „magunk mögött hagyhatnánk már ezt a kibaszott káoszt?”. Bólintok.

Végeztünk.

Atlas kő, papír, ollót játszik Gabe-bel, és veszít, ezért neki kell megkeresni Sawyert és Grayt, hogy velünk együtt hazavonszolja őket. Felix betuszkolja Gracie-t a bevetési egység egyik autójába, aztán magára hagyja. Odamegy Sage-hez, ad egy puszit a hajára, és megnyugtatóan duruzsol neki, miközben ő előre-hátra himbálózik a lábán.

Ha kiderül, mit mondott neki az a ribanc, nem érdekel, hogy Felix húga, meg fogja tapasztalni a haragomat. Gondoskodni fogok arról, hogy soha többet ne hozakodjon elő ilyen hülyeségekkel.

Mindenkinek abba kell hagynia a legjobb barátom basztatását.

Sawyernek elég egy pillantást vetnie a testvéreire, és azonnal elpárolog az eddigi jókedve. Időközben lejöttek Grayjel a lépcsőn, viszont még mindig egymásba karolnak. A hajuk zilált, és összevissza áll rajtuk a ruha. Nagy megkönnyebbülést érzek, amiért együtt tölthették ezt az időt.

Gracie azonban ezt is megkeserítette számukra.

– Próbálj kicsit elnéző lenni vele. Nem ő a kiegyensúlyozottság és a lelki béke mintaképe – suttogja nekem Gabe, miközben Atlas kocsija felé tartunk.

Megdöbbenve tudatosul bennem, hogy Atlas egy kortyot sem ivott. Nem az alkoholtól támadt jókedve, hanem attól, hogy velem van.

A homlokomat ráncolva nézek Gabe-re, ő viszont csak elhúzza a száját, és belefog a magyarázatba.

– Évekkel ezelőtt elvesztette a központi horgonyát, aki akkor még csak gyerek volt. Gracie azóta sem talált vissza a régi önmagához. Ez nem mentség a viselkedésére... de tartsd észben.

Bassza meg...

Továbbra is utálom Gracie-t, bár ezúttal hagyom, hogy a bátyja foglalkozzon vele. Felix még akkor is haragosnak és dühösnek látszik, amikor elfoglalja a középső helyet a hátsó ülésen. Azért választja azt, hogy Sage nyugodtan odabújhasson mellé, és ne kelljen túl közel kerülnie Gabe-hez.

Tudom, hogy ezt nem miattam teszi, ugyanakkor ez újabb ok arra, miért állok az oldalán annak ellenére is, hogy a húga egy dühöngő őrült, akivel szeretnék valamilyen rémségesen véres módon végezni.

– Lélegezz! – dünnögi Atlas.

A combomra teszi a kezét, miközben elindul a forgalomban, hogy visszavigyen minket North házába.

Amikor lenézek, észreveszem, hogy Brutus az ölemben ül, és úgy szagolgatja a ruhámat, mintha arra próbálna rájönni, mi akasztott ki annyira. Nagyon cuki, amikor kiskutyaként ölt testet. Körbeölelem a tenyeremmel az apró testét, hogy rendesen össze tudjon kucorodni az ölemben. Megnyalogatja az ujjaimat, ami már csak amiatt is furcsa, mert érzem, ugyanakkor semmilyen kézzelfogható nyoma nincs annak, hogy ezt tenné. Nem nyálazza össze a kezem.

– Jézusom, Fallows, egy pillanatra elfelejtettem, hogy ez a rémálom is veled van – szólal meg Felix hátulról.

Mintha kicsit émelyegne. Sage a nyakát nyújtogatva veszi szemügyre Brutust, aki immár a hátán fekszik, és azt követeli, hogy a hasát vakargassam.

– Cuki! – lelkenedik Sage. – Mármint soha nem nyúlnék hozzá, de tény, hogy nagyon jó kutya – ismeri el, mire a bátyja ingatni kezdi a fejét.

– Nem találjátok furcsának, hogy Olival valamilyen szinten mindig ott van Nox egy része? – kérdezi Felix a horgonyaimtól. – Kikülditek este a folyosóra, vagy most már nem zavar benneteket a jelenléte?

Egy másodpercre megmerevedem, mert azt feltételezem, hallott arról, mi történt a folyosón. Aztán eszembe jut, hogy az egyetemen mindenki tudja, hogy Nox nem rajong értem, ezért természetes, hogy Felixben felmerül pár kérdés.

Gabe nagyon közömbösen válaszol neki.

– Minél többen szemmel tartják Olit, annál jobb. Őszintén szólva minél többen szemmel tartják a barátainkat és a családtagjainkat, annál jobb. Az egyetem egy elzárt hely, ahol boldogok lehetünk, de semmi biztonságot nem ad.

Sage fújtatva reagált erre, és kissé elmosódnak a szavai a túl sok pezsgőtől.

– Olit nem kell szemmel tartani, mindannyiunkkal végezni tudna, mielőtt pislognánk egyet. Ő a legkeményebb ember, akit ismerek. Nox csak azért kémkedik utána, mert minden mozdulatát irányítani akarja. Ahogy mindannyiótok, legalábbis egy kicsit. Ez a velejárója, hogy egy kötelékbe tartoztok. Egyikőtök sem szeretné, hogy azt tegye, amit akar, hacsak ennek nem vagytok ti is a részei. Ez van, most már erről fog szólni az egész élete. Hiába utál engem Riley és Giovanna, kurvára erről szól az én életem is. Gracie jól mondta. A természet torzszülöttje vagyok, és ha a horgonyom nem akar engem, akkor selejtnek minősülök. Most Felix életét is tönkre fogom tenni, mert valaki már vár rá, én pedig csak bonyolítom a helyzetet. Atlas, hányini fogok, bassza meg...

Atlas óvatosan félreáll, ám a bevetési egység minket kísérő járművei úgy kanyarodnak felénk, mintha készek lennének háborút vívni azzal, aki megfenyegetett minket.

Kurvára ki fogom nyírni Gracie-t.

Kieran kipattan a kocsiból, és szaladni kezd felénk, de megtorpan, amikor észreveszi, hogy Felixszel kétoldalról támogatjuk a kínlódó Sage-et. Gabe fogja a haját, hogy ne lógjon az arcába. Miután végre abbahagyja az öklendezést, Felix mellkasának dőlve zokogni kezd.

– Jól van? – kérdezi Kieran. – Azonnal idehívhatok egy gyógyítót – ajánlja fel a zokogó barátomra szegezve a tekintetét.

A fejemet ingatva Felix világító kezére mutatok.

– Elintézi. Túl gyorsan történt, nem tudta volna megakadályozni. Bocs, hogy meg kellett állnunk.

Kieran végre leveszi Sage-ről a szemét, és mintha tétovázna.

– Nem gond. Bassinger profi sofőr, elég időt adott ahhoz, hogy megálljunk és fedezni tudjunk benneteket. Sokáig kell még itt maradnunk? Mert akkor alaposabban is biztosítjuk a helyszínt.

Felix megrázza a fejét, és segít Sage-nek visszaszállni a kocsiba. Átadom nekik az anyósülést, Atlas pedig segít mindkettejüket becsatolni. Sage Felix ölében ül, így nincs nehéz dolgunk.

Hazafelé végig Sage zörgő mellkasát hallgatom, és mindenkit elátkozok ebben a hülye városban, amiért bántják őt. Gabe a kezemet fogva, haragosan bámul maga elé, és fel-le ugrál a térde, mintha nem bírna magával.

Most semmi olyasmit nem tudok neki mondani, amivel megnyugtathatnám, mert csak düh és bosszú dübörög az ereimben.

Csendben utazunk, és amikor Atlas leparkol a garázsban, egy kis ideig a helyünkön ülve próbálunk rájönni, hogy a faszba alakult így ez az este.

– Nos... mindenki túlélte, nem igaz? Az volt a terv, hogy mindenki kapjon levegőt, és egy darabban hazaérjen – szólal meg Felix vontatottan.

Továbbra is tajtézkik a húga miatt, és így próbálja oldani a feszültséget. Megvonom a vállam.

– Még fiatal az este. Ha oda jutunk, tuti szét fogok tépni valakit – tréfálkozom.

Ez részben igaz is.

Örülök, hogy nem ittam túl sokat a buliban, de amint kiszállok a Hellcatból, egyébként is kipárolog belőlem az összes alkohol, mert ma este Gryphon ágyában alszom. Miután olyan elképesztően szexin követelte tőlem, hogy ebben a ruhában jelenjek meg nála, már a gondolattól is elgyengül a térdem.

Nem pecsételhetem meg vele a köteléket.

De bassza meg, akarok vele csinálni valamit ma este. Bármit. Fájni fog, hogy visszatartom magam, ellenben talán így is megéri, ha az enyém lehet. Borzongás fut végig a testemen, mire Atlas átkarolja a vállam, mert azt hiszi, a hideg miatt reszketek. Hagyom, hogy bevigyen a házba.

Gabe a vendégszobák felé tereli a többieket, látszólag a ház összes helyiségét ismeri. Atlasszal visszamegyünk a szobámba egy pohár vízért, mielőtt elindulok Gryphonhoz.

Összeszedem a horgonyaim néhány ruháját, hogy legyen mibe átöltöznöm Gryphonnál. Figyelmem kívül hagyom, hogy Atlas közben felvont szemöldökkel néz rám, mert máskor már azelőtt át szoktam öltözni, hogy elindulnék lefelé. Képtelen lennék elviselni, ha be kellene számolnom arról, milyen követelőzőn viselkedett Gryphon.

Kibaszott szexi volt, és sokkal többet szeretném látni ezt az oldalát.

Iszom még egy pohár vizet, majd adok Atlasnak egy puszit, és egymagam elindulok az első emelet felé. A meztelen talpam hangtalanul ér a vastag szőnyeghez. A ház csendes és békés, és amikor megnézem az időt a telefonomon, észreveszem, hogy Gabe írt. Sikerült mindenkinek szobát találnia, és jó éjszakát kíván. Kissé komor a hangvétele, és tudom, hogy később beszélnem kell vele arról, amit Sage mondott.

Mert rátapintott a lényegre.

Nem mondom, hogy bánom. Ha nem vadásznának rám, és nem jelentenék mindannyiukra veszélyt, semmi mást nem szeretnék jobban, mint velük együtt élni abban a kölcsönös függőségben, amiben a kötelékek szoktak.

Nekem azonban más élet jutott.

Amikor Gryphon ajtaja elé érek, kétszer is bekopogok, de senki sem felel.

Már elmúlt éjfél, az autója pedig a garázsban állt, szóval meglehetősen biztos vagyok abban, hogy itthon van. Viszont nem szeretek engedély nélkül belépni a horgonyaim szobájába. Nox az egyetlen, aki szó szerint soha nem nyit nekem ajtót, ugyanakkor már ez is a rutinunk része lett. Felmegyek hozzá, kidőlök, és tudom, hogy valamikor órákkal később már ő is ott fog aludni a kanapén, miközben körbevesznek minket a teremtményei.

Gryphon mindig be szokott engedni.

Kifújom a tüdőmből az összes levegőt, és megpróbálom lenyomni a kilincset. Beengedem magam, és csendesen bezárom az ajtót. Felsőhajtok, amikor hallom, hogy zuhanyzik, és megkönnyebbülök, hogy semmi szokatlan nem történt, egyszerűen csak lefekvéshez készülődik.

Aztán fellibbentem a takarót, és megcsap a női parfüm illata.

Megdermedek, és a kötelékem teljesen átveszi az irányítást a testem fölött. Esélyem sincs feldolgozni, *mi a fasz történt.*

Az egész ágyat átítatja az illat.

Ott van a párnákon, a lepedőn, fuldoklik benne a gondosan kivaszt paplanhuzat, és a kötelékem lassanként teljesen megbolondul tőle.

Ki merészelt hozzáérni a horgonyomhoz?

Hogyan tudott Gryphon beengedni egy másik nőt a szobájába, az ágyába? Ez mind az enyém. *Az enyém.* Gryphon az enyém, mint ahogy a szobája és az ágya is. Hozzám tartozik. Meg fogom keresni azt a nőt, kivéreztetem, és visszahozom az élettelen testét a horgonyomnak, hogy megmutassam neki, mi történik azokkal, akik hozzáérnek ahhoz, ami az enyém.

Brutus szűkül a fülem mögött, amit nem hallok, csak érzek. A kezemet kinyújtva kiveszem a hajamból, és leteszem a szőnyegre. Határozottan ráparancsolok, hogy menjen vissza Noxhoz.

Nem kellene tanúk.

Kinyílik a fürdőszobaajtó, és Gryphon lép ki rajta meztelenül. A derekára csavart törölköző kissé takarja, mégis keresni kezdem a testén a nyomokat. Megtorpan, és hátrasimítja a haját. Az izmuktól dagadó teste hullámszerűen kezd a mozdulattól, mire összeszűkítem a szemem.

Vajon ez a másik nőnek is bejött?

Vajon látta minden egyes porcikáját megfeszülni és mozogni, miközben dugtak az ágyamon? Végignézte, ahogy az *én* horgonyom telepumpálja a testét?

– Oli! Mi történt, miért van a köteléked...

Amint ránézek, rögtön tudom, hogy nem akarok beszélgetni vele. A kötelékét akarom, a probléma gyökerét akarom kezelni, mert lehet, hogy ez az ember valami kibaszott iszonyú dolgot tett, de a köteléke hozzám tartozik.

Az enyém.

Ezt be fogom bizonyítani a legbelső magjának, a lénye központi részének és állatias igazának, mert a férfiban most nem lehet megbízni. A férfi elárult engem és mindent, amit együtt felépítettünk.

Gryphon torkából morgásszerű nyögés tör fel, és elfehéredik a szeme. Kibicsaklik alóla a lába, amikor ráveszem a kötelékét, hogy vegye át fölötte az irányítást. Amikor ismét rám néz, már semmi nyoma a mogorva és komor férfinak.

Csak a köteléke van itt.

Nagy levegőt vesz, körbenéz a szobában, mintha nem tudná, hol van, én pedig azonnal ingerült leszek, és dühöngök, amiért nem tesz most azonnal a magáévá.

– *Az enyém vagy.*

A szavaim megtörik a csendet, mire ő ledobja magáról a törölközőt, és rögtön rám ront. Az ágyhoz visz, és odaszegez.

Alig tudok egy pillantást vetni a testére. Viszont ez nem számít, semmi sem számít, csak az, hogy *most azonnal* megpecsételje velem a köteléket.

Megragadom a haját, és a számhoz szorítom a száját, miközben a nyelvünk egymással harcolva próbálja eldönteni, kinél van a gyepelő. Úgy csipkedi a számát, mintha meg akarna büntetni. Érzem a vér ízét, de nem tudom eldönteni, hogy ez az övé vagy az enyém. Keze tépni és szaggatni kezdi a ruhámat, ami végül már cafatokban hever a földön.

Felmordul, amikor meglátja, hogy a ragasztószalag eltakarja a fél mellkasomat. Durván letépi rólam, mert arra vágyik, hogy teljesen meztelen legyek. Égő, piros foltok keletkeznek rajtam, mire a nyelvével próbálja megnyugtatni a bőröm.

Nem akarom, hogy gyengéd legyen.

Azt akarom, hogy dugjon meg, és pecsételje meg velem a köteléket, hogy soha többé ne kérdőjeleződjön meg benne, kihez tartozik. Nem vagyok puhány központi horgony, nem arra van szükségem, hogy fogják a kezem. Azt akarom, hogy végigfolyjon a spermája a lábamon, és hogy az én illatom vegye át annak a kibaszott parfümnek a szagát a lepedőn, és ezt *most azonnal* akarom.

Megint belemarkolok a hajába, és lefelé tolom, hogy vegye le rólam a bugyit. Megragadja és a vállára dobja a lábam, a combom körbeöleli a fejét, és a nyelve forrón megízlel. Végignyálja a lábam közötti nedvességet, hogy kiderítse, mennyire állok készen a farkára. Amint belépett a szobába, készen álltam rá, készen álltam arra, hogy elvegyem, ami az enyém, és nem számít, milyen tökéletesen mozgatja rajtam a száját és a nyelvét, többre van szükségem.

Amikor remegni kezd a lábam, követelőzve és mogorván felfelé húzom, mert azt akarom, hogy bennem legyen, amikor elmegyek, azt akarom, hogy egyek legyünk, amikor megpecsételjük a köteléket.

– Dugj meg! *Most azonnal* pecsételd meg velem a köteléket! – parancsolok rá.

A hangom sötét és dühös, mire neki még fényesebben villan fel a szeme.

Ha egy másodpercig is azt hittem, én irányítom, ami most történik, Gryphon hamar észhez térít, ahogy egy párnát tol a csípőm alá, és a nyakamra teszi az egyik kezét, hogy mozdulatlan maradjak. Irányba állítja a farkát, és egyetlen mozdulattal belém hatol. Úgy nyög, mintha haldokolna.

Valahol tudatosodik bennem a fájdalom, hogy Gryphon túl nagy, és hogy ez túl sok, de a kötelékem kitör a testemből, köré csavarodik, és összeforraszt minket. Már levegőt sem kapok.

Hozzám vágódik a csípője, egyre erősebben nyom, valósággal belém csapódik, kizárólag egy dolog jár a fejében. Hogy magának követeljen, magához láncoljon, és örökre magáévá tegyen, mert nélküle nem létezem. Ugyanabból a haldokló csillagból születünk, és azért kerültünk erre a földre, hogy megkeressük egymást, és az örökkévalóságig magunkhoz láncoljuk a másikat.

Az egymásnak csapódó testünk puffanása visszhangzik a szobában, szemérmetlenül és kibaszott tökéletesen. Amikor a fülébe nyögök, még erősebben magához szorít, és mélyebbre hatol, hogy minden mozdulatnál a csiklómhoz préselődjön.

Hamarosan el fogok menni, már nagyon közel járok ahhoz, hogy elvegyem, ami jár nekem. Amikor Gryphon lehajol hozzám, hogy megcsókoljon, a nyaka felé fordítom a fejem, és

beleharapok, megjelölöm a bőrét, hogy mindenki lássa és tudja, hogy ez mit jelent.

Egyszerre élvezünk el, és amikor a kötelékem kiszabadul, és belém húzza az övét, olyasmit érzek, amit még soha. Az orgazmus is elképesztő, de ez? Ez a minden és még több, az egész világom darabjaira hullik, csak egyetlen dolog létezik, és utána az is millió darabra robban. Nagy bennem a zűrzavar, mintha semminek sem lenne értelme, mégis mindennek van, és még soha életemben nem éreztem magam ennyire *teljesnek*.

Gryphon felbődül, amikor a csípője mozgása akadozni kezd. A kezét még jobban a nyakamra szorítja, és ahogy a feje hátrabicsklik az eksztázistól, látom a köteléke vakító fényét a bőrén keresztül, mert most végre egygé váltunk. Átruházok rá egy kis részt a saját képességemből, mire ő tiszszeresen hálálja meg az ajándékot.

Immár az enyém.

Amikor leroskad mellém az ágyra, a kötelékem azonnal magamra hagy.

Kezd beszivárogni az agyamba, milyen rettenetes dolog történt.

Nincs időm megszólalni, mert azon nyomban kivágódik az ajtó, és visszapattan a falról. North dühöngve viharzik be a szobába. A létező legkínosabb és legzavarbaejtőbb visítás közepette megperdülök, és magam köré csavarom a takarót.

További lépteket hallok, mire Gryphon szeme villan egyet, és a léptek elhalnak az ajtónál. Két másik horgonyom is itt van, bizonyára Gabe és Atlas. Legszívesebben meghalnék.

Meghalnék.

Rettenetes csend támad.

– Mi a faszt műveltetek? – förmed ránk North egy idő után.

Mégis hogy a fenébe felelhetnék erre? Fogalmam sincs, mit tettem. Nem tudtam uralkodni a kötelékemen, és most kész romhalmaz vagyok. Gryphonra pillantok, hogy kiderítsem, mit szól ehhez az egészhez. North is őt figyeli. Elfog a rettegés, amikor Gryphon a kezére néz. Csupa vér, és *te jó ég*, a combja is véres. Kurvára úgy néz ki, mint egy piros zászló.

Ez nagyon-nagyon nem jó.

Mindketten rám néznek, és most már tényleg meg akarok halni. A kötelékem teljesen kivonult a fejemből, nekem pedig szembesülnöm kell a téboly következményeivel. Annak következményeivel, hogy megpecsételtem a köteléket, és Gryphon a kötelékhorgonyom lett.

A kötelék megpecsételése érzelmek áradatát indította el bennem, és remeg a gyomrom az idegességtől. Émelygek, ugyanakkor ezzel egy időben ujjongok, szomorú és mámoros vagyok, és még ezernyi egymásnak ellentmondó érzés tombol bennem. Feszül és sajog a bőröm, mintha fel akarna hasadni, és a bennem növekvő új erő halálos rémületbe kerget.

Leszívesebben sírva fakadnék ettől a sok érzéstől, mert épp most tettem tönkre mindent. Vagy átkozottul egyértelmű, hogy az összeomlás szélén állok, vagy mindketten pontosan ugyanabban a pillanatban döntenek úgy, hogy véget vetnek a nyomorúságomnak, mert Gryphon hátat fordít nekem, elélem áll, és próbál nekem annyi személyes teret biztosítani, amennyit ebben a pokolban csak lehet.

– Oli, szeretnél ma este valahol máshol aludni? – kérdezi North halkán.

Továbbra is metszőn mered Gryphonra. Csak harmadjára tudok megszólalni, de akkor is úgy kell kierőszakolnom a szavakat a számból.

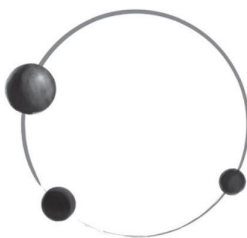
– Itt kell maradnom. Nem mehetek el innen.

North szó nélkül sarkon fordul, kivonul a szobából. Ügyel arra, hogy Atlas és Gabe ne lásson be az ajtón, mert ők még mindig ott rostokolnak annak a... fene tudja, minek köszönhetően, amit Gryphon művelt velük.

Mindent tönkretettem.

Amint becsukódik North mögött az ajtó, a takarót szorosan magam köré csavarva kipattanok az ágyból, és beiszkolok a fürdőszobába. Bezárkózom, ahogy egy igazi gyáva emberhez illik.

Aztán egy percre megadom magam a pániknak.

Mi a fenéért küldte el Brutust a kötelékem? Most igazán szükségem lenne a kis füst barátomra, hogy rohadtul ne legyek egyedül, miközben épp elvesztem az eszem. Nem vagyok rá büszke, de határozottan megfordul a fejemben, hogy teleengedem a kádat, és vízbe fojtom magam.

Végül inkább beállok a zuhany alá.

Még mindig érzem Gryphon illatát, még mindig ott úszik a szappanja és a samponja habja a csempézett padlón maradt víz tetején, és bár a kötelékem kurvára nem örül neki, lemosom a bőrömről az illatát.

A lábam közül is.

Iszonyúan haragszom a kötelékemre. Nem tudom elhinni, hogy képes volt így kibaszni velem. Nem tudom elhinni, hogy hiába tettem meg mindent azért, hogy mindannyiukat távol tartsam magamtól, a kötelékem mindent tönkretett a féltékeny hisztijével.

Még csak nem is akarok belegondolni a ténybe, hogy közvetlenül azután dugtam a horgonyommal, hogy egy másik nő hempergett az átkozott ágyában.

Azt sem tudtam előre, hogy a szexet követő mámor lecsengése után rögtön meg akarok majd halni. Bassza meg, alig élhettem meg ezt az érzést, köszönhetően a többiek felbukkanásának. Ez legalább jó bevezetés volt a szexbe. Akkorát élveztem, hogy nem

csak a vértől és Gryphon spermájától vagyok nedves. Oké, kicsit fáj, és jobb lett volna, ha a kötelékem nem veszi át az irányítást, de ha lehunyom a szemem, és rákényszerítem magam, hogy megfeledek a többi szarságról, akkor még mindig érzem a száját a csiklómon, amitől teljesen megbolondulok.

Most épp magadhoz nyúlsz a fürdőszobámban, kötelékhorgony?

A belőlem feltörő hang egyáltalán nem emberi, és még a sampon is kiejtem a kezemből. A flakon hatalmas csattanással ér földet a zárt térben, zúg tőle a fülem, és fájdalom nyilall a fejembe.

Ezután, csak mert ez az este nem baszott ki még velem eléggé, kivágódik a fürdőszobaajtó, és Gryphon rám ront.

Gryphon. Betöri. Az. Ajtót.

– Mégis mit képzelsz!? – visítom.

Ő olyan haragvón néz, mintha én törtem volna be minden ok nélkül az ajtót az átkozott vállammal.

Rám mered, szeme végigsiklik a mellkasomon, amit az összefont karommal próbálok eltakarni, és úgy mustrál, mintha nem nyalta volna végig a testem és szopogatta volna a mellem alig egy órája. Ezután elindul felém, és kinyitja a zuhanykabin ajtaját.

– Egy csattanást hallottam. Azt hittem, elestél és megsérültél. Menj arrébb!

Tátogva meredek rá. Nem akarok megmozdulni, ám ő ettől függetlenül a zuhany alá áll, és a testével készlet hátrálásra, ezért nincs más választásom. Nem akarom végignézni, ahogy lemossa a véretem a bőréről, és ráförmedek, amikor kinyitja a száját.

– Ne! Most ne használd rajtam a képességedet! Nagyon sok minden miatt ki vagyok bukva, és azért jöttem ide, hogy megpróbáljam vízbe fojtani magam.

Felhorkan, a hátam mögé nyúl a szappanjáért, és felhabosítja a kezén, viszont ezután nem magával foglalkozik, hanem elkezd lemosni a lábam. Nagyon biztonságos helyeken tartja a kezét, de most, hogy tudom, milyen magamban érezni, ez egy nagyon is túlfűtött pillanat.

– Mi szabadította el? – kérdi. – Black azt mondta, mindannyian épségben hazaértetek, és senkinek nem esett semmi baja. Ki bosszantotta fel a kötelékedet? Megölöm, amiért ezt tette veled.

Felmordulok, és ellököm magamtól, viszont mivel háromszor akkora, mint én, és gyakorlatilag egy téglafal, semmit sem érek el. Egyszerűen csak megfogja a kezem, és a meztelen mellkasához szorítja.

– Engedj el! – csattanok fel. – Lehet, hogy a kötelékemnek nem gond, hogy rákényszerített minket erre, és magáénak követelte a te kötelékedet, aztán pedig visszahúzódott a mellkasomba. De én nem fogok ilyen hamar túllépni azon, hogy egy másik nő feküdt a kibaszott ágyadban! Minek hordtál össze annyi hülyeséget a ruhámról, mielőtt elindultunk a buliba, ha közben lefeküdtél valami ribanccal? Nem. Meggondoltam magam, inkább máshol alszom!

Csakhog minél több minden tör fel belőlem dühömben, Gryphon annál jobban összezavarodik és felhúzza magát.

Lehajtja a fejét, hogy a szemembe nézhessen, és arra kényszerít, hogy álljam a tekintetét.

– Te meg mi a fenéről beszélsz? Mióta visszarángattunk ide, és elvittünk a tanácshoz, egy ujjal sem nyúltam senkihez. Oli, nézz rám! A kötelékünkre esküszöm, hogy *senkihez* semmi közöm nem volt, mióta ismerlek.

A szavai hatására mindenhol bizseregni kezdek, ahol nem kellene. Ráveszem magam arra, hogy a haragba kapaszkodjak, mert nem csak képzelődtem, amikor megcsapta az orromat az idegen illat.

– Akkor mi a faszért érzem az egész ágyadon a női parfümöt? Csak úgy véletlenül, ugye? Az overallban jöttem el hozzád, ahogy kérted, erre egy másik nőtől búzlótt az ágyad. Még csak nem is volt lehetőségem kiakadni vagy méregbe gurulni miatta, mert azonnal előjött a kötelékem, és aztán... Minden olyan gyorsan történt.

Gryphon pislogva néz rám.

Aztán halkán szitkozódni kezd, kinyitja a zuhanyfülke ajtaját, és keres magának egy törölközőt. Nem lennék meglepve, ha csak úgy kiviharzana a szobából, mert már megkapta, amit akart.

Megpecsételtük a köteléket, erősebb lesz a képessége, ha nem erősebb már most is. Ő viszont csak elzárja a csapot, és rám teríti a pihe-puha, pazar törölközőt.

Pontosan úgy tájékozik, ahogy North szokott, csak hogy őt még sohasem láttam ilyennek. Ezzel szemben a keze gyengéden bánik velem, miközben megtörölget. Határozottan, ugyanakkor szelíden visszaterel a szobába, és cseppet sem érdekli, hogy ő maga még mindig meztelen, és csuromvíz

Mindent beborít a vér.

Nem olyan sok, hogy már életveszélyes legyen, de csupa folt a lepedő és a padlón heverő törölköző, amivel Gryphon valamennyire megtörölte magát. Kurvára zavarban vagyok, nem akarok beszélni róla, viszont talán azt hiszi, épp menstruálok.

Egy kis szerencsével soha többé nem kell erről beszélgetnem vele.

Otthagya a betört fürdőszobaajtó mellett, az ágyhoz csörtet, lehajol, és szimatolni kezd. Nyilvánvalóan ő is érzi a parfümöt a szexszag mellett. Mérgemben elpirulok. Tényleg kibaszottul kínos erre gondolni, és amikor Gryphon felegyenesedik, és a kezébe kapja a telefonját, legszívesebben megint elsüllyednék a föld alá.

– Mit művelsz?! – sziszegem.

Gőzöm sincs, kivel beszél, közben azonban farkasszemet néz velem, és meg sem próbálja titkolni, mi történik.

– Azt akarom, hogy hívasd az irodádba az összes nőt, aki jelenleg a házban tartózkodik – mondja a telefonba. – Mindenkit, aki itt járt az utóbbi két órában. Valaki bejött a szobámba, és befeküdt az ágyamba. Ez szabadította ki Oli kötelékét, amire az én kötelésem is válaszolt. Valaki azért tette ezt, hogy ártsen Olinak... Most jól van, de nagyon dühös, ahogy én is... Őt perc múlva ott leszek... Oli addig itt marad, nem fog járkálni a házban, amíg le nem rendezzük ezt a faszágot.

Kikapcsolja és ledobja az éjjeliszekrényre a mobilt, én pedig keresztbe fonom a karom, hogy leteremtsem.

– Tényleg elvárod, hogy higgyem el, nem tettél semmi rosszat? Nekem nincs beépített hazugságvizsgálóm, de nem is ma jöttem le a falvédőről.

Erre semmit sem reagál, csak munkához lát, kissé undorodva lehúzza és összenyalábolja az ágyneműt. Ide-oda állok a lábamon, mindenféle új helyen sajog a testem, és egy idő után előrébb araszolok, próbálom megkeresni a magammal hozott pizsamát. Egy kupacban hever az ajtó mellett, nyilvánvalóan oda dobtam, amikor a kötelékem átvette felettem az irányítást.

Amint a kezembe veszem, a kötelékem méregbe gurul, mert a ruhák a többi horgonyomtól származnak, és ő most már csak a kötelékhorgonyomat akarja, bele akar fulladni az illatába, a helyén akar fetrengeni, amíg a köztünk kialakult kapocs teljesen meg nem szilárdul. Haragosan nézek a ruhákra. Gryphon beveti az ágyat, utána odalép hozzám.

– Bármit kivehetsz a szekrényemből, amit csak szeretnél – mondja. – Te most... fészkelő üzemmódban vagy, a rohadt életbe is. Tudom, hogy nem örülsz neki, de most erre van szükséged. Csak keress valami kényelmeset, amiben aludni tudsz, én pedig közben helyrehozom a dolgokat.

Úgy dobom el a többi ruhadarabot, mintha égetnék a kezemet, ezzel ráadásul a kötelékhorgonyom személyes terét sem tartom tiszteletben, ám őt ez cseppet sem zavarja. Felkapja a ruhákat a földről, utánam jön a gardróbba, és addig téblábol körülöttem, amíg fel nem veszem az egyik bokszerét, és egy kényelmes, fekete pulcsit.

Amint hátrébb lépek, és egyértelművé teszem, hogy semmi másra nincs szükségem, ő is elkezd ruhákat válogatni magának. Elfordulok. Nem akarom, hogy felöltözzön és magamra hagyjon, azt akarom, hogy egy olyan ágyban heverjünk, ahol csak a saját illatunkat érezzük, és ahol egymásba gabalyodhatunk.

Összeszorul a mellkasom, amikor meglátom, hogy farmerban és pólóban van. Görcsbe rándul a gyomrom, és nem tudom megállni, hogy ne kezdjek el nyöszörögni.

Atkarol, és szorosan a mellkasához húz.

– Mi a baj? Tudom, hogy nem hiszel nekem, de ki fogom deríteni, ki tette ezt, és lezárjuk ezt az ügyet. Bármilyen bizonyítékra van szükséged, megszerzem.

A fejemet rázom, és a mellkasához dörzsölöm az arcom. Bár már kezdek hinni neki, nem tudom, mit mondhatnék. Mintha

csapdába estem volna a saját testemben az elvadult kötelékemmel, és az egyre erősebb, pusztító hatású képességemmel.

Valaki bekopog az ajtón.

Gryphon keze a hajamba csúszik, és megállapodik a tarkómon. Behívja a szobába a másik horgonyomat. Már tudom, hogy North az, egyértelmű, kinek telefonált Gryphon, hogy segítsen megkeresni a nőt. Viszont képtelen vagyok kibontakozni a karjai közül, hogy elrejtőzzek, mert félok, hogy felhasadok, és mindenhol szétterülnek a belső szerveim, ha most leveszi rólam a kezét.

A mai este egyértelműen el van átkozva.

– Végignéztem a biztonsági kamerák felvételeit – kezdi North.
– Gracie Davenport járt itt tíz perccel azelőtt, hogy Oleander benyitott a szobába. Volt nála egy táska is. Beszélni akartam vele, de Felix már hazaküldte, mert megint rászállt Sage-re. Úgy tűnik, magára vett valamit, amikor Gabe elkísérte a szobájához, utána pedig elbóklászott a házban.

Ez. A. Rohadék. Gracie.

Gryphon a hátamat dörzsöli, a keze meleg és gyengéd, a hangja viszont egyáltalán nem az, amikor azt mondja Northnak:

– Reggel elintézem. Ki kell rugatnod a Dravenről is, soha többé nem mehet Oli közelébe, sőt semelyikünk közelébe sem. Ha ez nem tetszik a családjának vagy neki, akkor meg fogok tőle szabadulni.

Megmerevedem a karjaiban, de ő továbbra sem hagy fel a simogatással. North nem felel, én viszont kíváncsi vagyok arra, mit árulna el az arckifejezése, ezért nagy levegőt veszek, és Gryphon karjai között megfordulva ránézek.

A sarokban lévő szennykosárba gyűrt ágyneműt bámulja. A takaró, amibe belecsavartam magam, még mindig a fürdőszobában van, ugyanakkor Gryphon keresett egy másikat, és már be is vetette az ágyat.

– Mit művelt? – kérdezi North.

Gryphon elhúzódik tőlem, hogy bemenjen a fürdőbe, és behozza onnan Gracie ostobaságának még mindig bűzlő bizonyítékát.

Visszanyelem az epét, és én válaszolok neki.

– Az egész ágyat befújta parfümmel, a kötelékem pedig még azelőtt átvette fölöttem az irányítást, hogy kérdőre vonhattam volna Gryphont. Semmit sem tehattunk, mert a kötelékem egy féltékeny, civakodó ribanc, akinek nem lehet parancsolni.

Gryphon felnyalábolja a szennyest, és kimegy a szobából, hogy megszabaduljon tőle, így egy másodpercre egyedül maradok North társaságában. Legszívesebben Gryphon után rohannék. Tudom, hogy ez hülyeség, de a kötelékem úgy jajgat a mellkasomban, mintha örökre magamra hagyott volna.

Nem engedem, hogy valami szájalmas, zokogó rémálom legyen belőlem, ezért a köztünk lévő kapcsolatra összpontosítok, azokra a kis szálakra, amik még épphogy csak létrejöttek, ugyanakkor tudom, hogy idővel egyre erősebbek lesznek. Érzem, hogy apró izzadságcseppek jelennek meg a homlokomon, miközben próbálok két szót Gryphonba sulykolni. Átkozom magam, mert látszólag neki ez nagyon könnyen megy, és nemrég egy teljes mondatot át tudott küldeni a fejembe.

Égesd el!

Egy pillanatra csend támad a koponyámban, aztán meghallom a választ.

Az egész házat felgyújtom, ha azt akarod. Ma este alhatunk a te szobádban, és reggel visszajövök az enyémbé.

Bassza meg!

A szívem ugrik egyet a mellkasomban, és az erőlködéstől remegve válaszlok neki. *Nem mozdulok innen. Siess, gyere vissza hozzám!*

Nem akarok nélküle ágyba bújni, de North ott áll tőlem pár lépésre, és olyan rosszállóan méregeti a szobát, mintha közben a büntetésen törné a fejét. Istenem, valószínűleg így is tesz, és hálás vagyok, amiért Gryphonnal keveredem ebbe a kalamajkába, mert North legalább neki hisz, és minden szavában teljesen megbízik. Csendben várok egy pillanatot, közben a karomat dörzsölöm, mert hiába van rajtam pulóver, kicsit fázom a légkondi miatt. North semmit sem reagál, bár egy lépéssel közelebb jön hozzám. Tétovának látszik, a hangja ellenben magabiztos, amikor végül megszólal.

– Ha szükséged van... valamire a mai este után, csak szólj, és elintézem. Mondd meg, mi kell, és idehozatom.

A homlokomat ráncolva pillantok rá, ő viszont nem hajlandó rám nézni.

– Nem tudtam, hogy szűz vagy – vallja be fújtatva. – Gondolom, nem használtatok gumit, ha a köteléked irányított. Szerzek neked esemény utáni tablettát, ha azt akarod... hacsak nem akarod viselni a következményeket.

Jézusisten!

– Dehogyan akarom! – csattanok fel. – Amíg *távol* voltam, fogamzásgátló injekciókat kaptam a menstruációs görcsök ellen, de túl sok idő telt el a legutolsó óta. Ó, istenem, lehet ennél is rosszabb ez a helyzet?

Teljesen bepánikolok, North viszont továbbra sem néz rám, és ez nem is tűnik fel neki, mert egész addig némán álldogál, amíg Gryphon vissza nem tér.

Ő Northra rá sem hederítve egyenesen odajön hozzám, a karjaiba vesz, és az ágyhoz visz. Még egyszer körbeszimatol, hogy meggyőződjön arról, semmi nyoma a parfümnek, és nem itta bele magát a matracba.

– Minden oké, North – szólal meg végül. – Ma este már semmi többet nem tehetünk.

Ez egyértelmű célzás arra, hogy a másik horgonyomnak mennie kellene. Azt hiszem, meglehetősen merészségre vall, hogy Gryphon erre célozgat neki, én ugyanis akárhogy próbálkoztam ilyesmivel korábban, North még soha nem hagyta, hogy elküldjem.

Most azonban szó nélkül távozik.

Ami szinte már félelmetes.

– Oli, jó neked ez az ágy, vagy menjünk át egy másik szobába? Én már semmit sem érzek.

Pislogva magamhoz térek, és óvatosan körbeszimatolok. Még mindig sajog minden porcikám, és nem állok készen egy második menetire. Semmit sem érzek a szobalányok által használt mosószer tiszta és friss illatán kívül, ezért szó nélkül bemászom az ágyba. Gryphon követ, és mögém simul, holott általában a

másik oldalon alszik. Amikor lekapcsolja a villanyt, és sötétségbe borul a szoba, engedem a párnára puffanni a fejem.

Kétségbeesetten vágyom arra, hogy véget érjen az este.

Befészkelem magam a karjai közé, és hagyom, hogy addig igazgasson, amíg mindketten kényelmesen nem fekszünk. Nem sokkal később a hasamra teszi a kezét. Elkezd felmelegedni a bensőm, érzem, hogy átáramlik belém a képessége, és eltünteti a lábam közötti sajgást. Fülíg elvörösödöm.

Megköszörülöm a torkom.

– Erre igazán semmi szükség – suttogom neki.

A fülem mögé dugja az orrát, ahol általában Brutus szokott aludni.

– A puszta kezemmel tépem szét azt a lányt, amiért ezt tette veled, de egy önző bunkó vagyok. Örülök neki, hogy én voltam az, és nem más – duruzsolja.

Megfordítom az arcom a párnán, próbálok nem sírva fakadni a megkönnyebbüléstől, akár egy szárnalmas csitri. Talán mégsem hazudik, talán tényleg akar engem, és most már olyasvalakivel vagyok összekötve, aki valóban tudja, mire vagyok képes.

– Ne sírj, kötelékhorgony! Akármilyen is lesz ezután, azt együtt fogjuk végigcsinálni.

Pufogva és kongón felnevetek.

– Egy szörnyeteggel pecsételted meg a köteléket. Egy igazi szörnyeteggel, egy *gyilkossal*. Hallottad Carlint, tudsz róla. Mi van, ha még erősebb leszek? Máris érzem, hogy egyre nagyobb erőre kap bennem a képességem. Érzem, hogy kurvára mindannyian meg fogunk halni.

Morogva megragad, és próbálja rávenni az ellenálló testem, hogy felé forduljon. Úgy mozgat, mint egy súlytalan rongybabát, én pedig próbálok minél kevésbé beindulni ettől. Túl sötét van ahhoz, hogy a szemébe tudjak nézni, ennek ellenére úgy pislogok, mintha az segítene feloszlatni a sötétséget.

A két keze közé fogja az arcom.

– Ha még egyszer szörnyetegnek nevezed magad, a térdemre fektetlek, és addig fenekellek, amíg ki nem vered ezt a hülyeséget a fejedből. Tökéletes vagy. Van egy legfelső szintű képességed, és akármilyen ritka is, attól még nem leszel

szörnyeteg. Sok szörnyeteggel találkoztam már, és te nem vagy az.

Egyáltalán nem vagyok tökéletes, ugyanakkor Gryphon olyan meggyőződéssel beszél, hogy minden vágyam hinni neki. A keze simogatni kezdi a puha bőrt a hasamon, és örülök, hogy az a sok edzés majdnem teljesen eltüntette a pocakomat. Még mindig van belőle egy kicsi, feltehetően azért, mert otthont ad a méhemnek, mert... hát... nő vagyok. Ám már cseppet sem feszengek emiatt.

Amikor felébredek, még mindig össze vagyok gabalyodva Gryphonnal, ez viszont most teljesen más, mint amikor korábban az ágyában ért a reggel.

Leginkább azért, mert a lábam között van a keze, és a hüvelykujjával simogatja a csiklót a tegnap este kölcsönkapott bokszer anyagán keresztül. Nyöszörögve dörgöli a seggemhez a kemény farkát. Nem bírom megállni, hogy ne simuljak hozzá ösztönösen, és örülök, hogy már nem érzem magamon az előző este által hagyott nyomokat.

Ha már bekövetkezett a legrosszabb, és megpecsételtem vele a köteléket, miért ne élvezhetném ki a helyzetet?

Gryphon foga élesen a vállamba mélyed, mire felnyögök, ő pedig csókokkal borítja el a harapás körvonalait.

– Ha valaki kettőnk közül a pokolban végzi, az kurvára én leszek, mert teljesen elszállt az agyam attól, hogy megkaptalak – szólal meg. – Nem hittem volna, hogy ennyire pesszimista vagy.

Oldalba bököm a könyökömmel, de semmire sem megyek vele.

– Tűnés a fejemből! Ha úgy tartja kedvem, jogom van krízishelyzetben színpadias ribancként viselkedni.

Elkapja a könyököm, kissé hátrébb húzza és a hátam mögé szorítja a karom, majd ráfúj arra a nedves foltra, amit a nyakamon hagyott. Egész testemben libabőrözni kezdek, hátrafeszítem a gerincem, és még jobban a farkához dörgölőzöm.

Visszateszi a száját a fülemre.

– Hagyd abba a ficánkolást, és ne küzdj ellenem! Hadd mutassam meg, milyen az igazi szex, és hogy ezentúl hogyan

fognak zajlani közöttünk a dolgok – duruzsolja.

Öntelt seggfej.

– Elég pornót néztem ahhoz, hogy tudjam, melyik testrésznek hol a helye – közlöm vele. – És nem hiszem, hogy van olyan perverzió, amivel meglepetést tudnál okozni nekem.

Fújtatva átkarol, és a bokszer dereka alá csúsztatja az ujjait, egyenesen a kisajkaim közé. A nedvességből tudja, hogy mindenre készen állok, amit a nyelve ígér.

Fészkelődni kezdek, ám csak azért, mert a hajsztól még izgalmasabb lesz a dolog, és ha bármit is meg akar mutatni nekem a szexuális repertoárjából, azért meg kell dolgoznia.

Egyre keményebben feszül a farka a seggemhez, miközben küzdök ellene, és halkán felnyögök, amikor elengedi a könyököm, hogy a kezét a nyakamra téve visszahúzzon magához. Erősen szorít, de a másik kezével csak játszadozik, nem az a célja, hogy elélvezzek. Megint fészkelődöm, és próbálom arra kényszeríteni, hogy térjen a lényegre.

Megunja a várakozást, hogy a hátamra feküdjek és engedelmeskedjek neki, ezért erővel abba a pozícióba kényszerít, amiben látni akar. Egy párnát dug a csípőm alá, és felhúzza a pulóveremet, hogy minden testrészemhez hozzáférjen, amire most összpontosítani akar.

Kinyitom a szám, hogy beszóljak neki, ám ő egyszerűen csak a számra tapasztja a száját, és úgy harapdál, mintha büntetni akarna az ellenkezésemért. Ha így próbál rávenni az engedelmességre, akkor azt egész életében bánni fogja, mert soha nem fogom csak úgy hagyni magam.

Megkérgesedett hüvelykujja a mellbimbómat simogatja, kellemesen fájdalom jár át a dörzsölő érzéstől, és amikor összececsípi, belenyögök a szájába. Erre válaszul önhittén felkacag. Hiába szeretnék dühös lenni rá, a szája túl ügyesen imád, magabiztosan halad lefelé a nyakamon, és megint harapdálni kezd. Már most tudom, hogy ki fog vörösödni a bőröm, mert így akarja biztosítani, hogy semmi kétség ne férjen ahhoz, merre járt. Tökéletesen egyensúlyoz a túl sok és a túl kevés határán, én pedig a kétségbeesés szélére sodródom.

Most, hogy nem a kötelékem irányít, mindent sokkal intenzívebben élek át.

Mindent sokkal erősebben érzek, amit csinál. Keze az egész testem feltérképezi, és egy idő után már fogalmam sincs, hol ér véget a testem, és hol kezdődik az övé. Mindenféle érzékeny pontot felfedez, amelyek létezéséről nem is tudtam, és addig nyalogatja és szívja a bőröm, amíg vonagolni nem kezdek alatta ennek a késleltetett majdnem gyönyörnek a zűrzavarában.

Amikor végre lejjebb merészkedik, és leveszi rólam a bokszt, kész vagyok a kötelékemnek engedve a fejéhez nyomjam az ágyékomat, ő viszont eléggé érti a dolgát ahhoz, hogy ezt nem kell megtennem. Beárad a reggeli napfény a kertre néző nagy ablakon, és úgy érzem, túlságosan feltárulkozom, túl világos van, túl bensőségesen viselkedünk. El akarom takarni a szemem, hogy amennyire lehet, kíméljem magam a látványtól, Gryphon azonban mindkét csuklómát megragadja és lehúzza. Így nincs más választásom, mint végignézni, ahogy kinyal.

Ahhoz pedig nagyon ért.

Még erősebben szorítja a csuklómát, miközben teljesen körbenyal, ügyelve, hogy a nagyajkaim minden szegletét kényeztesse és szívogassa, ami csodás érzés, de közel sem elég az orgazmushoz. Úgy nyöszörgök, mint egy haldokló, aki azt akarja, hogy szabadítsák meg a szenvedéseitől. Amikor végre rátér a csiklómra, profi módjára veszi támadásba, a hátam pedig felemelkedik az ágyról, ahogy elélvezek.

Ha bizonyítani akar előttem, akkor rohadt jó munkát végez.

Visszhangzanak a szobában a tobzódó, lucskos hangok. Végre elengedi a kezem, majd megragadja a combom, és a vállára húzza. Mintha megszállottan rajongana a lábamért, ezt viszont nem vetem a szemére, mert túlságosan lefoglal, hogy az arcához dörgölőzzek, miközben megint elmegyek.

A harmadik orgazmus már túlingerel, ezért nyöszörögni kezdek, de ő csak elégedetlenkedve morog, amikor könnyörgök neki, hogy álljon le, tartson szünetet, hagyjon magamhoz térni a nyelve által okozott brutális élvezet után. Ekkor végre, *végre* felemeli a fejét, és végignéz azon a romhalmazon, ami marad belőlem. Nagyon is önelégült vigyort villant rám.

Nincs energiám lehordani vagy állon rúgni, amiért ennyire örül a fejének, ezután viszont feltérdel, és beigazítja a farkát. Semmilyen fájdalmat nem érzek, amikor belém hatol, csöpögök a nedvességtől, ő pedig felnyög, amikor magamba szippantom.

Aztán jártni kezdi a száját, és megállapítom, hogy így akar kicsinálni, így akar megszabadulni a közveszélyes horgonyától, ám a terve gonosz és megátalkodott.

– Milyen kibaszott mohó vagy, teljes egészében elnyelsz, mint egy igazi jó kislány. Mondd, hogy ezentúl jó leszel hozzám, és innentől bármikor megkaphatlak, amikor csak akarlak. Hadd dugjalak ájulásig, amikor emlékeztetni kell arra, hogy kié vagy! Mert az enyém vagy. A köteléked azt mondta, hozzád tartozom. Hát, bébi, a puncid pedig hozzám tartozik. Akkor használok, és akkor pumpálok tele, amikor csak akarom. Ha engem akarsz, ezt kapod.

Kihúzza a farkát, megfordít, és amikor visszateszi, rácsap a fenekemre a tenyerével. Vonaglok alatta, és belenyögök egy újabb orgazmust a párnába. Rekedt a hangom a sok sikongatástól.

Amikor nyöszörögve ő is elélvez, a bőrömbe mélyednek az ujjai, nekem ütközik a csípője, és meg kell kapaszkodnom az ágytámlában, máskülönben a falba préselne. Érzem magamban a nedvességét, amikor megfordulok, aztán rádöbbenek, hogy megint gumi nélkül szexeltünk. Csak remélni tudom, hogy North gyógyszere gondoskodni fog erről is.

– Azt a kurva... – nyöszörgöm.

Még mindig bizsereg a lábam, és alig tudok megmozdulni. Miután Gryphon elterül mellettem, rohadtul kedvem lenne beleharapni a ziháló mellkasába.

– Jobb, mint a pornó? – kérdezi.

Hangos puffanással az arcára csapom a párnát, ami eddig a derekamat tartotta. Gryphont rázza a nevetés, mire kelletlenül rámosolygok.

– Jobb volt, de ennél ne add lejjebb! Meg kell dolgoznod a boldogságomért.

Félszegen lépek be az előcsarnokba, ugyanakkor rohadtul nem kellene így viselkednem.

A kötelékünk beleszólása nélküli szexet követően kellett egy óra, mire magamhoz tértem. Utána beálltam a zuhany alá, hogy még tovább késleltessem az elkerülhetetlen, kínos beszélgetést, ami a tegnap este következményeiről szól majd. Tudom, hogy sor fog kerülni rá. Tudom, hogy akármit is mond Gryphon és feltehetően North Gabe-nek és Atlasnak, beszélnem kell majd velük, hogy elmagyarázzam, mi a fene történt.

Gryphon, valósággal örködött fölöttem a zuhanyzóban, minden mozdulatomat szemmel tartotta, mintha attól félne, felakasztom magam, ha hátat fordít. Amikor az egyik szobalány az ajtón bekopogva átnyújtotta a gyógyszertárból rendelt kis tasakot, ő teljes felszerelésben várta, és pisztolyt szegezett rá.

Ezt kicsit már túlzásnak éreztem.

Mármint jó tudni, hogy nem csak nekem ment el az eszem a kötelékünk megpecsételésének utóhatásaitól, de furcsa látni, hogy a leghiggadtabb horgonyom is teljesen elveszti emiatt a fejét.

Megpecsételtük a köteléket.

Azt a kurva.

Gryphon megvárta, hogy bevegym a gyógyszert, igyak rá egy kis vizet, és felvegym a ruháit. Aztán visszakísért a szobámba, ahol végignézte, ahogy átöltöztem, és felkészültem, hogy elinduljak dolgozni a kávézóba. Csak akkor hagyott magamra, amikor mindennel végeztem. Előrement, hogy felmérje a károkat.

Én gyáván a szobámban maradtam, leültem az ágyra, és írtam Sage-nek egy üzenetet.

Már tudta, hogy történt velem valami, mert amikor North elmondta Atlasnak és Gabe-nek, hogy mit művelt Gracie, Atlas privát bosszúhadjáratra indult. Heves vitára került sor, aminek North a füstjével vetett véget. Azt hiszem, rohadtul ez a leggázabb, ami történhetett.

Ezért most úgy settenkedem a házban, mint egy éjszakai tolvaj – rettegek attól, hogy belefutok valakibe, egyúttal viszont teljesen felkészültem a többiek haragjára és hitetlenkedésére.

Lehet, hogy a világegyetem úgy gondolta, már eleget szenvedtem, mert amikor felbukkanok az előcsarnokban, egy fekete szemű, aprócska füstkutya vár rám.

Lehajolok, hogy megsimogassam. Kétszer akkorára nőve elindul felém, és mire a lábam előtt a hátára veti magát, már meg tudom vakargatni a hasát.

– Brutus! Hát itt vagy! Kezdttem aggódni. Azt hittem, meg kell küzdenem Noxszal érted. Megtettem volna, ha még sokáig nélkülözni kell a társaságodat.

Lépteket hallok, de túlságosan félek ahhoz, hogy felnézzek, ezért inkább arra összpontosítok, hogy minél alaposabban megvakargassam a kutya hasát.

– Nem kellett volna visszaküldened hozzám. Segített volna, ha veled van – szólal meg Nox elnyújtva a szavakat.

Amikor felnézek rá, mintha... részeg lenne. Megvonom a vállam.

– Nem én küldtem el, hanem a kötelékem. Átvette fölöttem az irányítást. Valószínűleg tudta, hogy Brutus... a fenébe is, gőzöm sincs, mit tett volna Brutus.

Nox odajön hozzánk, és miközben a füstkutytát simogatom, ő is megpaskolja a hasát.

– Elmondta volna, mi történik, nekem pedig el kellett volna döntenem, hogy mit csináljak. Úgy látom, nem kavart fel nagyon a kötelék megpecsételése, szóval talán jól tetted, hogy elküldted, mert így pontosan a terveid szerint tudtad csapdába csalni Gryphont.

Esküszöm, soha nem fogom megérteni ezt az embert.

– És amikor a folyosón a falhoz szegeztél, akkor meg téged csaltalak csapdába? – vágom a fejéhez.

Elvicsorodik, és az eddigi ittas, ám nyugodt ábrázatát arra a dühöngő Draven-maszkra cseréli, amihez már nagyon is hozzászoktam.

– Több eszem van annál, semmint hogy bedőljek egy horgony trükkjeinek. Lehet, hogy nagyobb hatalmat szeretnék, de ez nem

jelenti azt, hogy hagyni fogom hozzáláncolni magam egy méreghez.

Alaposan végigmérem, és a zilált látványától némaság telepszik a kötelékemre a mellkasomban. Nos úgy fest, mint egy nagyon összeszedett, fegyelmezett romhalmaz. Emlékeztetem magam arra, hogy épp egy számára fontos embert gyászol, és hogy alig pár hete még a kezét fogtam a szertartáson.

Ő pedig hagyta.

Elhúzom a kezem Brutus hasától, és még mindig guggolva kicsit hátrébb dőlök, hogy megvakargassam a füle tövét, ám a kutya ekkor közelíteni kezd a kezem felé, mert ki van éhezve a szeretetre. Rezzenéstelenül Noxra szegezem a tekintetem.

– Ha most ezt kell hinned rólam, akkor nem fogok megpróbálni a lelkedre beszélni. Elfogadom, ha csak úgy tudod átvészelni ezt a napot, ha gonosznak állítasz be ebben a történetben. De akármennyire is igyekszel, az én szememben te nem leszel gonosz. Most már sokkal jobban ismerlek, és nem fogom megadni neked azt az elégtételt, hogy te legyél minden rossz okozója a világomban.

Nox erre úgy reagál, mintha megfenyegettem volna. Védekezve és agresszívan hátrahőköl, majd az őt figyelő Brutusra villantja a tekintetét. Gőzöm sincs, mit hisz, mi fog most történni, ellenben még soha életemben semmiben nem voltam annyira biztos, mint most abban, hogy Brutus nem fog bántani engem.

Sejtelmem sincs, hogy vajon csak a kötelékem tudja-e, hogy Nox soha nem fordítaná ellenem a képességét, és Brutus talán a lénye egyetlen része, amelyik nem akar ártani nekem, vagy egyszerűen csak önteltté tesz a saját képességem. Mindenesetre egyáltalán nem aggódom.

Kár, hogy Atlas, Gabe és Gryphon nem ugyanígy gondolja.

– Kurvára takarodj onnan, Nox!

– Oli, lépj hátrébb!

– Hozzá ne merj érni a kötelékhorgonyomhoz, Nox! Tűnj el!

Gryphon az alkaromra kulcsolja a kezét, felhúz, hátrébb tol, majd elém áll.

Brutus melletttem marad, és Gryphont megkerülve a lábamhoz sétál. Gabe-nek vissza kell fognia Atlast, ő ugyanis képes lenne

belerúgni a drága kiskutyámba.

Rosszállóan nézek Atlasra, és amikor végre abbahagyja a káromkodást, kiszabadítja magát Gabe szorításából.

– Ő nem egy kiskutya, hanem Draven kibaszott kéme! – dühöng. – Soha nem leszel biztonságban ettől a seggfejtől, ha folyton a nyomodban jár.

Kinyújtom a kezem, és hagyom, hogy Brutus felmásszon a karomon, és meghúzza magát a fülem mögött. Ott nem látják mások, de közel van hozzám, és mérhetetlenül megnyugtat. Ezen a délelőttön most először érzem úgy, hogy meg tudok birkózni azzal a zűrzavarral, amiben találtam magam.

Egyértelmű, hogy Nox nem így érzi, mert Gryphon rászégezi ádáz, dühöngő tekintetét.

– Most, hogy megdugtad, tényleg úgy fogsz tenni, mintha egy ártatlan kis horgony lenne? Biztos nagyon... – kezdi Nox, de Gryphon félbeszakítja:

– Elég!

Nox azonban kineveti a legjobb barátját, és egy pillanatig meg vagyok győződve arról, hogy Gryphon be fog húzni neki egyet. Ezzel szemben vesz egy nagy levegőt, aztán annyit mond:

– Menj, aludd ki magad! Nehéz este volt, elég szarul nézel ki.

Csendben tesszük meg az utat a kávézóig.

Miután Gryphon Gabe és Atlas gondjaira bízott, egy nagyon illedelmes puszit adott a hajamra. Aztán megszólalt a mobilja. Meg kellett oldania pár gondot a bevetési egysége tagjaival, és még azelőtt ott kellett hagynia, hogy rendesen elbúcsúzhattam volna tőle.

Gabe egy darabig hallgatott, majd megfogta a kezem, magához húzott, és együtt indultunk el a garázs felé. Atlas szó nélkül követett minket. Egészen addig hozzám sem próbált érni, amíg be nem szálltunk a Hellcatbe, és fel nem hajtottunk az útra.

Csak akkor lélegeztem fel, amikor a térdemre tette a kezét, és ujjai szokás szerint masszírozni kezdték a farmerom anyagát.

Legalább ő nem haragszik rám.

Amikor besietek a kávézóba, Sage, Sawyer, Grey és Felix már várnak rám.

A horgonyaim asztalánál ülnek kávéval és szendvicsekkel maguk előtt. Amikor Atlással és Gabe-bel szorosan a nyomomban felbukkanok, Sage belebokszol a testvére karjába, aki már nyitná is a száját, aztán kajánul elvigyorodik.

Imádom ezt a csajt.

A két horgonyom odahúz egy-egy széket, én pedig hátramegyek lerakni a táskámat. Gloria udvariasan, bár kicsit hűvösen köszönt. Ettől görcsbe rándul a gyomrom, de ahelyett, hogy hagynám magam azon pörögni, mégis miért haragszik rám, belevetem magam a munka sűrűjébe.

Kitty ma egy kibaszott rémálom.

Nem hajlandó elmozdulni a kassza mellől, hogy segítsen, holott nem áll sor előtte, ezért az egész műszakot végigloholom.

Egy óra elteltével a barátaim elmennek, mert nincs időm beszélgetni velük, a horgonyaim viszont ott maradnak, és megvárják a munkaidőm végét. Atlas a harmadik kávé után jegesteára vált, Gabe ellenben úgy dönti magába a lattékat, mintha egész éjjel fenn akarna maradni.

Miután az egyik vendég gyereke véletlenül kiborítja a shake-jét, fel kell mosnom a padló egy jókora részét. Senki sem próbál bocsánatot kérni a felfordulásért, ami bosszant, ennek ellenére nyugodt mosolyt ragasztok az arcomra, mintha nem ez lenne a legrosszabb nap, mióta elkezdtem itt dolgozni. Olyan lassan vánszorognak az órák, hogy már napoknak tűnnek.

Amikor végre zárunk, kitessekelem Atlást és Gabe-et, hogy mindenütt fel tudjak mosni, amit ők nagyon zokon vesznek. Kitty eltűnik hátul, a telefonját nyomkodja, hogy még véletlenül se kelljen takarítania. Gloria ezt egy szóval sem veti a szemére, én pedig inkább továbbra is befogom a szám, és munkához látok.

Azt hiszem, sikerül bebizonyítanom, milyen jó munkaerő vagyok, hogy Gloria számíthat rám, és hogy igyekszem

minimálisra szorítani az alkalmakat, amikor kénytelen vagyok kihagyni egy műszakot.

De nagyot tévedek.

Amikor már minden ragyog, és a kasszában lévő pénzt is megszámloltam, kikészítem Gloriának, hogy vigye magával. Kitty végre kijön a fürdőszobából, már átöltözött, és a vállán lóg a táskája. Önhittен mosolyog rám, és átveti a haját a vállán. Összeszorítom a fogam.

– Leléphetsz, Kitty – int neki Gloria, majd kitessekeli a hátsó ajtón.

Egyáltalán nem zavarja, hogy a csaj közben magában szitkozódik. Kicsit bosszant, hogy soha senki nem tesz szemrehányást ennek a lánynak a rémes munkamorálja miatt.

De itt jól keresek, ezért tartom a szám.

Amikor bezáródik Kitty mögött az ajtó, és Gloria visszafordul felém, megszólítom.

– Sajnálom, hogy ilyen sok időt kell távol lennem, ígérem, többet nem...

Nem hagyja, hogy befejezzem a mondatot.

– A horgonyaid kint várnak, ezért nem foglak sokáig feltartani. Vedd le a kötényedet, már nem dolgozol itt. Kifizetem most neked a mai napot, szóval többet nem kell találkozunk.

Teljesen elképedek.

– Már ne haragudj, de kirúgsz? Mi rosszat tettem?

Arra számítok, hogy a sok hiányzásomra fogja majd, amit meg is értenék, de a szavaitól haragra lobban a kötelékem.

– Egyszer sem kérdezted meg, mi a képességem. Empata vagyok, tudom, mi mások képessége. Ismerem a szándékaikat is. Lehet, hogy nem én vagyok a legerősebb fenomén, és egyértelműen nem tartozom a legfelső szinthez, viszont felismerem a gonoszt, ha eléem kerül. Nem látlak többé szívesen a kávézómban. Nem akartam jelenetet rendezni, amikor megérkeztél, de többet nem jöhetsz ide.

Gonosz.

Szörnyeteg.

Méreg.

Borzasztó haragra gerjedek. Meg tudom állni, hogy rákiabáljak, ugyanakkor a szavaim attól még nagyon is indulatosak.

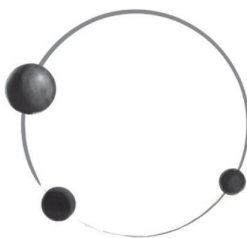
– Hagyod, hogy Nox mindig itt ebédeljen! Ezek szerint beszélt veled, mert nem hiszem, hogy magadtól álltál elő ezzel a szörnyhorgonyos hülyeséggel!

Ingatja a fejét, és csettint egyet a nyelvével, mintha vérig sértettem volna azzal, hogy ilyesmivel vádolom.

– Nem számít, mit mondanak az emberek a Draven fiúkról, én láttam, mi van bennük. Nincs egy rossz gondolatuk sem. Senkit nem tesz szörnyeteggé a képessége. Beléd látok, és nem tetszik, ami ott lakozik. Korábban nem voltam biztos benne, ellenben most, hogy megpecsételted az egyik köteléked, minden kikristályosodott. Nem akarom, hogy többé a kávézómban dolgozz. Ne gyere vissza, és bármi történik, ne is hívj fel!

Semmire sem vágyom kevésbé, mint végigülni egy horgonyvacsorát, miután Gloria kirúgott a *gonoszságomért*. De csak úgy menthetném ki magam, ha elárulnám Northnak, mit mondott a hajdani főnököm, azt pedig végképp nem akarom. Akkor csak még több dologgal zsarolhatna, még több nyomon elindulhatna, és több esélye lenne rájönni, mi vagyok. Nem akarom ezt megkockáztatni.

Atlást és Gabe-et viszont mindenbe beavatom.

A volánnál ülő Atlas rám bámul, aztán szó nélkül üresbe teszi a váltót, és leállítja a motort. Amikor kiszáll az autóból, és elindul a kávézó felé, utána akarok kiáltani, hogy álljon meg, de egy hang sem jön ki a számon.

Semmi sem maradt bennem.

– Ne hallgass arra a vén ribancra, horgony! Csak egy eszement empata, aki szart sem tud – vigasztal Gabe a hátsó ülésről.

Atlást bámulom, aki úgy tépi fel a kávézó hátsó ajtaját, mintha az semmiség lenne.

Valószínűleg meg kellene állítanunk.

– Figyelmeztettek benneteket – válaszolom. – Megmondtam, hogy elszabadul a pokol, ha megpecsételitek velem a köteléket. Az a rohadék Gracie mindent tönkretett...

Gabe előrehajol, a szemembe néz, és félbeszakít.

– Semmit sem tett tönkre. *Semmit*, Oli. Hagyd abba egy percre az idegeskedést, és nézz körbe! Semmi rossz nem történt, amikor megpecsételted Gryphonnal a köteléket. Jó, az rossz volt, hogy a köteléked átvette az irányítást, és egyikőtök sem tudta

megakadályozni az eseményeket vagy... bassza meg, egyáltalán beleegyezni a dologba. Ez tényleg nagyon szarul hangzik, de arra próbálok rávilágítani, hogy attól még reggel felkelt a nap. Még mindketten lélegeztek, nem esett bajtok, nem vette kezdetét az apokalipszis.

Látom rajta, hogy ő is nagyon dühös. Amikor egy hangos puffanást hallunk a kávézó felől, káromkodni kezd, kiszáll az autóból, becsapja az ajtót, és szaladni kezd a dühöngő Atlas felé.

Mitől vagy így kiakadva? Mondd meg Gabe-nek, hogy vegye fel a telefont!

Összerezzenek, amikor meghallom Gryphon hangját a fejemben. Kétlem, hogy valaha is hozzá fogok szokni ahhoz, hogy csak úgy betör a gondolataim közé, amikor csevegni támad kedve. Nemrég még fel sem vette nekem a telefont, és az üzeneteimre sem válaszolt, most pedig kurvára teljes hozzáférése van az agyamhoz, amikor csak akarja.

Ez nem fair.

Továbbra is rohadtul összpontosítanom kell ahhoz, hogy válaszolni tudjak neki, noha egyre könnyebben megy.

Kirúgtak, mert úgy tűnik, rám van írva, hogy gonosz vagyok. Atlas elment számonkérni Gloriát, Gabe-et pedig túlságosan leköti, hogy megpróbálja megakadályozni a gyilkosságot, amire feltehetően épp most kerül sor a kávézóban, ezért nem tudja felvenni a telefont.

Gryphon nem felel azonnal, de akkor először megérezem őt úgy, ahogy ő engem mindig.

Kibaszott dühös. Valósággal tajtékzik. Összeszorul a torkom az erejétől, és a mellkasomra teszem az egyik kezem, hogy szabadulni próbáljak az érzéseitől, mielőtt a kötelékem úgy dönt, szintén beszáll a küzdelembe.

Pattanó hangot hallok az autó mellől, és amikor odanézek, Gryphon és Kieran teljes felszerelésben bukkan fel a semmiből, hála Kieran képességének. Gryphon az autóra mutat, aztán rohanni kezd a kávézó felé.

Kieran odajön hozzám, és int, hogy húzzam le az ablakot. Inkább kinyitom az ajtót, és odaállok mellé. Nem mond semmit,

csak gyorsan, de legkevésbé sem burkoltan végigmér, hogy kiderítse, nem sérültem-e meg.

Felhorkanok, és közlöm vele:

– Nagyon jól viselkedtem. Nem hagytam, hogy kiszivároгjon belőlem a gonoszság, és ártson annak a nőnek. Atlasról már nem tudom elmondani ugyanezt.

Ő a szemét forgatja, majd megvonja a vállát.

– Mit vártál egy Bassingertől? Tényleg nem haraptad meg Gloriát? Még csak fel sem pofoztad azt az előítéletes ribancot?

Ő, azt már nem, nem lehetek jóban ezzel az emberrel! Nem tréfálkozhatok vele, és nem bocsátkozhatok megnyugtató leírásokba azokról az erőszakos cselekedetekről, amiket véghez szeretnék vinni. Nincs szükségem több barátra, így is túl sok emberből áll a legbelső köröm.

Ennek ellenére azon nyomban jobb kedvre derülök a szavaitól.

– Gloria nem lehet előítéletes, hiszen nagyon nagyra tartja az én igencsak higgadt és cseppet sem szörnyeteg Draven horgonyaimat. Szerinte Nox a légynek sem tudna ártani. Én vagyok a *gonosz* – fanyalgok.

Gőzöm sincs, miért nem tudok elszakadni ettől a szótól, de egyszerűen mindig ez jut eszembe.

Újabb puffanást hallunk a kávézó felől. Kieran magában nevetgél, a kelleténél jobban örül annak, mekkora pusztítás mehet végbe az épületben.

– Nem kellene segítened? – kérdezem tőle méltatlankodva.

– Nem, most horgonyszitter vagyok. Ráadásul Bassinger kőgazdag, hiába teszi tönkre a kávézót, le tudja fizetni a ribancot, hogy ne pofázzon róla.

A férfiak teljesen haszontalanok.

Fázom, és éhes vagyok, nem mehetnének már? Bőven elég volt egy napra ennyi nyilvános megszegyenülés.

Egyre könnyebben tudok így beszélgetni Gryphonnal. Azonnal felel, ráadásul sokkal gördülékenyebben, mint én. *Mondd meg Blacknek, hogy vigyen haza, aztán küldd vissza hozzánk!*

Nyöszörögve közlöm Kierannal a parancsot, mert utálok transzportálni. Amikor aztán elengedi a karom, és kinyitom a szemem, ott találom magam az ebédlőben North előtt. A számra

kell tapasztanom a kezem, nehogy ráhányjak a fényes, fekete Hermès cipőjére.

Leültet egy székre, és azt tanácsolja, dugjam a fejem a térdem közé, hogy ne forogjon velem a világ.

– Bárcsak lenne egy olyan nap, amikor nem szart kell lapátolnom! Mondd meg mindhármójuknak, hogy ne nehezítsék tovább az életem, és jöjjenek haza, mielőtt én megyek értük – vicsorogja North Gryphon helyettesének.

Összerezzenek a hangjától.

Pattanó hangot hallok, ahogy Kieran távozik. Várook, amíg biztos nem leszek abban, hogy nem fogom elhányni magam, amint kiegyenesedem.

North a saját helyére ültetett, és amikor felemelkedem, a szomszédos székben találok rá. Mindent betérítenek az iratok, de rájuk sem nézek, mert nem akarom, hogy leteremtsen, amiért beleütöm az orrom a dolgába. Emiatt viszont szemkontaktust teremtek az asztal másik végén ülő Noxszal.

Egy pohár whiskey áll előtte.

– Bassinger megint a becsületed védelmére kelt? Milyen szánalmas! Jobb lenne új elfoglaltság után néznie – fanyalog, miközben a szájához emeli a poharat.

North felsóhajt, és összeszűkített szemmel néz rá, az öccse viszont rá sem hederítve tovább bámul engem.

Nagyon szeretnék elmenni innen.

Vagy legalább másik székre ülni. Nem akarom elfoglalni az asztalfőt, és nem akarok azzal foglalkozni, hogy Nox berúgott, mert szar kedve van.

A karomat megdörzsölve felvonom a szemöldököm.

– Akkor mostantól alkoholista leszel? – kérdezem tőle. – Nem kell többé órát tartanod? Formálni a fiatal elméket, és hasonlók?

Nox felhorkan.

– Álomban is meg tudnám tartani az órákat, de a pluszfeladataim miatt szabadságon vagyok. Gryphon nem szólt róla? Holnap elmegyünk, és csatlakozunk a bevetési egységéhez.

Ez egyáltalán nincs a kötelékem ínyére.

Northra pillantok, hogy kiderítsem, csak idegesíteni próbál-e ez a seggfej.

– Gabe és Bassinger itt marad veled – válaszol fel sem pillantva a papírokból. – Innen délre több embert is elraboltak, ki kell vizsgálnunk az ügyet. Gryphon, Nox és én egy hétre, legfeljebb kettőre odamegyünk.

Nem.

Ez egyáltalán nem tetszik.

Ökölbe szorítom a kezem, elvörösödöm, és visszateszem a fejem a térdem közé. Mikor ér már véget ez a túldramatizált kötelékbaromság?

– Csak nem megmérgezi valami a kötelékeket megpecsételését? Azt hinné az ember, hogy Gryphon beszámol neked az ilyen fontos dolgokról...

– Elég, Nox! Ha nem tudod befogni a szád, jobb, ha elmész – teremti le North.

Még soha nem hallottam ilyen kíméletlennek az öccsével. Máskor mindig kesztyűs kézzel bánik vele, ám ennek most nyoma sincs.

Hallom, ahogy Nox kivonul a szobából, de továbbra is lent tartom a fejem. Arra várok, hogy alábbhagyjon bennem a félelem és a rettegés. Amikor újra kihúzom magam, kinyílik a konyhába vezető ajtó, és megjelennek a pincérek a szokásos tálakkal, nekem viszont semmi étvágyam.

Legszívesebben lefeküdnék aludni.

North a kezébe vesz egy tányért, és elkezdti telepakolni keményítőben gazdag, unalmas ételekkel.

– Gryphon, Nox és én épp megbeszélést tartottunk, amikor tájékoztattad Bassinger akciójáról. Semmit sem titkolt el előled. Nox... jelenleg nagyon élvezzi, ha viszályt szíthat mások között. Majd túlteszi magát rajta.

Amikor lerakja elé a tányért, és folytatja a papírmunkát, visszatér az étvágyam. Ezek az egyszerűbb ételek kellően csábítónak néznek ki ahhoz, hogy megfogjak egy villát, és motyogva köszönetet mondjak Northnak.

Ő nem reagál a szavaimra, csak felnyalábolja a papírokat.

– Ma este velem alszol... kivéve, ha még mindig fészkelő üzemmódban vagy, és inkább Gryphonnal töltened az estét. Nox

nálad hagyja a teremtményét, Gryphonnal már megpecsételted a köteléket, ezért az a logikus, ha velem alszol, mielőtt elmegyünk.

Fészkelő üzemmódban vagyok? Gyorsan ellenőrzöm a kötelékem, hogy kiderítsem, mi a helyzet, amit North furcsán kifejezéstelen tekintettel néz végig. Most az egyszer nem haragszik rám, még csak nem is ingerült, csak figyel, mit csinálok.

Próbálok nem elpirulni ettől a vizslató tekintettől.

– Úgy tűnik, a kötelékem rendben van, a fészkelésnek vége. Ha ragaszkodsz ahhoz, hogy magaddal vidd Augustot, akkor azt hiszem... szükségem lesz rád.

Majdnem belepusztulok, amikor kimondom ezeket a szavakat, de North nem vágja őket a fejemhez, nem száll el tőlük, csak félreteszi az iratokat, és a saját tányérját is teleszedi.

Amikor végre hazaérnek a többiek, Atlas nem jön vacsorázni, és sem Gabe, sem Gryphon nem tesz megjegyzést arra, hogy nem a szokásos helyemen ülök.

Nem sokkal éjjel kettő után arra kelek az ágyamban, hogy csörög a telefonom.

North karja ólomsúllyal nehezedik a derekamra, meg sem tudom mozdítani, ezért kínlódva nyújtózkodni kezdek, hogy elérjem azt az átkozott telefont. Kétlem, hogy valaki szórakozásból keresne ilyenkor, a horgonyaim idejönnének, ha történt volna valami.

Tehát csak valamelyik barátom lehet az.

Rá sem nézek a kijelzőre, hogy lássam a nevet, rögtön felveszem a telefont.

– Mi történt? – krákgom.

Sage riadt suttogásának hallatán azonnal felülök.

– Üristen, Oli, segítened kell! Kurvára nem tudom elhinni, hogy ez történt. El vagyok átkozva! Nem tudom... Oli, nagyon rossz a helyzet...

North nyöszörögve megfordul, én pedig a lehetőséget kihasználva kikászálódok az ágyból, és a szekrényhez megyek.

– Hol vagy? Megsérültél? Mi a fene történt? Kit nyírjak ki, Sage?

Ő zokog, elcsuklik a hangja, és dörömbölést hallok, mintha valaki épp próbálná rátörni az ajtót. Felveszek egy jóganadrágot, és előbányászom Nox egyik régi kasmírpulóverét a titkos kupacból.

– Az orvosin vagyok, Felix kolijában. Randira mentünk, és aztán...

Az újabb dörömbölés félbeszakítja.

– Bántott? Kurvára végezni fogok vele! – sziszegem.

– Nem! Mi... Oli, mi szexeltünk, és véletlenül felgyújtottam ezt a kibaszott épületet. Mármint teljesen ura voltam a képességemnek, de a kötelékem egyszerűen... Oli, úgy éreztem, mintha megpecsételtem volna vele a köteléket. Ez viszont nem lehetséges, még rá gondolni is örülség, de... A rohadt életbe, megérkeztek a tűzoltók, végem van, Oli!

Ennek semmi értelme, ez viszont most nem számít. Sage a legjobb barátom. Ha szüksége van rám, oda fogom vonszolni a seggem, hogy megmentsem, kurvára nem érdekel, mi történt.

– Indulok, maradj, ahol vagy, és legyen nálad a telefon! Számíthatsz rám, Sage. Nincs miért aggódnod.

Nyöszörögve nyugtázza a szavaimat. Leteszem a telefont, és sarkon fordulok, hogy felkeltsem Gryphont vagy Atlast, mert segítség nélkül nem tudok kilopódnizni a házból.

Ekkor azonban beleütközöm egy megdöbbenően tökéletes mellkasba, valamint a fáradtnak és gyűröttnek tűnő North Dravenbe.

– Mégis mi a fasz gondolsz, hová mész? – mordul rám, mire felemelem a telefonomat.

– A legjobb barátomnak szüksége van rám. Elviszem magammal az egyik horgonyomat, sietek vissza, te csak aludj!

Próbálok hízelegve és meggyőzően beszélni, de nyilvánvalóan csúfos kudarcot vallok, mert rosszallóan mered rám, és velem együtt elindul a gardrób felé.

– Őszintén megmondom neked, ha el akarnék szökni, nem azt az estét választanám, amikor te alszol velem – magyarázkodom.
– Kibaszott nagy hülyeség lenne. Atlas vagy Nox estéjét választanám, mert igazából Nox rohadtul nem szokott befeküdni mellém az ágyba. Szóval menj csak vissza a... mi a fenét művelsz?

Rám sem hederít, csak magára rántja Gryphon egyik kapucnis pulóverét. Még soha nem láttam ennyire lazának és dögösnek. Felveszi Gabe sarokban árválkodó sportcipőjét, majd rám néz.

– Nos, ha ennyire sürget az idő, jobb, ha máris indulunk, nem igaz?

Bassza meg!

Elsápadok, ő viszont csak kisétál a gardróbból, elveszi a telefonját a kisasztalról, majd kinyitja nekem az ajtót. Nincs más választásom, mint a nyomába eredni.

Amikor beszállunk a liftbe, egy ideig a telefonját nyomkodja, én pedig próbálok nem túl sokat izegni-mozogni, mert nem akarom, hogy lássa, mennyire kellemetlennek találom ezt a helyzetet.

Sage retteg a Dravenektől.

Ez mindig is így volt, és soha nem próbálta titkolni előlem, ezért előre figyelmeztetnem kellene... ugyanakkor amilyen állapotban van, még jobban elfogná a rettegés, ha üzennék neki.

Bassza meg!

Ez nagyon rossz ötlet.

– Szólj Gryphonnak, hogy elmegyünk! Nem válaszol az üzeneteimre, valakinek viszont tudnia kell, hogy nem leszünk itt – motyogja North, miközben kinyílik a liftajtó.

Bólintok, és harapdálni kezdem a számat. A helyzet egyre rosszabb.

Ööö... Helló. Bocs, hogy felébresztelek, de North és én most elmegyünk, segítenünk kell Sage-nek. North kért, hogy szóljak neked. Nemsokára visszajövünk, aludj nyugodtan!

Átkozom magam, mert úgy beszélek, mint egy eszement. Annyira máshol jár az agyam, hogy fel sem tűnik, hogy North az egyik Bentley felé tart. Segít beülni az anyósülésre, de összerendeznek, amikor mellettem foglal helyet.

Mindig a sofőrjével megy mindenhová.

A szemét forgatva nyugtázza a döbbenetemet.

– Én is tudok vezetni, Rafe-nek pedig pihennie kell. Hová megyünk? Kösd be magad!

Engedelmeskedem a parancsnak, és hálás vagyok, amiért tudja, hol van az orvosi, mert nekem lövésem sincs. Gondolom, az is az övé, ha a Draven része.

A francba...

Bölcsen várok a megfelelő pillanatra, és csak akkor szólok meg, amikor az autó megáll egy piros lámpánál.

– Csak hogy tudd, Sage véletlenül felgyújtotta az épületet.

North elkerekedett szemmel fordul felém.

– Remélem, csak viccelsz. Az az épület kétszáz éves, és több mint hatszáz fenomen gyógyító lakik benne!

Bólintok.

– Igen, és most lángokban áll.

A lámpa zöldre vált, ezért North a továbbiakban megkímél a dühös pillantásaitól. Nem mintha bármi rosszat tettem volna, ellenben ha ettől nem fogja annyira leszidni Sage-et, akkor nem bánom. Bármit képes lennék elviselni azért a lányért.

Büszke vagyok rá, mert a saját korlátjait legyőzve ágyba bújt Felixszel. Csak jó lehetett, ha felgyújtotta az épületet, nem igaz? Amint kimenekítem onnan, az összes mocskos részletet tudni akarom majd.

Az összeset.

– Mi történt? Felhívom a gondnokot, és intézkedem – szólal meg North.

Szemlátomást továbbra is nagyon dühös, de legalább most kénytelen az utat figyelni, és nem engem bámul.

– Sage és Felix randiztak, aztán visszamentek Felix koliszobájába... és Sage véletlenül felgyújtotta az épületet. Ez a teljes sztori.

Még azt sem tudom szóba hozni North előtt, hogy szexeltem a kötelékhorgonyommal, nincs az az isten, hogy Sage szexuális életéről diskuráljak vele.

– Megtámadták? Megfenyegették a kötelékét? Több információra van szükségem, hogy tudjam, mivel lehet elsimítani

a dolgot. Maria kötelékének gyereke, nem hagyhatom cserben.

Keresztbe fonom a karom, és megvonom a vállam.

– Nem támadták meg. Egyszerűen csak... történt egy apró baleset. Sage a legjobb barátom, ő volt az első, aki barátságosan fordult felém. Jobb, ha tudod, tönkreteszem az életedet, ha egyáltalán felmerül benned, hogy bemártod. Lehet, hogy magamért nem állnék ki ennyire, de mérget vehetsz arra, hogy Sage-ért igen.

Mintha órákig ülnénk az autóban, és amikor végre rákanyarodunk a megfelelő útra, azonnal tudom, hogy jó helyen járunk, mert tűzoltóautók és rendőrségi szalagok vannak *mindenütt*.

Lelassítunk, és már csak lépésben haladunk.

Küldök Sage-nek egy gyors üzenetet, hogy már közel járunk, és nincs mitől tartania. A bepánikolt válaszból egyértelmű, mennyire ki van készülve. Egyáltalán nem hibáztatom érte.

Amikor próbálnám megnyugtatni, North a létező legrosszabb kérdésekkel szakít félbe.

– Hogy fogadta Bassinger, hogy megpecsételted Gryphonnal a köteléket? Most, hogy ezen túl vagy, vele és Gabe-bel is meg fogod pecsételni?

Megvonom a vállam, és kicsit gyorsabban dobog a szívem a mellkasomban, amiért ezt épp most hozza fel.

– Semmi sem változott. Mármint ez nem igaz, nyilván megváltozott valami. Gryphon most már ott van a fejemben, és a képességem könyörög azért, hogy próbáljam ki, mert sokkal erősebb lett. A terveim viszont nem változtak. Én nem... nem lehetek ennél erősebb. Nem lehet nagyobb hatalmam annál, mint amennyi most van.

North bólint, és dobolni kezd az ujjaival a kormányon, amiből tudom, hogy ingerült, amiért ilyen lassan haladunk. Körülöttünk összevissza rohangálnak az emberek, ugyanakkor ebben a csendes, biztonságos térben nem ér el hozzánk a zűrzavar.

Összerezzenek, amikor ismét megszólal.

– Valamit meg kell osztanod velem erről. Szeretném elhinni neked, hogy azt tetted, amit kellett... Tudom, hogy Gryphon hisz neked, tehát valamilyen szinten igazat beszélsz, de nem tudom

megállapítani, akkor is igazat mondasz-e, amikor ő nincs itt. Ráadásul Gryphon egyértelműen a tudtomra adta, hogy még ő sem lát teljesen beléd. Én készen álltam arra, hogy mindent megtegyek a kapcsolatunkért, aztán a szökésed az egész helyzetet megváltoztatta. Képes lettem volna lehozni neked a csillagokat az égről, és elpusztítani azokat, akik ártani próbálnak neked, vagy *bassza meg*, akár csak ferde szemmel néznek rád. Te viszont elrontottad. Adj valamilyen okot arra, hogy elhiggyem, azért tetted ezt, mert nem volt más választásod... vagy mert nem tudtad, hogy minket is választhatsz.

Kinyitom a szám, ám semmilyen hang nem jön ki rajta.

Mégis mit mondhatnék neki, amit elhinne? Milyen bizonyítékot adhatnék, ami nem vezetné vissza az Ellenálláshoz?

Tovább beszél, ugyanakkor olyan halkán dűnnyög, hogy nagyon fülelnem kell, hogy halljam.

– Meg akarod egyáltalán pecsételni a köteléket mindannyiunkkal? Ha nem kellene szembenézned azzal a rémséges dologgal, amiről semmit nem vagy hajlandó elárulni nekünk, akarnál minket egyáltalán?

Erre már könnyebben tudok felelni.

– Akartam a horgonyaimat. Mindannyiótokat akarom. Egyszerűen csak... nem lehet. Nem tudom, hogy adhatnám meg nektek, amire szükségetek van, viszont ki fogom találni. Isten tudja, hogyan, de rá fogok jönni.

Felém fordul, és rám bámul. A lámpák és a tűzoltóautók fénye miatt árnyékok vetülnek az arcára, ám amikor bólint, úgy érzem, minden eddiginél nagyobb előrehaladást értünk el.

Miután végre leállítja a motort, egy pillanatig mindketten elképedve meredünk a nyolcemeletes épületet nyaldosó lángokra.

– Azt mondtad, történt egy „kis baleset”. Oleander, ez nem baleset, hanem vészhelyzet.

Megköszörülöm a torkom, és kissé hisztérikusan felvihogok.

– A lényeg ugyanaz, nem igaz?

North rám parancsol, hogy maradjak az autóban, amíg ki nem találja, hogyan hozza ki Sage-et az épületből anélkül, hogy bárki is megsérülne. Amikor elindul megkeresi a gondnokot a tömegben, megragadom a lehetőséget, és megint felhívom Sage-et, hogy meggyőződjek arról, nem fenyegeti a tűz.

Nyomorúságos hangon szól bele a telefonba.

– Megvártam, hogy kiürítsék az egész emeletet, aztán elbújtam Felix fürdőszobájában. Távol tartom innen a tüzet, a többi viszont nem bírom eloltani, túl nagyra nőtt.

– Oké, minden rendben, ne pánikolj! Northé az épület, ő le sem fogja szarni, hogy tettél benne egy kis kárt. Felix hol van? Kinyírom, ha kiderül, hogy szex után magadra hagyott.

Sage lihegve zokog.

– Annyira félek, és úgy szégyellem magam. Megpróbált kivinni innen, de el kellett mennie, amikor megérkeztek a tűzoltók. Szóltam neki, hogy felhívtalak. Oli... hallom őt a fejemben. Folyamatosan beszél hozzám, azzal nyugtat, minden rendben lesz. Azt mondta, csak azért nem jött vissza értem, mert tudta, hogy úton vagy.

A rettegés jeges ujjai a mellkasomat szorongatják.

North maga mondta, hogy az Ellenállás meg fogja próbálni felbontani a legerősebb kötelékeket és családokat. Bensonék majdnem egy szinten állnak a Dravenekkel. Mint ahogy a Davenport család is.

Hogy a picsába kuszálták össze a kötelékeket?

Lehetséges ez egyáltalán, vagy már őrültségek járnak a fejemben? Úgy érzem, mintha valami nagy, eget rengető esemény küszöbén állnánk, és bennem reked a levegő, mert a mellkasom összeszorul a félelemtől.

Megköszörülöm a torkom.

– Sage, figyelj, most elindulok feléd. Mondd meg Felixnek, tegye azt, amit a tűzoltók kérnek, aztán pedig amint tud, menjen North házához. Sok mindent meg kell beszélünk, de előtte ki kell jutnod az épületből, oké? Nem fogom hagyni, hogy bármi bajod essen.

Kiszállok az autóból, és odamegyek Northhoz. Próbálok uralkodni magamon, mert egyáltalán nem lenne illendő kinevetnem azért, mert ilyen furcsán néz ki hétköznapi ruhában, ami ráadásul nem is az övé, hanem a többi horgonyomé. Az arca még mindig komor és ellentmondást nem tűrő, míg nekem meg kell szabadulnom a vigyorgástól, mire odaérek mellé.

A gondnok magunkra hagy minket, ugyanakkor közben szinte rám sem pillant. A tömegre szegezem a tekintetem.

– Bemegyek, és megkeresem Sage-et, szóval sokat segítene, ha el tudnád terelni az emberek figyelmét.

Azonnal, ridegen felel.

– Oleander, nincs az az isten, hogy egyedül beengedjelek egy égő épületbe. Találj ki valami mást!

Pufogni kezdek, majd a diákokból és tűzoltókból álló tömegre mutatok.

– Te nem mehetsz be *észrevétlenül* az épületbe. Márpedig most az a cél, hogy minél kevesebb feltűnést keltsünk. Egy tanácsos mégsem kószálhat odabent egy meztelen lány után kutatva. El tudod képzelni, mennyi mindent összehordanának rólad az emberek? Ezt kurvára nem engedhetjük meg.

Egy ideig mereven bámul rám, majd végignézi a hozzánk legközelebb állókon, akik épp hallótávolságon kívül vannak. Az az egyetlen előnye annak, hogy az egyetem tele van elitista, pénzes fenoménnel, hogy senkit nem hat meg egy Bentley, és mivel North ezúttal nem öltönyben feszít, kevésbé szúr szemet másoknak, de ez nem fog örökké tartani.

Hamarosan mások is megneszelik, hogy itt van, és nem csak a gondnok fog tudni róla.

– Akkor add ide Augustot – suttogom sürgetően. – Kérd meg, hogy jöjjön velem. Akkor tudni fogod, hogy semmi baj, és nem éppen szökésben vagyok, ha emiatt aggódnál annyira.

– Teljesen elment az eszed? – csattan fel. – Nem adhatom oda neked csak úgy az egyik teremtményemet, ez nem így működik.

A hajamra és a benne bujkáló Brutusra mutatok.

– Ne gyere most ezzel a faszággal, csak add ide a kiskutyát, és hagyd, hogy kimentsem a barátomat, mielőtt rádől az épület! Hacsak nem akarod elmagyarázni a szüleinek, miért bujkált Sage meztelenül és eszét veszve a fürdőszobában.

North rám bámul, én pedig arra jutok, hogy ami sok az sok, semmi értelme erről vitatkoznunk. Az épület felé indulok, és egyáltalán nem érdekel, hogy közben dühödten suttogva próbál visszaparancsolni. Fogalmam sincs, mire számított, hiszen ha képes voltam ezért a lányért szembeszegülni az Ellenállással, egy égő épület biztosan nem fog ki rajtam.

Óvatosan megkerülöm a tömeget és az elkerített terület szélén ácsorgó tűzoltókat. Sage tüzetesen elmagyarázta, merre menjek, ezért magamat összehúзва rohanni kezdek. Remélem, North is mellém áll, és eltereli a bámészkodók figyelmét.

A tűz az épület keleti oldalán tombol, és bár Sage is ott bujkál, azt tanácsolta, hogy a hosszabb úton, a nyugati szárny felől közelítsem meg, mert úgy kevesebb füstöt fogok belélegezni. A biztonság kedvéért az orromra húzom a pulóverem, és néma hálát rebegek Gryphonnak az átkozott edzéseért, mert alig veszem gyorsabban a levegőt, mire felérek a harmadik emeletre.

Léptek topogására leszek figyelmes a hátam mögött, és majdnem felvisítok a boldogságtól, amikor meglátom a felém tartó Augustot. Csak egy kicsit kisebb annál, mint amilyenek legutóbb láttam, egyáltalán nem észrevétlen. Amikor mellém ér, a combomhoz nyomja az orrát, és úgy szagolgat, mintha azon tanakodna, milyen változáson mentem keresztül.

– Úgy hiányoztál, kicsikém! Amint kijuttatjuk innen Sage-et, alaposan meggyömöszöllek és megszeretgetlek. Fedezz hátulról!

Meg tudod csinálni? Persze hogy meg tudod, te imádni való kiskutya.

Remélem, ez azt jelenti, hogy North immár az én oldalamon ál, vagy legalábbis nem akar végezni velem, amiért ellenszegültem neki. Futva teszem meg az út hátralevő részét a hírhedt fürdőszobáig.

Alig kopogok kettőt, mire Sage feltépi az ajtót, és rám veti magát. Lepedőbe csavarta magát, amitől déjà vu-m támad. Úgy tűnik, ő is szeret burritoként kereket oldani.

– Mindjárt megőrülök, Oli! Nem tudom abbahagyni a sírást, teljesen meghibbant a kötelékem attól, hogy Felix nincs itt, és én csak... kurvára meg fogok kattanni!

Nem a mostani a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy összehasonlítsuk a különböző burritotechnikákat.

– Nem lesz semmi gond. Keresünk neked valami ruhát, és aztán elmegyünk innen, méghozzá kurvára most azonnal. Utána rátérhetünk a fészkelésre.

Elhúzódik tőlem, mire kissé lejjebb csúszik rajta a lepedő, így kivillannak a vállán lévő harapásnyomok, ami miatt furcsa büszkeség fog el.

Úgy tűnik, én is kezdem elveszteni az eszem.

– A *fészkelésre*? Oli, nem én vagyok Felix horgonya, ez nem lehet fészkelés. Egyszerűen csak levetettem magam egy kibaszott szakadék széléről, és a pokolba jutottam. Ez az egész az én hibám, mert voltam olyan hülye, hogy megpróbáltam olyasvalakivel lenni, aki nem a központi horgonyom.

Elkezek keresni valami ruhát, amit ráadhatok, de semmi sincs a fürdőszobában egy nevetségesen telepakolt elsősegélydobozon kívül.

– Ezt majd megbeszéljük, ha visszaértünk North házához, mert itt egyértelműen nem stimmel valami. Csak öltözz fel, és tűnjünk el ebből a hangyafasznyi fürdőszobából!

August úgy gondolja, ez a megfelelő alkalom arra, hogy szaglászni kezdje a csempét, mintha amiatt aggódna, hogy veszélyt rejt a fuga. Őt kerülgetve keresek valamit, *bármit*, amit Sage-re tudok adni.

– Ez meg mi a fasz? – kérdezi Sage rekedten.

Magamban zsörtölődöm a felháborodása miatt. Miért utálja mindenki annyira ezt a kiskutyát?

– Augustnak hívják. Azért van itt, hogy megvédjen minket, miközben North eltereli a tűzoltók és a gondnok figyelmét, hogy ki tudjalak juttatni innen. Felix csak úgy önti magából a hazugságokat, szóval senki sem fog rájönni, hogy egy láng is tartózkodott az épületben. A fenébe már, miért van itt ilyen nagy rend? Kell egy póló.

Előhalászok egy trikót a kuka mögül, amit Felix valószínűleg nem vett észre pakolászás közben. Sage pislogva néz rám, majd megint könnyekben tör ki.

– North?! Idehoztad anyám főnökét? Kész, vége, kiugrom az ablakon, képtelen vagyok ezt végigcsinálni.

Megragadom a karját, és a mellkasához nyomom a trikót.

– Nem fog akadékoskodni. Elmondtam neki, hogy... *semmit* nem mondtam neki, csak annyit, hogy tudjam, a mi oldalunkon áll. Minden rendben lesz.

Miközben segítek neki felöltözni, próbálom felidézni magamban, hogy tegnap este milyen érzékenyen érintett engem is a fészkelés. Amire most szükség van, az pár halk, kedves szó, egy gyengéd kéz és lassú mozdulatok. Sikerül újra megnyugtatnom, és már csak alulra kell találnom neki ruhát.

Tudom, hogy North nagyon ki fog akadni, de Sage-nek adom a jóganadrágomat, hogy ne legyen annyira meztelen. Van rajtam alsó, Nox pulóvere pedig elég hosszú ahhoz, hogy a combom közepéig érjen, szóval nem egy szál semmiben fogok kísértalni innen. Viszont biztos vagyok abban, hogy North zavarba ejtőnek fogja találni a nadrág nélkül mászkáló horgonyát.

Lehajolok Augusthoz, és megvakarom a füle tövét.

– Tudnád figyelmeztetni a gazdádat, hogy ne érje meglepetésként a felbukkanásunk? Meg tudod ezt csinálni, vagy inkább csak őrző-védő kutya, vagy és nem kém?

August pislogás nélkül bámul rám az úrként tátongó szemével.

– Meg akar harapni? – suttogja Sage. – Úgy látom... éhes.

Felhorkanok, és nyomok egy puszit a kutya fejére.

– Soha nem tenne ilyet. Készen állsz? Még azelőtt ki kell jutnunk innen, hogy jobban elfajulna a helyzet.

Sage nagy levegőt vesz, és bár rémesen remeg, bólint. Felé nyújtom a kezem, nem mintha egyedül nem tudna járni, hanem csak hogy tudja, nincs egyedül. Bizalmatlanul méregeti Augustot, miközben elindulunk utána kifelé.

Most már sűrűbb a füst.

Sage köhint egyet, majd felemeli a kezét, és villogó szemmel, egyetlen csettintéssel eltünteti az útból a füstöt.

Ez vészhelyzet esetén igazán hasznos képesség.

Mindenütt hemzsegnak a tűzoltók, ezért kétszer tovább tart kijutni innen, mint amikor idefelé igyekeztem, ugyanakkor amennyire csak tudjuk, kerüljük az embereket. Úgy tűnik, August a fejébe vette, hogy ma este felfal valakit, ezért az idő nagy részét azzal töltöm, hogy próbálom elhessegetni a prédától. Amikor végre kilépünk azon az oldalajtón, ahol bejutottam az épületbe, Sage felnyög a sűrű, fekete gomolygás láttán, és belecsimpaszkodik a karomba. A füstfolyosó egészen a Bentley-ig vezet, és segítségül kell hívnom a képességem, hogy átlássak rajta. Magammal vonzok a legjobb barátomat, míg végül eljutunk az autó biztonságát jelentő falai közé.

– Magyarázd el megint, és ezúttal ne hagyd ki az általad jelentéktelennek ítélt részleteket!

Felnyögök, az elvörösödött Sage pedig rám pillant. A kora hajnali óra ellenére rengetegen állnak sorban kávéért és jégkrémért az autós büfénél. Azt hiszem, épp belefutottunk a bulik utáni csúcsforgalomba. North kihasználja a lehetőséget, hogy kérdőre vonja Sage-et, és egyáltalán nem kíméletes vele.

A barátom úgy néz ki, mintha épp azon törné a fejét, hogyan legyen öngyilkos, amit teljesen megérték.

– Szexeltünk, és aztán a képességem... erősebb lett. Azt hittem, csak képzelem. Nem lehetett másként. Aztán Felixet felhívták, hogy menjen be a laborba, mert nemrég kezdett ott dolgozni, a képességem pedig egyszerűen megbolondult, amiért

magamra hagyott. Aztán egyszer csak lángba borult az épület. Semmilyen ráhatásom nem volt, már több mint tíz éve nem vesztettem el ennyire az önuralmam.

North bólint, és megint dobolni kezd az ujjaival a kormányon. Szorosan összevonja a szemöldökét, a gondolataiba temetkezve igyekszik feldolgozni a hallottakat. Igyekszem nem kényszeresen vizslatni, viszont még soha nem láttam ennyire emberinek azokon a röpké pillanatokon kívül, amikor velem tölti az éjszakát.

Gőzöm sincs, hogy ez azt jelenti-e, hogy tényleg szeretne túllépni a szökésemen, viszont úgy érzem, talán kicsit jobb lett a viszonyunk.

Megköszörülöm a torkom, és próbálok a szóban forgó vészhelyzetre összpontosítani.

– Most már hallja Felixet a fejében. Erre csak azok képesek, akik megpecsételik egymással a köteléket, nem? Ezért hallom én is Gryphont.

North homlokráncolva pillant Sage-re.

– Ez egy nagyon ritka jelenség. Csak a legfelső szintet képviselő fenoménekből álló kötelékeknél fordul elő, hogy ilyen szoros kapcsolatban állnak egymással.

Sage bólint.

– Ekkor döntöttem úgy, hogy segítséget kérek Olitól – motyogja. – Istenem, apám ki fog nyírni, ha megtudja.

Northra bámulok, de ő rám sem néz.

– Nem fogja megtudni – közli a barátommal. – Mindent elintézek, a tűz oka rövidzárlat lesz. Gondoskodni fogok arról, hogy Maria is kimaradjon belőle. Most ennél fontosabb dolgokkal kell foglalkoznunk, például hogy a fenébe pecsételted meg a köteléket egy olyan emberrel, aki nem a központi horgonyod.

Már *majdnem* képes vagyok elnézni neki, hogy eltüntette Augustot. Amint beült az autóba, kinyújtotta a kezét, felfelé fordította a fekete füstös tenyerét, és visszahívta magába az én drága kiskutyámat. Tíz percig duzzogtam miatta, és közben hozzá sem szóltam, pedig le akartam szidni azért, mert olyan sokáig bámulta a meztelen lábamat.

Nem értem, miért vannak úgy oda a lábamért, Gryphon is ugyanígy viszonyul hozzá.

Ne foglalkozz most az irtó dögös, hatalommániás seggfej horgonyoddal, Oleander!

Megint megköszörülöm a torkom, és próbálok úgy tenni, mintha kurvára semmi sem történt volna. Majdnem elpirulok, amikor North egy palack vizet nyújt felém.

– A sima horgonyok nem fészkelnek, csak a központi horgonyok – magyarázom. – Sage kétségtelenül *nagyon* erősen reagált erre az egész kalamajkára. Ugyanúgy viselkedett, mint én. Az nem fordulhat elő, hogy egy sima horgonyból csak úgy... központi horgony legyen, ugye?

North megint összeráncolja a homlokát, előrébb gurul az autóval, majd letekeri az ablakot, hogy leadja a rendelést. Sage-től megkérdezte, mit szeretne, tőlem viszont nem, mert már tudta, mire vágyom. Ebből is látszik, hogy mindig ő akarja megmondani, mit csináljak, de a picsába, ettől egy kicsit beindulok.

Rá akar venni arra, hogy úgy táncoljak, ahogy ő fütyül, én viszont nem fogom könnyen adni magam.

Még egyszer sem kávéztam vele, ezért nagyon gyanúsnak találom, hogy tudja, a nagyon elborult, tejszínhabbal telenyomott italokat szeretem. Pontosan azt rendeli nekem, amit Atlasnak és Gabe-nek is szégyellek elárulni, amikor ők kérik ki helyettem a kávé.

Még Sage szemöldöke is felszalad, amikor North elsorolja a hozzávalók és extrák listáját.

– Ez meg mégis milyen kávé? – motyogja a fülembe.

Felhorkanok, és összeszűkített szemmel nézek a horgonyomra.

– North férfiasságát semmi sem ingathatja meg, nem bánja, ha mindketten tudunk arról, hogy egy nagy adag kávé kér négy eszpresszóval, ötpumpálásnyi barnacukorsziruppal, kétpumpálásnyi epersziruppal, egy kis tejszínnel, karamellöntetel a tetején, és extra tejszínhabbal.

A horgonyom meg sem szólal, mi pedig úgy vihogunk, mint két gyerek. Nagyon élvezzük egymás társaságát ezen a szar estén.

Sage-et már láthatóan nem zavarja annyira, hogy North hallja a beszélgetésünket, ezért az ülésen hátradőlve nyöszörög tovább.

– Sawyer nagyon ki fog akadni, hogy nem őt hívtam fel elsőként, hanem téged. Bassza meg, egy rémálom lesz. Az a pletykás ribanc egész nap azzal zaklatott, hogy szedjem ki belőled a részleteket.

Megdörzsölöm a csupasz lábam, mire North bekapcsolja a fűtést.

– Nem kételkedem abban, hogy velem is rémesen fog viselkedni – válaszolom. – Atlas tuti kinyírja, ha a jelenlétében kezd el faggatni.

Amikor Atlasra gondolok, összeszorul a szívem, mert még mindig nem vertem ki a fejemből, hogy tegnap este nem jött vacsorázni. Nem tudom, zavar-e, hogy feldúlta az eset, vagy haragszom rá, amiért így viselkedik valami miatt, amire semmi ráhatásom nem volt.

Aztán elfog a bűntudat, mert szó szerint földig rombolta a kávézót, amiért Gloria megjegyzést tett az erkölceimre, tehát egyáltalán nem ő a rossz fiú.

Egy káosz az egész életem.

Sage magában dohog, amiért ilyen lassan halad a sor.

– Felix már Northnál van – újságolja. – Időközben a többiek is felkeltek. Felhívta Sawyert, és elmondta neki, hogy mindketten biztonságban vagyunk, szóval most ő is elindult oda. Azt hiszem, meglehetősen hasznos, hogy fejben tudunk beszélni egymással.

Felnyögök.

– Ja, egészen addig, amíg a korábbi munkahelyed előtt nem kell rostokolnod, miközben a horgonyaid a becsületed védelmére kelve teljesen kivetkőznek magukból, és amikor erősítést kérsz, a kötelékhorgonyod is csatlakozik hozzájuk.

North előrébb araszol, így már csak egy autó áll közénk és a cukros koffein közé. A mozgástól és a döbbenettől Sage előrebukik az ülésen.

– Hogy érted, hogy a korábbi munkahelyed előtt? Felmondta? Jézusom, Atlas végül csak kinyírta az egyik srácot, aki zaklatott?

North azonnal felém fordítja a fejét, én viszont csak legyintek egyet, és megmagyarázom neki a dolgot.

– Nem zaklattak. Csak azzal szórakoztak, hogy rólam sutyorogtak a kávézóban. Nox tehet az egészből, amiért mindenki

szeme láttára bánt el azzal az idióta Bransonnal. Azt hiszem, azóta is próbálják felspannolni magukat, hogy megint be merjenek szólani nekem, viszont egyszerűen túl gyávák hozzá. – Ezután megfordulok, és komoran Sage-re nézek. – Szóval Gloria empata. Ezt senki sem árulta el nekem korábban, és amikor bementem dolgozni, látta, mi lett belőlem, miután megpecsételtem Gryphonnal a köteléket. Tisztában van vele, hogy még nagyobb hatalomra tettem szert. Jobb ha tudod, Sage, hogy a legjobb barátod gonosz ember. Ezt ő maga mondta, mert úgy tűnik, minden porcikámat átítatja a gonoszság. A Draven fivérékét viszont nem, szóval nincs minden veszve. Ennek hírért vihetnénk az egyetemen is, Gloria áldását adta rájuk. Ez véget vethetne annak, hogy szörnyetegnek hívják őket. De ja, lehet, jobban meg kellene válogatnod a barátaidat.

Sage rám pislog, majd megkérdezi Northtól:.

– És ti, horgonyok mit fogtok kezdeni ezzel? Ajánlom, hogy Gloria mostanra már halott legyen! Remélem, kinyírtátok az előítéletes ribancot, mert ha Oli gonosz, akkor én is az vagyok. Épp most gyújtottam fel egy ősrégi épületet, bassza meg! Nyilván egy igazi démon vagyok.

Felhorkanok. North egyenesen rám néz, ugyanakkor túl sötét van a kocsiban ahhoz, hogy ki tudjam olvasni a tekintetéből a gondolatait. A picsába!

– Gryphon kihagyott pár apró részletet a beszámolójából, de el fogom intézni a dolgot – szólal meg végül. – Gloria életben marad, viszont ezentúl sokkal nehezebben fog boldogulni errefelé.

Úgy tűnik, Sage nem elégszik meg ezzel, ám amikor North végre megkaparintja a kávékat, majd a kezébe nyomja a hatalmas poharat, dűnnyögve köszönetet mond neki, és kicsit megnyugszik.

Égészen addig, amíg North felém nem nyújtja a tagadhatatlanul csajos italomat, amit Sage hahotázva fogad. Előregörnyed, és már annyira nevet, hogy a szeme is könnybe lábad.

Az út hátralevő részét csendben tesszük meg, mindannyian úgy öntjük magunkba a koffeint, mintha az életünk múlna rajta.

Amikor North leállítja a motort a garázsban, legszívesebben lefeküdnék aludni pár órára.

Sage-nek kell egy kis idő, hogy összeszedje magát, aztán a horgonyom szemébe bámul a visszapillantó tükrön keresztül.

– Köszönöm, hogy eljöttél értem, vettél nekem kávét és... elsimítottad a dolgot. Az adósod vagyok.

Csak a holttestemen át!

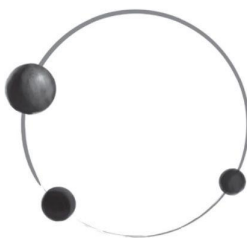
Már nyitom a szám, de North még azelőtt félbeszakít, hogy megszólalhatnék.

– Nem vagy az. Én is tartoztam neked, amiért gondoskodtál Oleanderről, amikor mi ezt nem tettük meg. Gryphon, Nox és én elmegyünk egy hétre. Ha visszajöttünk, alaposan körbejárjuk, mi történt veled. Magunk között. Mármint egyikőtök se beszéljen erről senkivel, amíg tisztán nem látunk.

Sage bólint, és aztán elindulunk North után a házba, felkészülve a ránk váró zűrzavarra.

Az ajtónál egy szobalány vár minket, aki földre szegezett szemmel nyújt felém egy jóganadrágot, mintha halálos ítélettel érne fel, ha a meztelen lábamra pillantana. Egy fél másodpercig sértve érzem magam emiatt, amíg Northra nem nézek.

Úgy bámul a lányra, mintha fenyegetést jelentene a számomra.

Eszembe jut, hogy a nagybátyját nemrég a saját ágyában ölte meg a személyzete egyik tagja, aztán a saját vérével hagyta hátra egy üzenetet. Szóval ja, már értem, miért viszi kicsit túlzásba a dolgot.

Emellett viszont sajnálom szerencsétlen nőt, mert épp próbál nem szívrohamot kapni.

– Köszönöm. Érdemes lenne mindig magammal vinnem egy tartalék nadrágot, amikor North romantikázni visz az éjszakában. Ne tévesszen meg az öltöny, az előző nadrágomat is ő tette tönkre – bizonygatom vigyorogva.

Sage a szájára szorítja a kezét, és kétségbeesetten próbálja magába fojtani a vihogást, amikor North lesújtó pillantást vet rám.

– Nem voltam felkészülve arra, hogyan néz ki, ha jóban vagyunk egymással. Nem vagyok biztos abban, hogy erre szükségem van – közli a horgonyom.

Rávigyorgok, mert a szavaival csak olajat önt a tűzre.

– Hazudsz. Tudom, hogy imádod. Ha nem így lenne, már láncra vertél volna a pincében, ahogy fenyegetted vele. És ha a szobalányod az Ellenállásnak dolgozik, akkor át fogja nekik adni

az információt, hogy nagyon szoros kapcsolatban állunk, és mindenben támogatjuk egymást.

Elhúzza a száját, amikor a szemére vetem, mivel fenyegetett a kapcsolatunk elején, és rohadtul élvezem, hogy feszeng emiatt. Végre én vagyok nyeregben. Mire sikerült bizonyítanom előtte és a többi horgonyom előtt, addigra fel fogom mosni vele a padlót.

Azt hiszem... talán mindannyiukat meg akarom tartani, és ez a legrémisztőbb dolog, amit az utóbbi időben be kellett ismernem magamnak.

Abban reménykedem, rájövök, hogyan lehetnek mind az enyémeik anélkül, hogy a képességem bombaként robbanna, mindent és mindenkit elpusztítva, aki az utamba kerül. Túl sokra vágyom, mégis folyton ez jár a fejemben.

Bassza meg, most is kizárólag erre bírok gondolni.

Még csak nem is tudom, hogy ez egyáltalán lehetséges-e, de a picsába is, meg kell próbálom.

Amint felveszem a nadrágot, North egy olyan helyre visz minket, ahol még sosem jártam. Arra számítok, hogy az irodája, egy tárgyaló vagy valami nagyon hivatalos és előkelő hely felé tartunk, ahol majd információval lát el minket és a többieket is, mielőtt elindul a küldetésére. Megdöbbenek, amikor egy hatalmas moziszobában lyukadunk ki.

Van egy istenverte mozi a házban.

Égnek benne a lámpák, és üres az egész falat elfoglaló vászon, ugyanakkor az összes többi horgonyom ott gyülekezik Sawyerrel és Felixszel együtt. Mindannyiuk arcán különböző mértékű aggodalom tükröződik. Ha belegondolok, igazán kedves tőlük, hogy ott várakoznak ránk, és amikor megérkezünk, azonnal felénk fordítják a fejüket.

Amint Sage meglátja a hihetetlenül kimerült Felixet, sírva fakad, és a nyakába ugrik.

Hirtelenjében én is jobban érzem magam az összes olyan kusza érzelem miatt, amiket az utóbbi pár hónapban átéltem a horgonyaim kapcsán. Jó tudni, hogy az örült hormonok és az ok nélküli sírás rohadtul a kötelékem számlájára írható, és nem kezdett elmenni az agyam. Bassza meg, örülök, hogy újra önmagam lehetek... vagyis majdnem.

Sawyer vet egy pillantást a hűgára, aztán ellenségesen Northra mered.

– Mi a faszt mondtál neki, ami miatt sír? Kurvára leszárom a teremténeyeidet, ki foglak nyírni.

North elé lépek, és fagyos tekintettel nézek Sawyerre.

– North hajlandó volt felkelni az éjszaka közepén, hogy Sage megmentésére siessen. Senkinek nem árulta el, mit tett, és hazafelé még kávét is vett neki. Szóval nyugodj le a picsába, Benson, mielőtt ki nem harapok belőled egy darabot, mert ahhoz nem feltétlenül van szükség azokra az édes kiskutyákra.

Gabe szemöldöke felszalad, és egy mosoly szelleme suhan át az arcán. Aztán odajön hozzám, átkarol, és velem együtt rosszállóan méregeti Sawyert. North zúgolódni kezd, mintha végtelenül sértő lenne, hogy mindketten a védelmére keltünk, de mi nem törődünk vele.

Sawyer végül félrenéz, majd megadóan felemeli a kezét.

– Akkor valaki avasson be, hogy mi a fasz történt! Felix azt mondta, vészhelyzet van, és most Sage sír. Már kurvára elegendem van abból, hogy mások miatt sírni látom.

Jézusom!

Hogyan mondhatnék neki bármit is anélkül, hogy túl sokat árulnék el? Hiszen itt mindenkinek meglenne a saját véleménye a dologról.

Gryphon felém fordítja a fejét, és érzem magamba szivárogni a szavait. *Ne mondj nekik semmit, horgony! Várj, amíg vissza nem érünk, és majd együtt megoldjuk.*

De akkor mit kellene tennem? Ácsorogjak félszegen ebben a túlfűtött csendben? Az kínzással érne fel, és amikor Sawyer a hűga felé fordul, hogy leszidja, már nem tudom tovább türtőztetni magam.

Gryphonnak tudnia kellett volna, hogy feleslegesen próbálja megakadályozni, hogy közbeavatkozzak, ha Sage-nek segítségére van szüksége.

Igyekszem megnyugtató hangon beszélni, ám valószínűleg csúfos kudarcot vallok.

– Történt egy kis baleset. Sage felhívott, mert tudta, hogy veled ellentétben én anélkül fogok a segítségére sietni, hogy

lecseszném. North is velem tartott, hogy a nevét kihasználva elsimítsa a dolgokat.

North ismét felhorkan a „kis baleset” hallatán, de nem szakít félbe, és Sawyer sem kér meg arra, hogy ezt fejtsen ki bővebben.

Szerencsére Gryphon a megmentésünkre siet.

– Két óránk van indulásig. Ha visszajöttünk, mindenről alaposan be kell számolnotok.

North ránéz az órájára, majd felsóhajt, és amikor elmegy mellettem, hagyja a kezét hozzáérni az enyémhez. Hiába apró mozdulat, épphogy csak egymáshoz ér a bőrünk, mégis ígéretnek veszem.

Egy egymásnak tett ígéretnek, csak *valahogy* be kell bizonyítanom, hogy tévedett velem kapcsolatban.

Amikor Gryphon North nyomába szegődve elindul kifelé, vállon veregeti Noxot, aztán csendben motyognak egymás között, ahogy elhagyják a szobát. Próbálok nem vágyakozva nézni utánuk. Leginkább a kötelékhorgonyom elvesztése miatt, de azért is, mert nyilvánvalóan nagyon közel állnak egymáshoz, és North teljesen fesztelenül viselkedik Gryphon társaságában.

Én ezt soha nem fogom megtapasztalni.

Amikor Atlas végre rám néz a terem túlsó végéből, megnyugszom, hogy nem fogok idegösszeomlást kapni miatta, mert ugyanolyan nyílt tekintettel figyel, mint mindig.

Rámosolygok, mire odajön hozzám, és megfogja a kezem.

– Gyere, feküdj be Ardern és közém, amíg a többiek készülődnek – duruzsolja. – Aludnod kellene kicsit, mielőtt újra szembenézünk a való világgal.

Bólintok, és előrehajolok, hogy a mellkasához tudjam préselni az arcom. Napok óta akkor először kapok rendesen levegőt.

Sawyer elégedetlenül morog, majd elterül az egyik fotelben, közben Felixet kémleli, aki mellette ül, és magához húzza Sage-et.

Már tudom, hogy kezdi összerakni a dolgokat.

Lehetetlen, hogy az összes barátunk előtt titokban tartsuk a történeteket.

Atlas a hátsó emelvényen lévő raklap fotelek felé vezet, ahonnan tökéletesen rá lehet látni a vászonra. Gabe már ott vár ránk, és pokrócokat is szerzett nekem. Lehajolok, és adok egy gyors puszit a szájára, mire óvatosan magához ölel, és lehúzza a mellkasára. Atlas becsúszik mögém, bebújik az egyik pokróc alá, aztán hátrahúzza a csípőmet, hogy a fenekem nagyon sokat sejtetően hozzádörgölőzzön.

Felsőhajtok, elégedetten befészkelődöm kettejük közé, és hagyom lecsukódni a szemem.

Arra ébredek, hogy Gryphon keze az arcomat cirógatja.

– Kelj fel, és adj egy búcsúcsókot, horgony! – dörmögi közel hajolva hozzám.

Kába és kótyagos vagyok az álomtól, mintha az agyam csak úszkálna és a kelleténél jobban fickándozna a koponyámban. Amikor feltornászom magam, Atlas zsörtölődve morog.

A mellettem guggoló Gryphon rosszallóan néz rá, de megnyugszik, mire felém fordítja a tekintetét.

– Beszéltem a nővéremmel – újságolja. – Keres valakit a kávézójába, és azt mondta, nála próbára teheted magad. Felejtsd el Gloriát! Kitaláltuk, hogy tanítsuk móresre a vén ribancot, ne aggaszd magad miatta!

Bólintok, és előrehajolok, hogy meg tudjam csókolni. A nyelvem szemérmetlenül megtalálja a nyelvét, amit a kötelékem valósággal követel. Úgy tűnik, Gryphon nem bánja a dolgot, a nyakamra teszi a kezét, és kissé megszorítja.

Egyre jobban bejön, hogy ennyire ki akar sajátítani magának.

Kissé megszedülök, amikor elhúzódik tőlem, és mentőövként kapaszkodom a pólójába. Önhitt férfiassággal nyugtázza a fátyolos tekintetemet. Egyre gyakrabban látom ilyennek.

Elkapom róla a tekintetem, mert most nem tudom elviselni a szeme izzását. A Dravenek felöltözve, indulásra készen várnak rá az ajtóban. Nem veszik észre, hogy őket figyelem, ugyanis halkan, de elmélyülten beszélgetnek egymással. Örülök neki, mert amit látok, attól leesik az állam.

Te jó ég...

Gryphon már eléggé átmosta az agyam ahhoz, hogy dögösnek találjam a bevetési egység egyenruháját, viszont még jobban

ellágyulok, amikor teljes felszerelésben látom a két fivért.

A kibaszott életbe!

Rohadjanak meg!

Semmi kisfiús nincs bennük. Ha North öltönyben szexi, golyóálló mellényben és kámzsában kibaszottul ellenállhatatlan. Istenem, még a kesztyű is illik a személyiségéhez.

Túlságosan mocskos gondolataim támadnak a látványától?
Valószínűleg.

Kétség sem fér ahhoz, hogy jelenleg mindkettejüket tárgyiasítom a fejemben, és ha Gryphon most olvas a gondolataimban, akkor el fogok süllyedni szégyenemben.

Ha jó kislány leszel, nem mondom el neked, szűrődnek be a szavai a fejembe, amikor még egyszer megcsókol, majd elhúzódik tőlem.

Aztán végignézem a horgonyaim távozását, és azért fohászkodom, hogy mindannyian visszajöjjenek hozzám, akármilyen gondterhelt is a kapcsolatunk.

Másnap reggel Atlas különösen figyelmes velem.

Gabe és közé ékelődöm az ebédlőben, Sage, Felix és Sawyer pedig velünk szemben ül az asztal másik oldalán. A séf igazán mesés ételeket készített nekünk a késői reggelire.

Túl sokáig tart kitalálni, hogy mi a fenét egyek, és amikor motyogni kezdek magamban amiatt, hogy nincsenek velem a horgonyaim, Gabe nevetve fogadja a zsörtölődéseimet.

– Ezek szerint hiányzik, hogy nem North szed neked? – kérdezi. – Képtelen vagyok elhinni, hogy nem láttál át rajta, miközben ilyen ócska trükkökkel próbálta belopni magát a szívedbe.

Ellenségesen nézek rá, mire Atlas közelebb hajol hozzám, és meleg kezével megszorítja a térdem. Ezzel fejezi ki a támogatását és a szeretetét, amitől lecsillapodik a kötelésem. Ő nem húzza fel magát Gabe piszkálódásán, ami segít még jobban megnyugodni.

Együtt fogjuk ezt végigcsinálni, én és mind az öt horgonyom. Csak először rá kell jönnöm pár dologra.

Vádjunk csak!

– Mi a fenét értesz ócska trükkök alatt? Miért nem beszéltél erről hamarabb?

Gabe még jobban hahotázik, és úgy rázza a fejét, mintha teljesen fogalmatlan lennék, ami egyáltalán nem esik jól.

– Lehet, hogy neked nem tetszik, de mi a helyzet a kötelékeddel? – kérdezi Atlas. – A köteléked csak annyit érzékel ebből, hogy a horgonyod kielégíti a szükségleteidet. Elmondtam volna, de azt hittem, tudod. Ez a tisztelet jele... részben emiatt vonultam kicsit háttérbe.

Hm...

Mekkora egy rohadék seggfej ez a North!

Titokban manipulál, hogy tiszteletet mutasson a kötelékemnek, nekem viszont ne kelljen. Legszívesebben megböködném a kötelékemet, és megkérném arra, hogy ne hagyja magát ilyen könnyen befolyásolni, viszont a kötelékem jobb emberismerő nálam. Segített kijutni minden egyes szorult helyzetből, ezért részben melegséggel tölt el a tudat, hogy North ilyesmiben mesterkedett.

A fene egye meg!

Kétszínű, manipulatív, rohadék horgonyok.

Folytatom az evést, és közben az egész asztaltársaság elcsendesedik. Sage úgy esik az ételnek, mintha napok óta nem evett volna, riasztó sebességgel lapátolja a szájába a fehérjét és a szénhidrátot.

Nagyon kimerítő lehet felgyújtani egy épületet.

Gabe-nek és Atlasnak nehezebb esik evés közben távol tartani magát tőlem, mindketten a combomra teszik a kezüket, és közel hajolnak hozzám, így gyakorlatilag szendvicset csinálnak belőlem. Nem tudom, mi váltotta ki belőlük ezt a fajta viselkedést, de cseppet sem bánom.

Sawyer körbenéz az étkezőben. Hol rám, hol a horgonyaimra, hol az egymásba gabalyodó Felixre és Sage-re pillant. Egyre jobban elsötétül a tekintete a gyanakvástól.

Már megbékéltem a ténnyel, hogy nem tudjuk majd titokban tartani a tegnapi estét a barátaink előtt. Biztos vagyok abban, hogy Sawyer nem fogja annyiban hagyni a dolgot, és egyértelmű, hogy amint ismét kettesben leszünk, Atlas megint megpróbál majd válaszokat kicsikarni belőlem.

Fogalmam sincs, hogyan oldhatnám meg ezt a helyzetet anélkül, hogy feláldozom Sage-et, vagy kifecsegem a dolgait, mert olyan *soha* nem tennék.

Mit mindig, Sawyer most is megköti a kezünket. Megvárja, hogy kiürüljön a tányérunk, utána hátradől, és tagoltan beszélni kezd.

– Vagy elmondjátok, mi a fasz történt tegnap este, vagy hazarángatom Sage-et, és addig nyaggatom, amíg meg nem törik, és mindent el nem mond nekem. Mert mindannyian tudjuk, hogy előbb-utóbb megtörne.

Felix Atlas felé fordul, és jelentősegteljesen ránéz. Eszembe jut, hogy ő is focista, vagyis élvezzi, ha lerángathat másokat a sárba. Ugyanolyan a testfelépítése, mint a többieké, kicsit alacsonyabb Gabe-nél, ugyanakkor szélesebb a válla, mint Sawyeré. Mivel gyógyító, mindig úgy gondoltam, hogy fölötte áll a civakodásnak.

Nyilván tévesen ítéltem meg.

Sage már tudja, hogy Felix ki fog kelni magából Sawyer szemétkedése miatt, ezért azonnal kibukik belőle minden.

– Felixszel szexeltünk, és megpecsételtük egymással a köteléket. Felgyújtottam az orvosit. North eltussolta az ügyet, mert Oli azonnal odasietett, mintha az ő élete forogna kockán, és megmentett. Felixnek hazudnia kellett, és kismillió dologban falazott nekem, így anélkül kaphattam pánikrohamot a fürdőszobában, hogy a tűzoltók rám törték volna az ajtót. Oli két rémálomszerű teremtménnyel sétált be egy égő épületbe, hogy megnyugtasson és kivigyen. Nekem adta a nadrágját is, szóval gyakorlatilag deréktól lefele meztelenül mászkált, aztán Northt is meggyőzte arról, hogy ne szóljon róla anyának, apának és a többi szülőhorgonynak. Úgyhogy kibaszottul jó lenne, ha nyugton hagynál minket. Egyikünk sem aludt egy percet sem, és mindannyiunkat felemészt a szorongás... legalábbis engem.

Gabe és Atlas kővé dermed mellettem, és feltételezem, hogy pontosan tudják, mi az, amit Sage most nem mond ki.

Sawyer arca pillanatról pillanatra más érzéseket és gondolatokat tükröz, óriási zűrzavar uralkodhat a fejében. Végül a szokásos pimaszságát veszi elő.

– Azt akarod mondani, hogy Davenport olyan jól bánik a farkával, hogy majdnem kinyírtad miatta az összes kilitársát? Kedvem lenne adni neki egy ötöst, de azt hiszem, az nem lenne... illendő.

Sage felnyög, elvörösödik az arca, én pedig a szememet forgatva teszem helyre a bátyját, amiért pontosan olyan hülye, amilyennek kinéz.

– Azt hiszem, nem érted, Sawyer. Miért intett volna minket hallgatásra North és Gryphon, ha Sage egyszerűen csak elvesztette volna az önuralmát? Ne legyél ennyire sötét, nem áll jól neked.

Ellenségesen néz rám, majd tétován a hűgára pillant.

– Csak akkor tehetsz szert nagyobb hatalomra, ha megpecsételed a horgonyoddal a köteléket... amit mondasz, az lehetetlen.

Sage még jobban elpirul, és behúzza a nyakát.

– Én sem értem, ez hogyan lehetséges, ha nem én vagyok a központi horgony, ennek ellenére megtörtént. Nem vagyok hülye. Tudom, hogy nekem Riley a központi horgonyom. Ő az én horgonyom, és Giovannáé is. A vérvétel is kimutatta, de... semmilyen más magyarázat nincs erre.

Csakhogynem miközben ezt Sage előadja, felötlik bennem egy gondolat... a vérvétel.

A labor.

Hogy Giovanna kétségbeesetten szeretett volna ott gyakornokoskodni.

Bassza meg, mindig is tudtam, hogy egy alakoskodó, manipulatív ribanc! A szoba túlsó felében ülő Sage-re pillantok, és látom rajta, amikor az ő fejében is összeáll a kép. Még koránt sincs birtokunkban az összes információ ahhoz, hogy összerakjuk az egészet, de kezdetnek ez is megteszi, a kurva életbe már.

Megköszörülöm a torkom.

– Giovanna képessége a telekinézis, ugye? Mi van, ha ő barmol a kötelékeddel? Mi van, ha te vagy a központi horgony, és szándékosan baszakodik Riley-val, hogy eltitkolja aényt, valójában nem is ő az?

Felix magában szitkozódik, és kicsit közelebb húzza magához Sage-et.

– Oli... – szólít meg Sage. – Múlt héten beszéltem Riley anyjával. Arra panaszkodott, hogy Riley-nak migrénje van, és sokszor vérzik az orra. Amiatt aggódik, hogy ennek az az oka, hogy nem pecsételtük meg a köteléket. Mi van ha... olyan sokáig befolyásolták a gondolatait, hogy károsodott az agya?

Felnyögök.

– Nem akarok azon gondolkozni, hogyan menthetnénk meg azt a seggfejet – csattan fel Sawyer, ám Felix félbeszakítja.

– De ha Giovanna összekuszálja a gondolatait, akkor nem seggfej, hanem áldozat. Kurvára nem örülök annak, hogy így van, de... Gabe, te emlékszel, milyen volt régen a srác, állj már mellém! Riley korábban rajongott Sage-ért, mint ahogy én is. Megvédte, mindent megtett érte. Mindannyian tudtuk, hogy össze fognak jönni. Mint ahogy én is tudtam, hogy így lesz. Riley egyik pillanatról a másikra változott meg, és ez pont egybeesett Giovanna felbukkanásával.

Sage könnyekre fakad.

Felix a mellkasához öleli, a nyakához szorítja a fejét, és engem egy másodpercre elfog a féltékenység, amiért ő most a kötelékhorgonya illatfelhőjében van, miközben Gryphon az Ellenállás táborait próbálja felszámolni.

Gabe felnyög, és ingerülten végighúzza a kezét az arcán.

– Hogy a fenébe tudnak minket ilyen szorosan szemmel tartani? Hogyan tudnak beférkőzni a családunkba, és baszakodni a kötelékünkkel? Amíg erre rá nem jövünk, kurvára a vesztes oldalon állunk.

Atlas állkapcsa összeszorul, majd ellazul. A fogát csikorgatva, óvatosan szólal meg.

– Tudnunk kell, mekkora a baj. Giovanna nővére benne van a tanácsban, ugye? Mi az, aminek még nincs értelme? Ki lehet még gyanús? Mi az, ami nem áll össze? Ezekkel kell kezdenünk.

Egy kis időre mindenki csendben marad, aztán Sawyer határozottan megszólal.

– Például azzal, hogy Oli nyomkövetője a keleti partra küldi a jeleket?

Csend.

Egy pillanatra kurva nagy csend támad, aztán elszabadul a pokol.

Atlas Gabe-re mered.

– Ez meg mi a faszról beszél?

Gabe szája lefelé görbül, aztán felcsattan.

– Egészen mostanáig eszedbe sem jutott, hogy ezt közöld velünk? Mi a fasz bajod van?

Még azelőtt közbelépek, hogy a horgonyaim tovább ordibálhatnának Sawyerrel az asztal túloldaláról.

– Te meg mi a fenéről beszélsz? És honnan tudsz ilyesmiket?

Sawyer a magasba emeli a kezét, mire szikrák kezdenek pattogni az ujjai között.

– Technokinetikus vagyok. Amikor először találkoztunk, éreztem, hogy van egy nyomkövető a tarkódban, és valami nem stimmelt vele. Nagyon elleneztem, hogy Sage barátkozik veled, mert nem lenne szabad ilyenfajta technológiát ültetni emberekbe... Aztán miután megismertelek, rájöttem, hogy ez nem a te hibád, és túltettem rajta magam. Azt hittem... azt hittem, mindannyian tudjátok.

– Ez egy kibaszott fontos információ, Benson. Nem lett volna olyan nehéz említést tenned róla – szidja le Atlas.

A horgonyom felé fordulok, hogy elejét vegyem a vérfürdőnek, ami minden bizonnyal bekövetkezne nélkülem.

Ráadásul azt is tudom, mennyire érzékeny most Sage, hiszen el sem mozdul Felix mellől, holott veszélyben forog a bátyja, viszont ráncok jelennek meg a homlokán. Ez még egy ok arra, hogy lenyugodjak, hiába dül fel az egész helyzet.

Sawyer megint felemeli a kezét.

– Amikor Oli idejött, még te is a keleti parton tanultál. Azt hittem, szemmel akarod tartani. Aztán meg... egyszerűen megfeledkeztem róla. Csak azért, mert Olit mindig olyan furcsa

légkör veszi körül. Bocsánat! Bassza meg, ha tudtam volna, mondtam volna valamit!

Ez teljesen lényegtelen.

– Ha techno vagy, meg tudod bütykölni, jól gondolom? Meg tudod akadályozni, hogy szétloccsantsa az agyam, ha kiveszem... ugye?

– Miért loccsantaná szét az agyad?! Mi a faszról beszélsz? – kiáltja Gabe.

Amikor ránézek, feltűnik, mennyire elfehéredett.

– Amikor beültették, azt mondták, ez fog történni. Azzal fenyegettek, ha megpróbálom kivenni, felrobban, és megöl.

– Mindjárt elhányom magam – mondja Gabe.

Eltolja magát az asztaltól, és előveszi a telefonját. Valószínűleg Northt akarja felhívni, hogy leordítsa a fejét.

Csakhogy...

Atlas még azelőtt megszólal, hogy én megtehetném.

– Nem hívhatod fel. Senkinek sem beszélhetsz róla. Ki kell szednünk Oliból a nyomkövetőt, mégpedig *anélkül*, hogy neki bármi baja esne. És kell egy lista mindenkiről, aki szerepet játszott abban, hogy egyáltalán a tarkójába ültették azt a chipet. Kell egy terv, hogyan tisztítsuk meg a terepet. North okkal áll vesztésre az Ellenállással szemben, aminek kizárólag az az oka, hogy már közénk is beszivárgott a rothadás.

– Van itt valahol egy elsősegélydoboz? – kérdezi Felix. – Szedjük ki most!

Feláll, és tétovázás nélkül a konyhába siet, Gabe pedig felugrik, hogy megkeresse a dobozt.

Döbbsen bámulok Felix után. Mielőtt becsapódna az ajtó, látom, hogy úgy sikálja a kezét, mint egy sebész. Rohadtul arra készül, hogy felvág, szétnéz bennem, és... Nos, mennyire vágyom arra, hogy megszabaduljak a nyomkövetőtől?

Kibaszottul.

Nagy levegőt veszek.

– Csináljuk, bassza meg!

Felix ken egy kis érzéstelenítő krémet a bőrömre, de semmi hatása nincs. Mit nem adnék Gryphonért és a fájdalomcsillapító képességéért, miközben felhasítanak.

Ironikus módon a kötelékünknek köszönhetően Gryphon érzi a belém nyilalló fájdalmat, és azonnal eláraszt a saját kötelékével, hogy kiderítse, mi a fene történt. Nagyon meg kell dolgoznom azért, hogy el tudjam tussolni a dolgot, és csak olyat mondok neki, ami teljesen igaz.

Minden oké! Ne akadj ki, csak nagyon ügyetlen vagyok.

Azonnal válaszol. *Mi a fene folyik ott? Még nem jutottunk messzire, szólhatok Kierannak, hogy vigyen vissza.*

Próbálom nem elhánygni magam, amikor a fehéren villogó szemű Sawyerre nézek, aki minden erejével arra összpontosít, hogy *ne öljön meg* a gyilkos nyomkövető.

Nyelek egyet, és igyekszem nyugodtan, magabiztosan felelni. *Arra semmi szükség. Felix mindjárt helyretesz, nem kell még egy tyúkanyó. Rám se ránts, csak végezd a munkád!*

A köteléke velem marad, így másodpercről másodpercre egyre kevésbé érzem a fájdalmat, miközben a csipesz a nyakamban turkál. Amikor végre elbukkan a nyomkövető, Felix leveszi az egyik kesztyűjét, és a nyakam oldalához tapasztja a tenyerét, amíg teljesen be nem gyógyul a seb.

Az egész szoba fellélegzik.

Ne árts többet magadnak, kötelékhorgony, máskülönben meglakolsz, ha visszamegyek. Maradj a házban, tanulj kicsit, utána pedig menj el Kyrie-hez! Azt mondtam neki, nem sokkal dél

előtt felkeresed. Utána pedig irány egyenesen haza! Ígérd meg, hogy így fogsz tenni!

Nagyon óvatosnak kell lennem a válasszal, máskülönben rájönne, hogy történt valami. Mivel tudja, mikor hazudok, ez az egész egy kibaszott rémálom. *Ígérem, hogy csak a horgonyaim és a bevetési egység tagjainak társaságában mozdulok ki a házból.*

A köteléke távolodni kezd tőlem, lassan, simogatva. Nagy levegőt veszek.

Még e miatt a kerülő utas hazugság miatt is úgy érzem, én vagyok a világ legrosszabb kötelékhorgonya. Ellenben rohadtul biztos vagyok abban, hogy máris úton lenne idefelé, ha elmondtam volna neki az igazat.

Még ha nem is tudunk sok segítséget nyújtani az Ellenállás legyőzéséhez, megteesszük, ami tőlünk telik.

Felix végre elhúzódik tőlem, leveszi a másik kesztyűjét is, majd összeszedi a használt orvosi eszközöket. Sawyer a kezébe veszi a csipeszt, felemeli vele a nyomkövetőt, aztán ragyogó fehér szemmel hunyorog rá.

– Tudsz róla mondani valamit? Hogy működik a képességed? Szólj meg, Benson! – kérlelem.

– Még mindig működik – állapítja meg a vállát vonogatva. – Semmit sem tudok mondani róla azonkívül, hogy követi a mozgásodat, de gyorsan hazamegyek, idehozom a laptopomat, és megnézem, hova továbbítja a jeleket. Amint tudjuk a helyet... előrébb leszünk.

Bólintok, és az órára pillantva megállapítom, hogy még mindig elég korán van ahhoz, hogy lezuhanyozzak és félíg-meddig összeszedjem magam, mielőtt találkozom a kötelékhorgonyom testvérével.

Nagyon izgulok.

Gabe a gyilkos nyomkövető miatt csendesebb és visszafogottabb a szokásosnál, ezért amikor elindulok a szobám felé, összekulcsolom vele az ujjaimat. Atlast épp akkor hívja az anyja, ezért megígéri, hogy később utánunk jön, majd ad egy puszit az arcomra, és nagy léptekkel elindul a saját szobája felé.

Gabe megvárja, hogy kettesben maradjunk a liftben, és csak utána szólal meg.

– Egy teljes csődtömegnek érzem magam. Kurvára nem csodálom, hogy mindannyiunkat utáltál. Képtelen vagyok elhinni, hogy nyomkövetőt tettek beléd.

Megvonom a vállam, az izmos testének dőlök, a mellkasába fúrom az arcom, és beszívom az illatát.

– Ha tudni akarod, sejtettem, hogy North műve az egész. Meg sem fordult a fejemben, hogy ti is tudtok róla. A fickó, aki csinálta, végig arról beszélt, milyen nagyszerű ember North, és hogy ez mennyire kínos neki. Ő mondta azt is, hogy... feküdjek hanyatt, hogy azt csinálhassatok velem, amit csak akartok. Úgy tűnt, teljes mellszélességgel támogatja a kötelékek kényszerített megpecsételését.

Gabe állkapcsában rángani kezd egy ideg, és amikor megint felnézek rá, megrázza a fejét.

– Most épp kurvára próbálom nem elveszteni az önuralmam ebben a szaros kis liftben, de nagyon közel állok hozzá. North... bassza meg, North szét fogja szedni emiatt a tanácsot. Ha megtudja, hogy a dühöd és az ellenkezésed nagy részét egy olyan faszság táplálta, amit Noakes mondott, kurvára hagyni fogja, hogy a rémálmai felemésszék azt az alattomos faszfejet.

Kétségbeesetten szeretnék hinni ebben, csakhogy...

– North egyszer azzal riogatott, ha megpróbálok megszökni, láncra ver a pincében. Szóval tényleg szeretnék hinni neked, viszont vannak azért fenntartásaim.

Gabe halkán káromkodik, miközben kinyílik az ajtó. Végighúzza a kezét az arcán, mintha abban reménykedne, ha kellő erővel dörzsöli a bőrét, képes megszabadulni ettől az egész beszélgetéstől.

Teljesen megértem.

– Nem érdemlünk meg téged. Egyikünk sem. Tönkrebasszuk ezt az egész köteléket, és te ennél kurvára sokkal többet érdemelsz – dünnögi elcsukló hangon.

Lenyelem a torkomban képződött gombócot.

– Ne gondolkodj így, Gabe! Nem tudsz az összes rémségről, amit elkövettem.

Nem számít, hogy az öltözékem maga a tökély, indulás előtt pedig Sage megigazította a hajam és kisminkelt, remegő kézzel nyúlok a Hellcat kilincse felé, hogy kiszálljak a kocsiból, és elinduljak meggyőzni Gryphon nővérét, tegyen velem egy próbát.

Mi van, ha gyűlöl?

Csak beszéljess vele, nem harap.

Pufogva teszem keresztbe a karom a mellkasom előtt, és úgy duzzogok, mint egy gyerek. *Nos, ha nem olyan ijesztő, miért nem találkoztam vele korábban? Valószínűleg utál! Bassza meg, képtelen vagyok rá. Inkább élősködöm majd rajtatok.*

Gryphon egészen elképesztő hatást gyakorol rám, mert amikor a tökéletes hangján felkuncog, mindenütt libabőrös leszek.

Mindketten tudjuk, hogy ez nem fog bekövetkezni.

Meglehetősen biztos vagyok abban, hogy pontosan számontartod, mennyivel tartozol eddig Northnak. Ha nem kell a munka, akkor felhívom Kyrie-t, és lemondok a mait. Akkor is találkozhatasz vele, ha már otthon leszek, egyébként is érdeklődött rólad. Nem akartam, hogy megismerkedjete, amíg nem voltam biztos benned.

Nyelek egyet, mert ezzel arra utal, hogy most már biztos bennem, és a kötelékünk megpecsételésén kívül valami más is meggyőzte, miszerint méltó vagyok arra, hogy bemutasson a testvérenek.

Jó. De ha mégis utál, soha nem fogom megbocsátani neked, hogy kettesben hagytál vele.

– Elég a flörtölésből, inkább menjünk, igyunk egy rendes kávé! – morogja Gabe, mert továbbra is ingerült a korábbi beszélgetésünk miatt.

Megértem. Nem neheztelek rá emiatt, mert egyértelműen az én érdekeimet nézi.

Atlas ugyanakkor ellenségesen pillant rá. Nem tetszik neki, hogy Gabe így beszél velem. A csuklójára teszem a kezem, hogy

megnyugtassam. Mindenki nagyon feszült, és most minden eddiginél jobban szükségünk van egymásra.

Amikor mindannyian kiszállunk a kocsiból, Atlas megnézi, hogy még mindig a zsebében van-e a nyomkövető, amit Sawyer megbütykölt, hogy senki se vegye észre, már nincs bennem. Felajánlottam, hogy magamnál tartom, mert nem megyek olyan helyre, ahol eddig még nem jártam. Atlas és Gabe azonban egyáltalán nem fogadta jól ezt az ötletet.

Egyikünk sem akarja, hogy nálam legyen.

Gabe ismét tetőtől talpig végigmér. Egy egyszerű fekete farmer, egy szűk, fekete póló, a Gryphontól kölcsönkapott bőrdzseki, és az elveszettnek hitt, kedvenc csizmám van rajtam. Átkarolja a vállam, majd a hajamba motyog.

– Kyrie jó fej, ne izgulj! Ha valami nem fog tetszeni neki, az az, hogy miért nem alapból az ő kávézójába jelentkeztél.

Felhorkanok, és kissé csoszogva elindulok.

– Próbáltam! Oda akartam adni az egyik felszolgálónak az önéletrajzomat, de ő rögtön kijelentette, hogy nem dolgozhatok ott.

Gabe-ből feltör a nevetés, mire Atlas a fejét ingatva elhúz tőle, és a kávézó küszöbéhez vonszol.

Itt ezerszer jobb, mint Gloriánál.

Oké, korábban is jártam már odabent, és nagyon elfogult vagyok, mivel Gloria kirúgott, viszont az egész hely letisztult, meleg és hívogató légkört áraszt.

Az ebédidő miatt hemzseg a szendvicsező és kávézó emberektől, egyetlen szabad asztal sincs, az elviteles sornak pedig se vége, se hossza. Már szinte kellemetlenül érzem magam, amiért ilyen forgalmas időszakban szakítom félbe a munkát.

– Szia, Vicki! Szólnál Valnek? Gryph küldött minket – szólal meg Gabe barátságos mosollyal az arcán, amikor odalép ahhoz az idősebb nőhöz, aki legutóbb elhajtott.

Próbálok nem haragudni rá, mert biztosan tudom, hogy North parancsára tett így. Ám a kötelékem ettől még nem ujjong érte.

Vicki bólint, hátulra mutat, és beenged minket a pult mögé, hogy oda tudjunk menni.

– Ki az a Val? – kérdezem suttogva, mire Gabe rám vigyorog.

– Valkyrie. Gryphon többször is említette, hogy a szüleik igazi szadista módjára választottak nekik nevet, de Kyrie jobban viszonyul a dologhoz. A legtöbb ember Valként ismeri, viszont a családtagjai Kyrie-nek hívják.

Azt a rohadt...

Oké, attól még ezek kibaszott menő nevek. Őket legalább nem egy mérgező virágról nevezték el, mert az esetemben ez előre jelezte, hogy mi vár rám. Anyám egyszer azt mondta, évekkal a születésem előtt álmodott rólam, és olyankor a kiságyamban mindig rengeteg leander vett körbe.

Sokszor felmerült bennem, hogy talán a jövőbe látott.

Gabe hátravisz minket, majd benyit a helyiségbe, ahol Kyrie épp hatalmas kávézsákokat cipel a darálóhoz. Atlas azonnal hozzá siet, elveszi tőle a zsákokat, és oda teszi őket, ahová kell.

Miközben Kyrie kifújja magát, szemmel tartja a serénykedő Atlast. Egy kötény van a derekán, félig kikandikál belőle egy jegyzetomb. Pontosan úgy néz ki, mint a Gryphon szobájában található képen, csak kicsit idősebb.

Megtörli a homlokát.

– Tökéletes az időzítés, nem győzzük a sok rendelést. Kurvára ki nem állhatom azt a vén szipirtyó Gloriát, de legalább amíg üzemelt a kávézója, nem nálam kötött ki az összes nagypofájú egyetemista srác. Most könyékig turkálók a bűzlő nőgyűlöletben.

Rám pillant, gyorsan végigmér, mintha ítéletet akarna alkotni rólam, majd lehajol, és a kezébe vesz egy kötényt.

– Tudsz most kezdeni? Gryph váltig állította, hogy az a vén ribanc meg volt elégedve a munkáddal, szóval biztos vagyok abban, hogy itt is jól fogsz teljesíteni. Mondtam neki, hogy korábban is küldhetett volna, ő viszont egy titkolózó kis fasz.

Egyik kezemet a számra tapasztom, hogy elfojtsam a belőlem feltörő rőfögő nevetést, a másikkal a kötényért nyúlok.

– Ez jól összegzi a helyzetet. Egyébként Oli vagyok, örülök, hogy végre megismerhetlek.

Megint végigmér, majd alig észrevehetően megenyhül a tekintete.

– Én pedig Kyrie, de meg ne kérdezd, hogyan álltak elő a szüleim ezzel a névvel, mert most nincs időnk felhánytorgatni az ezzel okozott traumát. Gabe, megtennéd, hogy az erőember barátoddal a szokásos helyére pakoljátok a dobozokat? Oli, gyere velem, nagyszerű lenne, ha el tudnád kezdeni összeállítani a rendeléseket.

Atlas szemöldöke felszalad ezektől a könyörületet nem ismerő követelésektől, ugyanakkor nekem semmi bajom nincs velük. Kyrie pont úgy beszél, mint Gryphon, és tényleg kell a munka, szóval biztosan nem fogok panaszkodni miatta.

A kávézó úgy működik, mint egy olajozott gépezet.

Kyrie-nek öt másik alkalmazottja van. Mindannyian gond nélkül maguk közé fogadnak, segítenek, ha kérdésem van, és megdicsérnek, amiért nagyon gyorsan tanulok. A konyhában feliratok jelzik, hogy mit hova kell tenni, és mit hogyan kell helyesen csinálni, amiért mérhetetlenül hálás vagyok.

Miután a srácok elpakolják a dobozokat, Kyrie megkéri őket arra, hogy rakjanak össze egy bútort az irodájában, majd segítsenek telepakolni a konyhában lévő hűtőket a hátsó hűtőkamrából, ők pedig zokszó nélkül munkához látnak.

Megfeledekzem az összes problémáról, amibe reggeli közben belefutottunk, és egyszerűen élvezem, hogy halálra hajtom magam egy olyan helyen, ahol ezt nemcsak észreveszik, hanem értékelik is. Egyáltalán nem hiányzik Kitty, aki minduntalan próbált beférkőzni a horgonyaim életébe, és nem hiányoznak a felfuvalkodott egyetemista srácok faszságai sem. A horgonyaim most nem tartják folyton rajtam a szemüket, ellenben a bevetési egység tagjai észrevétlenül állomásoznak odakint, és mindenkit megmotoznak, aki be szeretne jönni a kávézóba.

Jól érzem magam.

Mostanra tudnom kellene, hogy ez semmi jót nem jelent.

Épp könyékig turkálók a mosogatóvízben, amikor elmegy az áram, de nem aggaszt túlságosan a dolog. Láthatóan a szakácsot, Marigoldot sem érdekli, aki a biztonság kedvéért kikapcsolja a tűzhelyet és a sütőt, aztán oldalra teszi a félig elkészült ételeket, hogy ott várják meg, amíg visszajön az áram.

Gabe a sok cipekedéstől izzadtan jön be a konyhába, Atlas ezzel szemben olyan laza és tiszta, mint amikor reggel eljöttünk otthonról. Azt hiszem, vannak előnyei annak, hogy a nagy erejében rejlik a képessége.

– Tudjátok, mi történt? – kérdezem.

Gabe megrázza a fejét.

– Keressük meg Kyrie-t! – veti fel. – Lehet, hogy segíteni kell neki megnyugtatni a vendégeket, és megakadályozni, hogy fejvesztett menekülésbe kezdjenek.

Bólintok, megtörlöm a kezem, és épp indulnék utánuk, amikor valósággal kirobban a kávézó bejáratát körülvevő üvegfal. Mindenfelé sikolyok és golyók röpködnek körülöttük.

A földhöz csapódik a hátam, amikor Atlas rám veti magát. A karja kissé enyhíti a becsapódás erejét. Gabe azonnal lehasal mellénk. Döbbsen Atlas szemébe bámulok, mert gőzöm sincs, mi a fene folyik itt. A kiáltások egyre hangosabbak.

Itt az Ellenállás.

Pattogó hangot hallunk, majd Kieran jelenik meg mellettünk. Leguggol, és kinyújtja felénk a kezét. Amikor próbálok elhúzódn tőle, megragadja a csuklóm, és magával rángat.

Kyrie-t a kávézóban hagyjuk.

Amint felbukkanunk a hátsó sikátorban, le akarom cseszni, de egyetlen kézmozdulattal elhallgattat.

– Máris visszamegyek érte, Fallows, nyugodj le a pics...

– Késő – szólal meg Atlas.

Amikor oldalra rántom a fejem, látom, hogy Kyrie két ellenálló fogságába esett.

Kirobban belőlem a képességem, mire mindkét emberrabló azonnal holtan esik össze, egyikük magával rántja Kyrie-t is. Felsőhajtok, és elindulok felé, ám ekkor két újabb pattogó hangot hallok, időben olyan közel egymáshoz, hogy esélyem sincs felfogni, mi történik közöttük.

Gryphon nővérét eltranszportálták.

Kurvára nincs ott, ahol az előbb láttam.

Kieran magában szitkozódik, majd parancsokat vakkant az adóvevőjébe, én viszont ezt *kibaszottul leszarom*, és Kyrie után iramodom.

Atlas karjai vasrácsként ölelnek körbe, én pedig meg sem tudok moccanni.

– Eszedbe se jusson, Oli! – teremt le. – Nem hiányzik, hogy megint a megmentőt játszd. Hagyd a munkát a képzett szakemberekre!

Kiengedem a dühöm, bár épp csak annyira, hogy a kötelékem kicsit kiélje magát, de még ne kezdjen tombolásba.

– Engem nem tudnak megölni! Te is tudod, én is tudom. Elég csak rám nézni, bassza meg, és mindenki tudja. Megint embereket rabolnak el, nem nézhetem ölbe tett kézzel, hogy ez ismét megtörténjen.

Atlas karjának szorítása kissé enyhül.

– Itt a bevetési egység. Elegen vannak ahhoz, hogy elintézzék a dolgot, nem fogom hagyni, hogy magadra vállald ezt a feladatot.

Legszívesebben megölném, és erőszakkal kell rávennem a kötelékemet arra, hogy ne csapjon le rá.

– Mindketten tudjuk, hogy nincsenek elegen – sziszegem. – Kurvára engedj el, mégpedig most azonnal! Bárcsak olyan horgony lehetnék, aki hagyja, hogy megvédjék, de ez rám egyszerűen nem igaz. Kapcsolatban maradok Gryphonnal, ebben a csatában viszont vesztesre állunk, mert... mert nem használjuk a rendelkezésünkre álló legjobb fegyvert. Ami én vagyok, bassza meg!

Gabe az utcát kémelve kiszúrja a felénk közeledő férfiakat, akik pisztolyt tartanak a kezükben, és maszk takarja el az arcukat. Ökölbe szorított keze ellazul, mintha épp készülne átváltozni és rájuk vetni magát, én viszont nem szórakozom tovább.

Többé nem vagyok hajlandó félni.

Szembe fogok nézni a képességemmel, és hagyni fogom, hogy mindannyiunkat megvédjen. Majd utána foglalkozom a következményekkel és a tetteim jogosságával, mert már tudjuk, hogy vesztesre állunk, és nem engedem, hogy ez bekövetkezzen. Ha rajtam múlik, nem fogom hagyni, hogy ez történjen a horgonyaimmal, a barátaimmal és a családommal.

A szemem üres üreggé változik, minden kitisztul előttem, és aztán mindannyiukkal végzek. Nemcsak cselekvőképtelenné teszem őket, nemcsak elszabadítom a poklot a fejükben, hanem megölöm őket. Hagyom, hogy a képességem megérintse és szorosan megragadja a lelküket. Amikor megfosztom őket a lelküktől, érzem az általuk átélt gyötrődést.

Kieran nem reagál, Carlin egyetlen figyelmeztető szavát felidézve földbe gyökerezik a lába, és semmit nem tesz azonkívül, hogy nyel egyet.

Gabe-ről már nem lehet ugyanezt elmondani.

– Ez meg mi a fasz?! Oli, mi a faszst...

– Oli lélekfosztó, te seggfej – förmed rá Atlas. – Az agykisütés csak bűvészmutatvány, egy alacsonyabb szintű képesség. Az csak arra való, hogy az emberek a lelkük legsötétebb bugyaiban toporzékoljanak. Tudni akarod, mi az igazi képessége? Hogy kurvára ki tudja tépni mások lelkét. Azonnal megöli őket, ami ezerszer nagyobb hatalmat jelent, mint ami North Dravennek van, mert neki muszáj megérintenie az áldozatait. Olinak kibaszottul semmi sem szab gátat. Semmi. Ő a tökéletes fegyver.

Bizseregni kezd a bőröm az utolsó mondat hallatán, de Kieran még azelőtt káromkodni kezd, hogy felfognám, mit mondott valójában Atlas.

– Rohadtul minden ott volt a szemünk előtt. Persze hogy láttunk a dokumentumokban. HF kódneven. Ne hajtsd túl magad, tartogasd az erőd a nagyágyúkra, mert igazából egyetlen képességet sem lehet a végletekig használni.

Kurvára leszarom a nagyágyúkat.

Kiterjesztem a képességemet, hogy minden egyes embert érezek, aki a közelünkben tartózkodik. Túl sok egyszerre ez a rengeteg gondolat és érzés, nem bírom megfejtetni őket, azt viszont meg tudom állapítani, hogy mire irányulnak. Meg tudom állapítani, hogy gyilkolni és embert rabolni jöttek-e ide.

En pedig mindet megölöm.

Gabe rám villantja a szemét, amikor a földre hullanak a testek. A tekintetük üres, mert kitéptem belőlük a lelket.

Ha akarnám, pontosan meg tudnám mondani, hány életet oltottam ki, és bár a képességem tobzódik az élvezetekben, most

nem akarok ebbe belegondolni.

Sem abba az aprócska ténybe, hogy fogalmam sincs, kimerítettem-e már a képességem. Nem vagyok fáradt, nem remeg a kezem, nem lassultak le a gondolataim, holott irdatlan sok erő kell a lélekfosztáshoz.

Csak a felszínt kapirgálom.

– Húzzatok a hátam mögé! Fallows, most már elég!

Felmordulok, és széttárom a kezem, hogy megmutassam, mit tettem.

– Nekem nem kell mögéd bújniom, Kieran. Azt hiszem, inkább neked kellene mögém.

Lehúzza a kámzsáját, és acsarkodva felel.

– Csak a kibaszott holttestemen keresztül, most pedig mozgasd a segged! Visszaviszlek a házba, ott jobban védve leszel, mint a nyílt terepen.

Atlas bólint.

– Vigyél oda mindannyiunkat! Ardern, vonszold ide magad, és tűnjünk el innen!

Gabe tesz felénk két lépést, aztán újabb robbanások rázzák meg a környéket. Atlas rám veti magát, szinte összenyom a hatalmas testével. A mögöttünk álló épület falához présel, alig kapok tőle levegőt.

Újabb Ellenállók érkeztek, hullámokban özönlenek a campusra, hogy az egészzet elfoglalják. Körülöttünk mindenki sikoltozik, de furcsa a hangjuk, mert a robbanások utóhatásaként cseng a fülem.

– Bassza meg, még több fenomént rabolnak el! Tudták, hogy a Dravenek nem lesznek itt, és most belülről örölnék fel minket – nyögi Gabe.

Szeme már egy farkasé, és Atlasé is elfehéredik.

Közel állunk ahhoz, hogy elveszítsük az önuralmunkat. Meg kell hoznunk egy nagy döntést, és én már tudom, mit fogok tenni.

Senkinek sem fog tetszeni.

Azonnal az uralmam alá kell hajtanom a gondolataimat és az érzéseimet, máskülönben Gryphon rájön, mire készülök, a bennem lüktető képesség ugyanakkor segít nekem ebben.

Rosszul érzem magam azért, mert megint elhagyom őket, még ha csak rövid időre is, viszont nem engedhetem ezt megtörténni.

Nem ülhetek tétlenül, ölbe tett kézzel.

Kivárom, amíg a horgonyaimat kellőképp le nem foglalja, hogy fenyegetést keresve körbenézzenek az utcán, aztán Kieranhoz hajolok.

– Téged nem zavar, hogy azt kell majd mondanod Gryphonnak, egyszerűen végignézted, ahogy elrabolják a nővérét, és semmit sem tettél? Mert engem nagyon.

Ő megint káromkodik egyet, közben szeme ide-oda cikázik, hogy az egész környezetünket fel tudja térképezni.

– Engem is zavar, de téged sikerült kijuttatnom – válaszolja. – Azt az utasítást kaptam, hogy mindenáron védjelek meg, és ezt a munkát el is végeztem.

– Tévedsz. Jól ismered a képességem erejét. Vigyél az ellenség táborába! Ne hazudj, tudom, hogy már rátaláltatok a legújabbra. Csak tegyél ki ott, és visszahozom Kyrie-t – suttogom, mire ő úgy bámul rám, mintha elment volna az eszem.

Csakhogy szemlátomást meg is könnyebbül, amiből egyértelmű, hogy én nyertem.

A szájára húzza a kámszát, körbenéz, és motyogva felel.

– Fallows, kurvára ne is álmodj arról, hogy elviszlek valahova, utána pedig magadra hagylak. Még akkor sem tennék ilyet, ha nem lennél Shore kötelékhorgonya... Kiszabadítjuk Kyrie-t, utána pedig visszajövünk. Csak azért jössz velem, mert a képességednek köszönhetően hasznodat vehetem, és mert megesküdtem rá, hogy mindig melletted leszek, ha kilépsz a házból. Megyünk és jövünk, semmi több. Mindenkiel végzünk, aki a közelünkbe férkőzik.

Akármilyen halkán beszél is, Atlas hallja amit mond. Felénk fordul, ám hiába próbál megragadni, már túl késő. Kieran keze a csuklómra kulcsolódik, aztán az egész világ forogni kezd, amikor transzportál kettőnket. Visszhangzanak a fülemben az utánunk iramló horgonyaim kiáltásai.

Egy pillanatra megsajdul a szívem, de nem foglalkozom vele, mert most semmire nem mennék a lelkiismeret-furdalással.

Később is szarul érezhetem magam a szökésem miatt, amikor Kyrie már biztonságban lesz.

Kieran a bevetési egység képzett tagja, parancsnokhelyettes, ezért képes anélkül eljuttatni a tábor szélére, hogy lelepleznénk magunkat. Amikor viszont hálóként kivetem a képességem, hogy megkeressen Gryphon nővérét, rájövök, hogy számtalan egyéb okból kurvára rábasztunk. Nem készültem fel azokra a változásokra, amikre nyilvánvalóan sor került, mióta legutóbb az Ellenállás fogságába estem.

Olivia itt van, és azonnal riadóztatja a többieket.

Ez nem valami nagy gond, ugyanis kurvára semmi nehézséget nem okozna kiiktatni azt a ribancot, ugyanakkor a legerősebb pajzs áll mellette, akivel valaha is dolgom akadt. Nem vagyok teljesen biztos abban, hogy végezni tudnék Franklinnel, még úgy sem, hogy a megpecsételt kötelékemnek köszönhetően kicsit nagyobb hatalomra tettem szert. Nem számítottam a jelenlétére a táborban, általában sokkal jelentőségteljesebb feladatokat osztanak rá annál, mint hogy szétválogassa az elrabolt fenoméneket. A félelemtől összeszorul a szívem.

De ahelyett, hogy úgy sikoltoznék és elrohannék, mintha az életem múlna rajta, meg sem moccanok.

Hajlandó vagyok kockáztatni a fogságba esést, a kínt, és még a halált is, csak hogy kijuttassam innen a kötelékhorgonyom testvérét. A Gryphon komódján álló fénykép sok mindent elárult róla és a családjával való kapcsolatáról is, mert az egyetlen személyes tárgy az egész szobájában.

Gryphon nem veszítheti el a nővérét.

– Menj vissza! – suttogom Kierannak. – Menj, amíg ide nem érnek! Én majd megkeresem Kyrie-t, és biztonságban hazajuttatom.

Ő azonban csak a fejét rázza, visszahúzza a kámzsát a szájára, majd megint megragadja a csuklóm.

Csakhogy képtelen transzportálni.

Franklin pontosan tudja, hol vagyunk, és megakadályozza, hogy elmenjünk. Már elindult felénk egy autó. Elnehezedik a lábam, és a képességem hátrahőköl attól, hogy valaki más veszi

át a hatalmat a végtagjaim fölött. Egyre jobban úrrá lesz rajtam a rettegés, mert tisztában vagyok vele, ki jön értünk.

Vegyél nagy levegőt, Oli! Ne hagyd, hogy Gryphon túl hamar tudomást szerezzen erről, máskülönben mindenkit el fogsz veszíteni.

Rohadt szarul érzem magam, amiért ezt teszem Kierannal. Amit mondani készülök neki, arról tudom, hogy nagyon hosszú ideig az utolsó szavak lesznek, amiket váltunk egymással.

– Ne haragudj! – motyogom. – Légy erős! Ne mondj nekik semmit, és ne aggódj miattam! Korábban is túléltem már, újra sikerülni fog. Keresd meg Kyrie-t, és vidd ki innen, amint esélyed nyílik rá!

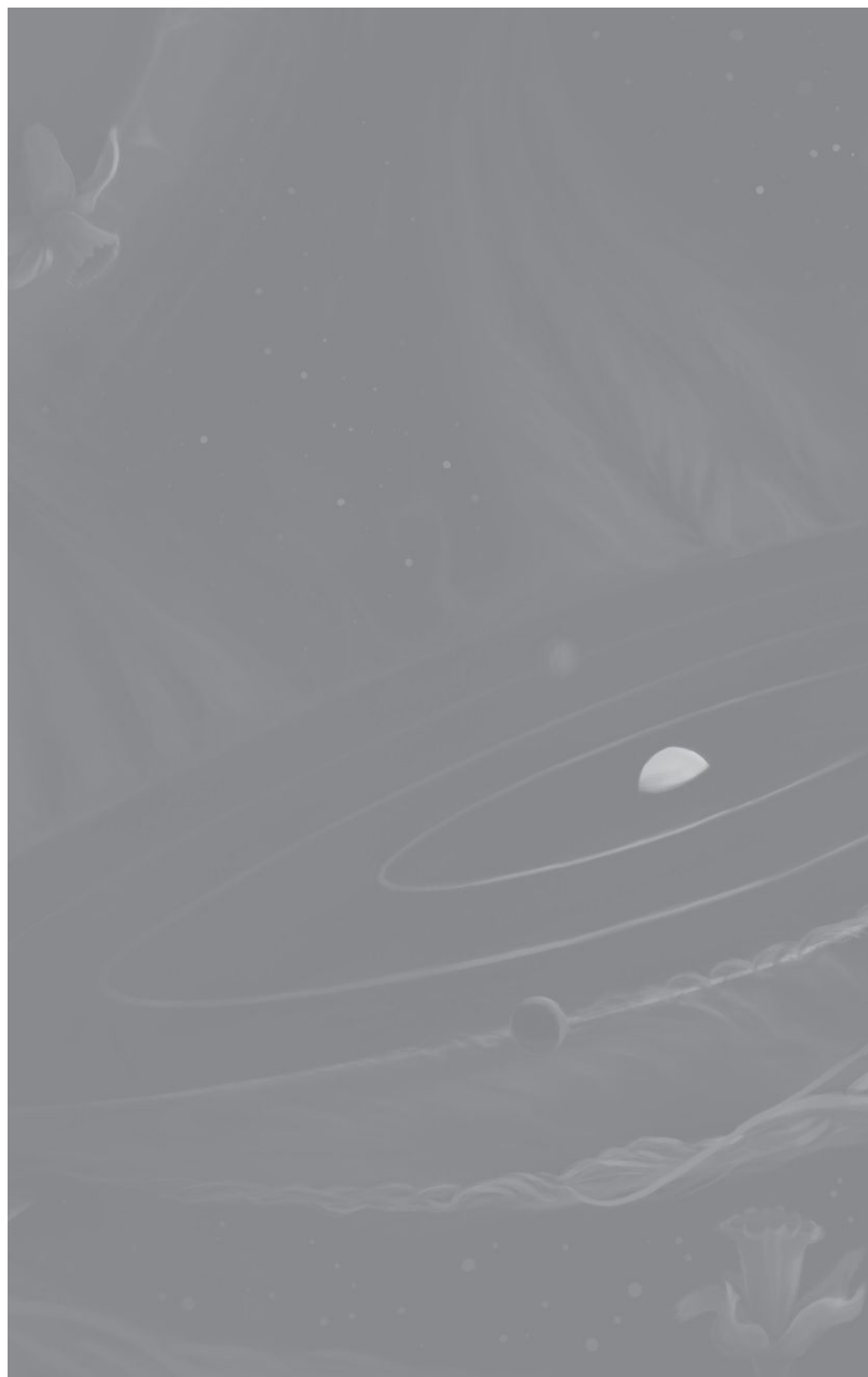
Ő rám pislog, de az ellenség máris megérkezett. Úgy csörtetnek a fűben, mintha jelzőfény mutatná, hol vagyunk. Azt hiszem, a képességem pontosan így viselkedik, jelzőfényként vonzza magához a romlott embereket, akik meg akarják próbálni kisajátítani.

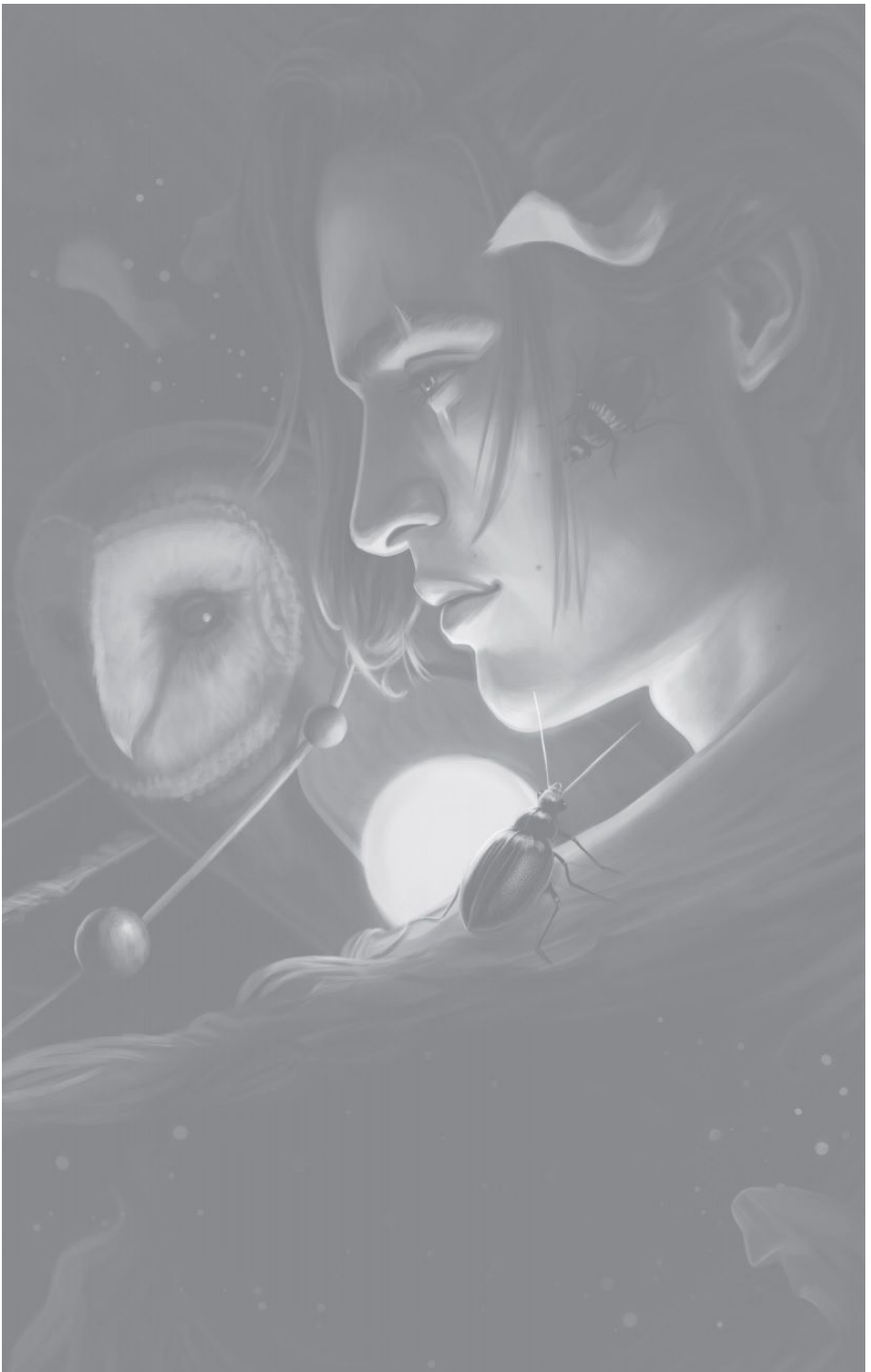
Amikor felbukkannak előttünk, úgy vigyorognak, mint akik nyertek a lottón.

Azt hittem, hogy ha újra meglátom Silas Davist, a kínzásomért és a megaláztatásomért felelős férfit, a létező legrosszabb érzés fog a hatalmába keríteni... és tényleg az.

De mellette látni Atlas apját még rosszabb.

J. Bree

Álmodozó, író, anya és macskaidomár. A sorrend naponta változik.

Ausztrália nyugati partvidékén él egy olyan városban, ahol túl sokat esik az eső. Napjai nagy részében a könyves pasijairól álmodozik, a fű miatt nyavalygó párját hallgatja, és a három gyereke rabszolgája.

<http://www.jbreeauthor.com> címen elérhető weboldalán fel lehet iratkozni a hírlevelére, és az alábbi linkeken érhető el a közösségi médiában.

[Facebook:

[https://www.facebook.com/groups/388270491862258\]](https://www.facebook.com/groups/388270491862258)

[Instagram: <https://www.instagram.com/jbreeauthor/>]

[TikTok: <https://www.tiktok.com/@jbreeauthor?lang=en>]

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó Zrt.
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A fordítás alapja:
J. Bree: *Savage Bonds – The Bonds that Tie #2*
First published in 2021 by J. Bree

FORDÍTOTTA
Ballai Mária

SZERKESZTETTE
Takács Gábor

BORÍTÓTERV
Emilie Snaith

Epub: ISBN 978-963-636-885-2
Mobi: ISBN 978-963-636-886-9

Copyright © J. Bree 2021
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Ballai Mária 2025

www.multimediamplaza.com
info@multimediamplaza.com